

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

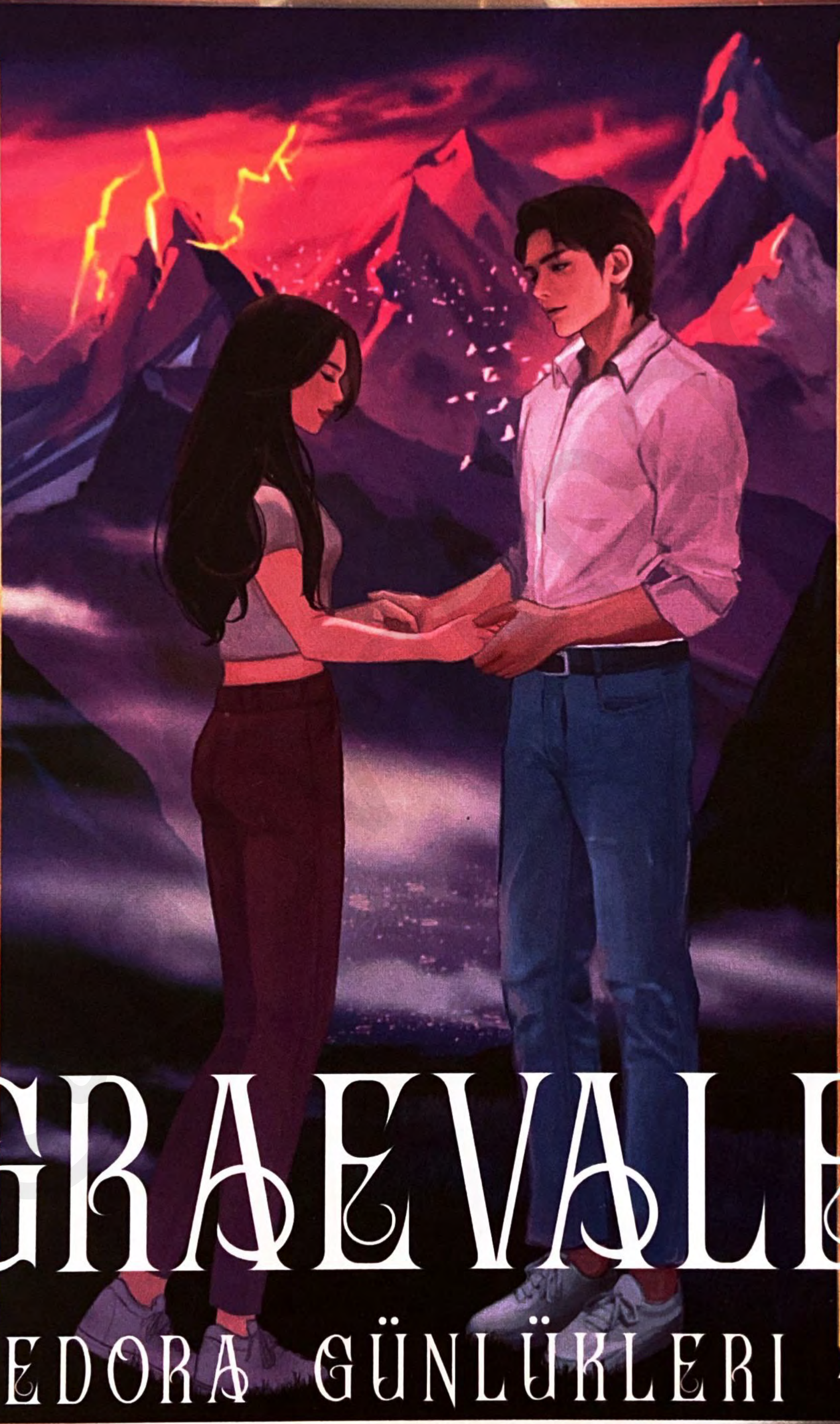
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LYNETTE
NONI

GRAEVALL

MEDORA GÜNLÜKLERİ 4

ARTEMIS MILENYUM

@novaebook

YAYIN NO: 2420

MİLENYUM: 56

Graevale (Medora Günlükleri 4)

Lynette Noni

Orijinal Adı: *Graevale (The Medoran Chronicles 4)*

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer

İngilizceden Çeviren: Çiğdem Köföncü

Editör: Hasan Ozan Elma

Kapak İllüstrasyon: Sena Tölgar

Kapak Tasarım: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Ekim 2023

ISBN: 978-605-304-876-3

Sertifika No: 43949

Medora Günlükleri 4 - Graevale

© 2023, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Medoran Chronicles 4: Graevale

© 2015, Pantera Press Pty Limited

© 2015, Lynette Noni

Kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

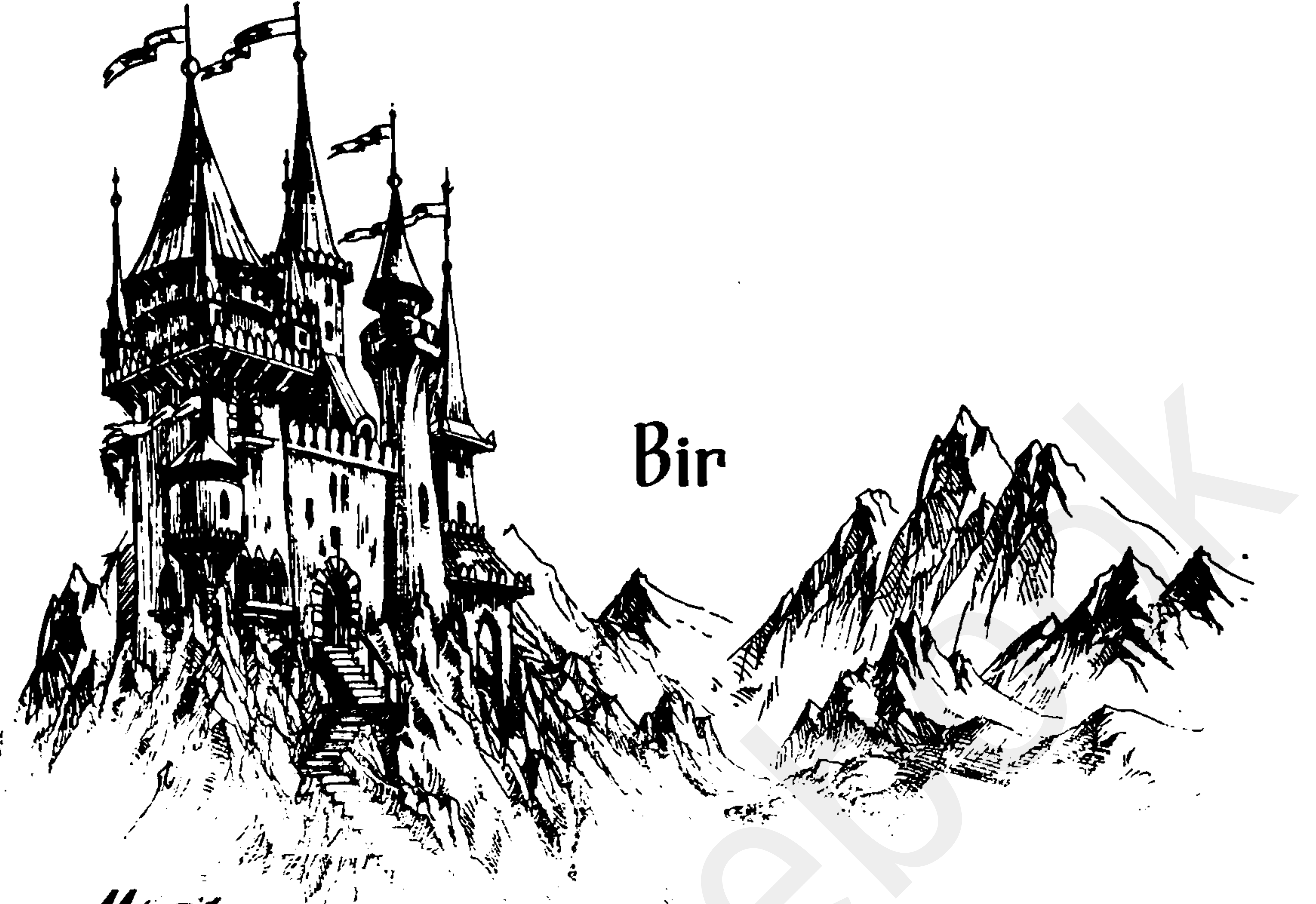

GRAEVILLE

MEDORA GÜNLÜKLERİ
DÖRDÜNCÜ KİTAP

LYNETTE NONI

Artık hiç ışık göremeyenler için...
Gölgelere direnin.

“**B**una inanamıyorum. Üzgünüm Alex ama bu kulağa imkânsız geliyor.”

Alex kabullenerek başını salladı çünkü üç yakın arkadaşına anlattığı hikâyenin Medora standartlarında bile kulağa son derece fantastik geldiğinin farkındaydı.

“İnan bana, Dix,” dedi, Bear’ın yatağından aldığı üçüncü çikolatanın paketini yırtarak. “Ben de kulağa delice geldiğinin farkındayım. Ancak inanın bana son üç buçuk haftayı geçmişte geçirdim.”

Çikolatadan bir kare kırıp ağzına atarken arkadaşlarının yüzündeki şaşkın ifadeyi görebiliyordu. Onları suçlayamazdı. O gece, Jordan’ın dönüşüyle kendilerine bir ömür boyu yetecek kadar duygusal bir iniş çıkış yaşamışlardı zaten. Ki Bear da D.C. de onun geri döneceğinin mümkün olduğuna inanmaya cesaret bile edemezdi. Yine de Alex, o akşam erken saatlerde Jordan’ı, Aven Dalmarta’nın elinden kurtarmış ve okula dönüş yemeğinin ortasında, yemekhaneye getirip, sağ salim akademiye teslim etmişti.

8 GRAEVALE

Kaldoras tatilinden yeni dönen ve heyecanla sohbet ederek maceralarını birbirleriyle paylaşan diğer öğrenciler -ki hiçbiri Jordan'ın, Aven'in kontrolü altında olduğunu bilmiyordu- için geri dönüşlerinin hiçbir anlamı yoktu. Ancak D.C. ve Bear...

Alex o an Jordan'la geri dönüşünü farklı planlaması gerektiğini düşünmüştü çünkü D.C., Jordan'ı görür görmez çocuğun kollarına atlamış, Jordan geri geri sendelemişti. Ona sıkıca sarılan D.C. gözyaşlarına boğulmuştu. O kadar çok ağlıyordu ki Fletcher'in bir sakinleştirici vermesi için onu tıbbi koğuşa taşımak zorunda kalmışlardı.

Öte yandan Bear büyük bir sessizliğe kapılmıştı. Ama Alex'le birlikte Jordan ve D.C.'nin peşinden dışarıya çıkarlarken, kızın elini tutup öyle sert sıkıyordu ki kemiklerinin kırılmaması bir mucizeydi. Alex onun bu bitkin ve şaşkın ifadesinin, sessizliğinin nedenini anlıyordu. Aksi takdirde Bear kendini salar ve duygusal bir boşalma yaşardı. Arkadaşının bitkin gözlerindeki umudu gören Alex, elini çekip kolunu Bear'ın beline dolamış ve telaşla tıbbi koğuşa giderlerken onu kendine doğru iyice çekmişti.

Yemekhanedeki sahneye tanık olan Darrius, Avcı ve Caspar Lennox, Fletcher'in odasına dalmış ama Alex, Jordan'ı talepten kurtarması dışında onlara başka hiçbir bilgi vermemişti. Onun yerine dostlarıyla birlikte birkaç saat yalnız kalmayı rica etmişti. Bunun nedeni, hem o an dostlarından mahrum kalmak istememesi hem de hangi bilgiyi verip hangi bilgiyi sır olarak saklaması gerektiğini düşünmek istemesiydi.

“Bakalım doğru anlamış mıyım?” Bear, Alex'in elindeki yarım çikolatayı aldı ve kendi yatağında D.C. ile birlikte yatmakta olan Jordan'a fırlattı. Alex'in kaşlarını çattığını görünce, “Bana öyle bakma. Biraz daha yersen miden bulanacak,” dedi.

Alex, midesi zaten fena hâlde bulanmaya başladığından bir cevap vermedi. “Ne söyleyeceksen söyle.”

“Tamam,” dedi Bear ve Alex’in oturduğu yatağın yanındaki sandalyeye kollarını dayadı. “Bağ kurduğun bir draekon sayesinde zamanda geriye gittin, sonra şu anki psikopat hâline dönüşmemiş olan Aven’la tam yirmi beş gün boyunca Meya’da takıldın ve orada geçirdiğin süre esnasında Jordan’ı nasıl kurtaracağını açıklayan eski bir kitap buldun.”

Jordan, “Buraya geri döndüğünde, Meyarinler arasında patlak veren büyük bir savaşın ortasına düştün,” diye araya girdi. “Aven’in en yakın dostu, kralı öldürmek için hapisten kaçmıştı ve Aven’in yetenekli insanlarından biri, Roka’ya bir büyü yaparak onu uyutmuştu. Aven’in Meya’yı ele geçirip şehirdeki herkesi talep altına almasına rağmen, sen yine de benim kahramanım olmayı ve beni sağ salim eve geri getirmeyi başardın.”

Alex, Niyx’in Kral Astophe’yi öldürme niyetiyle ilgili bu yanlış ifadeyi duyunca irkildi. İşin doğrusu kralı öldüren kişi, Aven’in kontrolü altında olan *Jordan*’dı. Ama Niyx, Alex’e Jordan’ın hafızasını baskılaması konusunda söz verdirtmişti. Böylece gerçekler ortaya çıkmayacak ve Niyx, Aven’in tarafındaymış gibi görünmeye devam edip casusluk yapacaktı.

Birkaç detayı dışarıda bırakan Alex, “Özetle böyle oldu denilebilir,” dedi. Mesela binlerce yıl önce Niyx’i talep edip hayatını kurtardığını ve bu yüzden aralarında hâlâ bir seviyeye kadar bağ olduğunu söylemedi.

“Ve oradayken Roka ile gerçekten eğitime devam mı ettin? Bir Meyarin olarak?” diye sordu D.C., sanki bu çok büyüleyici bir şeymiş gibi.

“Evet,” diye cevap verdi Alex ama aslında onu Roka’dan ziyade Niyx eğitmiş, damarlarındaki Meyarin kanına nasıl ulaşacağını ve bu ölümsüz türün bir üyesiymiş gibi dövüşmeyi ona öğretmişti.

“Bunların hepsi kulağa delice geliyor,” dedi Bear, yanağını kaşıyarak. “Ama fiziksel kanıtları görmezden gelemem.” Alex’in şaşırdığını görünce ekledi: “Tenin... Farklı.”

Alex ellerine baktı ve Xiraxus'la arasındaki *vaeliana* bağının görünür olup olmadığını merak etti. Ancak kendi güçlenmiş algılarıyla teninin ısıldadığını görebiliyor olmasına rağmen, Bear'ın bunu görmesi mümkün değildi.

“Nasıl yani?”

Kızın sesindeki şaşkınlığı fark eden Bear, ona soru sorar gibi baktı. “Şu an burada kış ama sen bize orada yaz olduğunu söyledin. Dix'le birlikte birkaç gün önce seni Woodhaven'da gördüğümüzden kesinlikle daha bronzsun.”

Alex rahat bir nefes aldı. “Yandım. Bronz oldum.” Yutkunup başını salladı. “Güneşin altında biraz fazla zaman geçirdim.”

“Bear haklı,” dedi D.C., Alex'i dikkatle inceleyerek. “Güneşte yanmadan bu kadar koyulaşman mümkün değil. Hiç pembe değilsin.”

“Yani sırf tenim daha koyu diye mi bana inandınız? Sağ olun yahu.”

“Hey, bir kısmında ben de oradaydım ve buna rağmen *hâlâ* inanmıyorum,” dedi Jordan. Alex'ten kalan çikolatanın paketini açıp bir lokmada bitirmişti.

“Bizi yanlış anlama, Alex,” dedi kızın dizini okşayan Bear. “Biz senin Jordan'ı nasıl kurtardığın kısmında tıkanıp kaldık. Ama az evvel paylaştıklarını sindirmemizin biraz zaman alacağını fark etmiş olmalısın.”

“Elbette farkındayım,” dedi Alex. “Ama bunu bir gecede halletmeye çalışın çünkü Aven artık Meya'nın kontrolünü ele geçirdi, bizim de olacaklara hazırlanmamız lazım. Size gerçekten ihtiyacım olacak, çocuklar.”

D.C., “Biz her zaman yanındayız, Alex,” dedi ve dalga geçer gibi gülümseyip ekledi: “Her ne kadar muharebe dersinde birkaç kez nakavt olduğunu bilsek bile.”

Alex gözlerini devirdi ve bu espriye gülüşmekte olan dostlarına nezaketle tepki verdi. Ayağa kalktı.

Jordan, “Nereye gidiyorsun?” diye sorup doğruldu ve sıkıca sarılmış olduğu D.C.’yi de kendisiyle birlikte kaldırdı. Gözlerinde maskelemeye çalıştığı gölgeler dolanıyordu ama Alex hepsini görüyordu. Jordan o eski, neşeli hâlindeki gibi davransa da Aven’la geçirdiği zamandan kalan yara izlerini sonsuza dek taşıyacaktı. Alex de öyle... Hem fiziksel hem zihinsel anlamda.

Alex, arkadaşına gülümseyerek, “Birazdan Darrius buraya dalıp benden bir sürü açıklama ister,” diye cevap verdi. “Ya da aslında Avcı. Hazır her şey tazeyken, gidip onlara da anlatayım. Göreceli olarak taze yani.”

Bear surat astı. “Sana iyi şanslar. Fletcher seni muayene etmek için ilaç verip doğrudan tıbbi koğuşa yatırır.”

Alex bunun çok gerçek bir olasılık olduğunun farkındaydı, tabii eğer onlara her şeyi *anlatırsa*. “Zaman yolculuğumu neden öğrenmek istediklerini anlamıyorum. Onlara kitabı bugünkü Meya’da bulduğumu söyleyebilirim. Ama Aven’ın şehri nasıl ele geçirdiğini ve kaçmayı başaran Meyarinlerin Draekora’da saklandıklarını bilmeleri lazım. Bu işte hep beraberiz. Onların da uyarılmaları gerek.”

D.C., “Arkadaş ister misin?” diye teklifte bulundu.

Prenses, Jordan’la o kadar iç içe geçmişti, uzuvları birbirine karışmıştı ki, hangi kol D.C.’nin, hangi bacak Jordan’ın, ayırt edemeyen Alex, dudaklarının seğirmesine engel olamadı. “Yo, hayır. Sen burada kalıp Jordan’a eşlik et. Zaten onlara neler anlatacağımı duydunuz.”

“İstersen ben gelebilirim?” Bear da Jordan’la D.C.’ye bakıyor ve onun da dudakları seğiriyordu.

“Gerçekten, böyle iyiyim,” dedi Alex. Ama kendini tutamayıp ekledi: “Sanırım bu ikisinin bir çobana benden çok daha fazla ihtiyacı var.”

“Çoban mı?” diye masum bir ifadeyle dalga geçti Jordan. “Sen ne demek istiyorsun, Alexandra Jennings?”

D.C.'nin yüzü kızarınca, Jordan kendini tutamayıp güldü ve kızın kıpkırmızı olan yanağından öptü. D.C. homurdanarak yüzünü Jordan'ın göğsüne gömdü ve sanki *kes sesini, Jordan*, der gibi bir şeyler mırıldandı.

Arkadaşlarının bu manzarası karşısında Alex'in yüreği eridi. İlkisini de rahatsız etmek istemediği için sadece, "Eğer geç dönersem seni uyandırmamaya dikkat ederim, Dix," dedi. Sonra oğlanlara döndü. "Sizinle kahvaltıda görüşürüz. Umarım bu geceki toplantıdan sonra, neler yapacağımız hakkında daha iyi bir fikrim olur."

"İyi şanslar," diye seslendi D.C., Alex'in arkasından.

Alex kapıyı kapatıp koridora çıkar çıkmaz duvara yaslandı ve gözlerini kapadı. Arkadaşlarını çok seviyor, onlara bayılıyordu. Ama geçmişte haftalarca yaşadıktan sonra, onlar zamanda donmuş da olsa, kendisini binlerce yıl yaşlanmış gibi hissediyordu. Yaşadıklarını anlatmaya hiçbir sözcük yetmezdi.

Yaptıklarını...

"Tatilden gelmene rağmen tatile ihtiyacın varmış gibi duruyorsun."

Alex bir anda gözlerini açtı ve karşısında, kendisini taklit eder gibi duran Kaiden'i gördü. Özellikle Meyarin algılarıyla çocuğu nasıl fark etmediğini merak etti.

"Hey," dedi sesinin ezik gibi çıktığının farkında olarak.

Çocuğun ağzının bir yanı, yukarıya doğru kıvrıldı. "Asıl sana hey."

"Şey, tatilin iyi geçti mi?" Bir yandan kendine gelmeye çalışan Alex, bir yandan da neden onunla ayaküstü sohbet etmeye çalıştığını anlamıyordu. Bedeninden yayılan sıcaklığı yok sayarak, sıradan bir merak gibi görünmesini umduğu bir yüz ifadesi takındı.

"Seninkinden iyi geçtiğine bahse girerim."

Alex bunun tuhaf bir cevap olduğunu düşündü. "Neden böyle söyledin?"

Kaiden cevap vermedi. Onun yerine duvardan çekildi. “Odana mı gidiyorsun?”

“Hayır, ben... Şey...” Alex bir şeyler uydurmaya çalıştı ama sonra doğruyu söylemeye karar verdi. “Müdürü görmeye gidiyorum.”

Kaiden başını salladı. “Seninle yürüyeyim.”

Çocuğun bu ani teklifi ve merakı karşısında Alex hazırlıksız yakalandı. “Ne? Hayır, gerçekten. Sağ ol ama ben...”

“İstersen bana paranoyak de,” diye araya girdi Kaiden. “Ama geç oldu. Çıkış yasağı başlamak üzere. Dışarıda tek başına dolaşmak isteyeceğini sanmıyorum.”

“Gerçekten, Kaiden, ben...”

“Özellikle de bugün olanlar düşünülünce.”

Alex nefesini tuttu. “Olanlar derken?”

Kaiden, mavi gözlerini, Alex’inkilerle buluşturdu ama yine cevap vermek yerine arkasını dönüp yürümeye başladı.

Alex peşinden gitti. “Bugün ne olmuş, Kaiden?”

“Sen daha iyi bilirsin,” dedi Kaiden, merdivenlerden inerlerken. Bir yandan da imalı bir şekilde eğlence odasına girip çıkan ve yurtlarına gitmekte olan diğer öğrencileri gösterdi. Tatil dönüşündeki bu ilk gecede, ortak alanlarda normalden daha çok insan vardı. ve tabii çok fazla *kulak*...

Buz gibi soğuğa çıkıp yeterince uzaklaştıklarında, Alex, Kaiden’i kolundan tutup durdurdu.

Kaiden onu bekletmedi. “Aven Dalmarta’nın şu an Meya’nın tahtında oturduğu doğru mu?”

İliklerine kadar üşüyen Alex kollarıyla kendini sardı. Bunun tek nedeni kışlık Meyarin giysilerini değiştirmesi ve artık myroxla kaplı olmayan ve kendisini kardan koruyamayan giysiler giyiyor olması değildi. “Sana bunu kim söyledi?”

“Doğru, değil mi?”

“Evet,” diye fısıldadı, çocuğa yalan söylemeyi başaramayan Alex. “Doğru.”

Kaiden ona bir kez daha baktı ve gözlerini yavaşça kapadı. “Ne yapacaksın?”

Alex alçak sesle, “Herhangi bir şey yapacağımı nereden çıkar-
dın?” diye sordu.

“Her nedense tüm bunların tam ortasında olduğundan,” dedi Kaiden, tereddüt bile etmeden. “Hem öyle olmasan bile, ben seni *tanıyorum*, Alex. Sen önem verdiğin kişilerin başı belaya gir-
diğinde onlara yardım etmek için ne gerekiyorsa yapan birisin.”

Alex, Kaiden’in gözlerine bakamadı. “Sanırım beni biraz abartıyorsun.”

Kaiden kızın tam önüne geldi, çenesini tutup hafifçe kaldırdı. Hiçbir şey söylemedi ama Alex onun zihninde kendisine fısılda-
dığını duyabiliyordu. Kütüphane’nin, geçmişteki Aven’in tahtta kalmaya devam etmesi durumunda yaşanacak muhtemel gelece-
ği ve Kaiden’in onun yanında olacağını gösterdiği anı hatırladı. O görüntüdeki hayalî Kaiden, varlığını sadece dört kelimeyle açıklamıştı... Alex’in her ne kadar çabalasa da inkâr edemeyece-
ği, dört kelimeyle.

“Yanımda kendini güvende hissediyorsun.”

Alex yutkundu ve Kaiden’in gözlerine bakmakta zorlandı ama Kaiden, Alex’in çenesini nazikçe kavrayarak başını çevirmesini engelledi.

“Sana katılmıyorum,” diye fısıldadı sonunda. “Bence sana söylediğim her şeyi hak ediyorsun, hatta daha fazlasını.”

Kalbi hızla atan Alex, ne tepki vereceğini bilemedi. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Bir cevap vermesi lazımdı ama bırakın düzgün bir cümle kurmayı, nefes bile almakta zorlanıyordu.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen uzun bir anın ardından, Kaiden kolunu indirdi ve parmaklarını Alex’in parmaklarına dolayıp tekrar yürümeye başladı.

“Burası çok soğuk. Seni bir an evvel Marselle’e götürelim.”

Alex çocuğun peşinden Kule'ye doğru giderken rahatladı mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradı, bilemedi. Elini tutan çocuğun eline odaklandı ve zihninde durmadan tekrar eden o dört kelimayı duymazdan geldi.

Merdivenlerden çıkıp Darrius'un odasının önüne geldiklerinde Alex kapıya yöneldi. Kaiden, Aven'in Meya'yı ele geçirdiğini zaten öğrenmişti. Bu yüzden Alex ona kalmasını söylese mi, emin olamadı. Ancak çocuğun *bilmediği* pek çok şey de vardı. Alex'in ona açıklayamayacağı pek çok şey.

Duyarsa inanamayacağı pek çok şey...

Alex yapabileceği tek şeyi yaptı. Elini çekti ve tebessüm etmeye çalıştı.

"Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim," dedi. "İşim biter bitmez birinin beni geri götürmesini sağlarım..."

Alex sözünü bitiremeyince, Kaiden, "İnsanların ölümcül bir tehlike altında olduğu haberini paylaştıktan sonra mı?" diye cümleyi tamamladı. "Ve diğer türlerin de?"

Alex bu samimiyet karşısında irkildi. "Onun gibi bir şey, evet."

Kaiden ona dikkatle baktıktan sonra derin bir iç çekip, "Dünyayı kurtarmak için acil toplantılara katılman gerekmediğinde beni bul. Seninle şu silahın hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

Bunu duyan Alex dikildi. "A'enera ile ilgili bir şey mi öğrendin?" diye sordu. Kaldoras tatilinden önce çocuk ona bu gizemli hançer hakkında biraz araştırma yapacağına dair söz vermişti.

"Çok acil bir konu değil." Kaiden, Alex'i kapıya doğru nazikçe itti. "Hem zaten içimden bir ses, anlatacaklarımın çoğunu bildiğini söylüyor."

Alex başını iki yana salladı. "Pek bir şey bildiğim söylenemez."

"Ama geçmişte harcadığın vakti düşününce, son konuşmamızdan bu yana daha çok şey öğrenmişsindir diye tahmin ediyorum."

Bunu duyan Alex arkasını o kadar hızlı döndü ki taş zemindeki çatlağı göremeyip takıldı. Ancak Kaiden, sendeleyerek kızı anında kucakladı ve yere düşmeden evvel yakalamayı başardı. Kollarıyla kızın belini sıkıca kavradı. Alex kanının çekildiğini hissederek dönüp çocuğa baktı.

Ancak sadece boğulur gibi bir ses çıkararak, “Ne?” demeyi becerebildi.

Ancak o an müdürün kapısı açıldı ve Kaiden’in dikkati o yöne kaydı. Bununla birlikte Alex şaşkın bir hâlde çocuğa bakmaya devam etti.

“Böldüğüm için üzgünüm,” dedi Avcı. Sesi, üzgün olmak dışında her şeyi andırıyordu. Hatta eğlenmişe benziyordu. Bu da Alex’in gözlerini Kaiden’in üzerinden çekmesine yol açtı. Bunu yaparken hâlâ Kaiden’in kollarında olduğunu fark etti ve içinde bulundukları şartlar gözün önüne alınacak olursa bu manzara yanlış anlaşılabilirdi. Avcı, sarıldıklarını zannedebilirdi.

“Göründüğü gibi değil,” diye kekeledi Alex. Kaiden’i göğsünden iterek, kendisinden bir adım uzaklaştırdı. Adamın gözlerindeki kahkahayı görmezden gelip, belki biraz fazla çaresizce, “Ciddi söylüyorum, Avcı. Düştüm,” dedi.

“A-ha.” Ses tonuna bakılırsa Avcı belli ki Alex’e inanmamıştı. Ayrıca umursamamıştı da. “Seni beklemekten sıkıldık. O yüzden eğer içeriye girebilirsen...”

Cümleyi yarım bıraktı. Alex bunun üzerine içeride kendisini sadece Darrius’un beklemediğini, Fletcher ve Caspar Lennox’un da orada olabileceğini tahmin etti. Yapması gereken çok fazla açıklama olduğunu bilmesine rağmen içeri girmekte zorlandı. Bunun nedeni de Kaiden’in az önce ona bıraktığı *bombaydı*.

Zamanda yolculuk ettiğini nereden biliyor olabilirdi? Niyx, Lady Mystique ve artık Jordan, D.C. ve Bear dışında hiç kimse bilmiyordu. Zaman çizgisini korumak için Lady Mystique tarafından hafızaları silindiği için Alex'le -ya da geçmişteki adıyla "Aeylia" ile- olan anılarını hatırlamayan Kyia ve Zain bile bilmiyordu. Hatta ölümlülerden, özellikle de insanlardan nefret etmesinin ana sebebinin Alex olduğunu, şu an *Aven* bile hatırlamıyordu.

Peki... Kaiden nereden biliyordu?

"Hazır olduğunda gel, Alex," dedi Avcı, imalı bir sesle.

Kaiden kızın gözüne bakıp, "Sonra görüşürüz," dedi.

"Ama..."

Kaiden, "Sonra, Alex," diye söz verir gibi tekrar etti. Sonra Avcı'ya dönüp, "Yurda yalnız dönmesine izin verme," dedi.

Avcı, çocuğun emreder gibi konuşmasını fark etmiş olsa da ona karşılık vermedi. Sadece kaşlarını kaldırıp başını salladı ve sonra Alex'e içeriye girmesini işaret etti.

Kaiden'den herhangi bir cevap alamayan Alex'in -ki bu cevaplar, Avcı ve diğer öğretmenlerin merak etmesini istemediği yeni sorulara yol açacaktı- yapabileceği hiçbir şey yoktu. O yüzden Alex de Meya'nın düşmesiyle ilgili kötü haberleri vermek üzere Darrius'un ofisine girdi.

Alex ertesi gün Kaiden'i görmedi.
Ya da sonraki gün.

Ya da bir sonraki...

Hatta onu hafta boyunca hiç görmedi. Ortak dersleri olan muharebe ve G.V.H.'de,¹ Kaiden'in oda arkadaşı ve en yakın dostu Declan'ı sıkıştırmasına rağmen Kaiden'i ne gördü ne de nerede olduğunu öğrendi. Declan'ın tek bildiği, Kaiden'in acilen akademi dışından çağrıldığıydı ama Alex'e verecek başka detayı yoktu.

Belki de Kaiden'in neyi ne kadar bildiği -ve nasıl bildiği- paranoyasına kapılmasına gerek kalmayacağından, zaten uğraşması gereken pek çok farklı şey olan Alex için böylesi daha iyiydi. Müdürle yaptığı toplantı pek de iyi geçmemişti çünkü *sadece* Darrius ile Avcı değil, Fletcher ve Caspar Lennox da oradaydı.

¹ G.V.H. (Gizlilik ve Hile) –ed.n.

Akademinin bütün öğretmen kadrosu toplantıya çağırılmıştı ama çoğu Alex'in korkunç uyarılarını dinlemeyi reddetmişti. Kızın iddialarına en çok karşı çıkan kişinin ihtiyar kütüphaneci olduğu söyleniyor; adam, Alex'in durumu abarttığına ve bahsettiği kadar kötü bir durum olmadığına inanıyordu. Profesör Marmaduke da adamı onaylayarak başını sallamış ama yüzündeki ifadeyle aslında korktuğunu ve Alex'in yanılmasını umduğunu belli etmişti.

Terazinin diğer ucundaysa derhâl -ve hiç düşünmeden- bir aksiyon alınması gerektiğine inananlar vardı. Finn insan ordusunu bir araya toplayıp hemen Meya'ya dalmaları gerektiğini, sürpriz bir saldırının Aven ve güçlerini savunmasız bırakacağını iddia ediyordu. Varin, sırf eyleme geçmek anlamına geldiği için bile olsa bu planın yanındaydı; türlerin ayrımı dersinin öğretmeni, felaketin kapısında belirmesini bekleyecek tipte biri değildi.

Öte yandan Alex'in söylediklerini kabul eden ancak Aven'in gerçekten acil bir tehdit oluşturduğu konusunda ikna olmayan öğretmenler de vardı. Profesör Luranda, Fitzy, Doc, Tayla ve Müdür Yardımcısı Jarvis herhangi bir aksiyona geçilmeden önce daha çok kanıt toplanması gerektiğine inanıyorlardı.

Alex hepsinin kafasına bir tane vurmak istiyordu.

Haberlerin ağırlığını anladığını umduğu kişiler; Darrius, Avcı, Caspar Lennox, Fletcher, Karter ve şaşırtıcı bir şekilde Maggie'ydi.

Ya da... Belki de Alex'in, müdürün odasına adım attığı an, okçuluk eğitmeni hakkında fark ettiği şeylerden sonra bu o kadar da şaşırtıcı değildi.

Zira Magdeline Llohilas bir Meyarin'di.

Zaten bu öğretmen hep fantastik bir filmde fırlamış bir aktris gibi güzel görünürdü ama Alex'in algıları artık yükselmişti, bu yüzden Maggie'nin görüntüsünün başka bir dünyaya ait olduğunu anlaması şaşırtıcı değildi. Yani şanslı insan genlerine değil, ölümsüz bir türün görüntüsüne sahipti.

Alex bunu anladığında sadece şaşkın bir nefes almış ama anladığı fark edilmesin diye başka bir tepki vermemişti. Maggie'nin de gözleri yalnızca şaşkınlıkla büyümüş ama Alex'in görüntüsündeki farklılığı -yani altın gibi parlayan tenini- anladığına dair başka hiçbir ipucu yoktu. Tüm toplantı boyunca ikisi de birbirlerini ifşa etmemeye çok dikkat etmiş ama Alex, daha sonra *-çok yakında-* onunla konuşması gerektiğini bildiği için, Maggie'nin adını zihnine kazımişti.

“...sebeplerin olduğunu biliyorum ama yine de hepimizin seninle birlikte gelmemiz gerektiğini düşünüyorum, Alex.”

Öğretmenleriyle ilgili düşüncelerinden bir anda irkilerek sıyrılan Alex, dikkatini arkadaşlarına verdi. Tatilden döneli neredeyse bir hafta olmuştu, akademi çalışanlarının kendi aralarında planlar yapıp olayın artı ve eksilerini değerlendirdikleri bir hafta. Bu sırada Alex de onların söylediklerini dinleyip, sanki bir savaş çıkmak üzere değilmiş gibi, derslere katılmaya devam etmişti. Her dakika vaktin geçmekte olduğunu düşündüğü ve onlar böyle oyalanmaya devam ederken Aven'in kim bilir neler yapıyor olduğunu aklından atamadığı bir hafta... Kaiden'i bulamadığı ve geçmişe yaptığı yolculuğu onun nasıl öğrendiğini ortaya çıkaramadığı bir hafta... Zihinsel bağları ya da başka bir şekilde, Niyx'ten tek haber bile alamadığı bir hafta... Her ne kadar Meyarin dostu, etrafının zihin okuyucular tarafından çevrildiği ve risk alamayacağı konusunda onu uyarmış olsa da, Alex, Niyx'in süregelen sessizliğinden dolayı fazlasıyla endişeleniyordu. Ancak sırf kendi endişesini dindirmek için onunla zihinsel bir bağ kurup dostunu tehlikeye atacak değildi. Niyx böylesine ölümcül bir pozisyondayken, Alex bunu yapmazdı.

Kontrolü dışındaki şeylere kafa yormak yerine, neler *yapabileceğine* odaklandı ve olacaklar hakkında etrafa bazı söylentiler yaymakla ilgili planına devam etmeye karar verdi. Öğretmenleriyle yaptığı toplantı iyi geçmese de Alex pes etmeyecekti. Artık hafta sonu geldiğine göre, Medora'da gerçek güç sahibi kişilere ulaşabilirdi, yani kraliyet ailesine.

"Dix dışında başka birinin gelmesi mantıksız olur," diye cevap verdi Alex, yemekhane menüsünden fazladan yumurta sipariş eden Jordan'a. "Hem işimiz bitince zaten ben tek başıma Draekora'ya gideceğim."

"Anladığım kadarıyla Zain ve Kyia, Roka'yı koruyor," dedi, kızarmış ekmeğine fıstık ezmesi süren Bear. "Ama bizim gelmemizi sorun etmeyeceklerdir. Ne de olsa bizi tanıyorlar."

Alex başını iki yana salladı. "Bence olanlardan sonra sağ kalan Meyarinlerin hepsi aşırı gergindir. Onları daha çok sinirlendirmek gibi bir riske giremem. Ta ki bir sonraki sefere gelebileceğinizle ilgili onlardan izin alana kadar. Üzülmektense güvende olmak daha iyidir, özellikle de hepsi biraz mutlu olduktan sonra."

Kyia, ilk karşılaştıklarında, onları okuyla vurmakla tehdit etmişti. Bunu hatırlayan Jordan, D.C. ve Bear'ın yüzleri buruştu.

"Bizsiz gitmenden hoşlanmıyorum," dedi Jordan, endişeli gözlerle. "Yanında hiç desteğin olmayacak."

"Dix'in ailesi geleceğimizi biliyor," dedi, bir yandan da ağzındakileri bitirmeye çalışan Alex. "Dördümüz sessizce sohbet edeceğiz, dolayısıyla herhangi bir desteğe ihtiyacım olmayacak."

"Ama Draekora'ya tek başına gideceksin diye içim hiç rahat değil," dedi Jordan. "Orada neyle karşılaşacağını bilmiyorsun."

"Tek başıma gitmem için bu zaten yeterli bir sebep." Arkadaşının kaşlarını çatıldığını gören Alex, çatalını bırakıp Jordan'ın elini tuttu. "Söz veriyorum, Jordan. Başıma hiçbir şey gelmeyecek."

Alex o öğleden sonra neden yalnız kalması gerektiğiyle ilgili asıl sebebi arkadaşlarına söyleyememekten nefret etti ve suçluluk duygusuyla bulanık midesini umursamadı. Normalde gergin Meyarinlere rağmen onları Draekora'ya götürürdü ama salı günü T.V.K.B. (toplum ve kültür bilgisi) dersinin sonunda Caspar Lennox, ona irade gücünü kuvvetlendirmesi için yardım edebilecek biriyle temas kurma sözünü hatırlatmıştı. Bu bilinmeyen adam, Gölge Yürüyen'e bir iyilik borçluydu ve istemeyerek de olsa Alex'le tanışmayı ve onu zaman ayırmaya değer bulup bulmadığına karar vermeyi kabul etmişti. Ancak onu görmek için talep ettiği tek şey gizlilikti. Hiç kimsenin bu gizli görüşmeyi bilmemesi gerekiyordu, dünyada en çok güvendiği kişilerin bile.

Eğer Aven'in talebi altına giren sadece bir ya da iki insan olsaydı, Alex'in bu yabancının yardımına ihtiyacı olmazdı. O kişilerin peşine düşer ve tıpkı Jordan'a yaptığı gibi, onları da serbest bırakırdı. Ancak şu an Aven'in kontrolünde sadece *birkaç* kişi yoktu, insanı tedirgin edecek sayıda çok kişi ve bunun yanı sıra Meyarinlerin *şehri* vardı. O yüzden yeteneğinin kapsamını ve diğerlerinin üzerinde topluca uygulayıp uygulamayacağını öğrenmesi hayati önem taşıyordu. Belki de o zaman, Aven'in talebi altında olan herkes toplu olarak özgürlüğüne kavuşabilirdi. En azından Alex'in umudu bu yöndeydi. O yüzden, bu durumun mümkün olup olmadığını öğrenmek için Caspar Lennox'un bu gizemli arkadaşıyla buluşmayı kabul etmişti, .

"Dix öğlen yemeğine gelir, ben de akşam yemeğine yetişeceğime söz veriyorum," dedi Alex ve elma suyunu bitirip ayağa kalktı.

"Eğer gelmezsen peşinden geliriz," dedi Jordan. Çok ciddi olduğu belliydi.

Bear da aynı ciddiyetle, "Bunu nasıl yapacağımızı bilmesek de geliriz," dedi. "Bir yolunu buluruz."

D.C. ayağa kalkıp Alex'e gülümsedi. Alex'in sinirleri yatışır gibi oldu. Ta ki prenses, "Haydi gidip annemle babama dünyanın sonunun geleceğini anlatalım," diyene kadar.

Alex, arkadaşının bu durumda bile böyle neşeli olabildiğine inanamadı.

Alex'in yüzündeki ifadeyi gören D.C. güldü, hatta Jordan ve Bear bile az evvelki ciddiyetlerini bir kenara bırakıp çılgınca gülmeye başladılar.

Alex arkadaşlarının fazlaca dilly üzümü suyu içip içmediklerini merak etti ve sıırtmaya devam eden D.C. ile çıkışa doğru ilerledi. Dışarıya çıkınca Darrius'un verdiği köpüğü çıkarıp yere attı ve camın ortadan kaybolup rengârenk geçidin belirişini izledi.

Alex başıyla köpüğü işaret ederek, "İlk sen gitmek ister misin?" diye sordu arkadaşına.

D.C.'nin yüzündeki neşeden eser kalmamıştı. "Benim asıl istediğim, hiçbirimizin Draekora'ya gelmesini neden istemediğini öğrenmek," dedi.

Alex'in gözleri parladı ama çok da şaşırmadı. Zira Alex bir şey sakladığında bunu herkesten çok D.C. hissedirdi.

"Sana söyleyemem," dedi Alex, sessizce. Çünkü en yakın dostuna yalan söylemek istemiyordu. Öte yandan Caspar Lennox'un bağlantısını açık edip riske atmak da istemiyordu.

D.C. yutkundu. "Jordan... Jordan yüzünden mi? Bütün olanlardan sonra... ona güvenmediğin için mi?"

Alex kaşlarını çatarak, "Tabii ki hayır," dedi. Sonra D.C.'nin alt dudağını ısırıldığını görünce -zira arkadaşı bunu sadece çok tedirgin olduğunda yapardı- "Bunu neden düşündün? Bilmediğim ne var?" diye sordu.

D.C. başını iki yana salladı. Fazla hızlı bir tepki vermişti.

"Dix," dedi Alex, kıza bir adım yaklaşarak. "Söyle."

D.C. başını tekrar iki yana salladı ve "Bir şey yok," dedi.

Alex yüzüne düşen saçları geriye itip sözcüklerini dikkatle seçti. O hafta her gece, uyandığında D.C.'nin yatağının boş olduğunu görmüştü. İlk seferinde fazla önemsememiş ama durum devam edince, oğlanları aramış ve sadece Jordan'ın odada olmadığını öğrenmişti. Bear ve Alex endişelenerek, dışarı çıkma yasağı başlamış olmasına rağmen karlarda Jordan'la D.C.'yi aramış, en sonunda onları birbirlerine sarılmış hâlde, donan gölün kenarında otururken bulmuşlardı. O kadar huzurlu görünüyorlardı ki onları rahatsız etmek istemediler. Alex de o geceden sonra bir daha D.C.'yi aramaya çıkmadı.

İkisinin de neden her gece göl kenarına gittikleri hakkında Alex'in hiçbir fikri yoktu ya da orada ne yaptıkları hakkında. Jordan'ın yaşadığı onca şeyi düşününce, Alex ikisinin birlikte zaman geçirmesinin çok önemli olduğunu düşünmeden edemiyordu. Bu Jordan için bir nevi iyileşme süreciydi, Aven'in yaşattığı karanlıktan Jordan'ı kurtulabilmek için D.C.'nin elinde ne varsa sunduğu bir süreçti.

Ama D.C.'nin bu soruları Alex'in aklını karıştırdı. Alex'in Jordan'a gerçekten güvenmediğini mi düşünüyordu? Ya da... Acaba D.C. çok önem verdiği bu çocuğa karşı kendi belirsizliği ve korkularıyla mı savaşıyordu?

Prenses, çocukluğundan ya da geçmişinden pek söz etmezdi. Alex, onun yüreğinin etrafına duvarlar örerek büyüdüğünü biliyordu, D.C'nin fazlasıyla güven sorunu vardı. Ama Jordan'layken... eğer D.C.'nin ona ulaşmak gibi bir umudu varsa, Jordan'a karşı hassas olmalıydı... Ki bu, prensesin oldukça zorlandığı bir konuydu.

Alex, ölümlü türü Aven'a karşı toplama konusundaki planlarıyla fazlasıyla meşgul olduğu için kendini çok kötü bir arkadaş gibi hissetse de D.C.'ye elinden gelen desteği vermek istiyordu. Jordan ne kadar yaralı olursa olsun, Alex onun iyileşmesine yardımcı olabilecek tek kişinin D.C. olduğundan emindi, tabii D.C.'nin ona ulaşana kadar kendi güven sorunlarıyla baş edebilmesi hâlinde.

“Jordan’la olmak için uykusuz kaldığını biliyorum,” dedi, D.C.’nin şaşkın gözlerine bakarak. “Jordan’ın neler hissettiğini hayal bile edemiyorum, Aven’in emri altında çok uzun zaman geçirdi ne de olsa. Ona ne zaman *nasılsın* diye sorsam, iyi olduğunu söyleyip gülse de acısının ne kadar derin olduğunun farkındayım. İyi ki...” Sesi titredi ama boğazını temizleyip konuşmaya devam etti. “İyi ki her gece onun yanındasın. Her ne kadar yalnız kalmak istese de... yalnız olmadığı için çok mutluyum.”

Gözleri yaşlarla dolan D.C., “Ona yardım ediyor muyum, bilmiyorum. Ona *nasıl* yardım edeceğimi bile bilmiyorum,” diye fısıldadı.

Alex arkadaşının eldivenli ellerini tutup sıktı. “Bunu istemen yeterli,” diye fısıldadı. “Bu aralar Jordan’ın aklından neler geçtiğini bilmiyorum ama senin hakkında neler hissettiğini biliyorum. Aven onun iradesini çalmış olabilir ama yüreğini çalamadı. Bundan asla şüphelen olmasın, Dix.”

D.C.’nin yanağından süzülen bir damla yaş, çenesinden kayıp karlara düştü. “Bu... bu çok *zor*, Alex. Onu böyle görmekten nefret ediyorum. Onu nasıl iyileştireceğimi bilememekten nefret ediyorum. Bunu yapıp yapamayacağımı bile bilememekten nefret ediyorum.” Daha da alçak sesle, “Ve neden bu kadar çok çaba göstermek istediğimden korkuyor olmaktan da nefret ediyorum,” diye itiraf etti.

Alex, arkadaşının zihnini ve yüreğini rahatlatmayı çok isterdi. Bilge ihtiyar Lady Mystique’in sözleri aklına geldi. “Kıymeti olan hiçbir şey kolay değildir,” dedi. “Eğer kendini Jordan’a açarsan, bundan pişman olmayacağını ikimiz de biliyoruz. Ona biraz zaman, biraz rahatlık ver... ona *seni* ver. Ve her ne yaparsan yap, sakın vazgeçme.”

Yanağından son bir damla yaş süzülen D.C. doğruldu. Mavi-yeşil gözleri çelik gibi parladı. “Hiçbir yere gitmiyorum. Yaza kadar her gece sırtım donsa bile gitmiyorum.”

İşte benim kızım, diye içinden gururla geçirdi Alex. Gülümseyip arkadaşının elini bir kez daha sıktı. “Zaten sıcaklık denen şey fazla abartılıyor.” Kaşlarını oynatıp ekledi: “Üstelik onu her zaman insan boyutunda bir sıcak su torbası olarak kullanabilirsin. Azıcık sarılmak, doktorun dediğini yapmaya yeter.”

Suratını buruşturan D.C. eldivenli elleriyle yüzündeki yaşları sildi. “Belki sen de kendi tavsiyeni dinleyip birini bulsan...”

“Şu anda konu ben değilim,” diye hemen araya girdi Alex. Çünkü arkadaşının söyleyeceklerini duymak istemiyordu.

Neşesi geri dönen D.C., “Hiç eğlenceli değilsin,” diye espri yaptı ama Alex’i rahat bıraktı. “Artık duygusal krizimi atlattığıma göre, gidip ailemle konuşsak mı?” dedi. Kendilerini bekleyen köpükkapıyı gösterdi: “Önce sen.”

Alex geçide adım atmadan önce, sarayın kabul odasını zihninde net şekilde canlandırdı. Saniyeler içinde, binlerce kilometre uzaklıktaki Medora’nın başkentine nakledildi.

“Tam zamanında.”

Alex arkasını döndü ve kendisini bekleyen genç kadına gülümsedi. “Jeera. Seni görmek ne güzel.”

Muhafız da ona gülümsedi. Jeera ile Kaiden arasındaki benzerlik artık Alex’in gözüne çok normal geliyordu. Çünkü onların akraba olduklarını biliyordu.

“Seni de öyle, Alex,” dedi Jeera. “Gerçi giderken böyle hisse-deceğimden emin değilim.”

Alex ona soru sorar gibi baktı.

Jeera’nın dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı. “İçgüdü diyelim.”

Alex ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan, D.C. de köpükkapıdan çıktı. Onu gören Jeera, “Prenses Delucia,” diyerek önünde eğilip selam verdi.

“Jeera, sana kaç kez bana *Dix* demeni söyledim?”

“Bunun çok uygunsuz olduğunu söylediğim kadar,” diye karşılık verdi, mavi gözleri ıslıl ıslıl parlayan Jeera. D.C. uzun bir iç çekti. Muhafız, sözlerine devam etti: “Elçiye zeval olmaz, Majesteleri... Ama size bazı kötü haberlerim var.”

Kızların ikisi de şaşkın gözlerle Jeera'ya baktı.

Muhafız, “Kral ve kraliçe, Alex ile yalnız görüşmek istiyorlar,” dedi ve siyah üniformasının altından çıkardığı köpüğü uzattı.

D.C. köpüğü almadı. “Annemle babam beni görmek istemiyor mu?”

Alex arkadaşının yetiştirilmesi ile ilgili pek bir şey bilmese de ailesinin onu her şeyden çok sevdiğini biliyordu.

“Sizi elbette görmek istiyorlar,” dedi Jeera. “Ancak... Bu toplantının doğası düşünülürse, herhangi bir şekilde dikkatlerinin dağılmasını istemiyorlar.”

D.C. gözlerini kıstı. “Ben onların *dikkatlerini mi dağıtıyorum?*”

Jeera'nın yerine başka biri olsa o an geri adım atabilir, hatta belki affetmesi için prensese yalvarırdı ama Jeera, kızın gözlerinin içine bakıp, “Bir düşünün, prenses. Siz onların sevgili kızısiniz ve birazdan duyacakları şeyler, hiç kimse için iyi şeyler değil. Bu tartışmanın sizi nasıl etkileyeceğinden korkmaktansa, çözümlere odaklanmaları gerek,” dedi.

Medora ve Meya'da yaşayan insanlar, onlar için hâlâ çok çok eskiye dayanan bir efsaneden başka bir şey değilken, Alex birazdan paylaşacağı konular hakkında kralla kraliçenin nasıl düşünceleri olduğunu merak etti. Ölümlü hükümdarlar, çoğu kişiden daha fazlasını bilmelerine rağmen -Alex'in talihsiz maceraları ve D.C.'nin bu maceralardaki rolü sayesinde- Alex birazdan onlara anlatacağı haberleri duyduklarından şüpheliydi. Ama şu an bunu düşünemezdi. D.C. saniyeler içinde saraya dalıp ailesinden cevap talep edecek gibi görünürken bu mümkün değildi.

Alex elini arkadaşının koluna koydu ve “Sorun yok, Dix. Asillerin yanında, onlarla kendi başıma rahatça konuşmaya yetecek kadar vakit geçirdim,” dedi.

D.C. itiraz etmek ister gibi görünüyordu ama sonra derin ve öfkeli bir iç çekip homurdanarak, “Bu konuda daha sonra onlarla kesinlikle konuşacağım. Lütfen bunu kendilerine ilet,” dedi.

Alex bunu yapmaya niyetli olmasa da başıyla arkadaşını onayladı. D.C. köpüğü alıp yere fırlattı -gereğinden fazla bir güçle- ve içine girdi.

Hafif bir kahkaha sesi duyan Alex, arkasını dönünce Jeera’nın gülümseyen yüzünü gördü.

“Jordan’ın bu kızla işi var,” dedi muhafız.

Alex o an Jeera’nın, hayatları hakkında bu kadar çok şeyi nereden ve *nasıl* bildiğini merak etti. Ancak sormaya fırsat bulamadan muhafız arkasını dönüp onu sarayın görkemli koridorlarına yöneltti. Medora’nın kraliyet ailesinin evi çok güzeldi ama Meyarin sarayıyla kıyas dahi kabul etmezdi. Bir zamanlar Tryllin sarayının altın merdivenleri ve kristal avizelerine hayranlıkla bakan Alex, şu an geride bıraktığı şeyleri hüzünlü bir özlemle anıyordu.

Ve geride bıraktığı *kişileri*...

Trylin sarayına gelmesinin tek sebebi, Aven’in artık bir zamanlar tanıdığı arkadaşı olmamasıydı. Aven artık onun düşmanıydı. Alex’in Aeylia olduğunu keşfetse bile, onu ve tüm sevdiklerini öldürene dek durmazdı. Alex bunu bizzat görmüştü. Böyle bir geleceği önlemek için elinden geleni yapmakta kararlıydı. Bunun anlamı, bir zamanlar dostu olan Aven’i artık yenmesi gereken bir düşman gibi görmek olsa bile.

Ancak bu, onu bekleyen şeyleri ve geride bıraktıklarını bilecek, yüreğinin daha az acıdığı anlamına gelmiyordu.

Kendi melankolisinde kaybolan Alex, Jeera’nın konuşmakta olduğunu hiç fark etmedi. Ancak muhafızın son sözlerini yakalamayı başardı: “...ve herkes söyleyeceklerini duymaya hazır.”

“Herkes mi?” dedi, köşeyi dönüp büyük, yaldızlı bir kapının önünde durduklarında. “İçeride sadece kralla kraliçe var, değil mi?”

Alex, Jeera’nın yüzündeki ifadeyi okuyamadı çünkü muhafızın yüzünde biraz neşeli, biraz sempatik, biraz da tamamen farklı bir şey vardı. Kapıları açınca Alex nedenini anladı.

Daire şeklindeki oda, camdan yapılmış tavana doğru uzanan altın panelli kemerlerle kaplıydı. Duvarlarda haritalar ve tarihî bazı belgeler vardı, kimisi Alex’in hiç bilmediği bir dilde yazılmıştı. Jordan ve Bear’ın heyecanla üzerine atlayacakları bir sürü mücevherle kaplı silahlar da asılıydı. Ama Alex’in bunlara hayran olacak vakti yoktu çünkü içeridekileri görünce kapıda şaşkınlıktan donakaldı. Hepsi oval bir masanın etrafında oturmuş, ona bakıyordu.

“Alex, hoş geldin,” dedi Kral Aurelius, yanına yaklaşmasını işaret ederek. Onunla birlikte masadaki herkes, sandalyelerini geriye itip ayağa kalktı.

Gözleri kocaman açılan ve kalbi küt küt atan Alex, Jeera’nın işaretiyle savaş odasına adım attı ve kralla yaklaştı.

“Merhabalar, majesteleri,” dedi saygıyla selam vererek. Diğerlerinin aksine ayağa kalkmayan, kralın yanında oturmaya devam eden ve gülümseyen kraliçeyi de aynı şekilde selamladı. “Ben, şey... Bölüyor muyum? Dilersiniz işiniz bitene kadar dışarıda bekleyebilirim.”

Kızı gibi kendisi de benzersiz gözlere sahip olan kral, Alex’e baktı. Bu defa gözlerinde daha önce olmayan karanlık gölgeler vardı. “Anladığım kadarıyla kraliçe ve benimle konuşmak istemişsin ama bugün paylaşacaklarının konseyimin kilit üyeleri tarafından da dinlenmesi gerektiğini düşündüm,” dedi, koluyla masadakileri işaret ederek. “Bu masadakiler, en güvendiğim ve en yakın danışmanlarımdır. Hepsi Medora’nın üst düzey insan liderleridir.”

Alex bir kez daha merak etti... Kral, anlatacaklarını nasıl tahmin etmişti? Kimlerin duyması gerektiğine nasıl karar vermişti? Darrius ona köpükkapıyı verirken hiç kimseye tek kelime etmeyeceğine yemin etmişti. Tıpkı D.C.'nin onu ailesiyle görüştürmek için ayarlama yaparken yemin ettiği gibi.

“Eğer eminseniz, majesteleri,” dedi Alex, çekinerek. Kral ve kraliçeyi yaklaştırmakta olan bir tehlikeye karşı uyarmak zaten zor bir şeyken -ve artık D.C.'nin desteği *olmadan*- şimdi bir de tamamen yabancı bir grubu ikna etmeye çalışacaktı.

Ancak masaya daha dikkatli bakan Alex, grubun tamamen yabancılardan *oluşmadığını* fark etti. Kral, kraliçe ve Jeera hariç, masadaki beş kişinin içinde Alex'in tanımadığı sadece iki kişi vardı.

“Eğer oturursan sizleri tanıştırayım. Sen de konuşmana başla,” dedi Kral Aurileus.

Jeera, Alex'in dirseğine dokundu ve masanın diğer ucuna gitmesi için başıyla işaret etti. Alex giderken daha önce tanıştığı kişilerle göz teması kurmadan edemedi. Binbaşı Tyson ve yanından geçerken kısıp gözlerle ona tehlikeli bir şekilde bakan General Drock da masadaydı.

Alex, Avcı'nın G.V.H. gezisi sırasında sınıf arkadaşlarıyla birlikte Soori Karakolu'na sızdıklarında yaptığı hile yüzünden generalin öfkesini hak ettiğinin farkındaydı. Binbaşı Tyson'a gelince, Avcı'nın içerideki adamı olması, Alex'in o gece iddia ettiği gibi bir prenses olmadığını bildiği anlamına geliyordu; gizlemeyi başaramadığı gülümsemesine bakılacak olursa, bu durumu yine de eğlenceli bir başarı olarak görüyordu.

Özürler ve mazeretler sıralamaya başlamamak için gözlerini hızla onların üzerinden kaydırarak, dikkatini odadaki son tanıdık kişiye yöneltti, şükürler olsun ki bu hoş bir yüzdü.

“William,” dedi ve hem şaşkın hem de rahatlamış bir vaziyette Bear'ın babasının da masada olduğunu görerek onu selamladı.

“Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Alex,” diye espri yaptı adam. Zira ona göre, Alex’le görüşeli bir hafta olmuştu. Alex’i sıcak bir kucaklama ile karşılaması ve her zamanki şefkati -formaliteden uzak tavrı- kızın sinirlerini yatıştırdı. Sonra geri çekilip ellerini Alex’in omuzlarına koyarak dikkatli gözlerle yüzünü inceledi. “Bu hafta güneşe çok çıkmışsın. Son gördüğümde bu yana epeyce bronzlaşmışsın.”

Alex, bu keskin gözlü muhafızın başka bir şey daha söylemesini engellemek ister gibi zorla güldü. Sonra Kral Aurileus ve Kraliçe Osmada’nın karşısına, William ile Jeera’nın arasındaki sandalyeye oturdu.

Herkes oturur oturmaz Kral Aurileus hiç vakit kaybetmeden masadakileri tanıttı. Jeera ve William ile aynı muhafız üniformasını (tamamen siyah ve kalbinin üzerinde altın sarısı nakışla işlenmiş iki çapraz kılıç olan üniforma) giymiş olan ve kraliçenin yanında duran kadını işaret etti.

“Bu, Komutan Nisha James,” dedi Aurileus, “kendisi, Medora İnsan Silahlı Kuvvetleri’nin sorumlusudur; hem muhafızların hem de ordunun.”

Alex komutanı inceledi. “James mi?” diye tekrar etti çünkü parlak mavi gözlerinden siyah saçlarına kadar, Nisha ile Jeera arasındaki benzerlik dikkatini çekmişti. Gerçi kadının saçları yaşı sebebiyle biraz grileşmişti.

“Yeğenlerimle yakından tanışıyorsunuz sanırım.” Nisha’nın yüzündeki ifade değişmedi ama Alex’e bakarken gözlerinde tanıdık bir ışıltı belirdi. “İkisi de sizden çok iyi bahsediyor, Alexandra Jennings.” Sözlerini bitirirken o ışıltı daha da arttı. “Özellikle de erkek yeğenim.”

Mantıksız bir şekilde yanaklarının yandığını hisseden Alex, kekeleyerek teşekkür etti ve krala döndü.

“Sırada Medora’nın aktif ordusunun batı yakası liderliğini yapan General Alan Drock var. Sanırım siz zaten tanışıyorsunuz.”

Alex, kralın ısıldayan gözlerine bakıp dudaklarını ısırdı ve generale döndü. “Şey... merhaba, general. Sizi... yeniden görmek çok güzel.”

Drock gözlerini kıstı. “Seni buradan sürükleyerek çıkarmam ve dolandırıcılık, yüksek güvenlikli bir askerî üsse izinsiz girmek ve bir asilzadenin kimliğini çalmaktan hapse attırmamam için bana iyi bir neden söyle.”

Alex masanın altından parmaklarını kıvırdı, tırnakları avucuna batıyordu. “Söyleyemem,” dedi. “Ama bunu yapmamanızın sizin için çok daha iyi olduğunu söyleyebilirim.”

Drock kollarını göğsünde birleştirdi. “Kendinden çok emin, küçük bir serserisin, değil mi?”

Alex, içinde bulunduğu duruma rağmen, adamın esprili bir yaklaşımı olduğunu hissetti. “Görüyorum ki son konuşmamızdan bu yana dilinizde hiçbir gelişme olmamış.”

Mucizevi bir şekilde Drock gülümser gibi oldu. “Hatırlarsan, *prenses*,” diye dalga geçti, öfkeli olmaktan ziyade eğleniyor gibiydi. “Kötü alışkanlıklarımı sahiplenen biriyimdir.”

“Ama ben yanınızdayken bu kötü alışkanlıklarınızı tekrarlamamayı kabul ettiğinizi de hatırlıyorum,” diye cevap verdi Alex, aynı neşeli tavırla.

“Maalesef o anlaşma siz Alexandra Jennings için değil, Prenses Delucia için geçerliydi.”

Alex kabullenir gibi başını eğdi ama aslında gözlerinde beliren umudu adamın görmemesi için yaptı bunu. Huysuz general korkutucu bir adam olmasına rağmen, Alex onu daha çok bir amca figürü gibi görüyordu. Umduğu tek şey, yaptığı hileyi bir kenara bırakıp, onu affetmesini ve saygısını kazanmasını sağlamak için bir şans daha vermesiydi.

“Belki bir gün Alexndra Jennings de sizden aynı sözü alır, general,” dedi yumuşak bir sesle. “O zamana kadar bazen kelimeler kılıçtan bile keskin olabilir. O yüzden kendi kelime dağarcığımı da geliştirmek için sizden daha *yaratıcı* sözler duymayı iple çekiyor olacağım. Taşı gedigine koyan bir kötü sözün ne zaman işe yarayacağını asla tahmin edemeyiz.”

General Durock gülümseyerek Alex’i şaşırttı, adamın sert yüz hatları birden yumuşadı. “Not almaya hazır ol, çocuk. Birazdan kulakların alev alev yanacak çünkü.”

Alex ona sıırttı, sonra kral tekrar söz alıp tanıştırma faslına devam etti.

“Muhafız Jeera’yı zaten tanıyorsun,” diyerek Alex’in sağında oturan kadına başını salladı. “Kendisi buraya muhafızların kılıç branşını temsilen geldi.” Kral aynı jesti Bear’ın babasına da gösterip, “Muhafız William da kalkanları temsilen aramızda bulunuyor,” dedi. Ardından duraksadı. “Sana ikisini açıklamama gerek var mı?”

Alex başını iki yana sallayıp, “Aradaki farkı biliyorum,” dedi. Kaiden’in bir zamanlar ona anlattığı şeyleri hatırladı: Kalkanlar bilgi toplama ve analizden, kılıçlar işe bu bilgiyle birlikte sahada hareket edip kraliyete karşı olan tehditleri etkisiz hâle getirmekten sorumluydu.

Kızın cevabını kabul eden kral, sıradaki kişiye geçti. “Duyduğum kadarıyla General Tyson ile de tanışıyormuşsunuz.”

Alex bu yeni unvanı duyunca kaşlarını kaldırdı.

Kızın bakışlarını yakalayan Tyson, mütevazı bir şekilde gülümseyerek, “Terfi ettim,” dedi.

Kral, “Evet, General Tyson yakın zamanda terfi ederek Medora ordusunun doğu yakasına liderlik etmeye başladı,” diye onayladı.

“Tebrikler,” dedi Alex, adama gülümseyerek. Sonra irkilerek ekledi: “Yani sanırım.” Tyson soru sorar gibi başını kaldırınca Alex omuz silkip gözlerini kaçırarak, “Zira şu an asker olmak için iyi bir zaman değil, lider bile olsanız,” diye cevap verdi.

Gelecekle ilgili gördüğü şeyleri bastıramayan Alex, Kütüphane’nin ona hem Tyson’ın hem de Drock’un ölümlerini gösterdiği anı ürpererek hatırladı.

“Yanıliyorsun, Alex,” dedi Tyson, alçak ama ciddi bir sesle. “Şu an asker olmak için en önemli zaman.”

Haklıydı. Ama Alex yine de adamın cesetlerin üzerinde yatan ölüsünü gördüğü o anı aklından bir türlü silemiyordu.

“Son olarak, taht danışmanımız Jaxon Stirling bizimle.” Kral yanında oturan yaşlı adamı gösterdi. Gri saçlarıyla gür sakalı birbirine karışmış olan adamın kalın bıyıkları, yıpranmış ve kırışmış yüzünü kaplıyordu.

“Declan Stirling’le bir bağınız var mı?” diye sordu Alex.

“Kendisi torunum olur. Bugün yeterince vaktimizi aldığın için torunumla ilgili kişisel bir anekdot sunmazsan sevinirim.”

Alex adamın bu çıkışı karşısında irkildi. Ancak herkesin birdenbire bakışlarını kaçırıp tebessümlerini gizlemeye çalıştığına bakılırsa, bu adam doğası gereği huysuz biriydi. Alex onu boş verip masada gerçekten sevdiği kişilerin yönlendirmelerini takip etmeye karar verdi.

“Sizin kaybınız,” dedi ciddi bir ses tonuyla. “Ancak fikrinizi değiştirirseniz, torununuzla ilgili size anlatabileceğim bir sürü eğlenceli hikâyem olduğunu bilin.”

Jaxon gözlerini kıstı. “Notumu aldım.”

Hafifçe öksüren kral -Alex, bunu aslında gülüşünü gizlemek için yaptığını düşündü- araya girdi. “Artık tanıştırma faslı da bittiğine göre, sıra sende, Alex.”

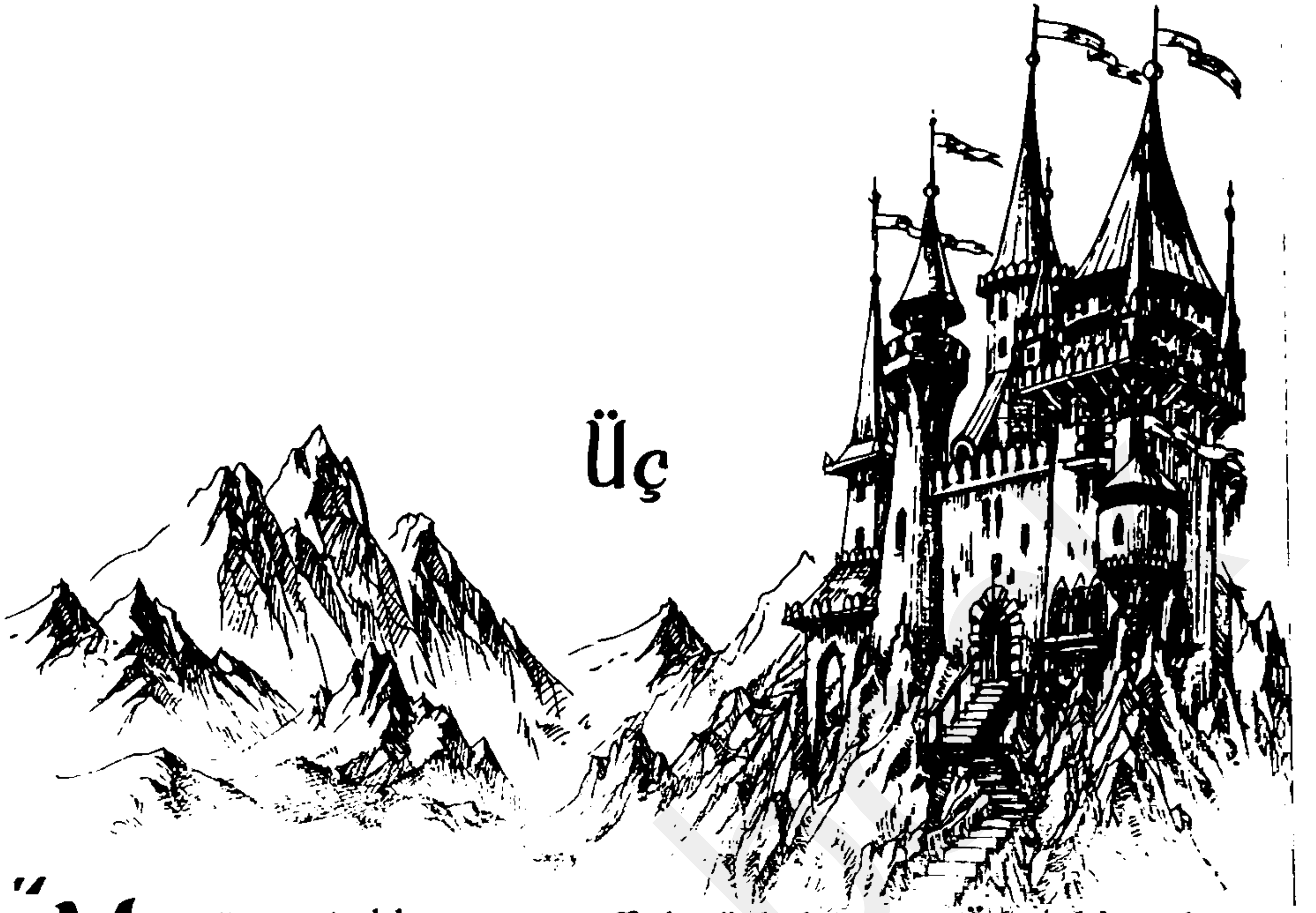
Alex öne doğru eğilerek ellerini masaya koydu ve etrafındaki-lerin yüzlerini taradı. “Hepiniz burada olduğunuza göre, sanırım size anlatacaklarımla ilgili bir şeyler duymuşsunuz.” Başlarını sallamalarını bekleyip devam etti: “O hâlde üzülerek doğrulamak zorundayım: Aven Dalmarta, Meya’nın ve vaktinde kaçamayanların kontrolünü geçen pazar ele geçirdi.”

Mırıltılar yükseldi ama Alex sözlerine devam etti: “Kral Astophe öldürüldü,” dedi yavaşça ve karşılığında şaşkınlık nidaları duydu. “Prens Roka da...” Yere baktı, devam etmeden önce derin bir nefes almak zorunda kaldı. “...etkisiz hâle getirildi. Süresiz olarak.” Başını tekrar kaldırdı. “Size koşulların ne kadar korkunç olduğunu anlatmama gerek olmadığını düşünüyorum ama gittikçe kötüleşiyor. Hayal edebileceğinizden daha da kötü hâle geliyor. İşte bu yüzden buradayım bugün. Yardıma ihtiyacım var.”

Oda sessiz ve gergindi. Sonunda kraliçe, Alex’in içinde kopan fırtınaların aksine, son derece sakin ve tatlı bir ses tonuyla konuştu: “Neden en baştan başlamıyorsun, tatlım?” dedi. “Hiçbirimiz sözünü kesmeyeceğiz. Konuşman bitince, işleri yoluna koymak için bir plan yaparız. Merak etme, Alex. Her şey düzelecek.”

Alex, kraliçenin bu nezaketi karşısında gözyaşlarını tutmakta zorlandı. Ancak Osmada’nın sözlerine rağmen, Alex herhangi bir garanti verilemeyeceğini biliyordu. Zira geleceği değiştirmenin bir yolunu bulamadığı sürece, *hiçbir şey* düzelmeyecekti.

En baştan başla, diye tekrar etti Alex, içinden. Sakladığı onca sır düşünülünce, bu çok zordu. Ancak masadakilerin güvenini kazanmak için elinden geldiğince dürüst olmak zorundaydı. O yüzden derin bir nefes daha aldı ve ağzını açıp hikâyesini anlatmaya koyuldu.

“**M**antiğın sesi olduğum için affedin,” dedi Jaxon. Özür dilemek dışında her şeyi hissettirmişti. “Ama az evvel bize tamamen farklı bir dünyadan olduğunu ve *güya* sende ölümsüz türün bazı özelliklerini bırakan bir kan-bağı ritüelinin üstesinden geldiğini anlattın. İddia ettiğine göre, şehirdeki tüm Meyarinlere uygulanan ve hepsinin şu an şeytani bir liderin kontrolü altına girdiği bir ritüelin.” Kaşlarını kaldırıp masadakilere baktı. “Aranızda bu tuhaf ergen fantezisine inanmakta güçlük çeken var mı?”

Ses tonunu diplomatik bir seviyede tutmak için kendini zorlayan Alex, “Ben ‘şeytani bir lider’ ifadesini asla kurmadım. Bunu siz kendiniz uydurdunuz,” dedi.

Danışman ona öfkeyle baktı. “Aynen öyle çünkü ima ettiğin şey buydu.”

“Ah, sizinle tartışmayacağım,” diye karşılık verdi Alex. “Aven tam da söylediğiniz gibi biri. Ama bunu zaten biliyordunuz, aksi takdirde hiçbiriniz bu toplantıda olmazdınız.”

Alex söz verdiği gibi onlara her şeyi anlatmıştı ya da en azından bilmeleri gereken her şeyi. Ama geçmişe yaptığı yolculuktan yine söz etmemişti.

“Diyelim ki sana inandık,” dedi General Drock, o huysuz ses tonuyla. “Bizden tam olarak ne yapmamızı istiyorsun? Eğer Aven iddia ettiğin gibi bir tehditse, zaten hepimiz çoktan öldük demektir.”

Adamın çok da haksız olmadığını bilen Alex yüzünü buruşturdu.

“Ben gördüğün görüntüye geri dönmek istiyorum,” diye araya girdi Kumandan Nisha, ciddi bir ifadeyle Alex’e odaklanarak. “Kütüphane’nin sana olası bir geleceği gösterdiğini söyledin ve bu, sen -özellikle de *sen*- Aven’ı durdurmazsan gerçekleşecekmiş?”

Alex isteksizce başını sallayınca, Jaxon tekrar söz aldı.

“Ne kadar gülünç.” Yıpranmış suratını astı. “Bu çocuk belli ki ihtişamlı hayaller görüyor. Berbat bir ilgi çekme isteği olan bu kızı neden dinlediğimizi anlamıyorum doğrusu.”

William’ın uyarı dolu bakışları ve Jeera’nın rahatlatan el teması sayesinde Alex ihtiyar adama çıkışmadı.

“İster bana inanmayı seçin ister seçmeyin,” dedi ses tonunu bozmadan, “gerçekler zamanla ortaya çıkacaktır. Bugün bu yüzden buradayım, zamanı geldiğinde hazırlıklı olmanız için.”

Jaxon şaşkınlığını bir kez daha dillendirmeye fırsat bulamadan, Alex söze devam etti: “En kötü ihtimalle ben ilgi arayan bir şımarık olsam bile, birkaç savunma planı yapmanın kime ne zararı var?”

“Çocuk haklı,” dedi Drock. “Söyledikleri doğru olsa da olmasa da fazladan hazırlığın bir zararı olmaz.”

“Bizden Meya’ya karşı bir saldırı planı yapmamızı istemiyor ki,” dedi Tyson. “Aven bizim için geldiğinde gerekli savunmayı yapabilmemiz için hazırlıklı olmamızı söylüyor.”

Alex iki generalin desteği sayesinde ne kadar rahatladığını belli etmemeye çalıştı. Özellikle Tyson’ın Avcı ile bir bağı olduğunu biliyordu ve Avcı, Alex’e güvendiğine göre, Tyson’ın da aynı kafa da olduğu açıktı.

“Bu hazırlık neyi gerektiriyor?” diye sordu kral. Gözlerinin altındaki gölgeler, bu yeni yükte daha da kararmıştı.

“Şehirlerimiz zaten çok iyi korunuyor ancak daha küçük köyleri ve nüfusu daha az olan kasabaları korumak için de birliklerimizi göndermemiz lazım,” dedi Tyson.

“Ayrıca devriye görevindekilerin sayısını artırmayı ve yetkilerini genişletmeyi de düşünmeliyiz,” diye ekledi Drock. Başıyla Jeera’yı işaret etti. “Askerlerin kaçırabileceği bir şey olma ihtimaline karşı her bir muhafız birliğinize en az bir tane *kılıç* koymayı teklif ediyorum.”

Alex, Kaiden’in sadece Akarnae mezunlarının kılıç olabildiklerini söylediğini hatırladı. Bu da Jeera gibi tüm muhafızların özel yetenekleri olduğu anlamına gelirdi, keşif yapmaya yardımcı olabilecek yetenekleri.

“Ayrıca tehdidi araştırıp neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi anlamak için, güvenilir kalkanlardan oluşan özel bir ekip kurmalıyız,” dedi William. Alex’in verdiği haberi duyduktan sonra beti benzi daha da çok atmış, yüzündeki yara izi iyice belirginleşmişti. “En azından bize karşı herhangi bir harekete girişmeden önce, Aven’in neler planladığını öğrenmeye çalışmalıyız.”

“Peki bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?” diye sordu Jaxon, sert bir ses tonuyla. “Zira bildiğimiz her şey, duyarlı bir Kütüphane’den ve geleceğe dair tuhaf görüntüler gören on beş yaşındaki kendini beğenmiş bir çocuktan geliyor.”

“Pardon,” dedi Alex, kendini tutamayıp çıkışarak. “Ama ben on beş değil, on yedi buçuk yaşındayım.”

Eğer geri dönüp bu toplantının tek bir anını değiştirme şansı olsaydı, o da bu an olurdu. Ancak adamın Alex’i suçladığı şeyler içinde sadece bu kısım gerçek dışıydı.

“Zamanın tüm büyük liderleri şu an bu odadalar,” diye devam etti, Alex’i tamamen yok sayan Jaxon. “Kesinlikle ve *kesinlikle* bu kızın iddialarını yutuyor olamazsınız.”

Sözleri sessizlikle karşılandı. Alex, onların gözlerinde kendisini çaresiz bir duruma düşürmeden daha fazla şey açıklayamayacağını biliyordu. Çaresiz olmasına çaresizdi ama onların kendi kararlarını kendi başlarına almalarına izin vermek zorunda olduğunun da farkındaydı.

“Kimin neye inandığının bir önemi yok,” dedi Nisha, sonunda. “Bir tehdit olduğu tahmin ediliyor. O yüzden şahsi fikirlerimizi bir kenara bırakıp protokolü takip etmekle yükümlüüz.” Gözleri kralla kraliçeye kilitlendi. “Siz majestelerinin izniyle, generallerin tavsiye ettiği şekilde bir an evvel önlemler alınacak ve muhafızların yardımıyla durumu izleyeceğiz, hem sahada hem de William’ın özel ekibiyle. Daha fazlasını öğrenene kadar hem muhafızlar hem de ordu tarafından 24 saat gözetim altında tutularak üst düzey alarmda olacağız.”

“Anlaştık,” dedi Kral Aurileus, hiç tereddüt etmeden.

Nisha’nın planına ve kralın kolayca kabul etmesine rağmen, Alex hâlâ bunların yeterli olacağını hissetmiyordu.

“Ya diğerleri?” diye sordu.

Kral ona baktı. “Diğerleri?”

“Diğer türler... Aven’in hedef alacağı diğer ölümlüler. Onları uyarıp korumak için ne yapılacak?”

Jaxon homurdandı ama fikrini kendine saklamak zorunda kaldı çünkü kral ona ters bir bakış attı.

“Medora’nın kalanını uyarmak için diplomatik bir girişim başlatmadan önce neden William ve gizli ekibinin elde edeceği bilgileri beklemiyoruz,” dedi kral, soru sormaktan ziyade bir talepte bulunur gibi.

Alex başını iki yana salladı. “Bilmeleri gerek. Onlar da en az bizim kadar tehlikedeler.”

“Sen öyle diyorsun,” diye homurdandı Jaxon, alçak sesle.

Huysuz adamı duymazdan gelen Alex gözlerini kraldan ayırmadı.

“Türler arası iç ilişkiler şu an çok da istikrarlı bir konumda değil, Alex,” dedi kral, emreder gibi değil de özür diler gibi. “Onlara karşı bir tehdit olduğunu kanıtlayana kadar, bu bilgiyi kendimize saklamamız en iyisi olacaktır.”

Alex büyük bir cesaretle, “Size saygım sonsuz, majesteleri... Ama bence yanılıyorsunuz,” dedi alçak sesle.

“İnanılmaz bir çocuk bu,” diye homurdandı Jaxon tekrar.

Alex onu bir kez daha duymazdan geldi. “Onların da olabilecekleri bilmesi lazım,” diye devam etti. Kaskatı kesilmiş bir vaziyette sözlerini bitirdi: “Bunu onlara siz söylemezseniz ben söylerim.”

Jaxon öne doğru eğildi. “Bunu yaparsan hain sayılırsın.” Bunu düşünmekten bile mutlu olmuşa benziyordu.

“Yeter, Jaxon,” dedi kral, yüzünü ovuşturarak. Sonra sert bir ifadeyle Alex’e döndü. “Ama Jaxon haklı. Eğer bu konuda sözümlü çiğneyecek olursan, Alex, yıllardır süregelen diplomatik ilişkilere zarar vermiş olursun. Üzgünüm ama daha fazla bilgi edinene kadar bunu yapmana izin veremem. Ne söylediğimi anlıyor musun?”

Alex, sıktağı yumruklarına baktı ve parmaklarını açtı. Evet, ne söylediğini anlıyordu. Ama bu onu durdurmaya yetmezdi. Sayısız ölümlünün -insanların ve diğerlerinin- Aven’in güçleri karşısında acı çekerek öldükleri geleceği, hiçbirini görmemişti. Alex uyarabildiği kadar çok türü uyarmak için ne gerekiyorsa yapardı. Hain ilan edilse de edilmese de...

Gözlerini ellerinden ayırmadan, “Anlıyorum,” dedi yavaşça.

Kral da aynı ses tonuyla yanıt verdi: “Güzel...” Gerçi sesinden pişman olduğu anlaşılıyordu, bu yüzden Alex’in onun da zor bir durumda kaldığını kendine hatırlatması gerekirdi. Çeşitli ölümlü türlerle olan ilişkiler Alex için hep gizemliydi, özellikle de konu politika olunca. Ancak sonuçları ne olursa olsun kendi planını uygulamaya kararlıydı. Doğru olanı yapıyordu, bundan emindi.

“Sanırım işimiz bitti,” dedi. “Bir şey duyacak olursam kiminle irtibata geçmem gerekiyor?”

“Kumandan, izninizle ileriki iletişimler için ben gönüllü olmak isterim,” dedi Jeera. Nisha onu başıyla onaylayınca, genç muhafız, Alex’e döndü. “ComTBA’n yanında mı?”

Alex aleti cebinden çıkarıp kadına uzattı.

Jeera, onun daha önce hiç görmediği bazı karmaşık ayarlamalar yaptıktan sonra aleti Alex’e geri verdi.

“Güvenli ağ bağlantısı olarak kullanman için kendi iletişim detaylarımı yükledim,” dedi Jeera. “İletişimimizi hiç kimse takip edemez, o yüzden gece-gündüz fark etmez, ne zaman istersen hologram araması yapabilirsin. Senin için daima zamanım olur.”

Alex, kadının sesindeki bir şeyden bunu sadece bilgi toplamak istediğinden söylemediğini anlamıştı. Sadece sohbet etmek için bile arayabileceğini hissetti. Bu nedenle muhafıza hafifçe gülümsedi ve “Sağ ol, Jeera,” dedi.

“Biz de herhangi bir şey öğrenecek olursak sana bilgi veririz,” dedi Kraliçe Osmada. Toplantı boyunca genelde sessiz kalmış, sadece ara sıra nazik birkaç cümle kurmuştu ama Alex onun bu sükûnetini ve soğukkanlılığını takdir ediyordu.

“Buna çok sevinirim, majesteleri,” dedi Alex.

“Seni kabul odasına geri götüreyim,” dedi Jeera, ayağa kalkarak.

Alex tam kalkarken, General Drock söz aldı.

“Aslına bakarsan, Jeera, çocukla konuşmak istediğim bir şey var. O yüzden onu ben götüreyim. Ne de olsa bana hâlâ bir özür borcu var.”

Alex fal taşı gibi gözlerle Jeera’ya döndü ama Jeera, Alex’e hafifçe gülümseyip başını iki yana sallayarak, onun sözlere dökemediği yardım çağrısını reddetti.

“Sorun değil, general,” dedi. “Tamamen sizindir.”

“Hain,” diye homurdandı Alex. Bunun üzerine Jeera kocaman gülümsedi.

“Seninle yakında konuşuruz, Alex,” dedi onu bir kez daha kucaklayan William. Ancak kızı bırakmadan önce kulağına, “Endişelenmemeye çalış. Aven tek kişi, ölümsüz olsun ya da olmasın. Onu durdurmanın bir yolunu bulacağız,” diye fısıldadı.

Alex boğazına takılan yumruyu yuttu ve William ile Ronnigan ailesinin uzun ve ağır bir ölüme terk edilmek üzere Meyarin sarayının önündeki myrox kafese tıkılmış görüntülerini aklından silmeye çalıştı.

“Haklı olduğuna eminim,” diye yalan söyledi. “Ekibini toplamada iyi şanslar dilerim. Umarım işe yarar bir şey bulursunuz.” *Tabii hepimizi kurtarmaya yetecek süre içerisinde,* diye geçirdi içinden.

Alex, önce kralla kraliçeye, sonra Nisha ve Tyson’a veda ettikten sonra, nazik bir şekilde danışmanla da vedalaşma girişiminde bulundu. Ancak Jaxon ona burun kıvrınca, Alex de gözlerini devirip Jeera ile William’a el sallayarak General Drock’un peşinden dışarı çıktı.

Adamın bir adım arkasından dikkatle giderken, ne söyleyeceğini bekliyordu. Ancak ıssız kabul odasına gelene kadar general hiçbir şey söylemedi. Odaya vardıklarında Alex’e doğru eğildi ve sesini alçalttı.

“Onları kandırmış olabilirsin ama ben seni iş üstünde gördüm, evlat.”

Alex savunmaya geçti. “Ben...”

“Sakın bana palavra sıkma,” diye sözünü kesti general. “Buraya sadece nezaketen geldiğini ikimiz de biliyoruz. Senin kendi planların var ve ne olursa olsun onları uygulayacaksın.”

Bu kurnazca yorum üzerine irkilen Alex yüz ifadesini gizleyecek kadar hızlı davranamadı.

Kızın yüzündeki suçluluk duygusunu okuyan Drock sessizce ama epey renkli bir küfür savurdu. “Sen benim başımın belasıydın, evlat.”

Alex kollarını göğsünde birleştirdi. “Ne yapacaksınız, general? Daha önce tehdit ettiğiniz gibi, beni bir yere mi kapatacaksınız? Zira beni ancak bu şekilde, yapılması gerekeni yapmaktan alıko-yabilirsiniz.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Alex bir şey söylemedi, sadece olacakları bekledi.

Bir kez daha sessizce küfreden general siyah üniformasına uzandı ve kaleme benzer bir şey çıkardı. Sonra kılıç tutmaktan nasırlanmış parmaklarıyla Alex’in elini kavrayıp, avucu aşağıya bakacak şekilde kolunu çekti.

“Ne...”

“Sessiz ol,” diye emretti ve kaleme benzeyen aleti Alex’in bileğine sürttü.

Alex acıyla tısladı ve kolunu geri çekmeye çalıştı ama adam çok kuvvetliydi.

“Siz ne halt ediyorsunuz?” dedi tiz bir sesle kolunu çekiştir-meye devam ederek ama adamın elinden kurtulamadı.

Drock delici bakışlarını Alex’in gözlerine yöneltti. “Kapa çeneni, çocuk. Sadece birkaç saniye acıyacak.”

Gerçekten de acısı dinmeye başladı ve yerini hafif bir zonkla-maya bıraktı. Bileğine bakan Alex, kalemin aslında bir çeşit döv-me aleti olduğunu görüp şaşırdı. Drock, kızın tenine yan duran bir “8” figürü kazımişti, yani sonsuzluk sembolünü...

“Bana kalıcı bir dövme yapmadan önce keşke iznimi alsaydınız,” dedi Alex, dişlerinin arasından.

Drock cevap vermedi. Kalemle sembolün üzerinden geçmeye devam etti ve her geçişinde tasarımı kızın tenine daha da derin bir şekilde işledi. Çoğu dövmenin aksine bu, beyaz renkteydi ve Alex’in altın sarısı teninde neredeyse hiç fark edilmiyordu. Aslında Alex bu sembolü çok beğenmişti, dövme yaptıracak olsa muhtemelen bunu seçerdi, tabii eğer önüne bir seçenek sunulacak olsaydı ki *sunulmamıştı*.

“Bir anda sanatsal yönünüzü paylaşmanızın bir nedeni olduğunu tahmin ediyorum...” dedi Alex, adam nihayet elini bırakınca.

General, kızın bileğini göstererek, “Bu, *beacon* denen şeydir,” dedi. “Bir ileri teknoloji deneysel genidir.”

“Deneysel mi?” Alex gözlerini generale çevirdi. “Bu neden hiç hoşuma gitmedi?”

“Eğer bir tepki gösterseydin şimdiye çoktan belli olurdu,” diye homurdandı Drock, kalemi cebine geri koyarken. “Dövme-den sağ çıktın, o yüzden endişelenecek bir şey yok.”

Sağ çıkmak mı? Alex adamın kendisine ne tip bir teknoloji *zerk ettiğini* merak etti.

“Ne olduğunu açıklayacak mısınız?”

“Söyledim ya. Buna beacon deniyor,” dedi Drock.

Alex daha fazlasını duymak ister gibi ayağını yere vurdu.

“İkimiz de diğer türleri uyarma girişiminde bulunacağını biliyoruz,” dedi Drock. Kızın onayını beklemeyip -ya da itirazını- devam etti: “Eğer başın belaya girerse parmağınla sembole üç kez dokun. Sana görünmez bir sinyal yollayacak. Böylece bulunduğun noktaya köpükkapıları gönderen bir işaret fişegi gibi koordinatlar devreye girecek. Ancak tekrar aktive edilmeden önce sadece bir kez çalışır, o yüzden *sadece* çok mecbur kalırsan kullan.” Sözlerine ağırlık katmak ister gibi, kıza dik dik baktı. “Üç kez dokunduktan sonra eğer kaçman gerekiyorsa bir, eğer destek için orduya ihtiyacın varsa iki kez daha dokun. Seni ya sessizce alıp götürürüz ya da bir savaşa girişerek, başka bir seçenek yok. Anlaşıldı mı?”

Alex şüpheli gözlerle generale baktı. “Bunu bana neden veriyorsunuz? Eğer ne yapacağımı zaten biliyorsanız, beni neden zindana atmıyorsunuz?”

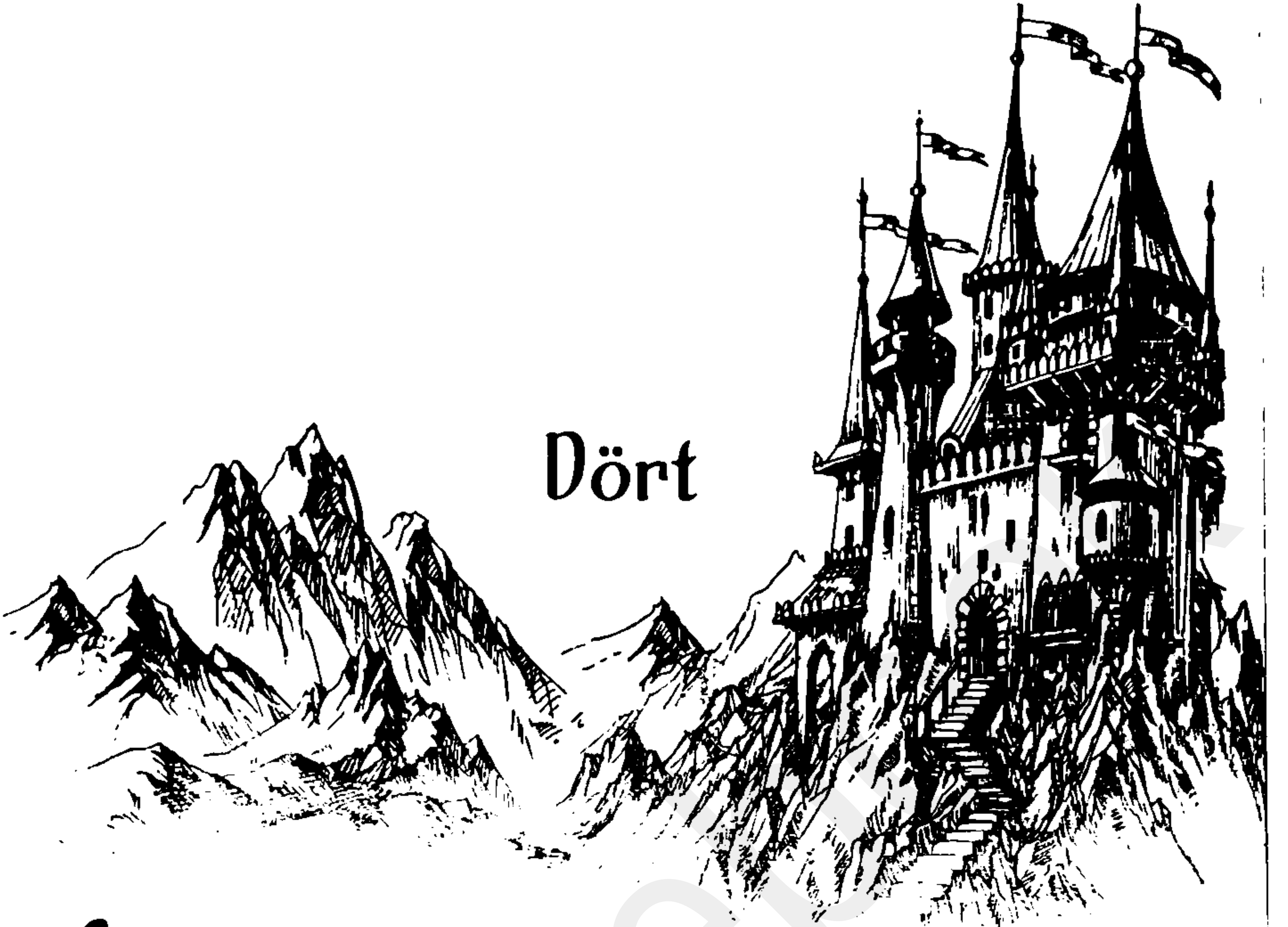
“Haklısın da ondan,” dedi Drock, hiç tereddüt etmeden. “Diğer türlerin de uyarılması lazım. O odadaki herkes bunu biliyor.” Duraksadı. “O huysuz ihtiyar Jaxon hariç herkes. Ama adil olmak gerekirse adam çok uzun zamandır kraliyet danışmanlığı yapıyor ve her ne kadar kendine has bir tarzı olsa da genelde çok iyi tavsiyelerde bulunur.” Başını iki yana sallayıp devam etti: “Sen bunları boş ver. Asıl konu, bizim yapamayacağımız şeyi senin yapman gerektiği. Bunu benim gibi onlar da gayet iyi biliyor. Ama bizim elimiz kolumuz bağlı, en azından politik anlamda. O yüzden kralın ya da kumandan pozisyonundaki birinin, sana ihtiyacın olan desteği sağlama sözü vermesi mümkün değil. O yüzden asla kullanmamayı ümit ederek bunu sana ben veriyorum, her ikimizin de iyiliği için... Çünkü bu yaptığımı öğrenecek olurlarsa muhtemelen konseyden atılırım. Ama yine de bunu almanı ve kullanmanı, öte yandan asla ihtiyacın olmamasını umuyorum çünkü sonuçları çok kötü olur.”

İçinde bir sıcaklık hissederek Alex elini uzatıp adamın kaslı kolunu kavradı ve hafifçe sıktı. Hafif çatlak bir sesle, “Teşekkür ederim, general,” dedi.

“Haydi git artık buradan, çocuk,” dedi Drock, homurdanarak. Alex, adamın sesindeki duyguyu hissetti. Bu adam Medora ordusunun yarısına liderlik eden sert bir general olabilirdi ama bir yandan da duygusal bir ihtiyardı, genel olarak. “Sakın kendini öldürtme.”

Bu sözler üzerine Alex güldü. “Aynısı sizin için de geçerli, general. Sizi ayrıca uyarmak isterim ki eğer annemle babam bu dövmeyi görüp sizin yaptığınızı öğrenecek olursa, anlaşmanın sonunu getiremeyebilirsiniz.”

Bu defa gülme sırası Drock’taydı. Adam elleriyle Alex’e gitmesini işaret etti. Alex köpüğünü çıkardı ve yere atıp saraydan gitmeden evvel son bir kez generale gülümsedi.

Dört

Alex, Akarnae'ye geri döndüğünde, gün içindeki planlarına devam etmeden önce yemekhaneye uğramayı aklından geçirdi. Ama sonra vazgeçti çünkü arkadaşları, kraliyet ailesi ile yaptığı toplantının nasıl geçtiğini bilmek isteyecekti... Erkenden geri gönderildiği için *özellikle* de Dix. Tabii öğleden sonraki görevi için ona eşlik etmek konusunda yine ısrar edeceklerdi ama Alex maalesef buna izin veremezdi. Gizemli yabancıнын onunla ne zaman ve nerede buluşacağını kendisi de bilmiyordu. Caspar Lennox ona, "O seni bulur," demişti. Alex de elinde başka bilgi olmadığı için güne devam edip, adamın karşısına çıkmasını bekleyecekti.

Yemeği pas geçip doğrudan Kule binasına giden Alex, Kütüphane'nin fuayesine açılan merdivenlerden çıktı. Yerinde olmayan huysuz kütüphanecinin iğneleyici sözlerine maruz kalmadan, oradan geçmeyi başardı.

Alex çoğu insanın girebileceği yerlerden geçerken Kütüphane tarafından kucaklandığını hissetti ve bir sonraki merdivenlerden hızla indi. En alta ulaşıp çıkmazla karşılaşınca bir kapının açılmasını diledi ve kapının açılmasını istediği yere odaklandı.

Antik Mısır'a adım atarken, "Önce şunu halledelim," dedi kendi kendine.

Alex sahte çöldeki -ama bir o kadar da gerçek- büyük bir kum tepesinden aşağıya kayarken rüzgârın savurduğu kumlar ve kavurucu sıcakla mücadele ederek, ailesini bulacağını bildiği devasa piramide girdi.

Ailesiyle *teknik olarak* Kaldoras tatiline gitmeden önce yani birkaç hafta evvel bir araya gelmişti ama aslında ailesini görmeyeli yaklaşık iki ay olmuştu. Özellikle işkence görmüş cesetleri beynine kazınmışken, onları çok özlemişti ve görmeyi çok istiyordu.

Tam da beklediği gibi, alevlerle aydınlatılmış olan geçide adım atar atmaz annesiyle babasının heyecanlı seslerini duydu ve o tarafa yöneldi. İkisini de telaşlı bir hâlde, açık bir mezarın başında buldu. Mezarın içinde mühürlü bir lahit vardı. Rachel oyularak yapılmış sembollerin üzerindeki tozları küçük bir fırça ile temizlerken, Jack de bulgularını not ediyordu.

"...ve sanırım bu mezarın içindeki kişi kraliyetten olmasa da önemli biri olmalı. Kenarlarda hafif bir pırıltı olmasına rağmen, yeterince altın yok çünkü. Ama şuradaki izleri görüyor musun? Ben bunun üst düzey bir din adamı ya da din kadını olduğunu düşünüyorum. Çok önemli biri olmalı yani. Hiyeroglifleri analiz edip arkasında yatan hikâyeyi keşfetmek için sabırsızlanıyorum doğrusu..."

Eğer geldiğini belli etmezse kendisini asla fark etmeyeceklerini çok iyi bilen Alex, boğazını temizledi.

"Alex!" dedi Jack, not defterini mezarın kenarına bırakıp kızına sıkıca sarıldı. "İki hafta geçti mi sahiden?"

Kendi dünyaları içinde yaşayan ailesinin zaman kavramını yitirmiş olması, Alex'i hiç şaşırtmadı. "Aslında üç hafta oldu sayılır. Yaklaşık bir haftadır okuldayım."

"Vay canına... İnsan tarihî eserlere gömülünce zaman gerçekten de su gibi akıp geçiyor," dedi, Alex'e sarılmak için yanına gelen Rachel. "İyi görünüyorsun, tatlım. Çok bronzlaşmışsın."

48 GRAEVALE

“Şu bronzlaşma lafından gına geldi,” diye düşündü Alex. Geçmişe yaptığı yolculuk onu *o kadar da* esmerleştirmemişti.

“Sana yakışmış,” dedi, kolunu kızına saran Jack. “Altın bir güneş kraliçesine benziyorsun.”

Alex ona gülümsedi. “Sağ ol, baba.”

“Mevsimin kış olduğunu biliyorum ama karda, güneşin altında olduğumuzdan daha fazla UV alırız,” dedi Rachel, fırçasını bırakıp ellerini pantolonuna silerken. “Hava soğukken güneş kremi kullanmak aklımıza gelmez ama sıcakta elimizi ilk attığımız şey o olur.” Duraksadı. “Bir dakika. Medora’da güneş kremi var mı?”

Bu tam da bir annenin soracağı türden bir soruydu ama Alex’in ona bir cevabı yoktu.

“Eminim vardır, anne.” Alex diğer dünyaya ait güneş koruyucularla ilgili daha detaylı bir açıklama duymamak için hızla konuya girdi. “Çok uzun kalamayacağım ama ikinizi de çok özledim ve iyi misiniz diye bakmaya geldim.”

“İyi mi?” diye tekrar etti Jack, bir kahkaha atarak. “Biz iyiden de iyiyiz, tatlım.” Diğer kolunu salladı. “Her gün yeni ve büyüleyici bir şey keşfediyoruz. Burası harika bir yer.”

Rachel da aynı şekilde başını sallıyor ve karşılarında duran mezarı işaret ediyordu. “Şu lahit var ya, tahminime göre beş bin yıldan daha eski olmalı.”

Ailesinin aksine Alex böyle bir habere nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu. “Ya, çok güzel...”

“Hem de çok,” dedi Jack. *“Hatta en güzeli.”*

Gençlerin kullandığı bu lafı tekrar tekrar söylediğini duymak, Alex’i nedense rahatsız etti.

“Baban haklı,” dedi Rachel, hâlâ heyecanla başını sallayarak. Alex, annesinin boynunu inciteceğinden korktu.

“Bozulmamış lahitler söz konusu olduğunda, Dünya’da keşfedilen en eski lahit, Büyük Giza Piramidi’ni yaptırdığını kabul ettiğimiz dördüncü hanedanın ikinci firavunu olan Khufu’nun saltanatına aitti. Bu da içindeki mumyaların yaklaşık dört bin beş yüz yıllık olduğunu gösterir. Ama bu...” Parmaklarını mezarın kenarında gezdirdi. “...ondan bile eski, inanabiliyor musun? Bunu şuradan anlıyoruz...”

“Sizi çok seviyorum,” diye kibarca araya girdi Alex, “ama şu an kendimi hiç tarih dersi dinleyecek havada hissetmiyorum.” *Ya da herhangi bir zaman.* “Çok uzun zaman önce ölmüş olan bir firavun, rahip ya da her ne ise, bulduğunuz için çok etkilendim ama bana bir iyilik yapın ve eğer Medora’nın Kral Tut versiyonunu bulacak olursanız, lanetlenmeyeceğinizden emin olana kadar onu açmayın.”

Anne ve babasının güldüğünü gören Alex çok şaşırdı.

“Ah, tatlım,” dedi Jack, kızının omzunu hafifçe sıkarak, “sen çok fazla film izliyorsun.”

“Böyle şeyler oluyor ama,” diye itiraz etti Alex. “Gerçekten.”

“Batıl şeylere inanma,” dedi Rachel, anlayışla gülümseyerek. “Biz seni böyle yetiştirmedik. Üstelik...” Elini salladı. “Tutankamun sayesinde çok ünlenen *Firavunun Laneti* filmi asla bilime karşı olmamıştır.”

Annesinin söyledikleri doğrudu ama yine de...

“Burada yeni bir dünyada olduğunuzu unutmayın. Ben burada pek çok imkânsız şey gördüm ve lanet hayal gücünün ötesinde bir şey değil, her ne kadar tarihî bir patojen ya da mikroorganizma ile açıklanamasa bile. O yüzden lütfen... dikkatli olun.”

“Elbette oluruz,” diye söz verdi Rachel. “Hem bulgulara zarar vermeyi de hiç istemeyiz zaten.”

Alex, hiçbir şey olmasa da en azından bilime duydukları saygının onları sağlıklı bir mesafede tutmaya yeteceğini bilerek rahat bir nefes aldı. Tabii Kütüphane'nin de onları et yiyen bir mikroba yol açacak bir şeyle karşılaştırmayacağını tahmin ediyordu, ya da en azından öyle *umuyordu*.

"Bir sonraki ziyaretimde daha uzun kalmaya çalışacağım," dedi, önce babasına sonra yine annesine sarılan Alex. "Lütfen bana bir iyilik yapın ve mumyalama tekniklerini birbirinizin üzerinde uygulamaya kalkışmayın."

Jack güldü. "Buna söz veremeyiz."

"Tahmin etmiştim," diye neşeyle cevap verdi Alex.

"Gitmeden önce," dedi uzaklaşmaya başlayan Jack, "şu cin olayı nasıl gidiyor? Bilmemiz gereken bir şey var mı?"

Alex, ailesine defalarca Meyarinlerin ne olduğunu açıklamasına rağmen, onlar popüler kültürün etkisinden kurtulamadıkları için ölümsüz türü hâlâ *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki elflerle kıyaslıyordu. Bir de Alex'i çok fazla film izlemekle suçluyorlardı. Daha neler.

"Hayır, baba," diye yalan söyledi Alex. "Bilmeniz gereken bir şey yok."

Onları önünde sonunda bilgilendirmek zorunda kalacaktı ama zihnindeki gelecek görüntüsü hâlâ çok taze ve hâlâ çok *gerçektir*. Onlara tehlikeden bahsettiğini hayal bile edemiyordu. Hele ki ikisinin ölümlerini izlediği anı hatırlayıp boğulacak gibi hissederken. Yakında... Onlara yakında anlatacaktı. Ama... şimdi değil.

"Kendine dikkat et, tatlım," dedi annesi, Alex'in eline uzanarak. "İhtiyacın olursa biz hep buradayız..." Gözlerini kısıp yere baktı ve kekelemeye başladı. "O bir... Sen *dövme* mi yaptırdın?"

Alex elini hızla geri çekti ama olan olmuştu.

"Daha on sekizinde bile değilsin! Önce bizim bir şey imzalamamız gerekmez miydi?" dedi Jack, kızının dövmesine bakmaya çalışarak. Alex, elini karnına dayayarak dövmesini gizlemeye çalışıyordu.

“Umarım şu punk-rock evrelerinden birinden geçmiyorsundur,” dedi Rachel. “Ya da Gotik... Her ne olursa olsun, vücuduna her ne yaptırırsan yaptır, biz seni olduğun gibi seviyoruz ama lütfen dövme yaptırmadan ya da vücudunun tuhaf yerlerini deldirmeden önce, kendini seksen yaşında derileri sarkmış bir kadın olarak hayal et. Zamanla vücut sanatı zevkinin Michalengola’dan Picasso’ya dönüşeceğine garanti ediyorum. Bu konuda bana güven.”

Alex aklına gelen görüntü üzerine yüzünü buruşturdu. “Bu aslında bir dövme değil.”

İkisi de inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırdılar.

“Tamam,” diye itiraf etti, ayaklarıyla kumları karıştıran Alex. “Dövme *sayılır* ama değil.”

Rachel gözlerini kıstı. “Birazdan da uyuşturucu kullandığını ama aslında kullanmadığını söyleyeceksin bize sanırım.”

Alex bunun üzerine onlara *laendra* isimli bir Meyarin çiçeğinin suyunu içtiğinden asla söz etmemeye karar verdi çünkü bunun kendi dünyalarındaki karşılığı, halüsinojen mantarlardı.

“Yani evet, dövmeye *benziyor* ama aslında o bir çeşit...” Alex en basit tanımlamayı düşündü ve devam etti: “Takip cihazı.”

“CIA implantları gibi mi?” diye sordu Jack. “Onlardan burada var mı? Medoralı bir James Bond da mı var?”

Alex homurdanmamak için kendini zor tuttu. Onca bilim aşkına rağmen babası, casusların ve casusluk eylemlerinin büyük bir hayranıydı, tabii bir de komplo teorilerinin.

“Onun gibi bir şey,” dedi Alex, James Bond sorusuna değil, implant sorusuna cevaben. “Eğer başım belaya girerse beni nerede bulacaklarını bildirmek için onlara sinyal göndermemi sağlıyor.”

“Çok kullanışlı, değil mi ama?” Jack beyaz sembolü incelemek için kızının kolunu kaldırdı. “Eğer kolunda böyle bir casus aleti olduğunu daha önce söyleseydin, seni yakından takip eden insanlar olduğunu bilerek geceleri daha huzurlu uyurdum.”

Alex, beaconun yeni bir alet olduğunu söylememeyi tercih etti. “Üzgünüm ama bana göz kulak olan bir sürü insan olduğunu size söylemiştim zaten, baba.”

“Evet, söylemiştin, canım,” dedi Jack, kızının elini bırakarak. “Ama sayısal olarak konuşmadığını öğrenmek iyi oldu.”

Alex, yüzünde *cidden mi?* diye bakan bir ifade oluşmasını diye kendini zor tuttu çünkü ailesinin her seferinde onun hayalî arkadaşlardan bahsettiğini düşündüğünden şüphelendi.

“Evet,” dedi konuyu kapatarak. “Ben kaçtım. İkinizi de çok seviyorum, yakında görüşürüz.”

Ailesi mezarın başına geri döndükten sonra Alex odadan çıktı ve bir kapının açılmasını diledi. Ardından da Kütüphane’nin tanıdık derinliklerindeki koridora adım attı.

Kafasını toplayıp günün ikinci yarısına odaklandıktan sonra boğazını temizledi ve seslendi: “Affedersin, Kütüphane?”

Alex -her ne kadar sözlü bir cevap gelmese de- duyarlı Kütüphane’nin dinlediğini biliyordu.

“Buradan Draekora’ya ulaşmamın bir yolu var mı?” dedi kibarca.

Cevaben koridorun biraz ilerisinde bir kapı açıldı.

Alex, kapıyı görmeden önce sesini duydu ve parlak zırhının içinde karşısında beliren tanıdık şövalyeyi görünce gülümsemeden edemedi.

“Sir Camden, sizi görmek her zaman benim için büyük zevk.”

“Benim için de, Lady Alexandra,” dedi şövalye, kızın önünde eğilip onu selamlayarak. Doğruldu ve yana kayan miğferini düzeltti. “Sevgili lady, ıslıl ıslıl parlıyor.”

Alex bu defa kendini tutamadı ve gözlerini devirdi. “Evet, biliyorum. Bronzlaştım.”

“Hayır, Lady Alexandra,” diye karşı çıktı Sir Camden. “Ben draekonla olan *vaeliana* bağınızdan söz ediyorum.”

Alex donakaldı. “Bunu görebiliyor musun?” Onun *herhangi* bir şeyi nasıl gördüğü hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü bu şövalye tamamen metalden yapılmıştı.

“Aslına bakarsanız bu şövalye çok şey görebiliyor, mesela ölümsüzlük yeteneklerine sahip olduğunuzu görmek gibi, sevgili lady.”

Alex onun bu tip bir şeyi nasıl fark ettiğini merak etti ama sorma fırsatı bulamadı, çünkü şövalye sözlerine devam etti: “Beni bağışlayın, Lady Alexandra... Ama kadim krallığı arama maceranız düşünüldüğünde, Draekora’da hiç uçan canavar kalmadığını bilmelisiniz. Eski zamanın o görkemli yaratıklarının bu güzel dünyanın göklerini süsledikleri günlerin üzerinden asırlar geçti.”

“Ah, evet. Hiç draekon kalmadığını biliyorum,” dedi Alex. Keşke bu doğru olmasaydı. Şu an Xiraxus’la birlikte uçup zihnini temizlemek için her şeyi verirdi. “Nereye gittiklerini bilmiyosun, değil mi? Ya da neden? Hatta ne zaman?”

Alex kendi zamanına döndüğünden beri bunu merak ediyordu. Konuştuklarında Niyx’e sormayı planlamıştı ama eğer Sir Camden herhangi bir şey biliyorsa, cevapları duymak için Alex’in beklemesine gerek yoktu.

“Maalesef kaderleri hiç de hoş bir hikâye değil,” dedi Sir Camden, alçak sesle. “Pek çok draekonla birlikte liderleri de katledildikten sonra, katliamdan sağ kurtulanlar bu dünyaya kaçtı ve bir daha hiç görülmediler.”

Alex’in bedeni kilitlendi. “Ne katliamı? Hangi lider?” Nefes almakta zorlanıyordu. “Şeyi kastetmiyorsun... onu kastediyor olamazsın...”

“Gökyüzü Krallığı için çok kederli bir gündü,” dedi Sir Camden. “Hatta Medora’daki tüm türler için. Draekonların kaçıışı herkesi çok üzdü ama en çok da Meyarinleri.”

Bu kısmı Alex zaten biliyordu. Nedeni myrox, *myraes* ve daha pek çok şeyi yaratan dreakon gözyaşları olan *Z'ao*'ydu. Draekonlar gidene dek, yılda iki kez karşılıksız olarak Meyarinlere verdikleri şey.

Alex'in bilmediği şey, ne zaman gittikleriydi. Bu tarihî türe ne olduğunu, Xiraxus'un başına ne geldiğini de bilmiyordu.

"Lütfen, Sir Camden, eğer bir şey biliyorsanız..."

"Size sadece ancak bu kadarını söyleyebilirim, güzel lady," dedi şövalye, "zira bu üzücü olaya neyin yol açtığını ve bu tür korkunç olayların ardından her şeyin nasıl geliştiğini bilmiyorum. Şövalyenizin bildiği tek şey, draekonların pek çok nesildir yok oldukları. Lütfen söyleyin, Lady Alexandra, neden onların bulutların üzerindeki bölgesini arıyorsunuz?"

Alex cevap veremeden, bedeni titreşmeye başlayan Sir Camden, kızın beklemesini ister gibi, parmağını kaldırdı.

Bu sırada Alex –bir anlığına- alacağı cevapları bölümlere ayırması gerektiğine karar verdi. Bildiği tek şey, şövalyenin gerçeklerinin hatalı olabileceğiydi. Hem Zaronia hem de Xiraxus diğer draekonlarla birlikte gayet iyi olabilirlerdi. İyi nedenlerden ötürü Medora'yı terk ettikten sonra güvenli başka bir bölgede yaşamaya başlamış olabilirlerdi. Alex uygun bir kaynaktan yeteri kadar bilgi edinene kadar da -yani Niyx'ten- endişelenmek bir fayda sağlamazdı. O da *peki ya*'lara takılmaktansa neden şövalye ile birlikte Kütüphane'de durduğuna ve nereye gitmeye çalıştığına odaklanmaya karar verdi. Şu an önemli olan tek şey buydu. Öyle olmalıydı.

Birkaç saniye titreştikten sonra Sir Camden yeniden düzeldi ve ancak o zaman konuştu.

"Karşınızdaki şövalye, bir takım olaylar yaşadı," dedi. "Draekora'ya gitme nedeniniz uçan yaratıkları aramak değil, Aven Dalmarta'nın zulmünden kaçan Meyarinli göçmenleri bulmak."

Alex'in kaşları havaya kalktı. "Sen bunu nereden..."

"Kütüphane pek çok sır paylaşır. Yeter ki kişi dinlemek istesin."

Peki, tamam o zaman. Alex tüm hikâyeyi baştan anlatmak zorunda kalmayacağı için çok sevindi. Bugünlük bu kadarı yeterdi. Ayrıca hafta boyunca hem öğretmenlerine hem arkadaşlarına sürekli aynı şeyleri tekrar etmişti.

“Peki, oraya gitmek için kullanabileceğim bir kapı var mı?” diye sordu. “Meya’dan tek bir yol olduğunu, onun için de Raelia’dan geçmek gerektiğini biliyorum ama Draekora teknik olarak Meya’nın bir parçası olmadığı için buradan direkt olarak gidebileceğim bir yol vardır diye umuyorum.”

“Aslında *valisyolu* ile olan bağınız şu anda geçersiz olduğundan bir kapıya ihtiyacınız var.”

İşte bu çok uygunsuzdu. Alex aslında Aven’in talep ettiği Meyarinleri biraz kıskanmıştı çünkü kendisinin aksine onlar Aven’i kanına karşı koymak için kendi ölümsüz miraslarına sahiplerdi ve yine de sonsuzluk yoluna erişebiliyorlardı.

“Maalesef haklısın,” dedi Alex, şövalyeye. “Peki, bana yardım edebilecek misin?”

“Elbette, Lady Alexandra.”

Sir Camden o kadar ani döndü ki Alex korkudan sıçradı. Şövalye koridorda yürümeye başladı ve sonra yine aniden durdu, yüzünü dönünce Alex yine korkudan sıçradı.

“Draekora’ya giden yol, Meya’ya açılan kapı gibi değil,” dedi, metal eldivenli koluyla koridoru işaret eden şövalye. “Kayıp Şehir’in aksine, Gökyüzü Krallığı’nda koruma ya da muhafız yoktur, bu nedenle gideceğiniz yere ulaşmak için koridorları geçmeniz gerekmez. Daha önce Draekora topraklarına ayak bastığınız için, sadece istediğiniz zaman bir kapı açmanız yeterli olacaktır.”

Alex çok rahatladı çünkü o ana kadar Draekora’dan geriye bu kadar kolay dönebileceğini bilmiyordu. “Bu harika bir haber. Teşekkür ederim.”

Sir Camden başka bir şey söylemeyince, Alex, *acaba daha fazlasını mı yapması gerekiyor?* diye merak etti. “Hımmmm, şey, seni görmek güzeldi,” dedi ve istediği kapıyı açmak için birkaç adım geriledi. “Sanırım ben...”

Şövalye, “Lady Alexandra, seyahatinize başlamadan önce...” dedi ve Alex’in olduğu yerde kalmasına neden oldu. “...bir sonraki arayış yolculuğunuzda nasıl ilerleyeceğinizi öğrenmeniz gerekiyor.”

Alex’in alnı kırıştı. “Bir sonraki neyim?”

“Medora türlerini ziyaret edip, topraklarını tehdit eden kötülük hakkında onları uyarmanız için yapacağınız yolculuk.”

Neler planladığını *herkes* nereden biliyordu?

“Lady Alexandra, bu şövalye ile karşılaştığı günü hatırlıyor mu?”

Alex güldü çünkü tanıştıkları anı unutmaması imkânsızdı. Dengesiz, *başsız* ve elinde cinayet silahı gibi salladığı baltasıyla peşinden kovalayan bir zırh olmuyordu her gün, ne de olsa.

“Hatırlıyorum,” diye cevap verdi sadece.

“Bu dünyanın eski krallıklarını aradığınızda, öte diyarlara ilk gelişiniz için başvurmanız gereken kapılarla dolu koridorlar bunlardı.”

Alex birlikte gezdikleri o sonu gelmeyen koridoru hatırladı. Açtıkları her kapı, Alex’in o zamanlar anlamakta zorlandığı fantastik yerlere çıkıyordu.

“Ama bir sürü kapı vardı,” dedi, sesindeki dehşeti bastıramayarak.

“Bir sonraki gelişinizde daha az kapı olacak,” diye söz verdi Sir Camden. “Lady Alexandra, gelecekte kapılarınızı nereye yönlendireceğinize dair tanıdık bir bilgiye sahip olana dek koridora erişmeniz yeterli olacak. İlk yolculuk yapıldıktan sonra, herhangi bir yerden bir kapı çağırarak ve gideceğiniz yere açılmasını isteyerek oraya tekrar dönebileceksiniz.”

Bu, Alex'in korktuğu kadar kötü değildi. Bunun bir köpük-kapı gibi olacağını düşündü. Nereye gideceğini bildiğı sürece, Kütüphane'nin herhangi bir yerinden bir kapı açabilir ve bu aşırı yorucu koridorların hepsini gezmek zorunda kalmazdı.

"Ve eğer Lady Alexandra'nın yardıma ihtiyacı olursa, yapmanız gereken tek şey, *Sir Camden* diye seslenmektir. Anında yanınızda olurum."

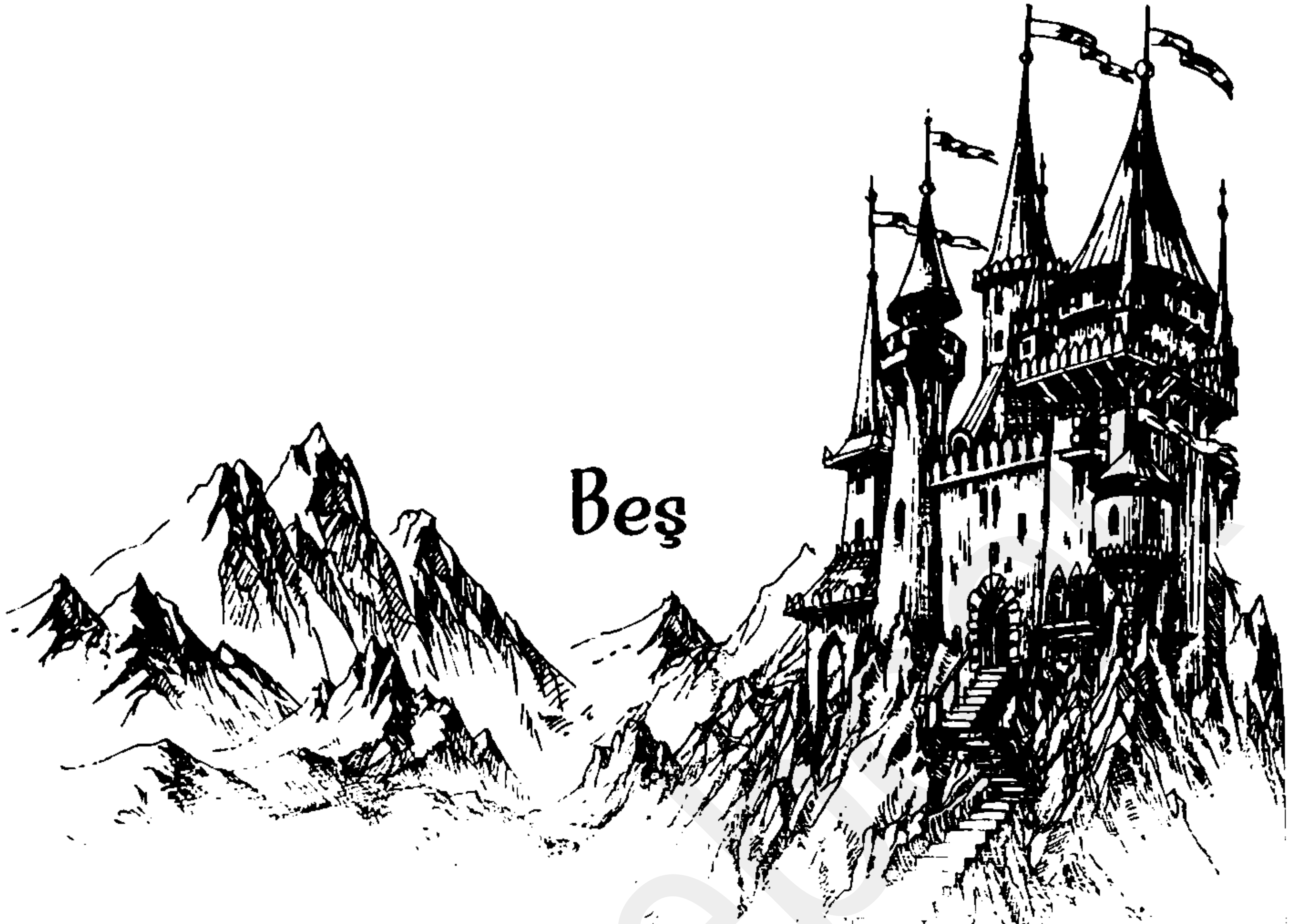
"Teşekkür ederim, Sir Camden," dedi Alex, duygulanarak. "Siz harikasınız."

"Güzel Lady Alexandra'ya hizmet etmek benim için her zaman bir onur ve ayrıcalıktır." Tekrar eğilip selam verdi ve en yakın duvardan geçip gözden kayboldu.

"Şey, bay bay o zaman," diye arkasından seslendi Alex. Şövalyenin bu ani kayboluşundan irkilmişti. Ama hiç bozulmadı, aksine bu tuhaf şövalyenin oldukça eksantrik tavırlarını komik buldu ve gülümsedi.

"Haydi, yapalım şu işi," dedi kendi kendine ve omuzlarını dikleştirdi.

Saniyeler içinde koridorun ortasında bir kapı açtı ve içinden geçti.

Kapıdan girer girmez bulutların üzerindeki dağlarla çevrili o tanıdık vadiye nakledildi.

Bu ıssız ve buzlu araziye bakarken hissettiği hasret, midesine bir bıçak gibi saplandı. Xira, bulutların üzerinde süzülen bu benzersiz adaya onu ilk getirdiğinde, rengârenk çiçeklerle dolu çayırlar karanlıkta ıslıl ıslıl parlıyordu. Ama artık hiçbirisi yoktu, sanki draekonlar olmadan burada hayatın devam etmesinin bir anlamı yokmuş gibiydi.

Sadece soğuk sebebiyle değil, tüm bu yaşananlar üzerine içi hafifçe titreyen Alex, başını bu korkunç manzaradan çevirdi ve Meyarin göçmen kampı olabileceğini düşündüğü yöne baktı. Son altı gün içinde, burayı daha uzun vadeli bir yerleşim bölgesi gibi gösteren ve daha fazla myrox kaplı yapılar -bazı büyük kulübeler ve biraz daha küçük çadırlar- monte etmek de dâhil olmak üzere, bir sürü şey yapmışlardı. Ancak yine de daha önce yaşadıkları şehrin görkeminden çok uzak görünüyordu.

Alex barınakların arasında dolaşırken yanlarından geçtiği Meyarinlerin şokta olmadıklarını görünce biraz rahatladı, her ne kadar yüzleri asık ve yaşadıkları şeyler sebebiyle çizgilerle dolu olsa da. Zira eğer travmalarını atlatmayı bilirlerse, vakti geldiğinde savaşabileceklerinin farkındaydı. Alex'in ihtiyacı olan şey de bunu yapmalarıydı.

Ayaklarının altındaki karlara basa basa, yerleşkenin merkezinde yer alan daire şeklindeki geniş kulübeye doğru ilerleyen Alex, yere bakarak gidiyordu. Meyarinler onun varlığını fark edince etrafta mırıldanmalar başladı ve kısa süre içinde bir kalabalık toplandı.

Derisi karıncalanan Alex, arkasındakilerin giderek artan hoşnutsuzluğunu hissetti ve Zain ile Kyia'yı bulmak için adımlarını hızlandırdı.

Roka'nın barınağına girmesine birkaç metre kala, biri tırnaklarını koluna batırıp onu hızla döndürdü.

Hemen refleksleri devreye girdi ve kendini saldırganın elinden kurtarıp savunma pozisyonuna geçti.

"Burada hoş karşılanmıyorsun, insan," diye çıkıştı önünde duran öfkeli Meyarin. Maalesef Alex bu yüzü tanıyordu.

"*Loro Gaiel*," dedi, gerçeği öne sürmeden önce. "Şehirden ayrıldığını gördüğüme sevindim."

"Hayır, sağ ol, ölümlü," diye tısladı adam, dişlerinin arasından.

Varsae Hanedanı'nın başı olan Gaiel, geçmişte onun bir Meyarin olduğunu sandığı dönem hariç, Alex'e karşı hiç hoş davranmamıştı. Ancak kızın insan olmasına gösterdiği tepki dışında, şimdiye dek hiç böyle öfkeli bir yaklaşımı olmamıştı. Özellikle de fiziksel olarak.

“Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?” diye çekinerek sordu Alex. Bir yandan da Kyia veya Zain’in neden dışarıya çıkmadıklarını merak etti çünkü çadırlarının önündeki arbedeyi duyduklarından emindi. Ancak sonra çadır kumaşını kaplayan myroxun ses geçirmez olduğunu, dolayısıyla arkadaşlarının onun geldiğini bilmelerinin mümkün olmadığını anımsadı.

Gaiel, “Beni kızdıracak bir şey mi yaptın?” diye fısıldayarak tekrar etti. Kediye benzeyen yüz hatları, ağzından çıkan her kelimeyle daha da karardı. Eğilip doğrudan kızın suratına bağırdı: “Buraya mahkûm olmamızın sebebi sensin, seni pis *kregon* insan!”

Alex bu sert sözler karşısında yüzünü buruşturmaktan başka tepki veremedi çünkü adam kılıcını çekmiş, bu kez Meyarince bağırmaya devam ediyordu. (Alex’in Meyarince anladığını bilmiyordu).

“Asi prensin şehrimize dönmesine yardım ettin!” diye kükredi Gaiel. “Artık kralımız öldü ve tahtının varisi de sonsuz bir uykuya daldı!” Öfkeli gözlerini Alex’e kilitledi. “Kaçışın yok, insan. Eğer kelleni Aven’a gönderirsek, bize müsamaha gösterebilir. Belki de göstermez. Ancak her iki durumda da o pis ölümlü kanınla bu dünyayı daha fazla kirletmemeni sağlamak, bana kendimi çok daha iyi hissettirir.”

Alex böylesi net bir nefret karşısında, yüzündeki güçlü ifadenin çözülmeye başladığını hissetti. Mayerin konseyi olsun olmasın, Gaiel yüzünden zaten şimdiye dek yeterince zorbalığa uğramıştı.

Xiraxus’la olan bağı sayesinde adamın sözlerini çevirmeyi başardı ve ilk hamlesine hazırlıksız yakalanmadı. Gaiel kılıcını doğrudan Alex’in boynuna salladı. Bir yanı adamın tehdidini gerçekleştiriyor olmasına inanamıyordu. Onun çaresiz olduğunun farkındaydı -tıpkı adamı durdurmak için araya girmeyen diğer Meyarinler gibi- ve şefkat hissetmesine rağmen, *bu* hayatından vazgeçmesine yetmezdi.

Tek bir düşünceyle A'erana'yı çağıran Alex, adamın kılıcını havada karşıladı ve alevler zararsız bir şekilde koluna doğru urmanırken, A'erana'dan mavi kıvılcımlar sıçradı. Çevresindeki Meyarinler için sıra dışı bir sahne sergilediğinin farkındaydı. Sadece altın *vaeliana* bağına değil, bir de Yıldızların Kılıcı'na hükmeden bir insandı o... Meya'dan olanlar, bir Tia Auran silahına aşırı derecede saygı duyardı. Kalabalığın fal taşı gibi açılmış gözlerini gördü, şaşkın nidalarını duydu. Bu tepkiler sadece parlayan teni ya da sihirli hançeri için değildi.

Aynı zamanda, çok hızlı hamle yapmasındandı.

Bırakın Gaiel'i, oradaki hiç kimse, Alex'in saldırıları bu şekilde engellemesini beklemiyordu. Ne de olsa o bir insandı. Ve bir insanın bir Meyarin'in refleksleriyle aynı hızda olması mümkün değildi.

Suratı öfkeden kıpkırmızı olan Gaiel, kıza bir kez daha saldırmadan önce geri çekildi. Sonra bir daha saldırdı. Bir daha.

Birkaç hamleden sonra Alex rakibinin asla bir *zeltora* (Me-ya'nın seçkin ordusu) üyesi olmadığını anladı. Adamın fazla dövüş deneyimi de yoktu. Alex küçük bir çabayla adamın tüm hamlelerini geçiştirirken bir yandan da kendisini nefes alır gibi kolayca savunmasını sağlayan, Niyx'in o acımasız eğitimlerine şükretti.

Çatışmayı daha fazla uzatmak istemeyen Alex, adam tekrar saldırdığında eğildi ve onun arkasından dolanıp dizlerinden birini tekmeledi. Sonra da A'enara'yı adamın kılıcının etrafında döndürdü. Kılıcını elinden alıp onu kara saplayacak kadar güçlüydü. Göz açıp kapayana kadar Gaiel'i dizlerinin üzerine çökertip silahsız bıraktı. Adamın tepesinde dikilirken A'enara'yı da soluk borusuna dayadı.

"Bitirdin mi?" dedi.

Adam ya şoktan ya da öfkeden sessiz kalınca, eğilip aynı sözleri bu kez Meyarince olarak, Gaiel'in kulağına fısıldadı: "*Noran sae rellis, Loro Gaiel?*"

Şaşkınlıkla sarsılan adamın derisi A'enara ile sıyrıldı ve etine mavi alevler dokundu. Alex onu hangisinin daha çok incittiğinden emin değildi ama silahın sıcaklığının aşırı derecede acı verici olduğunu bildiği için, mavi alevlerin daha acıtıcı olduğunu tahmin etti. Ancak az evvel kellesini kesmeye teşebbüs edildiğini düşününce kendini fazla suçlu hissetmedi.

"Şu an seni bu adanın kenarından aşağı atmak için neler vermezdim!" diye bağırdı Gaiel, ana dilinde. "Beni hiç kimse tutamazdı... Hiç kimse!"

"Böyle bir tehditte bulunacak pozisyonda değilsin," diye soğukkanlı bir şekilde cevap verdi Alex, ortak dile geri dönerek. "Kalkmaya hazır mısınız? Yoksa yine bana saldıracak mısınız?"

Gaiel önündeki karlara tükürdü –gerçek anlamda tükürdü-. "*Sae teron mot devarsa!*"

"Bu hiç hoş olmadı ama," dedi Alex. Ama, "*Ölmeyi hak ediyorsun!*" diyen adamın kalkmasına izin verip vermemek konusunda düşünürken başka bir ses araya girdi.

"Işık aşkına, burada neler oluyor?"

Alex kulübeye doğru baktı ve Zain ile Kyia'yı kulübenin girişinin önünde donmuş hâlde ve toplanan kalabalığa şüpheyle bakarken buldu. Cevap vermek için ağzını açtı ancak bacağına yakan bir acı, bağırarak geri dönmesine neden oldu. Gaiel, kızın bacağına gizlice bir hançer saplamıştı.

Kurnaz Mayerin'i iterek A'enara'yı yolladı ve bacağına saplanmış olan hançeri iki eliyle çekti. Ama sonra, onu bacağına bırakmasının kan akışını durduracağı geldi aklına.

"Seni pislik..."

Sözünü bitirmesine fırsat kalmadan, Zain, konsey üyesini boğazından tuttuğu gibi Roka'nın çadırına yapıştırdı. "Bu ne demek oluyor, Gaiel?" diye kükredi Meyarin dilinde. Kyia da bu sırada yarasına bakmak için Alex'in yanına diz çöktü.

"Bu insan bizi kandırdı!" diye bağırdı Gaiel. "Bunu yaparak hepimizi mahvetti!"

“Sen neden söz ediyorsun?” diye bastırdı Zain. “Alex, Me-ya’nın dostudur. Bunu biliyorsun.”

“O kız...” diye çıkıştı Gaiel ve gözlerinde büyük bir öfkeyle Alex’e bakıp, “...benim dostum değil!” dedi. “Bir ölümlünün çok ötesinde dövüş becerileri olabilir, dilimizi de biliyor olabilir ama bence bizi ölümden daha kötü bir kadere sürükledi. Aven’i şehrimize geri getirdi... O andan itibaren olan *her şey* onun suçu. Kralı bile o öldürmüş olabilir!”

Hâlâ Alex’in yanında diz çökmüş vaziyette oturan Kyia, Meyarin dilinde cevap verdi: “Yıldızlar aşkına, Gaiel! Senin neyin var böyle?”

“Benim mi?” diye çıkıştı Gaiel. “Asıl o...”

“Yeter!” diye bağırdı Kyia, ayağa kalkıp deri pantolonundaki karları temizleyerek. Zain ile ikisine Roka’nın çadırını korumakta yardım eden iki silahlı Meyarin’e başıyla işaret edip, “Götürün onu. Kendisiyle daha sonra ilgileniriz,” dedi.

Bacağındaki acı yüzünden biraz kendinden geçmiş de olsa Alex, Roka’nın görev dışı kalmasıyla, nişanlısı ve dolayısıyla Meya’nın müstakbel kraliçesi olan Kyia’nın, Aven’dan kaçanlar arasındaki en yüksek rütbeli Meyarin olduğunu fark etti. Ya o ya da zeltoranın lideri olarak Zain. Ancak iki seçenek de Alex için iyiye işaretti, özellikle de ölmesinin çok daha iyi olacağına inanan tek kişi Gaiel değilken.

“Haydi, seni içeriye götürüp yarana bakalım,” dedi Kyia, ortak dilde ve Alex’i kolundan tutup çadıra götürdü. Bu sırada Gaiel de sürüklenerek uzaklaştırıldı.

Zain hemen peşlerinden gelmeyince, Alex onun olan bitenden dolayı kalabalığı sorguladığı fikrine kapıldı. Birazdan kendi vereceği cevaplar konusunda daha endişeli olabilirdi ama attığı her adımda bacağı zonkluyor ve kanı aşağıya doğru akıyordu. Drock’un yaratıcı küfürlerini kullanmamak için kendini zor tuttu.

GRAEVALE

Kyia nihayet onu çadırın içine soktu ve ahşap bir sandalyeye oturttu. Alex'in buraya son gelişinin aksine, şimdi Roka'nın yat-
tığı kısım perdeyle kapatılmıştı ama Alex yine de ince kumaşın
arkasından onu yatan bir figür şeklinde görebiliyordu. Bu kez
başında ne Lady Mystique vardı ne de başka biri.

“O...”

“Değişiklik yok,” dedi Kyia. Odada dolanıp Alex'in yarası için
birtakım aletler alırken, bir yandan da ona bilgi vermeye devam
etti. “Durumu kötüleşmedi. Ki biz bundan çok korkuyorduk. Su
içmemesine, beslenmemesine ve kaslarını hareket ettirmemesine
rağmen durgunluğunun doğaüstü etkileri vücudunu sağlıklı tu-
tuyor. Resmen zamanda dondu diyebiliriz.” Kyia yutkundu. “Beş
dakika ya da beş yıl sonra uyansa bile, bedeni de zihni de Grimm
Helkin onu bu hâle getirmeden önce olduğu gibi mükemmel
durumda olacak.”

Grimm Helkin. Alex, Aven'in kontrolü altındaki bu yetenekli
insanla -Roka'nın şu anki durumundan sorumlu olan kişiyle- hiç
karşılaşmamıştı ama onu yakalamaya ve bunu yaparak Roka'yı
uyandırmaya kararlıydı.

Ya da en azından böyle olmasını umuyordu...

“Eğer burada olmasaydık, yarayı hemen iyileştirecek bir şey
verebilirdim sana,” dedi, Alex'in yanına oturup yarasını temizle-
yen Kyia.

“Aahh!” diye tıslayan Alex, bacağını geri çekti. “Sakin ol, Kyia.
Az evvel bir myroxla on beş santim derinliğinde bıçaklandım.”

Alex'in bu hâlde bayılmadan cümle kurmayı becermesinin
tek nedeni, Niyx ile yaptığı eğitimler sırasında da *pek çok* kez
aynı şekilde yaralanmış olmasıydı. Maalesef bıçak yaraları onun
için alışlagelmiş şeylerdi.

Kyia yarayı temizlemek için bandajı açtı ve “Dediğim gibi, stoklarımız endişe verici derecede az. Özellikle de kaçarken yaralananları tedavi etmekte kullandığımız için elimizdeki *laendra* miktarı oldukça düşük,” diye devam etti. Kanı iyice temizledikten sonra cam bir şişeyi açıp hiç uyardan Alex’in bacağındaki yaraya döktü.

Alex’in aniden hissettiği acı, bıçak bacağına batarken hissettiğinden çok daha kötüydü. Yarasına, bu işkence eden sıvının dökülmesindense, aynı yerden bin kez bıçaklanmayı yeğlerdi.

“Derin nefes alıp ver,” dedi, kızın yüzündeki acı dolu ifadeyi gören Kyia. “Biraz yaktığının farkındayım...”

“*Biraz mı?*” Alex çığlık atmamaya çalıştı.

“...neyse ki Gaiel silahlarını zehirle kaplamayı bilmez,” diye devam etti, Alex’i duymazdan gelen Kyia. “Meyarinler için tek doz, bizi azıcık hasta edecek kadar kuvvetlidir, bir dövüş esnasında rakibimize karşı bizi âciz bırakacak kadar. Kanımız hızla toksinlerden kurtulabildiği için sistemimizde uzun süre kalmaz. Ama sen insan olduğun için riske girmek istemiyorum.”

“Peki, ya o sıvı?” diye inledi, bacağı hâlâ yanmakta olan Alex, acıyla.

“Panzehir,” dedi Kyia. “Ne olur ne olmaz diye.”

İçinde bulunduğu acı yüzünden Alex bu tedaviye katlanmaktansa risk almayı tercih ederdi.

“Korkarım sana ancak bunu verebilirim,” dedi Kyia, kıza gümüş bir yaprak uzatarak. “Bu kalan son *laendramız*. Gaiel hançeri atardamarına denk getiremediği için şanslısın.”

Alex minnettar -ve kalan son ilacı da kullandığı için suçlu- bir ifadeyle çiçeğin parlak sıvısını ağzına boşalttı ve tatlı ilaç sayesinde anında rahatladığını hissetti.

“Bu seni tamamen iyileştirmeye yetmez ama acını alır ve doku onarımını hızlandırır,” dedi Kyia, Alex yaprağı çiğnerken. “Akademiye döner dönmez Doktor Fletcher’ı ziyaret etmeni öneririm, o sana iyileşme sürecini tamamlaman için bir şeyler verecektir.”

Ağızındaki yutan Alex, “Anlamıyorum,” dedi. “Neden Zain ya da sen *valisyoluna* atlayıp biraz *laendra* veya diğer ihtiyaçlarınızı toplayıp getirmiyorsunuz?” İkisinin de Aven tehlikesine karşı Roka’yı yalnız bırakmak istemediklerini hatırlayınca, “Ya da başkalarını göndermiyorsunuz?” diye ekledi.

“O kadar kolay değil,” dedi Kyia. Kız, Alex’in şimdiye dek hiç görmediği kadar bitkin görünüyordu. “Bunu üç kez deneyip başarısız olduk. Yolladığımız ilk iki Meyarin geri dönmedi. Üçüncüsü de ağır yaralı bir hâlde döndü. Onun sayesinde Aven’la ekibinin Meya çevresindeki ormanlarda dolaştığını anladık. Yetenekli insanlar -genellikle de zihin okuyucular- talep edilmiş *zeltora* ile eşleşip, henüz Aven’in etkisi altına girmemiş kişileri arıyormuş. Onların yetenekleri yüzünden Gümüş Orman’a giremiyoruz çünkü oraya ayak bastığımız anda bundan haberleri olur. Aven valisyolunu kullanamasa da talep ettiği diğer kişiler, bizim gibi rahatça kullanabiliyor.”

Alex işlerin bu kadar kötüye gittiğine inanamadı ya da ne kadar hızlı ilerlediğine. Kendini çok çaresiz hissetti. Yine de...

“Ama gıda ve diğer ihtiyaçlar için valisyolunu dilediğiniz yere götürüyorsunuz, değil mi? Sadece Meya’ya yaklaşmamanız lazım?” diye sordu Alex. Kyia başıyla onayladı. “Bunu yapmaya devam edin, ben de bir sonraki ziyaretimde size mutlaka *laendra* getiririm.”

“Kesinlikle olmaz,” diye sert şekilde yanıt verdi Kyia.

“Yeteneğim sayesinde benim zihnimi okuyamıyorlar,” diye hatırlattı Alex.

“Fark etmez. Şu an Raelia’da sürekli görev yapan muhafızlar vardır.”

Kyia haklı olabilirdi. Eğer Aven zeki biriyse -ki maalesef öyleydi- Alex'in onun savunmasını düşürebileceği tek yere muhafızlar yerleştirmiş olmalıydı.

Ama... Gümüş Orman'dan *laendra* toplayacak kişinin *kendisi* olduğunu hiç söylememişti ki.

"Bana Raelia'ya ayak basmayacağına söz ver, Alex," diye emretti Kyia, sert bir ses tonuyla. "Destegin olmadan olmaz. Tercihen koca bir ordu olmadan yani."

Alex onca insanın Kütüphane'den geçip mantarlardan oluşan halkanın içine gittiklerini hayal edip gülümsedi. "Söz veriyorum, Kyia. Oraya tek başıma gitmeyeceğim."

Kyia dudaklarını büzdü. "Ne kadar cesur ve güvenilir olsalar da dostlarını destekten sayma. Anlaşıldı mı?"

Alex bu kez gerçekten güldü. "Merak etme, seni duydum. Zaten ne Dix'i ne Jordan'ı ne de Bear'ı öyle bir tehlikeye atarım."

"Jordan mı?" Kyia altın sarısı kaşlarını çatı. "O..."

Olan onca şeyin arasında, Alex ona Jordan'ın serbest kaldığını anlatmayı unutmuştu. Tam açıklamak üzereyken, Zain öfkeli bir şekilde çadırdan içeriye daldı.

"Sen," dedi parmağını Alex'e doğru sallayarak, "hemen konuşmaya başlarsan iyi edersin. Hemen."

Alex onu daha da önce de -hem geçmişte hem şimdiki zamanda- öfkeli görmüştü ama bu, onun öfkesinin hedefi olmaktan hoşlandığı anlamına gelmiyordu.

Neyse ki hazırlıklıydı. Meyarin dostlarını son gördüğünden bu yana geçen birkaç gün içinde, gerçekleri Zain ile Kyia'dan saklayamayacağına karar vermişti, Niyx her ne kadar tersini yapmasını tavsiye etse de. Elbette *herkese* anlatacak değildi ama artık farklı olduğunu anlayacak kadar yakın olduklarından, onların bilmesi gerekiyordu. İnkâr edip güvenlerini kaybetmektense, itiraf edip yardımlarını istemek daha iyi olurdu.

“Otursan iyi olur,” dedi, bacağını uzatıp acıdan yüzünü buruşturan Alex. *Laendra* oldukça fayda sağlamıştı ama iyileşmesine daha uzun bir süre vardı.

Kızın irkildiğini fark eden Kyia, yarasının etrafına sıkı bir bandaj sardı.

Zain yerinden kıpırdamayınca, “Cidden otur,” diye tekrarladı Alex. “Çünkü inanmakta zorlanacağınız bir şey anlatacağım size. Deli olduğuma karar vermeden önce anlattıklarımı dinleyeceğiniz söz verin.”

H iç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde hem Zain hem Kyia onun delirdiğini düşündü. Alex'in lehine olan tek şey ikisinin de geçmişe ait anılarının tam olarak silinmemiş olmasıydı. Sadece bulanık, unutulmuş bir yüz hatırlıyorlardı. Lady Mystique'in hafıza onarımı böyle çalışıyordu, Alex hem oradaydı hem de değildi. Kyia ile Zain'in tanımlayamadığı önemsiz bir Meyarin'di, hatta Alex'in *vaelina* bağı nedeniyle teninin altın gibi parladığını bile unutmuşlardı.

İkisini de nihayet ikna eden şey, Alex'in onlar hakkında verdiği kişisel bilgiler oldu. Alex'in paylaştığı anıları, kendisinin bizzat yaşamadıkça bilmesine imkân yoktu. İşte Zain ile Kyia'yı kızın doğru söylediğine inandıran şey de bu oldu.

"Bu inanılmaz," diye fısıldadı Kyia, şakaklarını ovarak. "Yani yanımızda birinin olduğunu hatırlıyorum... O şelalenin tepesinde Aven, Niyx, Roka ve başka biriyle daha durduğumu da. Ama o anıyı gözümde ne kadar çok canlandırmaya çalışsam da onun kim olduğunu hatırlayamıyorum."

Alex özür diler gibi omuz silkti. “Lady Mystique -Aes Dae-ga- beni hatırlamayın diye böyle yaptı zaten. Eğer hatırlasaydınız geçmişten buraya asla dönemeyebilirdim ve şimdiki zaman akışımız altüst olurdu.” Yüzünü buruşturdu. “Şu tuhaf zaman paradokslarından biri. Sebep ve etki, hepsi bu.”

Zain kıza şok geçirmiş gibi hayretle bakıyordu. “Demek ismini buradan biliyordun.”

Alex gözlerini kırptırdı. “Pardon?”

“O fırtınayı, *Narsae de Trigon*’da olanları ve o serseri Skraegon’u unutmadım,” dedi, o lanet Meyarin’in ismini acı bir ses tonuyla söyleyerek. “Yüzünü hatırlamayı asla başaramadım ama kimliğimi paylaşmak konusunda son derece dikkatli davrandığım o dönemde, birilerinin benim kim olduğumu bilmesi beni hep rahatsız etmiştir.”

Alex o gece Zain’e verdiği sözü hatırlayıp güldü. “İsmini nereden bildiğimi bir gün anlatmam için yıldızlar üzerine yemin ettirmiştin.”

Yüzündeki şaşkınlık ifadesinin yerini neşeli bir gülümseme alan Zain de kıza sırtıttı. “Onu da hatırlıyorum. Ama beni binlerce yıl bekleteceğini bilmiyordum doğrusu.”

Alex de ona sırtıttı. “Ama sana zaman aralığı vermemiştim.”

“Bunu bir kenara not etmem lazım seni minik kurnaz insan,” derken neşesi söndü ve yüzünde dalgın bir ifade belirdi. “Ama madem Roka’nın bana sürekli zeltoraya katılmam için ısrar etmesinin sebebi sensin, o hâlde eşitlendik sayılırız.”

“En sevdiğim seçkin muhafız ve bebek bakıcısının sonsuza dek bir suçlu olarak kalmasına izin veremezdim,” dedi Alex, neşeyle. “Ben sadece Roka’ya biraz destek verdim.”

Zain güldü. Sonra ikisi birden hâlâ şakaklarını ovmakta olan Kyia’ya döndüler.

“Ne karmaşa ama,” dedi Kyia, iç çekerek. “Eğer söylediklerin doğruysa ve Aven’in ölümlülerden intikam almasını istemesine yol açan kişi sensen, o zaman Aes Daega’nın seni bize neden unutturduğunu anlayabiliyorum.”

“Eğer seni tanısaydık mutlaka zamanda yolculuk etmeni engellerdik,” diye onayladı Zain. “Hatta Meya’ya adım attığın anda öldürülebilirdin.”

Kyia başını iki yana sallıyordu. “Hayır. Eğer senin kim olduğunu ve ne yaptığını bilseydim, seni Raelia’da ilk gördüğüm gün okumu kalbine saplardım.”

Alex şaşkınlığını ve üzüntüsünü gizleyemedi.

Kyia yavaşça, “Özür dilerim,” dedi ve Alex’in sağlam bacağına şefkatle dokundu. “Elbette artık bize zararın olmadığını biliyorum. Sen de en az bizim gibi bir kurbansın. Ben sadece, ‘Eğer geçmiş kimliğini herkes bilseydi, Meyarinleri kendi amacımız için birleştirmekte güçlük çekerdik,’ demek istedim. Bundan hiç kimseye söz edemeyiz.”

“Siz ikiniz ve Roka dışında hiç kimsenin bilmesine de gerek yok,” dedi Alex. “Hatta size de anlatmayacaktım ama ikinize de yalan söylemek istemedim.”

“Hem anlatmasaydın Jordan’ı nasıl serbest bıraktığını açıklamakta da güçlük çekerdin,” dedi Zain. “Hatta o kısma inanmakta ben bile hâlâ güçlük çekiyorum.”

Sanki başına hiçbir şey gelmemiş gibi davranmaya çalışan arkadaşını düşünen Alex, “Senin suçlayamam,” dedi.

Ağır bir sessizliğin ardından Kyia el çırpı ve “O zaman biz de bu olaya iyi tarafından bakalım,” dedi.

Zain kaşlarını kaldırarak, “Nasıl yani?” diye sordu.

“Başlangıç olarak,” dedi Kyia, “eğer Roka geçmişte ona nasıl dövüşeceğini öğrettiyse, Alex’in şu an eğitime hiç ihtiyacı yok demektir.”

Alex yüzündeki ifadeyi saklamak için çok uğraştı ve bunu sırf Niyx'in iyiliği için yapmayı başardı. Meyarin dostları da Alex'in inandığı şeye inanmalıydı, yani Roka'nın şu anki durumunun sorumlusunun kendisi olduğuna.

"Alex bizimle geçmişte sadece birkaç hafta zaman geçirdi," diye itiraz etti Zain, Kyia'ya. "Eğer Aven'in karşısında sağ kalmak istiyorsa, hâlâ öğrenecek çok şeyi var, Aven'in kontrolü altındaki zeltoradan bahsetmiyorum bile."

"Burada pozitiflere odaklanıyoruz, Zain," diye çıkıştı Kyia.

Alex, dişi Meyarin'in ölümcül bakışlarını görünce gülmemek için yanağını ısırıldı.

Hafifçe gülümseyen Zain teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Pozitifler. Çok güzel. Alex yarı eğitilmiş ve damarlarında Meyarin kanı taşıyor. Başka?"

"Akıcı bir şekilde Meyarince konuşabiliyor," dedi Kyia.

Zain başını salladı ve ekledi: "Gelecekle ilgili bir görüntü gördü ve neye dikkat etmemiz, hangi hazırlıkları yapmamız gerektiğini biliyor."

"Ayrıca Aven'la da vakit geçirdiği için -hem de çok yakınlaşarak- onun kafasının içine girme şansı da oldu." Alex bunu duyunca irkildi çünkü Kyia'nın "çok yakınlaşarak" ifadesi, Aven'la ilişkisini tam olarak tarif etmek için kullanacağı bir ifade değildi. En azından kendi açısından. "Bu da gelecekteki yüzleşmelerde Alex'in yararına olacaktır."

"Ama Aven onu hatırlamıyor," dedi Zain. "Aeylia olarak değil."

Alex sanki kendisi yanlarında değilmiş gibi onun hakkında konuşmalarından sıkıldı. "Çocuklar, ben buradayım. Bırakın artık ben yokmuşum gibi konuşmayı."

"Beyin fırtınası yapıyoruz," dedi Zain. "Alınmana gerek yok, strateji konuşurken kişiselleştirme yapılmaz."

"Ama beni de konuşmanıza dâhil edin..."

"Dilediğin zaman girebilirsin," dedi Kyia.

“Buradan nereye varacağımızı konuşalım,” dedi, sohbetlerine yeni bir yön veren Zain.

“Buraya son gelişinde... hiçbirimizin burada olmadığının farkındayım,” dedi Kyia. Hüzünlü gözleri, perdenin arkasında yatmakta olan Roka’ya kaydı. “Ama öne sürdüğün planı duyduk. Hem diğer türleri uyarmak hem de yeteneğini kuvvetlendirmek istiyorsun, değil mi?”

Alex başıyla kızı onayladı. “Bu sabah insan liderlerle görüş-tüm... Kral, kraliçe, en yakın ordu komutanları ve danışmanla-riyla. Çok iyi gitmedi ama çok da kötü değildi. Fazladan önlem-ler alıp Aven’in saldırıp saldırmayacağını görmeyi bekleyecekler. Onlar bunu yaparken ben de gizlice diğer türleri uyaracağım, umarım onlar da bizimle ittifak kurmayı kabul ederler.” Bunu yapmasına izin verilmediğinden söz etmedi. “Yeteneğime gelin-ce, onu nasıl geliştireceğime dair bugün içinde birtakım bilgiler edinmeyi umuyorum.”

Kyia onaylar gibi bir ses çıkardı ama neyse ki Alex’e daha fazla detay sormadı.

“O zaman seni daha fazla tutmayalım,” dedi. “Zira şu an çok büyük önceliklerin var. Harekete geçme vakti geldiğinde hazır olmalısın.”

Omuzları düşen Alex, *baskı yok* diye geçirdi içinden.

“Bize gelince,” diye araya girdi Zain, “her ne kadar Roka geç-mişte mucizevi bir iş çıkarmış olsa da senin hâlâ eğitime ihtiyacın var. Kyia ile ben seninle ne zaman ve nerede çalışabileceğimizle ilgili bir çizelge hazırlayacağız.”

Niyx, Meya’dan sıvışmanın bir yolunu bulur bulmaz Alex’le çalışmaya devam etmek istiyordu; bunu bilen Alex -özellikle de Kyia ile Zain’in uzun süre Roka’nın yanından ayrılmaması gerek-tiği için- bu teklifi reddetmek üzereydi. Ama son saniyede çenesi-ni kapattı çünkü ikisinin de casus dostunu bilmemesi gerektiğini hatırladı.

“Bu şey, hımmm, kulağa gayet iyi geliyor,” dedi, bu tereddütlü tavrının onu ele vermemesini umarak.

Zain sırttı. “Merak etme, küçük insan. Seni zorlayacağız ama öldürmeyeceğiz.”

Alex suratını buruşturdu. “Çok rahatladım doğrusu.”

Kyia bile bunun üzerine güldü. Ki Alex onun ne kadar üzgün olduğunu biliyordu.

“Bacağın nasıl?” diye sordu Kyia. “Sence üzerine ağırlık verip Kütüphane’ye kadar geri dönebilecek misin?”

“*Laendranın* çok yardımı oldu,” dedi Alex ve sadece hafifçe irkilerek ayağa kalktı. Yarasındaki zonklama tekrar başladı. “Bugün maraton koşacak değilim ama Fletcher’ı görmeye gidene dek sağ kalırım.”

“Keşke tamamen iyileşmene yetecek kadar malzemem olsaydı,” dedi, ayağa kalkan Kyia.

Alex neredeyse, *bir sonraki sefere*, diyecekti ama sessiz kaldı çünkü Kyia’nın ona daha fazla sözler verdirtmeye başlamasını istemiyordu.

Kyia, “Ben ona eşlik ederim,” dedi Zain’e. “Diğerlerinin de Gaiel’in yaptığını yapmaya yeltenmemeleri için.”

Offf... Alex’in istediği son şey akademiye geri dönerken bir daha dövüşmek zorunda kalmaktı. Zaten Fletcher, bıçaklandığını görmekten hiç memnun *olmayacaktı*.

... *Yine.*

Zain’le vedalaşan Alex topallayarak çadırdan çıktı. Kapıya kadar bu şekilde gideceğini sanıyordu ama tekrar Meyarinlerin arasında olduğunu unutmuştu. Kyia, onu bu zahmetten kurtardı ve valisyonunu çağırıp, kapının bulunduğu yerin istikametini sessizce sordu.

Yerleşkeden hızlı bir şekilde çıkarlarken -yürümekten daha az acılı ama daha hızlı bir şekilde- Alex, onu merakla ve bazen de öfkeyle izleyen çevresindeki gözleri fark etti.

Onları görünce Kyia'ya, Meyarinlerin bu yeni şartlara adapte olup olamadıklarını sordu ama cevap olumlu değildi. Hem de hiç.

Valisyolu nihayet Alex'in ilk varış noktasına ulaşmıştı. Alex hemen kapıyı çağırdı. Tam içinden geçecekken Kyia onu kolundan tuttu.

"Sakin kalmayı nasıl becerdiğini bilmiyorum, Alex," dedi Meyarin, hiçbir ölümsüzün onu duyamayacağı kadar alçak bir sesle. "Omuzlarındaki bu yük... Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Senden çok fazla şey bekliyormuşuz gibi görünebilir, Aven'la tek başına yüzleşmeni bekliyormuşuz gibi. Ama bu doğru değil." Kyia'nın parlak zümrüt yeşili gözleri, içinden gelen bir ateşle ışıldadı. "Bu işte yalnız *değilsin*, Alex. Gelecek ne getirirse getirsin, neyle karşılaşmak zorunda kalırsan kal, her adımda biz yanında olacağız. Bu savaşı tek başına göğüslemene izin veremeyeceğimize yıldızlar adına yemin ederim."

Kyia'nın bu kararlı sözleri üzerine Alex gözyaşlarını tutmakta zorlandı. Üzerinde hissettiği ağırlık yüzünden top gibi kıvrılıp hıçkırarak hıçkırarak ağlamamak için eğilip Meyarin dostuna sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim, Kyia," diye fısıldadı. "Benim için bunun anlamını tahmin bile edemezsin."

Kyia ona sıkı sıkı sarıldıktan sonra geri çekildi ve bunu yaparken gözyaşlarını çabucak sildi. "Gitsen iyi olur, özellikle de yeteneğin hakkında bir şeyler öğreneceksen."

"Bu nasıl olacak, bilmiyorum," dedi Alex, dikkatle. Ses tonu öfkesini ele veriyordu. "Birdenbire ortaya çıkıp, hiçbirini olay bitene kadar anlamadığım bilmeceleri ve 'bilge öğütleri' ile beni baş başa bırakan Lady Mystique ile uğraşıyormuşum gibi dengesiz hissediyorum." Çenesini kaşıyarak sordu: "Lady Mystique demişken, onu bu hafta hiç gördün mü? Roka'ya bakmaya geldi mi?"

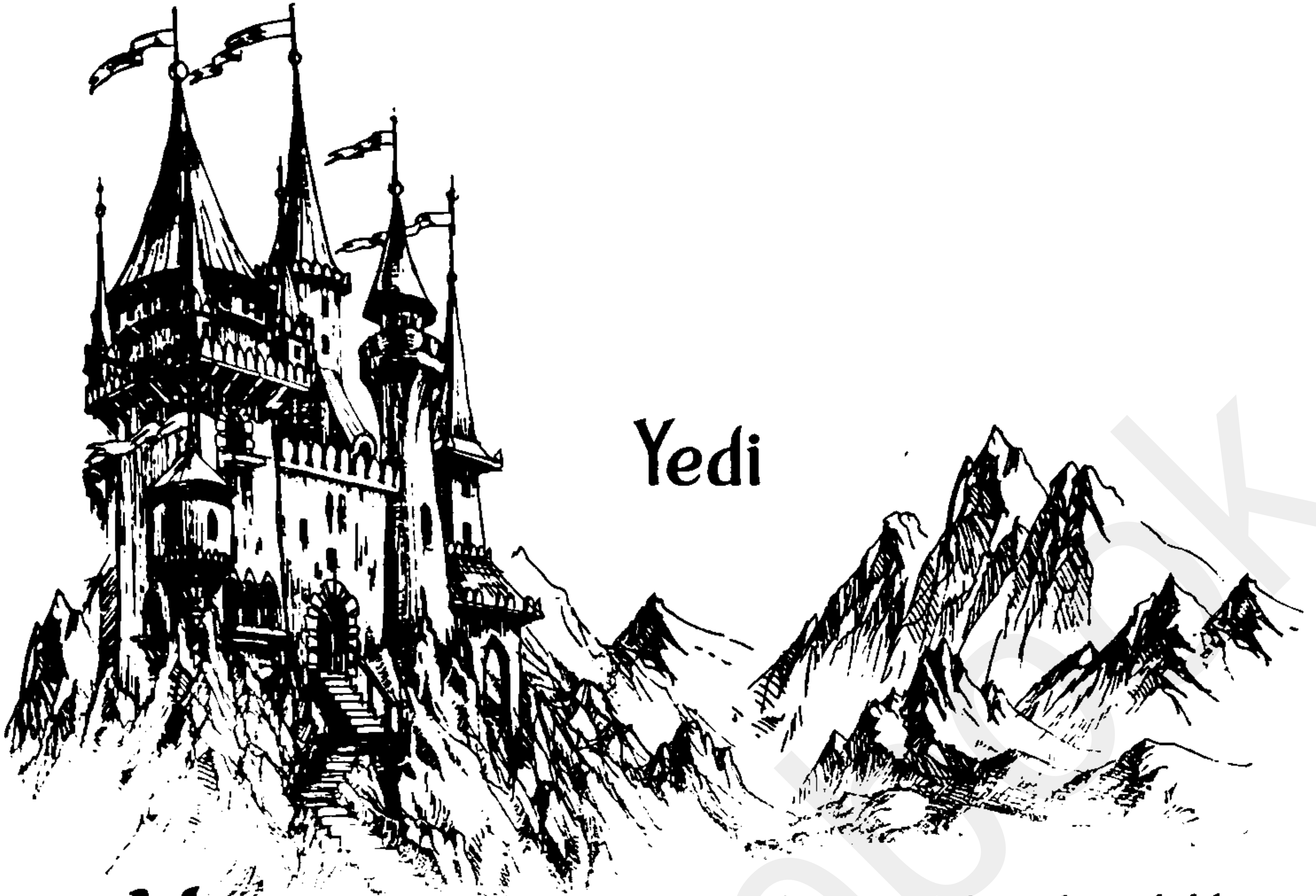
Kyia başını iki yana salladı. “Aven’in en iyi avcıları onun peşinde, o yüzden Aes Daega mecburen saklanıyor. Kaçırılma riski olmadığından emin olana dek onu görmemizin pek mümkün olacağını sanmam. Hem zaten şu an Roka için yapabileceği hiçbir şey de yok.”

Lady Mystique’in Aven’dan kaçıyor olduğu düşüncesi bile Alex’i huzursuz etti ama bu ihtiyar Tia Auran’ın kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu. Bunu yaparken de Aven’in zamanda yolculuk için bir *abrassa* açmasına engel oluyordu. Alex kadının tekrar ortaya çıkacağından emindi. Ama hazır olduğu zaman...

“Bir dahaki gelişinde eğitim planlamayı yaparız,” dedi Kyia. “Umarım yerde olanlara buradan nasıl yardım edebileceğimiz konusunda da güzel fikirler buluruz.”

Alex, “Roka’ya iyi bak,” dedi. Kyia gülümseyerek başını salladığında, Alex açık kapıdan Kütüphane’nin kapılarla dolu koridorlarına geri döndü.

Ancak... Burası onun geldiği nokta değildi. Zira rengârenk ve baş döndürücü bir seyahatin ardından Alex tamamen başka bir yere nakledilmişti.

Yedi

Homurdanarak nefes veren Alex, huzursuz olmuş bir şekilde, “Yine mi?” diye mırıldandı.

En azından bu defa bir ormanın ortasına gelmemişti, bu da bir şeydi. Ayrıca herhangi bir kamuflej çalışının yanında da değildi, bu da onu paramparça etmek için gizlenen bir hyroa olmadığı anlamına gelirdi. Bu da bir bonustu. Ancak bu, yeni geldiği yerin kendine has güçlükleri olmadığı anlamına gelmiyordu. Zira etrafının göz alabildiğince suyla çevrili olduğunun farkındaydı. Üstelik derin bir suyla... Suyun koyu rengi de bir şeyin göstergesi olabilirdi.

“Başıma gelen onca tuhaf şey listesinde, keşke bunun en başta olduğunu söyleyebilsem,” diye mırıldandı Alex, yemek tabağı genişliğindeki bir taşın üzerinde dengesini bulmaya çalışırken. Görünürdeki tek katı şey de bu taştı zaten. “Ancak maalesef değil.”

Taş sallanmaya başladığı için ağırlığını bir ileri bir geri veren Alex tekrar dengesini bulana dek epeyce zorlandı. Bu sırada yaralı bacağı da isyan eder gibi zonkluyordu.

Dengesini korumak için kollarını iki yana açtı ve yavaşça suyun kenarına diz çöktü. Bu sırada bacağı alev alev yanıyordu.

Suya yeterince yaklaştığında bunun bir çeşit illüzyon olduğunu öğrenmeyi ümit ederek parmaklarını uzattı. Ancak eli ıslandı... Alex hiç şansının olmadığını anladı.

Acı içinde tekrar ayağa kalktı. Bu sırada, paniklemesine engel olan bir fikir daha geldi aklına. Kütüphane'nin bir odasına nakledilmiş olması mümkündü. Tıpkı annesiyle babasınıninki gibi tarihî ortama sahip bir oda... Eğer durum buysa hemen bir kapı çağırıp buradan çıkabilirdi. Ancak eğer Medora'daki başka bir yere nakledildiyse, işte bu sorun demektir. Zira bu durumda teknik olarak yaratmadığı bir kapıyı geri çağıramazdı. Derhâl Akarnae'ye geri dönmek niyetindeydi, buraya değil.

Sessizce yalvararak bir kapı çağırdı.

...Hiçbir şey olmayınca omuzları düştü.

Şu an her neredeyse, gerçekten oradaydı.

"Finn'in suda hayatta kalma dersleri beni bu tip bir şeye *hazırlamadı*," diye mırıldandı ve taşının üzerine dikkatle durup gözlerini kısarak uzaklara baktı. Meyarin görüşü bile ufuk çizgisinde herhangi bir şeye rastlayamadı. Yüzmeyi göze alsa da hangi yöne gideceğini bilmesi mümkün değildi. Öylesine yüzerdi.

Tam son kaçış çaresinin gölge yüzüğünde gelen iki yürüyüşten biri olduğuna karar vermişti ki -buna mecburdu ve yaşadığı son tecrübe hiç hoşuna gitmemişti- önünde pelerinli bir figür belirdi.

Alex şaşkınlık içinde bir çığlık atıp yerinden sıçrayınca dengesini yitirip suya düştü.

İki şeyi anında fark etti.

Öncelikli olarak su soğuktu, hatta neredeyse kemikleri sızlatacak kadar soğuk. İkincisi ve belki de daha kötüsü, su tuzluydu ve Kyia'nın defalarca antidot sürdüğü yarası deli gibi yanıyordu.

Bu yeni acı ve buz gibi soğuk yüzünden, şu an hafifçe dalgalanmakta olan suyun üzerinden kendisine bakan pelerinli figüre dikkat edemedi. Önceliği sudan derhâl çıkmaktı.

Titreyip çırpınan, çırpındıkça su yutan Alex kendisini küçük bir kayaya çekene kadar, ağırlığının altında dengesini bulmaya çalışana kadar çok uğraştı.

İliklerine kadar ıslanmıştı. Üzerinden sular damlayarak, nefes nefese ve acı içinde yavaşça ayağa kalktı.

“Düşmen kötü oldu,” dedi figür. Kim olduğu hakkında ipucu veren tek şey, erkek sesiydi. Bir de uzun boylu olması... Hem de *çok* uzun. “Şimdi içinde bulunduğum bu durum senin için daha da zor olacak.”

Düz ses tonunda hiçbir şefkat yoktu. Sesindeki tonlama, sanki gökyüzünün rengi hakkında yorum yapıyor gibi düzdü.

“Ki... ki... kimsin sen?” dedi Alex, titreyen dişlerinin arasından.

“Buraya vaktimi harcamaya değer misin diye bakmaya geldim, Alexandra Jennings.”

Alex’in gözleri büyüdü. “S.. se.. sen, C.. Caspar Le... Lennox’un... arkadaşı mısın?”

“*Arkadaş* doğru bir tanım olmaz,” dedi adam, aynı monoton ses tonuyla. “Ancak bu sohbetin amacına uygun olması için evet, ben Gölge Yürüyen’le tanışıyorum diyelim. Ve evet, yapmayı tercih edeceğim başka bir sürü şey varken, bu yüzden buradayım... Ki bunlardan hiçbirisi, bu dünyadan bile olmayan yeni bir öğrenciyle ilgilenmeyi içermiyor.”

“Be... benim ne... nereli olduğumu nere... nereden bi... bi... biliyorsun?” diye sordu, özünü inkâr etmenin bir anlamı olmadığını gören Alex. Çünkü bu pelerinli figür belli ki bazı güçlere sahipti. Sadece Kütüphane kapısını yönlendirmekle kalmamış, ayrıca bir anda ortaya çıkmıştı *ve* sanki toprağın üzerinde duruyormuş gibi suyun üzerinde duruyordu.

“Benim ne bildiğimin bir önemi yok,” dedi, sesinde sabırsız bir ton hissedilen figür. “Senin ilgilenmen gereken şey, sırada neyin olduğu.”

Eldivenli elini uzattı ve parmaklarının arasında bir bardak belirdi. Bardağın içinde kristal berraklığında su vardı.

“Al,” dedi, elindeki Alex’e uzatarak.

Alex ıslak ve titreyen parmaklarıyla bardağı güçlükle kavradı.

“Şimdi biraz kaldır.”

Alex kaşlarını çatarak kolunu uzattı, bu sırada altındaki taş da sallanmaya başladı.

“Görevin basit,” dedi adam. “İçindeki suyu dökme.”

“Ne?” Alex bunu kekelemeden söylediği için sevindi. Bedeni hâlâ buz gibiydi ama damarları yavaş yavaş tekrar kan pompalayıp ısı yaymaya başlamıştı.

“Eğer göle tek bir damla bile düşerse başarısız olursun,” dedi adam. “Başarısız olursan da beni bir daha asla göremezsin.”

Alex şaşkınlık içinde bir çığlık attı. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Adamın cevabı sessizlik oldu ki bu ne kadar ciddi olduğunu da ispatlıyordu.

“Daha ne kadar bu şekilde kalmam gerekecek?” dedi Alex. Titrediği için elindeki bardaktaki su her an dökülecek gibi duruyordu. Neyse ki yavaş yavaş da olsa bedeninin titremesi geçmeye başladı.

“Bu sınavın    aşaması var,” dedi adam, Alex’in sorusunu duymazdan gelerek. “Bu ilk aşama. Eğer tamamlamayı başarırsan, ikinci aşamaya geçeceksin. Unutma, tek bir damla bile düşmeyecek.”

Bunu söyledikten sonra ortadan kayboldu.

İçinden küfürler eden Alex, içinde bulunduğu durumdan nasıl kurtulabileceğini düşünmeye başladı.

Pelerinli adamın arkasından bir hareket çekip, elindeki aptal su bardağını atar ve buradan defolup gitmek için gölge yüzüğünü çalıştırabilirdi. Ancak bu adam ona dünyayı kurtarması için yeteneğini güçlendirme konusunda yardımcı olabilecek tek kişiydi. Her ne kadar elindeki suyu adamın suratına fırlatmak istese de bu görevi yerine getirmeye ve oyuna devam etmeye karar verdi.

Eğer adam bu oyunu oynamak istiyorsa, istediğini alacaktı. Ancak bu, Alex’in kendi kurallarını icat etmeyeceği anlamına gelmezdi.

Adamın söylediklerini dikkatle bir kez daha aklından geçiren Alex, Niyx'in *kader döngüsü* dediği şeyi bulduğundan emindi.

Boşta kalan elinin parmaklarını çapraz yapıp kendi kendini diskalifiye etmemeyi dileyerek, bardağı dudaklarına götürdü ve içindeki suyu son damlasına kadar içti.

İşi bittiği anda figür tekrar belirdi ama Alex bu kez hazırlıklı olduğu için suya düşmedi.

“Kendini açıkla.”

Bu iki kelimedenden hiçbir şey anlayamayan Alex, adamdan yardım görme şansını tamamen yitirip yitirmediğini merak etti.

“Eğer göle bir damla bile dökülürse başarısız olacağımı söyledin.” Elindeki boş bardağı gösterdi. “Artık bunun olma ihtimali kalmadı.”

Alex iki elini burnuna koyup adama *nanik-nanik-naaaaaanik* diye bağırarak istedi ama adamı fazla zorlayacağını düşünerek vazgeçti.

Bir kez daha aralarında büyük bir sessizlik oldu.

“Tahminimden daha hızlıydı,” dedi adam, huysuz bir ifadeyle fakat sesi aynı monotonlukta idi. Alex adamdan övgü alıp alamadığını merak etti. Derken figür sözlerine devam etti: “Sabırsız ve dikkatsiz misin yoksa kurnaz ve cesur musun, emin değilim. Her iki durumda da daha fazlasını bilmeden yaptığın şey arsızlıktı. Bardakta sadece su olduğu için şanslısın.”

Alex bardaktaki sıvının su olup olmadığını düşünmeyi akıl edemediğini itiraf etmemeye karar verdi. “Kurnaz ve cesur değerlendirmesini tercih ederim. Ama tabii bu benim fikrim.”

Adam, kızı bir kez daha duymazdan gelip, “İkinci aşamanın yönergelerinde herhangi bir belirsizlik bulamayacaksın,” dedi.

Elindeki bardak birdenbire tekrar ağzına kadar doldu.

“Bir kez daha, bir damla bile dökmemelisin,” dedi adam. “Ancak bu kez görevi tek ayak üzerinde tamamlamak zorundasın. Sağlam bacağını kullanmanı tavsiye ederim ama bir zorluk daha eklemek istersen tavsiyeme uymayabilirsin.”

Alex şaşkın şaşkın bakarken, adam, "Kollarını uzat. Bacağını kaldır. *Başla!*" diye bağırdı.

Bu ani emir karşısında Alex otomatikman söyleneni yaptı ve kollarını uzatıp ağırlığını sağlam bacağına verdi. Altındaki platform sallanmaya başladı.

"Aynı hileyi ikinci kez yapmanı engellemek için bu kez bardağında su olmadığını bilmen gerekir," dedi pelerinli adam.

"Ne peki?"

"Medora'da 'oxytophamine' diye bilinir," dedi adam, aynı düz ses tonuyla. "Ancak sizin dünyanızda buna 'hidroklorik asit' denir."

Alex'in eli seğirdi, içindeki sıvı neredeyse kenardan dökülecek gibi oldu. "Blöf yapıyorsun."

"Eğer riske girmek istersen hipotezinin doğru olup olmadığını denemekte serbestsin."

Adam bir kez daha kayboldu. Alex tek ayak üzerinde bir aptal gibi dengede durmaya çalışıyor ve adamın çok yakıcı olduğunu iddia ettiği asit dolu bir bardağı elinde tutuyordu.

"Düşün, Alex," dedi kendi kendine. "*Düşün.*"

Saniyeler dakikalara dönüşürken elindeki bardağın ağırlığı, kolunu aşağıya çeken tonlarca ağırlıkta bir yüke dönüşmeye başladı. Dahası, titrek bir vaziyette tek ayak üzerinde durmaya çalışırken, ayağının altındaki platform giderek daha da çok sallanıyordu.

Kaçırdığım bir şey olmalı, diye düşündü. Akıllı bir hipotezden diğerine koşuyor, sonunda hipotezlerin hepsi çürüyordu. *Eğer bir çıkış yolu olmasaydı, bana bu görevi vermezdi.*

Kaslarına kramp girmeye ve ona elini çabuk tutmazsa hem kendisinin hem de elindeki asidin birazdan gölü boylayacağını söylemeye başladı.

"Haydi ama," diye bağırdı Alex, çılgın bir şekilde etrafta kendisine yardımcı olacak bir şeyler ararken. Ama burada sadece kendisi ve kilometrelerce su ile çevrelenmiş, ayağının altındaki kaya vardı.

Bacakları kasılmaya başlayınca, Alex son saniyelerine giriş yaptığını anladı ve seçeneklerini hızla gözden geçirmeye başladı. İlk seçeneği, şu anki duruşunu bozmamaktı ki eğer böyle kalırsa birazdan yığılacak ve elindeki asit dökülecekti. İkinci seçenek, kolunu ve bacağını indirmek, pozisyonunu bozduğu için de dis-kalifiye olmaktı. Üçüncüsü de pelerinli adamın blöfünü görüp, bardaktaki sıvının asit *olmamasını* umut etmektir.

İlk iki seçeneği onu anında başarısız kılardı. Ama üçüncüsü...

Üçüncüsü onu ölüme götürebilirdi.

Duruma hangi açıdan bakarsa baksın, önündeki engeller, onun lehine bir çıkış yolu göstermiyordu. Ancak eğer başarısız olur ve adam ona yeteneği konusunda yardım etmeyi reddederse, sonuçlarına sadece Alex katlanmak zorunda kalmayacak, tüm Medora da katlanacaktı. O yüzden engellere rağmen, Alex bir yudum içme riskini göze aldı.

En kötüsü bir yudum alır, ağzını yakar -bundan daha fazlasını düşünmek bile istemiyordu- ve bardağı fırlatıp gölge yüzüğünü çalıştırarak doğrudan Fletcher'a koşardı. Hatta daha da iyisini yapıp Aven'in muhafızlarına ve Kyia'ya verdiği söze rağmen, biraz *laendra* bulmak için doğrudan Gümüş Orman'a giderdi. Elbette görevi başaramamış olurdu ama bundan sağ çıkmanın bir yolunu da bulabilmeyi *umuyordu*.

En iyi durumda -ki güvendiği şey de buydu- adam ona yalan söylemiş olur ve bardaktaki sıvının su olduğu ortaya çıkardı.

Yaralı bacağını havada tuttuğundan emin olarak, cesaretini kaybetmeden önce bardağı hemen ağzına götürdü.

"Dik bakalım," diye kendi kendine mırıldandı ve minicik bir yudum aldı.

Kayanın üzerinde tüm bedeni titrer vaziyette -ki bunun sebebi sadece tek ayak üzerinde durması değildi- yanık hissinin gelmesini bekledi.

Ama gelmedi.

Çekinerek bir yudum daha aldı. Bir yudum daha. Ağzından çığlıklar çıkmayınca, rahatladı ve bardağı kafasına dikip içindeki tüm sıvıyı yuttu. Kasılmış tek bacağının üzerinde dururken, her ne kadar zorlansa da bardağı boşaltana dek pozisyonunu korumayı başardı. Ve pelerinli figürün tekrar karşısında belirmesini sağlayana dek...

“Bu kez daha yavaş oldu,” dedi adam. “Ama beklenmedik bir sonuç değildi. Belli ki güven senin en zayıf yönün.”

Bacağını artık indirebileceğini tahmin eden Alex, kramp giren kaslarının canını daha fazla yakmaması için dikkatle bacağını açtı.

“Sen neden söz ediyorsun?” dedi. “Eğer sana güvenip asit konusunda inansaydım hâlâ bu vaziyette dikiliyor olurdum.”

“Sorun güvenmiyor olman değil, *fazla* güveniyor olman. Yalan söylediğimi anlaman çok uzun sürdü. Bana en başından beri güvenmeseydin, sıvının tadına bakmak için bu kadar uzun beklemezdin.”

“Ama...”

“Son görevin, ilk ikisinin temasıyla devam ediyor,” diye sözünü kesti adam, Alex’in bunun çok saçma olduğunu söylemesine fırsat vermeden.

Bu sözler üzerine bardak bir kez daha suyla doldu ama bu kez yeni bir şey daha belirdi. Gölün yüzeyinde süzülen, bir adım ötedeki başka bir kaya.

“Kollarını uzatıp yapman gereken şeyi bu kez tek ayak üzerinde olmana gerek kalmadan yapacaksın,” dedi adam. “Ama suyu içemezsin. Sona ulaştığında bardağındaki su seviyesi, başladığın andaki ile eşit olmalı.”

Yüzüne düşen ıslak saçlarını kulağının arkasına sıkıştıran Alex, “Neyin sonuna ulaştığımda?” diye sordu.

Ancak adam tabii ki yine kayboldu, üstelik ona cevap vermeden. Sürpriz, sürpriz...

Adamın sonrasında onu duyabileceğini umursamadan, “Bu adamdan hiç *hoşlanmadım*,” diye mırıldandı Alex kendi kendine.

En azından bu kez ne yapması gerektiğine dair net bir fikri vardı, o da diğer taşa bir adımla geçmek ve ağırlığını taşımasını ummaktı.

Suya düşme ihtimalini bir kenara bırakıp, sıvının güvende olması için diğer eliyle bardağın ağzını kapattı. Sonra dengesini korumak için dizlerini hafifçe -ve acıyla- büktü ve sağlam bacağı-nı diğer kayaya değene kadar uzattı.

Kayanın üzerine hafif bir baskı uyguladı ve bir hile olmadığından emin olunca tamamen üzerine bastı. Ayağının altındaki taş tehlikeli bir biçimde sallansa da devrilmedi.

“Ha!” diye zafer kazanmış gibi sevinçle bağırdı ve bardağını havaya kaldırdı.

Haykırdığı anda üzerinde ilk durduğu kaya kıpırdadı. Az evvel kayanın hemen arkasında dururken, şimdi bir daire çizip önüne geçti ve yine bir adım mesafede durdu.

Alex pelerinli adamın sözlerini hatırlayınca içini kötü bir his kapladı. “*Sona ulaştığında...*”

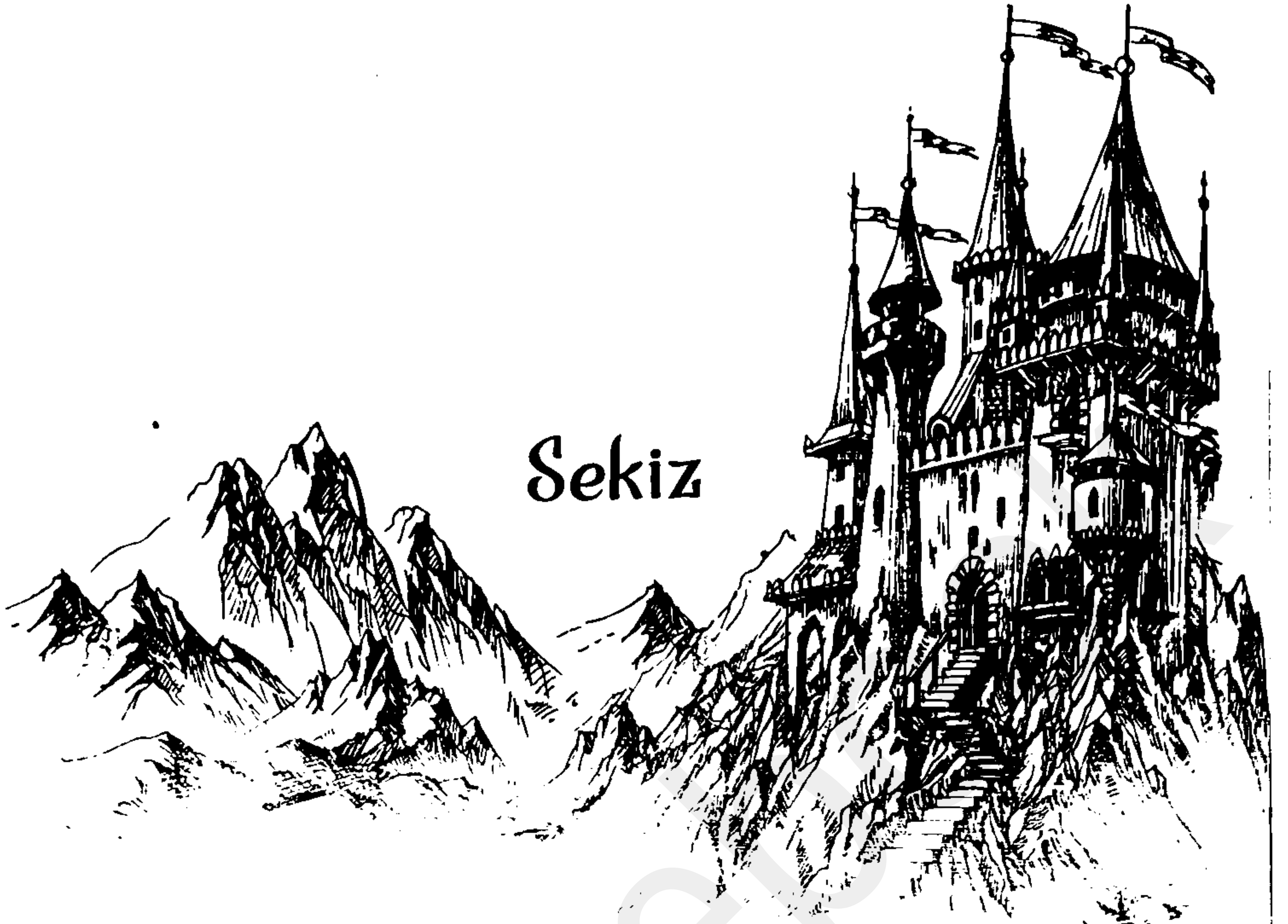
Yutkunarak, suda süzülen iki platforma baktı ve sonra gözlerini ufuk çizgisine kaldırdı. Bir metre bile ilerlememiş ve önündeki manzara değişmemişti. Hâlâ kara görünmüyordu.

“Benimle dalga geçiyor *olmalısın*,” dedi, görevin ne olduğunu tam olarak anladığı için... ya da belki de anlamamıştı çünkü ne kadar ileri gitmesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sesini yükselterek haykırdı: “Hey, Bay Gizemli Adam! Bu konuda ciddi olamazsın?”

Cevap gelmedi ve bu onu hiç şaşırtmadı.

Yapabileceği hiçbir şey olmayan Alex yüksek sesle iç çekip tekrar ilk platforma çıktı. İkinci kaya bir daire çizip tekrar önüne geldi. Alex bu defa ikinci kayaya geçti ve pelerinli figürün dalga geçmeyi bırakıp onu öğrencisi olarak kabul etmeye hazır olmasına kadar, o sıkıcı denge hareketini yapmaya devam etti.

Sekiz

Adım. Denge. Adım. Denge. Adım. Denge.

Saatler geçerken Alex gölün üzerinde bir salyangoz hızında hareket etmekten başka bir şey yapamadı. Ailesini ziyaret edip Draekora'ya gitmek için öğlen yemeğini atladığı için şu an açlıktan ölüyordu ve gerçekten çok yorulmuştu. Sürekli bacağını kullandığı ve ilacın etkisi geçtiğinden, yarası onu âdeta öldürüyordu üstelik.

Tüm bunlara ek olarak Alex hâlâ ıslaktı ve üşüyordu ama direndi ve sonsuz gölün üzerinde kayadan kayaya geçerek ilerlemeye devam etti.

Kötü haber, ne kadar zaman geçerse geçsin ve ne kadar uzağa gittiğini tahmin ederse etsin hâlâ karanın görünmemesiydi.

İyi haberse pelerinli figürün söylediklerini düşünecek zamanı olmuş ve adam bir kez daha onu sözleriyle kandırmıştı. Üçüncü görev için ona suyu dökmemesi gerektiğini hiç söylememişti, sadece içemeyeceğini ve sona ulaştığında bardağın dolu olması gerektiğini söylemişti.

Bunu fark eden Alex bardağı boşalttı ve düşmemesi için ceketinin cebine soktu, varış noktasına ulaştığında sonsuz gölün suyuyla doldurmaya karar verdi. Bu sayede iki eli de serbest kaldı ve dengesini daha kolay sağladı, tabii daha da hızlı hareket etti.

Beşinci saate ulaştığını tahmin ettiği sırada, bir terslik olduğunu anladı. Suyun sıcaklığına bakılacak olursa, bulunduğu yerde mevsim kış olmalıydı. Dolayısıyla güneşin de çoktan batmaya başlamış olması gerekirdi. Ama sanki hâlâ öğle vaktiymiş gibi güneş havada asılı duruyordu.

Eğer teorisini çoktan test etmiş olmasaydı, Kütüphane'nin içinde olduğuna ikna olurdu çünkü içinde bulunduğu durumun hiçbir mantığı yoktu. Kendi iradesiyle bir görünüp bir kaybolan bu adam kimdi? Sanki büyü yapıyormuş gibi bardağı durmadan nasıl dolduruyordu? Bu gölün başı nereydi sonu nereydi? Yüzen kayalar nasıl daire çizerek yeni pozisyonlarına geçebiliyordu? Neden sanki zaman akıyormuş gibi görünüyordu?

Bu soruların hepsi, eğer Alex hâlâ Kütüphane'nin içindeyse kolayca -ama alışılmışın dışında- cevaplanabilirdi. Ancak eğer bu gerçekse, neden kendisini özgürlüğe götürecek bir kapı çağırı-mıyordu?

Adım. Denge. Adım. Denge. Adım. Denge.

Alex yürümeye devam etti, saatler geçmeye devam ederken dinlenmek için daha sık durmaya başladı. Artık gece olması gerektiğinden emin olduğu kadar bir zaman geçtiğinde, Kütüphane'de olduğuna ikna oldu. Böyle olmasını ve dış dünyada zamanın durmuş olmasını umdu çünkü arkadaşlarına akşam yemeğinde geri döneceğine dair söz vermişti ve ihtiyacı olan son şey, sözünü yerine getirmediği için arkadaşlarının onu aramaya başlamalarıydı.

Adım. Denge. Adım. Denge. Adım. Denge.

Adım... Titreme.

Titreme.

Titremeeee.

Alex dengesini kaybedip neredeyse buz gibi suya düşmek üzereyken artık daha fazla devam edemeyeceğini anladı. Açlıktan midesine kramp girmişti. Susuzluktan boğazı kupkuru olmuştu. Dengesini bulmaya çalışmaktan sağlam bacağındaki kaslar yanıyordu. Yaralı bacağı ağrıyor ve sürekli kullanmaktan yeniden kanıyordu. Artık katlanamayacağı bir noktaya gelmişti. Bir yandan soğuktan titriyor, bir yandan da sarf ettiği çaba yüzünden terliyordu.

Hiç kuşkusuz başarabileceğinin son noktasına varmıştı.

Alex'in bedeni ve zihni son bilinçli düşüncelerini tekrar edip, pelerinli adamın talimatlarını düşünürken kıpırtısız kaldı.

"Sona ulaştığında bardak, başlangıçtaki kadar dolu olmalı."

Alex, bu taşların onu doğru dürüst bir yere götüreceklerini sanmıştı, mesela *karaya*. Ama talimatlar, gölün sonuna ulaşmakla ilgili değil de *kendi* gidebileceği kadarının sonuna ulaşmakla ilgili olabilir miydi?

Artık ayağının üzerinde zar zor duran Alex, bardağı çıkardı ve bedeninin itiraz çığlıkları arasında eğilip suyla doldurdu.

Tekrar ayağa kalkmasına fırsat bulamadan etrafındaki manzara bir anda değişti. Artık eli boştu ve bir şöminenin önündeki peluş halıda duruyordu.

Rahatlayan Alex, ağrıyan bacaklarını uzatıp dümdüz bir vaziyette haliya yığıldı. Sıcak havayı içine çekip, kendisine onlarca yıl sürmüş gibi gelen bir zamandan sonra kaslarının rahatlamasına izin verdi.

"Çok etkilendim."

Alex hiç kıpırdamadı ama tepesinde dikilmekte olan pelerinli adama gözlerini kaldırıp baktı.

Adam bir anda yine su dolu bir bardak yaratıp uzatınca, Alex acıyla inledi.

"Artık görev yok," dedi adam. Ses tonu monotonluğunu korumasına rağmen, güvence verdiği anlaşılıyordu. "Bu, susuzluğunu gidermek için."

Bunu duyan Alex, güçlükle doğruldu ve kendisine uzatılan suya uzandı.

“On saat, elli dört dakika, otuz iki saniye,” dedi adam, Alex suyu içerken. “Hakkını vereyim, gerçekten inatçısın.” Düşünceli bir ses çıkararak ekledi: “Denge ve dayanıklılığını güçlendiren Meyarin kanın olmasaydı, test sonuçların ne kadar farklı olurdu diye merak ediyorum doğrusu.”

Bu gizemli adam, Alex hakkında belli ki birçok sır biliyordu ve bu durum artık Alex’i şaşırtmıyordu.

Suyu içip yutkunarak, “Bu şekilde çalıştığını sanmam,” dedi. Bardaktaki su nedense hiç bitmiyordu ve sonunda susuzluğu dinen Alex, kenara bıraktığı bardağın bir anda gözden kaybolmasını izledi. “Ölümsüz türün yüksek algılarını, hızını ve reflekslerini çalıştırabiliyorum ama insan doğam sebebiyle hâlâ bazı açılardan sınırlarım var. Denge de bunlardan biri.”

Adam -belki de bu kez onay veriyor gibi- bir ses daha çıkardı.

“Ama eğitimle her yetenek geliştirilebilir,” dedi. “Ki denge de bunlardan biri.”

“Mecazi olarak mı yoksa gerçek anlamda mı konuşuyoruz?” diye sordu Alex. Adamın kelimelerle oyun oynadığı fikrine kendini fazla kaptırmıştı.

“İkisi de tabii ki.”

Alex iç çekti. “Tabii ki.”

Yarasından haliya kan damladığını fark etti ve hasarı görmek için ıslak bandajı açtı. Yara, sarıldığı anki kadar kötü değildi ama *laendranın* iyileştirici etkisi, üzerinden neredeyse on bir saat geçtiği için, artık kalmamıştı.

Bacağını tekrar bandajlayan ve yenilenmiş pansumanına irkilerek bakan Alex, “Tüm bunların ne olduğunu açıklama şansınız var mı?” diye sordu.

Adam önüne peluş bir koltuk çekip talebini yerine getirmek için oturunca, Alex şoke oldu. Çünkü hayatındaki çoğu insandan sorularına cevap alamamaya alışmıştı.

“Değerine karar verebilmek için sana üç görev verdim,” dedi adam. “İlki, baskı altında problem çözme yeteneğinle ilgili bir görevdi ve amacı, karmaşık mantık yürütme becerilerini görmektir.” Duraksadı. “Kabul edilebilir bir hızla geçtin.”

İlk testinde direkt suyu içen Alex surat astı. Bundan daha hızlı hareket etmesinin başka bir yolu yoktu ve adam da bunu gayet iyi biliyordu. *Kabul edilebilir bir hızmış, haydi oradan* diye düşündü.

“İkinci görev, yüksek riskli durumlarda kendi içgüdülerine güvenmek yerine, etrafındakilere güvenmek konusundaki isteğini ölçmek içindi.” Şömineden yükselen alevlerin ışığının, yüzüne vurmasını istemiyormuş gibi cübbesini hafifçe indirdi. “Yine geçtin ama ucu ucuna. Sevdiğin insanlar etrafında olmasına rağmen, güvенеbileceğin tek kişinin bizzat kendin olacağın bir zaman mutlaka gelecektir, Alexandra Jennings.”

Alex adamın ima ettiği şeyden hoşlanmadı. “Eğer sevdiklerime güvenemeyeceksem, şimdiden pes edelim o hâlde.” O gün Kyia’nın kendisine söylediklerini hatırladı -sevdiklerinden söz edilmişken- ve ekledi: “Onlar yanımda olmadan beni bekleyen şeyle yüzleşmem mümkün değil.”

“Hiç kimse, Aven’in ulaşamayacağı kadar güvende değil, bunu en iyi sen bilirsin... Sen ve belki de bağ kurdukların hariç,” dedi adam. “Dostlarının da tıpkı Jordan Sparker’a olduğu gibi, onun kontrolü altına girmediğinden nasıl emin olabilirsin? Bana şunu söyle, Alexandra: Eğer onları ilk sen talep etmezsen, bunu nereden bileceksin?”

Adamın haklı olduğunu, yüreğine bir bıçak saplanmış gibi kabul eden Alex bir anda yine buz gibi oldu. İşin aslı, Jordan’ın talep altına alındığını *fark etmemiştir* çünkü Aven ona mümkün olduğunca normal davranmasını emretmişti. Elbette arkadaşında bir terslik olduğunu hissetmişti ama bunun sebebini diğer faktörlere bağlamıştı. (Mesela çocuğun berbat ailesi gibi...)

“Karşılaşacağın tüm zorluklar için dostlarının yanında olmasına ihtiyacın var,” dedi, monoton ses tonu sanki Alex’i rahatlatmak istermiş gibi yumuşayan adam. (Gerçi çok hafif bir yumuşamaydı.) “Ancak eğer içgüdülerin sana farklı bir şey yapmanı söylüyorsa, onlara olan inancını bir kenara koymayı bilmeli ve olasılıkların farkında olmalısın. İçinde asit olduğunu söylememe rağmen bardağın içindeki sıvının aslında su olup olmadığını test etmeye karar vermedin mi? Bana inansaydın başarısız olacaktın.”

Cevap vermek için yeterli kelimeleri bulamamasına rağmen adamın ne demek istediğini gayet iyi anlayan Alex, başını salladı. “Peki ya son görev?”

“O da amaçlarına ulaşmak için ne kadar ileri gidebileceğini görmek içindi. İradenin ne kadar inatçı olduğunu görmek içindi. Gördük de,” diye cevap verdi adam. “İmkânsız ve sonsuz gibi görünen engeller karşısında karakterinin gücünü test etmek içindi.”

“Geçtim mi?”

“Kendi sonuna, hatta onun bile ötesine ulaştığın ve pes etmediğin için,” dedi adam.

Bu tam bir cevap sayılmadığı için Alex ısrar etti: “Geçtim mi yani?”

Alevler adamın pelerinine yansıyor ve aralarındaki sessizlik uzadıkça uzuyordu. Adam nihayet, “Geçtin,” diye cevap verdi.

Bu iyi bir şey, diye kendine hatırlatmaya çalıştı Alex. Ancak mevcut fiziksel durumu yüzünden heyecanla hareket edemiyordu.

“O hâlde beni öğrenciniz olarak alacaksınız?” diye konuyu netleştirdi. “Bana yeteneğimi nasıl güçlendireceğimi, nasıl genişleteceğimi ve başkalarıyla nasıl paylaşacağımı öğreteceksiniz?” Ancak adamın bunu yapıp yapamayacağını hiç doğrulamadığını hatırladı ve “Bunu *yapabilirsiniz*, değil mi? Yani bu tip bir şey öğretebilirsiniz?” dedi.

“Doğru seviyedeki bir adanmışlıkla hemen hemen her şey öğretilir.”

Bu da tam bir cevap sayılmazdı. Adam kendini tekrar edip duruyordu.

“Bu evet demek mi?”

Adam pelerinli omuzlarını silkti. “Hayır demek değil.”

Alex kaşlarını çattı. “Biraz daha net olabilir misiniz? Dünyanın kaderi sizin cevabınıza bağlı sayılır çünkü.”

“İnatçı olduğun kadar dramatiksindir de.”

Alex gözlerini kapatıp ona kadar saydı çünkü ağzından çıkacak olanları önce aklında değerlendirmesi gerektiğinin farkındaydı. İş bitince sert ve ciddi bir ses tonuyla, “Hakkımda çoğu insandan daha fazla şey biliyor gibisiniz, o yüzden olan biteni ve üstlendiğim rolü bilmiyormuşsunuz gibi davranmayın. Şimdi derhâl söyleyin... Vaktimi boşa mı harcıyorsunuz yoksa bana bilmem gereken şeyi öğretecek misiniz?”

Adam koltuğunda kıpırdanırken kumaş hışırdadı. Uzun ve ağır bir sessizlik oldu. Sonra, “Bilmen gerekeni sana öğretebilirim. Ancak...” diyen adam, eldivenli parmağını kıza doğrultarak, “...bunu öğrenip öğrenmemek senin kararın,” diye cümlesini tamamladı.

“Ne gerekiyorsa yaparım,” diye fısıldayarak söz verdi Alex.

“Yapacağını biliyorum, Alexandra Jennings. Bunu on saat, elli dört dakika ve otuz iki saniyede bana gösterdin. Sırf bu adanmışlık sebebiyle sana yardım etmeyi kabul ediyorum. Çünkü kendini adamazsan, daha başlamadan başarısız olursun. Bunun da bu dünya için ne anlama geldiğini sanırım sana anlatmama gerek yok.”

Zonklayan acısını yok sayan Alex, bacaklarını kendine doğru çekip dizlerine sarıldı ve alevlere bakıp başını yavaşça salladı. “Şimdi ne olacak?” diye çekinerek sordu.

Bu kez adam onu bekletmedi.

“Tahmin ettiğin gibi, şu an Kütüphane duvarlarıyla çevrili durumdayız. Ancak sorularınla sözümü kesmeden önce, gözlerinde gördüğüm şeyi cevaplamak isterim. Hayır, ben *seçilmiş kişi* değilim ve hiçbir zaman Akarnae müdürü de olmadım. Ayrıca Meyarın da değilim ve Eanraka ile hiçbir bağım da yok. Bu koridorlarda gezinebiliyor ve onun sakladığı bilgilere ulaşabiliyor olmamın nedenini öğrenmeyi henüz hak etmedin, o yüzden sorma.”

Alex adamın adını öğrenmek bir yana, yüzünü bile görmemişti. O yüzden, Alex’in sırlarını bilen adamın kendi sırlarını onunla paylaşmaması hiç şaşırtıcı değildi.

“Bilmen gereken tek şey, buradayken otoritemin senin üzerinde olduğudur.”

“O yüzden mi gölden ayrılmak için bir kapı açamadım?” diye sordu Alex.

Aldığı tek cevap, adamın pelerinli kafasının öne doğru sallanması oldu. “Bildığın gibi Kütüphane duyarlıdır. O yüzden bazen öğrenmen gereken şeyleri öğrenmen için birtakım engellerle boğuşman gerektiğini anlar.”

Adam, Alex’e doğru eğildi. Kızın tüm dikkatini ona odaklamasını istediği, duruşundan anlaşılıyordu. “Hata yapma, Alexandra. Sana vereceğim görevlerin hiçbiri kolay olmayacak.” Eldivenli eli ni kıza doğru salladı. “Yeteneğini bir kas gibi düşün. Sıkı çalışma, disiplin ve sabır olmadan onu kuvvetlendiremezsin. Son sınırına kadar zorlanması gerekir, tıpkı senin de zorlanacağın gibi.”

Nelere katlanmak zorunda kalacağını düşünüp huzursuzlanan Alex, dizlerine çok daha sıkı sarıldı.

“Şimdi...” Adam tekrar geriye yaslandı. “Hâlâ devam etmek istediğini düşünerek, sana bir gereklilik ve bir kuraldan söz edeceğim. Gereklilik, benden hiç kimseye bahsetmemen. Yeteneğini kuvvetlendirme girişiminde bulunduğunu söyleyebilirsin ama bunun nasıl yapıldığı ya da bunu sana kimin öğrettiği konusunda başka hiçbir detay vermeyeceksin.” Bir an duraksadıktan sonra devam etti: “Tek istisna, zihinsel açıdan bağ kurduğun Meyarin, zaten ona da sessizlik yemini ettireceksin.”

Alex böyle önemli bir şeyi dostlarından gizleme fikrinden hiç hoşlanmadı ama eğer ödemek zorunda olduğu bedel buysa, ödeyecekti.

“Kural ise sadece bir tane,” diye devam etti adam. “Eğer bir kez olsun çiğnersen, hoşnutsuzluğumu deneyimlersin. İki kez çiğnersen, artık öğrencim olmazsın.”

Alex pozisyonunu bozmadan gözlerini kaldırdı. “Peki neymiş bu kural?”

“Eğitim yöntemlerimi asla sorgulamamak,” dedi adam. “Yaptığım her şeyin bir nedeni var. Sen bu nedeni kabullensen de kabullenmesen de. Bana açıklama talepleriyle gelmeni istemiyorum. Ya hiç yorum yapmadan talimatlarıma uyarsın ya da işimiz biter.”

Bu gerçekten siyah-beyaz kadar net bir açıklamaydı. Belirsizlik yoktu.

“Yani,” dedi Alex, “ya bu deveyi güdersin ya bu diyardan gidersin diyorsunuz?”

Adam bir süre sessiz kaldı. (Alex’in de tahmin ettiği gibi.) Sonra, “Bu cümleyle beni sorguluyormuşsun gibi geldi, Alexandra,” diye cevap verdi.

Lanet olsun.

“Ben...”

“Ancak henüz eğitimimize resmî olarak başlamadığımız için sana sadece bugünlük izin vereceğim.”

Alex yutkundu. “Şey. Sağ olun. Şey, ben özür dilerim. Alışkanlık işte.”

“Eğer benimle vakit geçirmeyi planlıyorsan, sorgulamak, vazgeçmen gereken bir alışkanlık.”

Alex başını sallayarak, “Anlaşıldı,” diye mırıldandı.

Adam ayağa kalktı. “Şimdilik bu kadar.”

Derken bir anda koltuk, şömine, halı ve etrafındaki her şey kayboldu. Alex kendini hâlâ aynı pozisyonda, aradan dar bir nehrin geçtiği tanıdık bir mekândaki bir taşın üzerinde otururken buldu... Freya’ya geri dönebileceğini keşfettiği yerde.

“Çıkma yasağın gece onda başlıyor,” dedi adam. “O yüzden benimle her akşam burada saat tam dokuzda buluşacaksın. Eğitimimizin ne kadar süreceği, sana vereceğim görevleri ne kadar hızlı başaracağına bağlı. Ancak sen burada benimleyken, Kütüphane, dünyadaki zamanın akmasına izin vermeyecek.”

Alex bir sorunu işaret etmek için ağzını açmıştı ki adamın söylediklerini hatırlayıp sustu.

“Salı ve perşembeleri, *gizlilik ve hile* derslerin saat dokuz buçukta bitiyor. Dersin biter bitmez burada olacaksın. Diğer günlerde geç kalırsan mazeretin kabul edilmeyecektir.”

Bu adam bambaşka bir şeydi doğrusu.

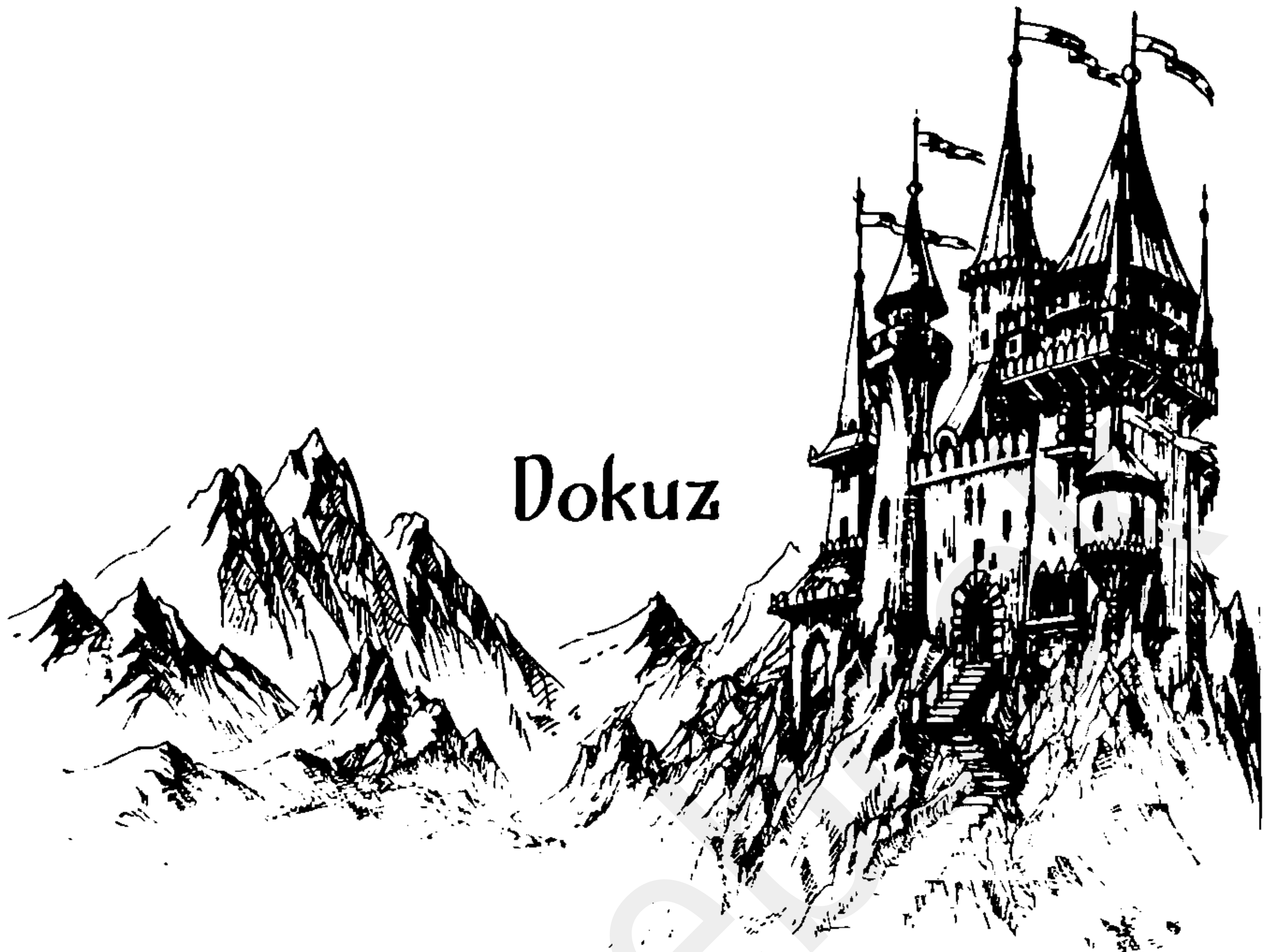
“Anlaştık mı?”

Sanki başka seçeneğim var da, diye düşündü Alex. Ya bu huy-suz ve monoton görev ustasına boyun eğecek ya da eğmeyecekti. Ancak boyun eğmezse tüm dünya yok olacağından, cevabını düşünmesi bile gereksizdi.

“Evet, anlaştık,” dedi Alex, ayağa kalkarak. “Bir isminiz var mı? Yoksa size *Bay Gizemli Adam* demeye devam mı edeyim?”

“Eğer yarınki derse vaktinde gelersen sana ismimi söylerim. Bu arada biraz dinlenmeni tavsiye ederim. Ve biraz da tedavi olmanı... Yarın için çok iyi hazırlanmalı ve çok çalışmalısın.”

Bu kasvetli uyarıların ardından adam, Alex’i mağarada, aklında binlerce soru ve sorgulamama kuralı yüzünden alamayacağı cevaplarla baş başa bırakıp gitti.

Alex nihayet Kütüphane'den çıktığında yemek saati geçmişti, çıkış yasağı ise başlamak üzereydi. Ancak bu onun yaklaşık on bir saatlik göl yolculuğu kadar uzun bir süre değildi zira o, görevlerini yerine getirirken zaman durmuştu. Bu kadar vaktin geçme sebebi, doğrudan Fletcher'ın yanına uğrama niyetiyle Kütüphane'nin fuayesine geri dönen Alex'in biraz yemek yiyip sonraki on iki saati uyuyarak geçirme planının huysuz kütüphaneci yüzünden sekteye uğramasıydı.

Çizgi filmlerdeki gibi kalın gözlüklerinin arkasındaki baykuş gözleri Alex'i fark ettiği anda, adam parmağını sallayarak onu yanına çağırması, Alex de gidip yorgun ve yaralı bedenini adamın masasına yaslamıştı.

Önündeki kâğıt yığınının başını zar zor kaldıran adam, Alex'in yapacak daha iyi bir işi olmadığı gibi iğrenç bir tahminde bulunup, duvarlardaki tabloların çerçevelerini silmesi için yardım etmesini istemişti.

Oldukça geniş alana şöyle bir bakan Alex, bu görevin göründüğünden daha uzun süreceğini anlamıştı çünkü duvarlarda bütün Meyarin tarihinin tabloları bulunuyordu. Tablolar görünmez bir Kütüphane gücü ile sürekli olarak kendilerini yeniliyor, bir kaybolup bir ortaya çıkıyordu. Hepsinin silinmesi yıllar sürerdi...

Kekeleyerek bir bahane uydurması, hatta kanamakta olan yaralı bacağını gösterip tıbbi koğuşa uğramak zorunda olduğunu söylemesi bile Alex'in bir işine yaramadı. Kütüphaneci kalın gözlükleriyle kızın bandajlı bacağına sadece bir saniye baktıktan sonra kâğıtlarına geri dönüp, "Bacağın yerinde duruyor. Eğer durum değişirse gitmene izin vermeyi düşünebilirim," dedi.

Alex şaşkın bir ciyıklama ile, "Sen... Bu bir şaka mı?" diye sordu.

Adam burun kıvrıp, "Parçalanma, gülünecek bir konu değildir. Gerçekten, Alexandra, espri anlayışın mide bulandırıcı," demekle yetindi.

Alex'in onunla tartışacak enerjisi kalmamıştı. Adamın, Meyarin'in durumu ve bunun yol açabileceği her şey hakkındaki hayal kırıklıklarını ona yükleyerek mantıksızca saldırdığını fark edecek kadar bilinci yerindeydi. O yüzden adamla tartışmak yerine temizlik malzemelerini alıp, tükenmekte olan bedenini en yakın duvara doğru sürükledi.

Adam aradığı kitabın ismini hatırlayamayan daha küçük bir öğrenciye yardım etmek için masasından kalkana kadar, Alex mola veremedi. Kütüphanecinin ortadan kaybolduğu birkaç saniye içinde, Alex'in aklına TBA'sını çıkarmak -neyse ki su geçirmezdi- ve Jordan'ı aramak geldi. Arkadaşına kısaca sağ salım geri döndüğünü ama lanet kütüphanecinin pençesinde kaldığını söyledi -Jordan bunu duyunca hem anlayış gösterdi hem de biraz güldü- ve daha sonra yanlarına geleceğine söz verdi.

Çok ama *çok* daha uzun bir süre sonra, kütüphaneci sonunda kızı serbest bırakmaya izin verecek kadar tatmin oldu ve Alex'e, eğer yine sıkılırsa burada bulabileceği daha bir sürü iş olduğunu söyledi.

Alex yürüyen bir ölü gibiydi ve cevap vermek için ne fiziksel ne de zihinsel olarak hiç gücü kalmamıştı. Onun yerine topallayarak dışarı çıktı ve sonsuz gibi gelen saatler boyunca çektiği acı yüzünden dişlerini sıktı.

Bu doğaüstü uzun gününün daha da kötüleşemeyeceğini düşünürken sonunda tıbbi koğuşa vardı ve koğunun bomboş olduğunu gördü.

"Cidden mi?" diye homurdandı etrafına bakarken.

Fletcher'ın nerede olduğunu ya da ne zaman döneceğini bilmediğinden, eğer bir an evvel ağrı kesici alamayacaksa, en azından kendi rahat yatağında uzanmaya karar verdi. Meyarin kanındaki son gücü de kullanarak -çünkü ölümlü bedeninin sınırlarını *çoktan* aşmıştı- Gen-Sek binasından topallayarak çıktı ve acı içinde yurt odasına doğru ilerledi.

Karanlık odaya vardığında, D.C. derin bir uykudaydı. Onu uyandırmak istemeyen Alex, ışığı açmadan yatağına gitmeye çalıştı.

Gözleri karanlığa alışmaya başlayan Alex yatağına yığıldığı an bir çığlık attı çünkü yumuşak minder yerine, yatakta yatan birine temas etti.

Bilinmeyen bu bedenin üzerinden yuvarlanarak inerken *kanlı katil* diye bağırmaya hazırdı. Ama tanıdık bir ses, telaşını böldü.

"Şu an en sevdiğim kişi sayılmazsın, kedicik."

Kalbi küt küt atan Alex, "*Niyx?*" dedi şaşkınlık içinde.

Yarım saniye sonra Niyx ışığı açıp kızın yanına inanılmaz bir hızla geri döndü. Eğer kıpırdanışını fark etmemiş olsaydı, Alex adamın valisyolunu kullanıp kullanmadığını merak ederdi.

Günün bir başka sürpriziyle karşılaşan Alex, endişeli gözlerini D.C.'ye çevirdi ama arkadaşının hâlâ derin bir uykuda olduğunu görünce şaşırmadan edemedi.

“Onu merak etme,” dedi, Alex’in bakışlarını takip eden Niyx. “Yarın sabah etkisi geçmiş olur. Şu an onu ateşe versen bile haberi olmaz.”

Alex, Niyx’e şüpheli gözlerle baktı. “Ona ne yaptın?”

Haylaz bir ifadeyle sırtan Niyx, parmağıyla kızın burnuna dokundu. “Endişelenmeni gerektirecek bir şey yapmadım. Makul bir reddediş diyebiliriz, hepsi bu.”

Yüksek sesle iç çeken Alex eliyle gözlerini ovuşturup Niyx’in üzerine yığıldı ve başını adamın göğsüne yasladı.

Kısa bir süre için çekinen Niyx daha sonra kollarıyla Alex’i sardı ve ağırlığı ile ona destek verdi.

“Bugün berbat bir gündü,” diye, adamın kışlık kumaştan yapılmış olan pelerinine doğru mırıldandı Alex. Gerçi soğuğu hissetmediği düşünülünce Niyx’in bu pelerine hiç ihtiyacı yoktu. “Ama iyi olduğunu görmek beni çok mutlu etti. Ne kadar endişelendim, bilemezsin.”

Niyx, “‘İyiyim’ demek âdettendir,” dedi ve kızı yavaşça yatağa yatırdı. “Şu an en sevdiğim kişi değilsin derken ciddiydim.”

Alex kaşlarını çattı. “Ne yaptım ki?”

“Bunu yaptın.” Parmağıyla kızın kanlı kot pantolonunu işaret etti. “Dolayısıyla da bunu.” Sonra da parmağını kendi koyu renk pantolonundan sızan gümüş kan lekesine çevirdi.

“Çok üzgünüm,” dedi Alex, irkilerek. “Düşünemedim...”

“Işık aşkına, özür dilemeyi bırak da şunu ye haydi,” dedi Niyx ve pelerinin içinden bir avuç *laendra* çıkarıp kıza verdi.

Alex yorgun bir ifadeyle gülümsedi. “Kahramanımsın.”

Laendrayı iyice çiğnedikten sonra yutan Alex, parlak çiçeğin iyileştirici etkisini hissederken gözlerini kapattı. O kadar rahatlamıştı ki neredeyse ağlayacaktı.

“Gerçekten, Niyx,” diye fısıldadı. Acısı, açlığı ve iliklerine kadar hissettiği yorgunluğu tamamen geçiyordu. “Teşekkür ederim.”

“Artık ikimiz de kan kaybından ölmeyeceğimize göre, sana sahneyi anlatmama izin ver,” dedi Niyx ve ayağa kalkıp kollarını göğsünde birleştirdi. “Taht odasının ortasında Aven, en yakın *garsethi*, en güçlü zihin okuyucusu Signa Zu, telekinetik Calista Maine ve yarım düzine talep edilmiş *zeltora* ile birlikteyken bir anda bir bıçak saplanır gibi oldu ve bacağıma kanla kaplandı.” Sesi, sanki başka birinin başına gelmiş bir olayı anlatır gibi keyifliydi. “Ben yarama kapanırken doğal olarak tüm gözler üzerime yöneldi. Peki bunu kapatmak için ben ne yaptım, biliyor musun?”

Alex dudaklarını ısırıp başını iki yana salladı.

“Ben Niyx Raedon, Cykor ve Kosett’in ilk erkek evladı ve Meyarin Yüksek Meclisi’ndeki Raedon Hanedanlığı’nın varisi,” dedi, Alex’in bildiklerini tekrarlayarak. “Ayrıca *zeltora* rütbesinde bir savaşçıyım ve hapsedilmeden önce elit muhafız ordusunda hizmet edemiyor olmamın tek sebebi, hanedanımın varisi olarak uymam gereken birtakım zorunluluklardı.”

İşte Alex bunu bilmiyordu ama bir şey söylemedi çünkü Niyx’in parlak ametist renkli gözleri onu konuşmaması için uyarıyordu.

“Tüm bunlar düşünülürse, *senin* beklenmedik yaran için bir bahane bulmak zorunda kalmamın hiç hoşuma gitmediğini takdir edersin ama sadece tek bir seçeneğim olduğunun da farkındaydım.”

Alex çekinerek sordu: “Ne yaptın?”

Niyx ona dik dik baktı. “Onlara bacağıma kazara bıçakladığımı söyledim.”

Alex yine dudaklarını ısırdı, ama bu kez gülmemek için. “Ne yaptın?”

“Yıldızlar aşkına!” dedi Niyx, ellerini havaya kaldırarak. “Daha önce hiç bu kadar aşağılanmamıştım!” Suratını asarak kızın yanına oturdu. “En kötüsü hangisi, bilmiyorum; bu kadar aptalca bir şeyi itiraf etmek zorunda kalmam mı yoksa bana inanmış olmaları mı?”

Alex hiçbir şey söylemedi. Zaten söyleyemezdi çünkü sarsılarak gülüyor ve ağzını açıp Niyx'in gazabına hedef olmak istemiyordu.

"O yüzden," dedi Niyx. Kızın ne kadar eğlendiğini anlıyordu, kısık gözleriyle bunu belli ediyordu. "Bugün en sevdiğim kişi değilsin."

Alex, gülmekten yaşaran gözlerini Niyx keşke görmeseydi diye düşündü. Sonunda kendini toparladı ve "Ne kadar nahoş bir durumda kaldığımı anlıyorum," dedi.

Niyx homurdandı. Ama sonra iç çekip endişeli gözlerle baktı. "Tüm günümü senin için endişelenerek geçirmemi engelleyecek kadar nahoş değildi, kedicik."

Sözleri, Alex'in içini ısıttı. "Ben iyiyim, Niyx." Adamın ona inanmıyor gibi baktığını görünce ekledi: "Ya da senin sayende -ve getirdiğin *laendra* sayesinde- şimdi iyiyim."

"Ne oldu, Aeylia?" diye sordu Niyx, ona en tanıdık gelen ismi kullanarak. "Hem neden tıbbi yardım almadın?"

Daha rahat bir pozisyona geçen Alex, ona Darekora'da Gaile'in saldırısından, yerleşkede hiç *laendra* kalmadığına kadar, gün boyunca yaşadıklarını anlattı. Sonra Bay Gizemli Adam'la gölde yaşadığı her şeyden, huysuz kütüphanecinin ona yaptırdıklarından ve doktoru bulamadığından bahsetti.

"Ben de kendi günüm zor geçti sanıyordum," dedi Niyx.

"Sana berbat bir gün olduğunu söylemiştim," diye esnedi Alex. *Laendra* bütün yorgunluğunu almış ama kız yine de günün yarısını herkesten çok daha uzun yaşamıştı.

"Çok ilginç... Acaba Kütüphane'nin *içindeyken* yaralansan ne olurdu, merak ediyorum doğrusu," diye dalga geçti Niyx. "Gerçi bunu bilmek istediğimden emin değildim, ta ki sen zaman-boşluk vakumundan çıkıp tekrar gerçek dünyaya dönene dek."

"Neden böyle söyledin?"

“Çünkü eğer o göl söylediğin kadar soğuksa, benim de en azından senin üşüdüğünü hissedecek kadar üşümem gerekirdi. Hem zaman benim için durmuştu, unuttun mu? Dünya sen tekrar geri dönene dek dönmedi.”

Alex onun haklı olduğunu fark etti. “Kendime not: Kütüphane’de yaralanabilirsin ama Kütüphane dışındaki yaralanmalar Niyx’in sırrını açığa çıkartabilir.”

Kıza gözlerini deviren Niyx, “Bugün en azından öğrendiğimiz iyi bir şey var,” dedi.

“Neymiş o?”

“Seninle olan bağımın beni Aven’in ordusundaki zihinsel yetenekleri olanlardan koruyup koruyamayacağından emin değilim, biliyorsun?”

“Hı hı.”

“Daha önce de söz ettiğim gibi, Gaiel seni bıçakladığında Signa da odadaydı. Yaralandığını bildiğim için daha engellemeye bile fırsat bulamadan, aklım sana kaydı.”

Alex kaskatı kesildi.

“Biliyorlar mı?” diye haykırdı. “Tehlikede misin?”

“Olay da bu zaten,” dedi Niyx. “Signa gözünü bile kırpmadı. Aven’in tahtını nereye koyması gerektiği ile ilgili zihnimden yaratıcı talimatlar vererek iki kez kontrol etme riskine girdiğim hâlde bile.”

Alex kıkırdadı. “Signa zihnini okuyamadı mı?”

“Okuyamadı,” diye doğruladı Niyx. “Aven’in ordusundaki en güçlü zihin okuyucu olduğu hâlde o bile okuyamadıysa, diğerleri hiç okuyamaz. Bu da bir daha dövüşecek olursan, bana zihninden bir uyarı gönderebileceğin anlamına gelir. Böylece ben de Meya’nın sürekli güldüğü biri olma riskinden kendimi kurtarmış olurum.”

“Teknik olarak dövüşü ben kazandım,” deme ihtiyacı hissetti Alex.

“Bu da yaranın utanç verici olduğu anlamına gelir, bizi gizlemek için yaptığım numara kadar en az.”

“Adam önümde diz çökmüştü!” Bitkin bir hâlde ellerini havaya kaldırdı. “Gizli bir hançeri olduğunu nereden bilebilirdim?”

Niyx hayretle başını iki yana salladı. “Bir hafta eğitim yaptık ve sen, sana öğrettiğim her şeyi unutmuşsun.”

Alex dudaklarını büzdü ve tartışmaktan kaçındı.

“Artık zihin okuyucuların aklıma giremediklerini bildiğimize göre, şehirden gizlice kaçarken endişelenmeme gerek kalmayacak. Aven benimle zihinsel bir bağı olmamasına rağmen, hâlâ talep altında olduğumu sanıyor. Ben de onun yakınlarında olup dikkatli davranmalıyım ama en azından yetenekli insanların aslında ona sadık olmadığını ortaya çıkaracaklarından endişe duymamıza gerek kalmadı. Zaten Aven’in emirlerine o kadar çok uydum ki onun da benden şüphe etmesi için hiçbir sebep yok.”

Niyx hafifçe yüzünü buruşturdu, suratında beliren ifade o kadar hızlı geçip kayboldu ki Alex bunu zar zor yakaladı. Ancak tanık olduğu şeyden onu korumaya çalıştığını anlamasına yetti, ya da tanık olmaya zorlandığı şeyden.

“Niyx,” diye fısıldadı başka ne diyeceğini bilemeden.

Niyx yarım ağız gülümsedi. “O kadar da kötü değil, kedicik. Ne yaptığımı ve neden yaptığımı biliyorum, o yüzden benim için üzülme. Üstelik...” Şimdi tebessümü yüzüne iyice yayılmıştı. “...yarından itibaren başkasına üzülemeyecek kadar kendine üzülmeyle meşgul olacaksın.”

Kız ona şaşkın gözlerle baktı.

“Eğitim molan resmî olarak sona erdi,” dedi, gülümsemesi daha da derinleşen Niyx. “Sabah ilk iş olarak, geçen hafta unuttuklarını görmek için seni yataktan çekip çıkaracağım. Tabii seni tanıdığım için de her şeye en baştan başlamak zorunda kalacağız.”

Alex burnunu buruşturdu. “Yarın mı? Ama bugün çok travmatik bir gündü, o yüzden biraz daha bekle...” Niyx’in yüzündeki inatçı ifadeyi görünce, adamın fikrini değiştirme şansı olmadığını anlayıp sustu.

“Şafakta burada olacağım,” dedi Niyx ve eğer hazır olmazsa onu pijamalarıyla yatağından sürükleyecekmiş gibi bir kararlılıkla Alex’in yüzüne baktı. “Tıpkı geçmişteki eğitimlerimiz gibi, hiç kimse ikimizin de yokluğunu fark etmeden seni geri getireceğim. Sonradan üzölmektense tedbirli olmak daha iyidir, her ikimiz için de.”

Alex iç çekti ve başını sallayarak onu onayladı. Niyx ile eğitim yapmanın önemli olduğunu biliyordu. Eğer karşılaşacağı çatışmalarla nasıl başa çıkacağını öğrenemezse, yeteneğini güçlendirmeyi öğrenmesinin de bir anlamı yoktu zira yaşayacağı günden sağ çıkamazdı.

“Taşıyabileceğim kadar çok *laendra* getireceğim. Birazını Kyia’ya verirsin, birazını da kendine saklarsın.”

Alex yine iç çekti çünkü Niyx ile yapacağı eğitimin sonunda mümkün olduğunca çok *laendraya* ihtiyacı olacağını biliyordu. Aralarındaki bağ, Alex’in yaralanmasının Niyx’i de etkiliyor olmasını sağlayabilirdi ama adamın acı eşiğı kızınkinden çok ama çok daha yüksekti. Konu Alex’in sınırlarını zorlamaya gelince Niyx acımasız olabiliyordu.

“Şafak. *Laendra*. Kaçınılmaz bir dövüş,” dedi, sesine biraz heyecan katmaya çalışan Alex. “Sabırsızlanıyorum.”

Niyx hafifçe gülererek ayağına kalktı. “Dinlenmen gerek. Yarın işimiz bittiğinde, eğitimlerine dâhil olmam konusunu Kyia ile Zain’den nasıl saklayacağımızı konuşuruz. Ve diğer her şeyi de...”

Alex kanlı kot pantolonun yırtılmış olan kısmını hafifçe kaldırdı. “Onlara, senin hakkında doğruyu söylesem daha kolay olur.”

“Belki bir gün,” dedi Niyx, “ama şu an bu çok büyük bir risk.”

Alex adamın haklı olmasını hiç istemese de, öyle olduğunu biliyordu.

“Şafağa kadar bıçaklanmamaya çalış,” dedi Niyx, ısıltılı gözlerle.

“Sen de Meya’ya geri dönerken *valisyolundan* düşmemeye çalış,” diye anında cevabı yapıştırdı Alex. “O güzel yüzü mahvetmek istemezsin.”

“Gökyüzündeki yıldızlar aşkına, bu tam bir trajedi *olurdu*,” dedi Niyx ve sırtıp kıza göz kırparak odadan çıktı.

“*Birkaç saate görüşürüz, kedicik*,” diye seslendi zihninden.

“*Geçtiğimiz hafta seni neden bu kadar özlediğimi unutmama sebep oluyorsun*,” diye yanıt verdi Alex.

“*Eğer bir teselli olacaksa, sen de benim seni son bin yıldır neden bu kadar özlediğimi unutmama sebep oluyorsun*.”

Kısa bir duraksamanın ardından Alex, “*Bu raundu kazandın*,” dedi.

Niyx’in derin kahkahası, Alex’in zihninde yankılandı. Alex, ayağa kalkıp ışığı kapattı ve kıyafetlerini çıkarmadan yatağına gömülüp, yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Niyx'in, ona öğrettiği her şeyi unuttuğunu söyleyip ertesi sabah onu yataktan sürükleyerek çıkarmasına rağmen, Alex, Niyx'in yanıldığını çabucak ispatladı. Ama bu, Paedris Dağı'nın zirvesinde yaptıkları eğitimin -akademinin tam üzerindeki Fee Gölü'ne bakan zirvede- acımasız olmayacağı anlamına gelmiyordu. Çünkü öyleydi.

“Nasıl hâlâ bu kadar fitsin?” İşleri bittiğinde Alex nefes nefeseydi. Karların üzerine yığıldı. Buz gibi serinlik, onu hem rahatlattı hem de rahatsız etti. “Son bilmem kaç yıldır bir hücrede hapistin. Kaslarının körelmiş olması lazım.”

Niyx yanında getirdiği sıcak *laendra* nektarından -Alex'in odasına sakladıkları diğer çiçeklere ek olarak- birazını çabucak içti ve kıza kibirli bir ifadeyle gülümsedi. “Hepimizin sırları vardır, kedici. Ama yeteneklerimi istediğin için seni yargılayamam. Kıskanman çok doğal.”

“Hatırladığım kadar alçakgönüllü olduğumu gördüğüme çok sevindim.” Alex ayağa kalkıp adamın elinden kaptığı ısıtılmış sıvıyı başına dikti. Şiddetli eğitimden kaynaklanan ağrı ve sızıları, sabahtan beri yüksek rakımda bulunmasından kaynaklanan hipotermi ile birlikte anında kayboldu.

“Merak etme,” diye göz kırptı Niyx. “En iyi yanlarımı korumayı başardım. Alçakgönüllülüğüm, buzdağının sadece görünen kısmı. Ama cazibemi, zekâmı, hayvani çekiciliğimi ve elbette muhteşem yakışıklılığımı da unutmayalım lütfen.”

Alex gözlerini devirerek matarayı geri verdi. “Hücrende hem sana hem egona yetecek kadar yer var mıydı yahu?”

“Ben de her gün kendime aynı soruyu soruyorum.”

“Bunu muhtemelen yansımana bakıp ‘hayvani çekiciliğine’ ve ‘muhteşem yakışıklılığına’ hayran olurken soruyorsundur?”

“Doğal olarak.”

Alex kahkahasını daha fazla tutamadı. “Sen bambaşka bir şeysin. Biliyorsun, değil mi?”

“Aşırı derecede etkileyici olan özelliklerim düşünülünce, bu senin için imkânsızdır, biliyorum ama bana âşık olmamaya çalış, kedicik,” diyerek dalga geçer gibi sırıttı. “Türler arası ilişki kurmam da.”

Niyx’in bu beklenmedik cüreti karşısında Alex bir kahkaha attı. “Ama kalbimi kırıyorsun. Şimdi yeni bir beş yıllık plan yapmam gerekecek.”

“Beş yıllık mı? Bana adil bir zaman sınırı verdiğini bilmem iyi oldu.”

Alex yine gülerek, “Bu iş daha da garipleşmeden evvel bil diye söylüyorum, *hayır*,” dedi.

“Hayır?”

“Hayır.” Alex kahkahalar atıyor olsa da, bu söz ağzından büyük bir ciddiyetle çıktı. “Netleştirelim...”

108 GRAEVALE

Niyx elini havaya kaldırıp kızın sözünü kesti: “Merak etme... Benim açımdan her şey gayet net.”

“Çünkü seni ne çok sevdiğimi biliyorsun,” diye devam etti Alex. “Ama... o şekilde değil.”

Niyx kaşlarını kaldırarak, “Sen ‘net’ lafının nesini anlamadın?” diye sordu.

“Sadece emin olmak istedim. Aramızda olmasını istediğim son şey...”

“Karşılıksız aşk mı?” Niyx bu sözcükleri gülümsemeden söyleyemiyordu. “Güven bana, kedicik. Sen ve ben asla olmayız. Sadece ölümlü olduğun için değil, daha pek çok sayısız sebepten ötürü.”

Alex gözlerini kıstı. “Buna alınmayacağım.”

Niyx omuz silkti. “Hey, insan olmak senin seçimin değil.”

“Ben ‘sayısız sebepten’ söz ediyorum, Niyx,” diye çıkıştı Alex.

“Ha.” Niyx güldü. “O zaman alınmamakla akıllılık etmişsin.”

Alex yerden bir avuç kar alıp adama fırlattı. Niyx de tabii ki ona karşılık verdi. Böylece aralarında bir kar topu savaşı başladı, Meyarin tarzında... Yani hızlı, acımasız ve amansız.

İkisi de buzla kaplananınca -ve Alex tepeden tırnağa titreyene kadar- ateşkes yaptılar. Saniyeler sonra Niyx *valisyolunu* çağırdı ve Alex’i yurt odasına geri götürdü. Bir gece önce Niyx’in verdiği şey yüzünden D.C. hâlâ horul horul uyumaktaydı. *Hafta boyunca yaptıkları gibi, Jordan acaba gece D.C.’nin göl kenarında yanına gelmesini bekledi mi?* diye düşünen Alex, kendini suçlu hissetti. Ancak Jordan’ın da gece boyunca uyumuş olmasını ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

“Meya’ya dönmeliyim,” dedi, Alex’in verdiği bir havluyla ıslak saçlarını kurulayan Niyx.

Alex son kalan ısıtılmış *laendrayı* da yuttu -çünkü aralarındaki bağdan dolayı Niyx, kızın rahatsızlığını hissetmiş ve ısrar etmişti- ve “Bekle, önce sana bir şey sormam lazım,” dedi.

“Elini abuk tut, bu kadar uzun süre ortalıktan kaybolma riskine girmek istemiyorum.”

Midesi burulan Alex, “Draekonlara ne oldu? Zaronia’ya? X... Xira’ya?” diye sordu. Niyx’in yüz ifadesi donunca, Alex’in midesi daha da çok buruldu. Ama bir şekilde devam etmeyi başardı, “Dn Sir Camden bana bir katliam olduğunu söyledi. Draekoralıların lideri... diğerleriyle birlikte öldürülmüş.”

Niyx’in yüzünde beliren keder, Alex’i daha da telaşlandırdı. “Kedicik...”

Kalbi kt küt atan Alex fısıldadı: “Niyx, bana onun iyi olduğunu söyle.”

Niyx bir adım ne çıkıp kızın elini tuttu ve doğrudan gözlerine baktı. “zgnm, Aeylia. *Taevarg*’da hapsoldğum için bütün detayları öğrenemedim.”

Alex kaskatı kesilen dudaklarının arasından, “Peki hangi detayları öğrendin?” diye sordu.

Niyx cevap vermekte tereddüt etti. Alex bu kadarını görebiliyordu. Ama adam, kızın gözlerine bakıp, “İşin içinde Aven’in olduğunu biliyorum,” dedi. Sonra biraz duraksadı. “zgnm, kedicik... Ama Zaronia sağ kurtulamadı.”

Alex gözlerini kapattı ve mor renkli, görkemli hükümdarı düşünürken çok üzüldü. “Aven ne yaptı?”

“Bilmiyorum ama...” Boğazı kuruyan Niyx yine de devam etti: “Sen gittikten kısa bir süre sonra oldu. Aven’in ne kadarını hatırladığını hep merak etmişimdir. Acaba herkes gibi seninle ilgili bazı şeyler unuttuğu hâlde, *Draekora’ya, kalbini kıran ve yüzünü hatırlayamadığı bir ölümlüyle gittiğini hatırlıyor mu?* diye düşünürüm. Belki de o anıyı zihninden silmek istemiş ve bunu mümkün olan en korkunç şekilde yapmayı tercih etmiştir.”

Alex titreyerek güçlükle sordu: “Peki ya Xira?”

Niyx başını iki yana sallayınca, kızın ciğerleri sıkıştı. “Bilmiyorum,” diye cevap verdi Niyx. “Ben sadece Zaronia’yı duydum.”

Alex bunu duyunca rahatladı çünkü hiçbir haber yoksa, Xiraxus Aven'in katliamından kurtulmuş olabilirdi. Nerede yaşadığını veya ne kadar uzun süre yaşadığını -hatta belki hâlâ yaşıyor olduğunu- bilmiyordu. Yapabileceği tek şey, Aven'in gazabından kaçıp diğer draekonları güvenli bir yere götürmüş olmasını ummaktı.

"Zaronia'ya olanlar çok kötü," diye fısıldadı, Xira'nın annesini kaybetmesine daha da çok üzülen Alex. "Ama Xira hakkında bir şey duymamana sevindim... Hâlâ yaşıyor olabilme ihtimaline..."

Cümlesini bitiremedi ama Niyx onu anladı ve ellerini nazikçe sıkıp, "Biliyorum, kedicik. Ben de aynısını hissediyorum. Hem o zaman hem de şimdi," dedi.

Güçlkle yutkunan Alex başını sallayarak, "Anlattığın için sağ ol. Artık biri seni aramaya başlamadan Meya'ya dönsen iyi olur," dedi.

Alex'i neredeyse kendisinden daha iyi tanıyan Niyx, onun, draekonların -ya da Xira'nın- kaderinin üzerinde durmak istemediğini net şekilde gördü. Hep yaptığı şeyi yaptı ve bu defa Alex'in kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak için dikkatini dağıtacak bir şey söyledi.

"Gitmeden önce hızlıca Kyia ve Zain'i de konuşalım."

Alex'in alnı kırıştı. "Onlara senden bahsetmeyeceğimi çoktan söyledim."

"Ben, kendi kendilerine bulmalarından endişeleniyorum."

Alex bir açıklama bekleyerek Niyx'e baktı.

"Dün gece sana *zeltora* eğitimi aldığımı söyledim ama her Meyarin savaşçısının kendine has bir dövüş tarzı olduğunu bilmiyorsun. Özellikle belirli hamlelerde şahsi bir imza gibi kendini gösteriyor. Senin ileri seviye eğitimlerinin çoğunu da ben verdiğim için..."

"...demek ki ben de dövüşürken senin şahsi imzanı kopyalıyorum," diye cümleyi tamamladı Alex. "Gerçi bu kıyası yapabileceklerini düşünmek biraz fazla olmaz mı?"

Niyx kulağını kaşıdı. “Bu bizim talihsizliğimiz olur. Üstelik ben eğitimimi Roka’nın yanında tamamladım, o yüzden onun ve benim tarzım arasındaki benzerlikleri kolayca fark edebilirler. Böyle bir durumda da belki benden değil de ondan eğitim aldığı için dövüş tarzının bana benzediğini düşünürler.”

Alex bu olumlu noktaya odaklanmayı tercih etti, tıpkı Niyx’in onu Draekoralıların başına gelenleri öğrendiğinde hissettiği kederli ruh hâlinden başarılı bir şekilde çekip çıkardığına odaklanmayı tercih ettiği gibi. Aldığı haberler onu hâlâ üzüyordu ama olan biten her şeyin üzerinden binlerce yıl geçmişti. Geçmişe takılı kalmak Alex’e bir fayda sağlamazdı, Xira da Zaronia da onun hayatına devam etmesini isterdi.

“O hâlde endişelenecek ne var?” diye sordu, her konuda iyimser kalmaya kararlı olan Alex. “Hiçbir şey gerçekten bir sorun hâline gelmediği sürece, sorun değildir. Şu an Kyia ile Zain’in seni öğrenmesi de bir sorun değil.”

“Ama eğer sorun hâline gelirse...”

“Biz de onu o zaman düşünüyoruz,” diye sözünü kesti Alex. “Şu an acil dikkat etmemiz gereken gerçek sorun ise benim sıcak bir duş alıp kahvaltı etmem. O yüzden eğer izin verirsen...”

“Tamam tamam, gidiyorum.” Niyx elindeki havluyu kıza doğru fırlattı. “Yarın şafakta görüşürüz.”

Alex donakaldı. “Ne? Neden?”

Niyx kıza sanki cevap ortadaymış gibi baktı. “Eğitim için, kedicik. Hani dünyayı kurtarman için hayatta kal diye yaptığımız şey var ya?”

“İyi de yarın okul var.”

Bu sözler üzerine, Niyx’in yüz ifadesine bakılırsa, gülse mi yoksa vaaz mı verse, emin olamıyordu.

“Tamam, söyleme.” Niyx’in ağzını açmasına fırsat vermeden elini kaldırdı. “Kulağa aptalca geldiğinin farkındayım. Daha saçma bir şey söylemeden önce hemen git.”

“Nasıl istersen,” dedi gülmemek için kendini zor tutan Niyx. “Bu gece Bay Gizemli Adam’la sana iyi şanslar. İşin bitince bana haber et de sağ olduğunu bileyim.”

Eğer sağ kalmazsa bundan haberi olacak ilk kişinin Niyx olduğunu gayet iyi bilen Alex yine de başını sallayarak söz verdi. Sonra adamın *valisyolunu* çalıştırıp gidişini izledi. Hâlâ derin bir uykuda olan oda arkadaşı ile baş başa kalmıştı.

Alex duş alıp gürültülü bir şekilde hazırlanırken D.C. nihayet esneyerek yatağında doğruldu.

Niyx’in kendisine verdiği şeyin etkisinden hâlâ tam olarak kurtulamamış olan kız şaşkın gözlerle Alex’e bakıp, “*Çok iyi* uydum. Ya sen?” diye sordu.

Arkadaşının suratına bir yastık fırlatmamak için kendini zor tutan Alex sahte bir gülümsemeyle, “Ben de,” diye cevap verdi ve bir şeyler yemek için odadan çıktı.

Alex yemekhaneye girip Jordan’ı göremeyince rahatladı. Geçen hafta her sabah, Jordan’ın “gizli” uykusuz geceleri, önünde bir yığın dokunulmamış kahvaltıyla gülümseyerek arkadaşlarını beklediği anlamına geliyordu. Alex arkadaşının gülümsemesinin ne kadar sahte olduğunu, ne kadar olmadığını bilmiyordu ama Jordan’ın büyük bir ustalıkla her şey yolundaymış gibi davranmaya devam ettiğinden emindi... Her ne kadar esnemeleri farklı bir hikâye anlatıyor olsa da.

Ancak bugün ortalıkta görünmüyordu ve bu da Alex’in bazı endişelerini hafifletti. (Alex, onun bir gece önce göl kenarında tek başına kaldığından şüpheleniyordu.) Jordan’ın kesinlikle iyi bir uykuya ihtiyacı vardı, o yüzden Alex *herhalde sonunda güzel bir uyku çekti* diye tahmin etti. Yaşadıklarından sonra iyileşmesi zaman alacaktı ama Jordan, Alex’in tanıdığı en güçlü insanlardan biriydi. Alex, arkadaşının bunu atlatacağından hiç şüphe etmiyordu.

...*Özellikle de* yanında inatçı bir prenses varken.

İki arkadaşının sonunda kavuştuğunu düşünüp gülümseyen Alex -çünkü bunun *çok yakında* olmasını ummuştı- diğer dördüncü yıl sınıf arkadaşlarının olduğu bir masaya oturdu. Yetenekli O'Malley kuzenler, Connor ve Mel, Pipsqueak ve Blink'in olduğu masaya.

Pipsqueak ile Blink'e bakınca G.V.H. dersinde birlikte geçirdikleri o zorlu haftayı hatırladı, üstelik sadece Avcı'nın verdiği zor görevler yüzünden değil. Skyla'nın ölümüyle birlikte derslerini derin bir hüznün gölgelemişti. Beşinci yılındaki bu kız, belki biraz akıllı havada biri gibi düşünülebilirdi ama vefatı herkes için büyük bir trajediydi, özellikle de Alex ve Jordan için... Çünkü Aven infaz emrini verirken bizzat oradaydılar. Bir zamanlar Skyla'nın olduğu yerde artık büyük bir boşluk vardı, sınıfta konuşulmayan ama herkesin yerinin doldurulamayacağını bildiği bir boşluk.

"Eğer biraz daha şurup eklersen buradan yüzerek çıkmak zorunda kalacağız."

Alex başını kaldırıncı Mel'in neşeli bakışlarıyla karşılaştı ve ne söylediğini anlaması biraz zaman aldı. Sonra tekrar tabağına baktı ve kreplerinin şuruptan ııslak olduğunu, hatta tabağında yüzdüğünü gördü.

Şaşkın bir ses çıkararak hemen cam şişeyi ters çevirdi. "Bugün aklım başımda değil."

"İlk hafta yorgunluğu," dedi Connor, kıza bir tabak dolusu kahvaltılık uzatıp, dökülen şurubu temizlemesine yardım ederek. "Bu çok normal. Yakında rutine geri dönersin."

Normalde Alex ona inanırdı ama içinde bulunduğu şartlar biraz... farklıydı.

Masaya gittikçe yayılmaya başlayan şurup gölünü temizlemeye çalışan Alex ve Connor'u izleyen Pipsqueak, "Sadece iki haftadır yoktuk," dedi. "Kendine gelmen için *daha fazla* zamana ihtiyacın yok."

Pip her zamanki gibi, bariz olanı dışı vuruyordu.

“Benim var,” dedi krepini şurup gölüne batırıp ağzına atan Blink. Hijyenle ilgili bir sıkıntısı olmadığı çok belliydi. “O muhteşem on beş günü Mardenia’nın güney sahilinde sörf yaparak geçirdim. O kadar güzeldi ki buraya döneli bir hafta olmasına rağmen hâlâ kendime gelemedim.” Krepini masaya dökülen şuruba iki kez daha batırdı. “Ya da belki daha döneli bir hafta oldu diyedir.” Düşünceli bir şekilde lokmasını çiğnedi. “Yılın bitmesine ne daha ne kadar var?”

“Çok var,” diye homurdandı Mel.

“O kadar da çok değil,” dedi Connor. Herkes ona dik dik bakınca açıklama yaptı: “Seneye buradaki son yılımız olacak, tabii hepimiz çırak pozisyonuna seçilebilirsek. İki durumda da beşinci yılımız çok zor bir yıl olacak. Dolayısıyla benim hiç acelem yok.”

Sınıf arkadaşları kendi fikirlerini tartışmaya ve mezun olduktan sonra neler yapacaklarını konuşmaya başlarken, Alex sohbetten uzaklaştığını hissetti. Konuştukları şey çok... *normaldi*. Hiçbirinin dünyada olan biten hakkında herhangi bir fikri yoktu, Aven’in yaptıklarını ya da bunun onlar için ne anlama geldiğini bilmiyorlardı. Hiçbiri mezun olduktan sonrası bir yana, beşinci yılı bile göremeyebileceklerinin farkında değildi.

Kendini üzgün ve rahatsız hisseden Alex hızla ayağa kalkınca sohbetleri kesildi ve tüm gözler bir kez daha Alex’in üzerine döndü.

“Ben, sadece... yapmam gereken bir şeyi unuttum.”

Pipsqueak şüpheyile kaşlarını kaldırdı. “Kesin unutmuşsundur.”

Açıklama yapamayacak kadar bitkin hisseden Alex, arkasını dönüp omzunun üzerinden, “Sizinle sonra görüşürüz,” diye seslendi.

Dışarıya çıkınca, neler yapacağını aklında listeledi ve Darrius’la konuşmak için Kule’ye doğru yürüdü. Yolda giderken okçuluk sahasının ortasında tanıdık birini gördü.

Karda ilerleyen Alex, öğretmenine dikkatle yaklaştı. Çünkü Maggie yayını çekmiş, bir insanın vurma -hatta görme- ihtimalinin çok daha uzağında bir noktayı hedef alıyordu.

Birkaç adım ötesinde durup, “Sen bir Meyarin’sin,” dedi.

Maggie okunu fırlattı. Alex sırf yüksek algıları sebebiyle *tak* sesini duydu ve öğretmeninin çok uzak noktadaki hedefi vurduğunu gördü.

“Evet.” Maggie gözlerini Alex’e çevirdi ve kızın altın sarısı tenine bakıp başını salladı. “Tahminimce sen de efsanevi Aeylia’sın.”

Alex’in gözleri büyüdü. “Bu ismi nereden biliyorsun?”

Maggie sırtındaki kından bir ok daha çekti ve yayına takıp tekrar hedef aldı. Bunu yaparken, “Uzun zaman önce bir Meyarin bebeği ormana terk edilmiş ve ölümlüler tarafından büyütülmüştü,” dedi.

İkinci okunu da fırlattı ve ok –*tak* diye- ilk okunu ortadan ikiye bölerek hedefe saplandı.

“Bu Meyarin bir şekilde Meya’ya geldi ve kraliyet ailesi onu yanlarına alıp kendisine ölümsüz türün yaşam tarzını öğretti, *kendi* türünün.”

Maggie üçüncü okunu da fırlattı. Yine mükemmel hedef aldı ve üçüncü ok da hedefteki diğer iki oku yarıp saplandı. Sonunda yayını yere bırakıp Alex’e döndü.

“Zaman geçti. Çok değil ama kızın ölümlü ailesini ve onlarla yaşadığı hayatı özleyip şehri terk ederek onların yanına dönmesine yetecek kadar bir zamandı bu.” Maggie sözlerini bitirirken çarpıcı gri gözlerini Alex’ten hiç ayırmadı. “O günden sonra kendisini gören ya da duyan olmadı.”

Öğretmeninin anlattığı bu kısa masalı dinlerken Alex âdeti donakaldı. Zira her ne kadar anlattıklarında çok fazla bilgi eksikliği olsa da, bu “Aeylia”nın hikâyesiydi. En azından sonu olmasa da başlangıç kısmı...

“Hiç kimse onun adını hatırlamaz, yüzünü, sesini, hatta onunla ilgili hiçbir şeyi,” diye devam etti Maggie. “Meya’daki kısa ziyareti esnasında onunla vakit geçiren herkesin zihninde bir karaltı gibidir. Ancak orada geçirdiği süre boyunca ondan etkilenenlere, oynanan olaylardaki rolünü hatırlamasalar bile, izini bırakmıştır.”

Alex ürperdi. "Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü, Alex," dedi Maggie, "ben de binlerce yıldır oymuşum gibi davranıyordum, *senmişim* gibi."

Boğulacak gibi olan Alex, "Ne?" diye fısıldadı.

Maggie uzun süre bir şey söylemedi. Ama sonra derin bir iç çekip etrafına baktı ve kimsenin olmadığından emin olunca, yaklaşıp *valisyolunu* çalıştırarak Alex'i hazırlıksız yakaladı. Saniyeler içinde Maggie'nin Kule'deki çok daha sıcak olan odasına vardılar.

"Otur," dedi Maggie. Yayıyla kınını duvara asıp pelerinini açtı, parlak siyah saçlarını savurdu.

Korkudan uyuştüğünü hisseden Alex, şöminenin önündeki kanepeye doğru tökezleyerek gidip köşesine çöktü. Bakışları etrafta dolaştı, duvarları kaplayan sayısız yayları ve her şekil, boyut ve renkteki okları gördü. Maggie kanepede ona eşlik edip, dumanı tüten bir fincan sıcak çikolatayı kızın burnunun dibine tutmadan evvel, Alex tüm gördüklerini zihnine not etti.

Ağız sulandıran aromayı içine çeken Alex, "Daha yeni kahvaltı ettim," dedi.

"Sıcak çikolata için kötü zamanlama diye bir şey olmaz," diye cevap verdi Maggie.

Bu mantığı inkâr etmesi mümkün olmayan Alex rahatlatıcı sıvıdan bir yudum aldı ve Maggie'nin kanepenin diğer ucuna oturmasını bekledi.

"Seni, Aes Daega sayesinde tanıyorum."

Alex irkildi ve yanlışlıkla ağzına çok fazla sıcak çikolata alınca dili yandı. "Ne?" diye acıyla tısladı.

"Bana senin hakkındaki her şeyi anlattı. Gelecekte geldiğini, Draekora varisi ile bağın olduğunu, insan olduğunu. Bana adını da söyledi," dedi Maggie. "Ancak sen draekon bağından dolayı tenin ışıldayarak tatilden geri dönene kadar, Aeylia'nın sen olduğunu bilmiyordum, Alex."

"Sana tüm bunları neden anlattı? Benmişim gibi davrandığını söylerken neyi kastediyordun?"

“Hikâyenin bir başlangıcı' vardı ama bir sonu da olması gerekiyordu,” dedi Maggie. “Sana daha önce ormana terk edilen ve insanlar tarafından büyütülen bebekle ilgili söylediklerim, senin bildiğin ve kendi adına o şekilde davranman gereken kısımdı ama sen gidince, olur da biri seni aramaya gelir diye, kalan boşluğun bir şekilde doldurulması gerekiyordu.” Fincanını dudaklarına götürdü. “Ortadan kaybolduğunda arkanda bir dizi yıkım bırakıp gitmiştin ne de olsa. Ama o izlerin de senin gibi ortadan kaybolması güvenli olmazdı.”

Alex bembeyaz oldu ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan -özür dilemeye, kendini savunmaya veya *herhangi bir şeye* Maggie konuşmaya hızla devam etti:

“Bunun senin suçun olmadığını biliyorum, Alex. Zamanın etkilerini ve sen geçmişteyken olanları durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Oturup, yaşanmasını izlemek zorundaydın.”

“İyi de bu bana kendimi daha iyi hissettirmiyor,” dedi Alex, sessizce.

“Yine de değiştiremeyeceğin bir şeye takılıp üzülmenin bir manası yok,” dedi Maggie.

Alex şu an kendisini daha da rahatlatan sıcak çikolatadan bir yudum daha aldı.

“O dönem çok eşsiz bir pozisyondaydım,” diye devam etti Maggie. “*Varrungardımı* yeni tamamlamış ve *zeltoralardan* biri olarak eğitime hak kazanmıştım, özellikle de okçuluk yeteneğim sayesinde. Ama ailevi durumum... çok da iyi sayılmazdı. Annem de babam da elit muhafızlara katılma kararımı onaylamadı ve hayatımı... çok zorlaştırdılar. Beni destekleyen tek kişi ağabeyimdi. Ailem ne isterse istesin hayallerime ulaşmam gerektiğini bana o söyledi. Babamın adımlarını takip etmek zorunda kaldığını ama en azından benim sayemde kendisinin de dolaylı olarak hayatını yaşayabileceğini söyledi.”

Maggie sessizce güldü. Yumuşak ve hüzünlü bir gülüştü bu. Acı-tatlı, çok şey anlatan bir gülüş.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Alex.

“Aven...” Maggie’nin fincanını o kadar sıkı kavıyordu ki parmakları bembeyaz kesildi. Alex, bir an fincan kırılacak sandı. “Ağabeyimi sadık *garseth*lerinden biri olmaya ikna etti ve bunu yaparak sahip olduğum tek gerçek ailemi benden çalmış oldu.”

Maggie’nin sesi öyle alçaldı ki Alex onu zar zor duyabiliyordu. “Aven’in o insanları öldürüp şehirden kaçtığı gün, o zorbanın peşinden gittiği için ağabeyim hayatını kaybetti.”

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı boğazı düğümlenen Alex. Sokaklardaki kanı, taht odasındaki dövüşü ve o gün Meyarinlerin de öldüğünü duyduğu için şaşırmadığını ama üzüldüğünü hatırladı. “Çok çok üzgünüm.”

Maggie kederle başını iki yana salladı. “Sana zaten söyledim, Alex. Bu senin suçun değil.”

“Öyle sayılır,” diye itiraz etti Alex, kederli ve yumuşak bir sesle. “Eğer Lady... Aes Daega sana her şeyi anlattıysa, o hâlde Aven’in gidip o insanları benim yüzümden katlettiğini biliyorsundur. Yani o gün *garseth*inin onunla omuz omuza savaşmasının sebebi de ben oluyorum. Ağabeyin benim yüzümden hayatını kaybetti.”

“Ağabeyim *Aven* yüzünden hayatını kaybetti,” dedi sesi kuvvetlenen Maggie. Fincanını sehpa koydu ve Alex’in elini iki elinin arasına aldı. “Bu çok önemli ve beni çok iyi dinlemeni istiyorum, Alex. Binlerce yıldır var olan yasaları değiştirmek ve bir devrim yaratmak için bir grup asiye *sen* bulup toplamadın. Masum insanları katledip, sokakları onların kanına *sen* bulamadın. Ağabeyinle babanı öldürüp tahta geçmek için onlara *sen* saldırmadın. Suçlarının cezasını çekmek yerine, evlatlıktan reddedilip Meya’dan uzaklaştırılmak ve sen ya da bir başkası şehri bir daha bulamasın diye Meya’nın korunması pahasına şehirden *sen* kaçmadın.”

Maggie’nin sözlerini dudaklarını ısırarak dinleyen Alex, “Bu doğru,” diye itiraf etti. “Ama Aven’in çoğu şeyi yapmasının sebebi *benim*.”

“Aven’in da... tıpkı hepimiz gibi, seçim yapma hakkı vardı.” Maggie’nin sesi çok sertti. “O, yanlış seçti.” Hafif bir nefes verdi. “Ağabeyim de öyle. Şimdi onların pisliğini bizim temizlememiz gerekiyor.”

Alex gözlerini kapattı, Maggie’nin sözleri, içindeki bir telin gerilmesine neden olmuştu.

“Hiç kimse senin hakkındaki gerçeği öğrenmesin diye, her şeyi arkamda bıraktım, Alex.”

Kızın gözleri aniden açıldı.

“Ağabeyim yoksa hiç kimsem yok. Aes Daega da zaten o yüzden bana geldi. Benim için artık Meya’da hiçbir şey kalmadığını bir şekilde biliyordu. Ağabeyim olmadan *zeltora* eğitimine başlayacak gücü bulamazdım. Bunu... tek başıma yapamazdım. O yüzden bir çıkış yolu teklif edildiğinde, özellikle de bir gün Aven’i yenme şansı olan birine yardım etmek için, bu teklifi kabul etmem gerektiğini biliyordum.”

Maggie gözlerini odaklamadan alevlere baktı. “*Loro Eanraka* bana bu okulda öğretmen olarak bir yer sundu –Akarnae’de- ve ben de kendime ölümlülerin arasında bir hayat kurdum. Yıllar geçtikçe türümün anıları insanların hafızalarından silinmeye başladı. Bu süre boyunca, içimizden birinin Meya tarihindeki zaman çizelgesinde sadece bir nokta olan ama bildiğimiz dünyada iz bırakan bir Meyarin’i bulması ihtimaline karşı, burada kaldım.”

Aralarına bir sessizlik çöktü. Sonra Alex, “Seni aramaya gelen oldu mu? Yani beni?” diye sordu.

“Aven dışında gelen olmadı.”

Alex irkildi. “Aven geldi mi?”

“Seninle ilgili çoğu kişiden daha bulanık anıları var,” dedi Maggie. “Seni bulmak istemesine yetecek kadar. Türümüzün mükemmel hafızası düşünüldüğünde, bunu belki de seni hatırlamamasının nedenini sorgulamak için yapmış olabilir.”

“Seni bulduğunda ne oldu? Yani beni. Şey, yani Aeylia’yı?”

Maggie başını iki yana salladı. “Beni bulmasına asla izin vermedim. Beni aramaya gelecek onca Meyarin arasında, beni görmesine izin veremeyeceğim birkaç kişiden biri de oydu. Unutma ki ağabeyim onun *garseth*lerinden biriydi. Aven beni Meya’dan tanırdı. Beni görür görmez tanır ve bir bit yeniği olduğunu anlardı.”

Alex parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Bunca zamandır burada boşu boşuna kalmış olmana inanamıyorum. Hiç kimse aramaya gelmemiş. Meya’da da kalabilirdin. Ya da dilediğin zaman geri dönebilirdin.”

“Orada benim için hiçbir şey yoktu ki,” dedi, yüz hatları kederle dolan Maggie. “Ağabeyimin elimden alındığı yerde yaşayamazdım. Sağ kalamazdım. Senin korkuna rağmen, kararımdan pişman değilim. Hatta Aes Daega’nın bana sunduklarına minnettarım. O ya da ‘Aeylia’ olmasaydı, burada olamazdım.”

“Ben de minnettarım,” dedi kadının gözlerine bakan Alex. “Zira ihtiyaç duyulmamış olsa da... duyulabilirdi. Binlerce kez popomu kollamış ve bunun farkına bile varmamış olabilirsin.”

Maggie gözlerini kıstı. “Şu an paylaştığımız âna rağmen, ben hâlâ senin öğretmeninim, Alex.”

“...Hı?”

“‘Popomu’,” dedi Maggie, cevaben.

Bazı öğretmenler, öğrencilerin sınıfta serbestçe konuşmasına izin verirken, Maggie gibi bazı öğretmenler vermezdi, bunu unutan Alex gülümsememek için kendini zor tuttu. “Affedersin.”

“Şartlar göz önüne alındığında bu defalık affediyorum.”

Alex teşekkür eder gibi başını eğdi ve sohbetlerinin bittiğini tahmin ederek ayağa kalktı. “Ben en iyisi gidip Dix yaşıyor mu diye bakayım ve sonraki üç yüz yılı uyumadan geçireceğine emin olayım.” Maggie ağzını açınca, Alex hızlı bir şekilde, “Sakın sorma,” diye ekledi. Sonra devam etti: “Eğer bir saate boşsan, Darrius’un ofisinde bir toplantı yapacağım. Gelebilirsen çok iyi olur.”

Maggie kaşlarını kaldırdı. “Müdürün bu toplantıdan haberi var mı?”

Alex sırtıttı. “Söylediğimde olacak.”

Alex Kule binasından ayrılırken, kulaklarında Maggie’nin asil kahkahası çınlıyordu. Listesindeki bir maddeyi çıkardığı hâlde geriye ne çok şey kaldığını düşünüp panik yapmamaya çalışarak yurt odasına doğru gitti.

On Bir

Bir saat sonra Alex, Darrius'un ofisindeki cam duvarın önünde dikilmiş, karla kaplı akademiye bakıyordu. Son kişi de bir renk bulutu içinde içeriye girdiğinde, manzaradan başını çevirip, müdüre *ComKüresi*'ni kullanarak toplantıya çağırmasını rica ettiği kişilere baktı.

Avcı, Karter, Maggie, Caspar Lennox, Fletcher ve Darrius'la beraber Jordan, Bear ve D.C. büyük toplantı masasının etrafında oturuyor ve meraklı gözlerle ona bakıyorlardı, hatta bazıları boyun eğer gibi bakıyordu.

Alex onları bekletmedi.

“Yardımaınıza ihtiyacım var.”

Daha fazlasını anlatmaya başlamadan evvel oturdu.

“Neler yapılacağı konusunda hâlâ diğer öğretmenlerle tartışma hâlinde olduğunuzu biliyorum,” dedi, avuçlarını masaya koyarak. “Fikir birliğine varana kadar hiçbiriniz harekete geçmek istemiyorsunuz. Bunu anlıyorum. Diplomasi önemlidir.”

Bu, özellikle de bu konuda, aşırı derecede sinir bozucuydu.

“Ama ben öylece oturup bekleyemem,” diye devam etti. “Koca bir hafta geçti ve Aven her ne kadar bu süre içinde endişe verici bir şey yapmamış olsa da...”

“Bildiğimiz kadarıyla,” diye mırıldandı Jordan, yüzünde garip bir ifadeyle Avcı’ya bakarken.

“Bildiğimiz kadarıyla...” diye onayladı Alex. “Ancak ölüm-lülere henüz saldırmamış olması, bu durumun ne kadar süreceği hakkında bize bir fikir vermez. Hepimiz harekete geçmektense oturup bekleyeceğiz diye ben elimi daha fazla kana bulamam... *bulamayacağım.*”

Darrius çaresiz bir hareket yaptı. “Medora’nın insan liderleri harekete geçmeden önce biraz daha bilgi toplamak istiyor, diyen sendin. Bizden ne yapmamızı istiyorsun, Alex?”

“Sizden mi?” Alex başını iki yana salladı. “Hiçbir şey.”

Karter homurdandı. “O zaman burada neden toplandık?”

“Siz hiçbir şey yapamazsınız,” dedi Alex, gözlerini Darrius’tan ayırmadan. “Bir keresinde, müdür okulun içindeyken Kütüphane’nin koruma kalkanlarının daha da güçlendiğini söylemiştin bana. Artık akademiden kesinlikle ayrılamazsın. Hepimizin güvenli bir yere ihtiyacı var, özellikle de burada Aven’in faydalanmak isteyeceği bunca yetenekli insan varken.”

Masanın etrafındakiler yüzlerini astı.

“Bunun olmasına izin vermek gibi bir niyetimiz yok,” dedi Fletcher, uzlaşmacı bir sesle. Doktorun normalde yatak başındaki rahatlatıcı tavrına rağmen, sesindeki bu öz güven bile Alex’in gerginliğini azaltmaya yetmedi.

“Bu akademi, koruyucu kalkanları sayesinde bin yıldır ayakta duruyor ve Aven bin yıldır içeriye adımını atamıyor,” dedi Maggie. Bu bin yıla tanıklık edecek kadar uzun süredir burarlarda olduğu için ne dediğini çok iyi biliyordu. “Bunu yapmayı şimdi de başaramaz. Hepimiz onu durdurmak için buradayken, yapamaz.”

“Benim de o yüzden hepinizin burada kalmanıza ve herkesi -ileriki günlerde bir sığınak aramak için gelecekler de dâhil- güvende tutmanıza ihtiyacım var,” dedi geleceğin görüntüsünü aklından geçirirken bakışlarını odaklayamayan Alex. “Ayrıca birazdan söyleyeceklerimi hepinizin anlamasına da o yüzden ihtiyacım var.”

“Çok meraklandım,” dedi Caspar Lennox, melodik sesiyle. “Bizi bekletme.”

“Hep birlikte karşı koyabilmemiz için diğer türlerin de bilgilendirilmesi gerekiyor. Siz burada kalmak zorundasınız ama...” Alex derin bir nefes aldı. “...ben değilim.”

Şu âna kadar sessizliğini koruyan Avcı, kızın nereye varmaya çalıştığını anladı. Gözlerinde onaylayan bir ışık vardı -diğerlerinin yüzlerindeki telaşlı ifadenin aksine- ve “Bizden ne istiyorsun, Alex?” diye sordu.

Alex hiç tereddüt etmedi. “Nereye gitmem gerektiğini bilmem lazım. Ve ne beklemem gerektiğini de.”

Avcı, yüzünde düşünceli bir ifadeyle başını sallıyordu ama Alex’in bu talebinden hoşnut olan masadaki az kişiden biriydi.

“Alex, sence de...”

“Özür dilerim ama bu konu tartışmaya kapalı, Darrius.” Özür diler gibi ama ciddi bir bakışla, müdürün konuyu tartışmaya açmasına izin vermedi. “Sizin onayınız olsa da olmasa da bunu zaten yapacağım. Çok önemli. Ama size saygı duyuyorum -hepinize- ve eğer bana kimi nasıl göreceğim konusunda tavsiyelerde bulunursanız durum daha az riskli olur.”

“Flipler, Jarnocklar, Gölge Yürüyenler ve Gündüz Binicileri,” dedi Avcı, eğilip kollarını masaya koyarak. “Ölümlü türlerin arasında bizimle birlikte en güçlü olanlar onlar, yani bu işe karıştırmak isteyeceğin kişiler.”

“Avcı,” diye araya girdi Darrius, “ben bundan pek emin değilim...”

“Onun yerine körü körüne hareket edip onlara hazırlıksız yakalanmasını mı tercih edersin?” diye sözünü kesti Avcı, kaşlarını kaldırarak. “Çünkü yapacak. Buradaki herkes bunu biliyor.”

Alex bunun bir iltifat olup olmadığını anlayamadı.

“Ama Alex daha bir çocuk,” diye itiraz etti Darrius. Alex bunu duyunca gözlerini kısarak adama baktı. Onca insan içinde, özellikle Darrius’un bunu söylememesi gerekirdi.

Ancak Karter şaşırtıcı bir şekilde Alex’ten önce araya girdi. Muharebe öğretmeni suratını asarak, “Bu dünyaya geldiklerinden beri hiçbir Jennings ‘çocuk’ olmamıştır. Eğer her şeyi biliyor olsaydım, gidip yapması gerekeni yapsın diye Alex’in eğitimine bizzat ben devam ederdim.” Düşünceli bir duraksama oldu. “Gerçi Meyarinlerin elinde olması çok daha iyi. O Zain denen adam ne yaptığını kesinlikle biliyordur.”

Bu kadarı doğrudu, o yüzden Alex bir şey söylemedi. Ancak her ne kadar geçmişte yaptıkları korkunç askerî eğitimlerden nefret etse de, Karter’in ona bir kez daha vaktini harcamak istemesinden dolayı duygulandı.

“Onu korumak istemen çok doğal, müdürüm,” dedi Maggie. “Ama artık Alex her zamankinden çok daha fazla kendine bakabilecek kapasiteye sahip.”

Öğretmenler Alex’in geçmişe yaptığı yolculuğu bilmiyorlardı ama Alex, taşıdığı Meyarin kanından, hem yüksek hem de eğitilmiş algı ve becerilerinden onlara söz etmişti. Alex’i hareket hâlinde görmedikleri için iddialarına inanmakta güçlük çekse de –çünkü Alex geçen hafta bile Meyarin özelliklerini kullanmaya dikkat etmiş ve muharebe derslerinde bir insan gibi dövüşmüştü- Maggie’nin ne demek istediğini anlıyorlardı.

“Sen bu akademinin bir öğrencisisin, Alex. Ve benim sana karşı bir sorumluluğum var,” dedi Darrius. “Eğer bunu yaparsan -oraya gidersen- güvenliğini garanti edemem.”

Alex bir kahkaha patlattı. “Beni Meya’ya ilk gönderdiğinde neden bu kadar endişelenmemiştin o hâlde, Darrius? O zaman sorumluluğun neredeydi?”

Adam bunu duyunca irkildi ve Alex bir an için kendini berbat hissetti. Olanlar yüzünden onu suçlamıyordu, hem de hiç. Şu an bildiği her şey sayesinde, Aven’in Meya’ya zaten öyle ya da böyle geri döneceğinin farkındaydı. Ama bunun daha sonra gerçekleşmesini tercih ederdi. Eğer Darrius, ondan Meya’ya gitmesini istemeseydi -ki bunun için kesinlikle geçerli sebepleri vardı- sonraki olaylar bu kadar fazla ve hızlı yayılmazdı.

Alex, Darrius’un sadece bir insan olduğunu biliyordu. Adamın neler olacağını bilmesi mümkün değildi. Ancak bu kez Alex ne beklemesi gerektiğinin farkındaydı ve bu bilgiyi kendi avantajı doğrultusunda kullanmaya kararlıydı.

“Anlamıyor musun, Darrius?” dedi sessizce. “Bundan sonra artık benim güvenliğimi *hiçbir yerde* garanti edemezsin. Sadece yapılması gerekeni yaptığımı güvenmen ve bunun *hepimizi* tekrar güvenli bir döneme doğru götüreceğini umut etmen gerekiyor.”

Adamın gözlerine baktı ve çizgilerle dolu yorgun yüzünden geçen duyguları izledi. Suçluluk duygusu. Korku. Keder. Boyun eğme...

...Ve sonunda *umut*.

Alex bu son duyguya odaklandı ve adama hafifçe gülümsedi. Onun da başını sallayıp kendisini onayladığını görünce içi rahatladı.

“Avcı haklı,” dedi Darrius, yeni aldığı kararlar yerinde daha da doğrularak. “Flipler, Jarnocklar, Gölge Yürüyenler ve Gündüz Binicileri. Eğer ölümlü türleri uyarmak ve bu savaşta onları müttefikimiz yapmak istiyorsan, ikna etmen gereken türler bunlar.”

“Kolay olmayacak,” dedi Caspar Lennox. “Jarnocklar ve Flipler kendi içlerine dönüktür, sınırları çok uzakta olduğundan, bir tehlikenin geldiğine inanmayabilirler. Özellikle benim türüm inatçılığı ve bağlılığı ile tanınır. İnsanların sıkıntıları bizi ilgilendirmez, o yüzden Aven’in tüm ölümlüleri öldürme niyeti konusunda büyüklerimizi ikna etmekte zorlanırsan, asla yardım etmezler.”

Bu sabırlı Gölge Yürüyen öğretmenini tanıdığı kadarıyla, Alex duyduklarına şaşırmadı.

“Gündüz Binicileri bizden daha da beterdir,” diye devam etti, melodik sesi hafifçe burkulan Caspar Lennox. “Bu türdekiler, genel olarak buyurgan ve zorbadır. Onları bu denklemin dışında saysan iyi olur çünkü onlarla ilgili yürüttüğün mantığın sana hiçbir faydası dokunmaz.”

Bu, kulağa hiç de iyi gelmiyordu.

“Onu dinleme, Alex,” dedi garip bir şekilde eğleniyormuş gibi görünen Maggie. “Gölge Yürüyenler ve Gündüz Binicileri ezel-den beri aynı madalyonun iki farklı yüzü gibidir.”

Ben de gelmiş burada birlikte çalışmalarını umuyorum, diye düşündü Alex. Yüksek sesle, “O hâlde iyimser olmaya çalışalım ve bunun ‘düşmanımın düşmanı, benim dostumdur’ olayına dönüştürmeye inanalım,” dedi.

Odadaki herkes gözlerinde kuşkulu bir ifadeyle ona baktı.

“Bunu yapman gerektiğini biliyorum,” dedi Darrius, “ama oraya tek başına gidecek olmandan hiç hoşlanmıyorum.”

“Tek başıma gitmiyorum,” dedi Alex ve başıyla toplantı boyunca sessiz kalan D.C., Jordan ve Bear’ı gösterdi. “Onlar da benimle geliyor.”

Ağır bir sessizlik oldu.

Sonra Avcı’nın kuru sesi duyuldu: “İçim rahatladı.”

Alex hangi arkadaşının alınarak homurdandığını anlamadı ama üçünün de homurdanmış olabileceğini düşündü.

“Türler arasında daha önce hiç görülmemiş bir ittifakın oluşumu, ergenlerimizin eline kaldı,” dedi Caspar Lennox. Adam başını iki yana sallarken, gölgeler, etrafında daireler çizerek dö-nüyordu. “Ben de nedense bir türlü rahatlayamıyorum.”

“Biraz inancınız olsun,” dedi, dudakları seğiren Fletcher. “Eğer bunu yapacak olan biri varsa, o da Alex ve dostlarıdır.”

Karter homurdandı. “Jennings bir keçi kadar inatçıdır. Karşı tarafın hiç şansı yok.”

Bu da Alex’in iltifat olup olmadığından emin olamadığı cümlelerden biriydi, o yüzden sadece gülümsemekle yetindi. “Herkes hemfikir olduğuna göre,” dedi, “artık bana her şeyi anlatın.”

Öğretmenleriyle saatler geçirip, diğer türler hakkında korkunç bir bilgi eksikliğine sahip olduklarını gören Alex, herkes çıkarken arkadaşlarına el sallayıp, doktorla konuşması gerektiğini söyledikten sonra Fletcher’ı bir kenara çekti.

Meraklanan Fletcher hem kimya hem tıp bilimleri öğretmenleriyle birlikte konuşma talebini memnuniyetle karşıladı. Dördü birden Fitzy’nin odasına gittiler. Odanın her yerinde köpüren deneyler ve mini patlamalar meydana geliyor, her an bir kaza çıkacakmış gibi duruyordu. Alex doğrudan konuya girdi.

“Aven-Meyarin ordu anlaşması konusunda ikiniz de kararsızsınız, farkındayım. Böyle düşünmek size kalmış bir şey,” dedi Fitzy ile Luranda’ya. “Ancak hepinize bir sorum olacak, o yüzden kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa sorumu varsayım olarak kabul edin.”

Luranda renkli laboratuvar önlüğünü düzelterip gözlerini kısarak Alex’e baktı. Ama deneylerden biri aniden patlayıp etrafa neon pembesi kıvılcımlar saçıldığında, Luranda korkuyla yerinden sıçradı ve kaşlarını çatarak meslektaşına baktı. Bu olay ortamdaki gerginliğin kaybolmasına yol açtı.

“Pardon! Pardon!” diye bağırdı Fitzy. Yerinden fırlayıp, oturdukları bölgeye ulaşmadan evvel kıvılcımları söndürmek için koştu, bu sırada saçlarının uçlarından tüten dumanları da vura vura yok etti. “Ne diyordun, Anastasia?”

Alex ismini düzeltme zahmetine girmedi. Zira adamın belli konularda bir dahi, diğer konulardaysa beyninin tamamen dağılık olduğunu çoktan öğrenmişti.

“Meyarinler ölümsüz olmalarına rağmen ölümcül yaralar sonucunda yine de ölebiliyorlar,” dedi Alex. “Elbette çok hızlı ve kuvvetliler, o yüzden bu tip ölümcül yaraları *açmak* çok zor ancak kesinlikle imkânsız değil.”

“Konunun gidişatından hiç hoşlanmadım,” dedi Luranda.

Alex ellerini havaya kaldırdı. “Bir dakika. Bir yere varmaya çalışıyorum.”

Tıp bilimleri öğretmeni dudaklarını büzdü ama daha fazla itiraz etmedi.

“Eğer çıkacağına inandığım savaş çıkarsa,” diye devam etti Alex, “talep edilmiş Meyarinlerin, ölebilecekleri bir savaşa zorla sokulmalarının doğru bir şey olmadığını düşünüyorum.”

“Ne öneriyorsun, Alex?” diye sordu Fletcher. “Onlarla savaşmayalım mı?”

“Hayır, önerim bu değil. Bu intihar olur.”

“O hâlde ne...”

“Acaba onları öldürmek yerine etkisiz hâle getirebilecek bir silah yapılabilir mi diye merak ediyorum,” diye, adamın sözünü kesti Alex.

Fletcher düşünceli bir ifadeyle, “Sakinleştirici gibi bir şey mi?” diye sordu.

“Onun gibi bir şey,” diye onayladı Alex. “Ancak sorun şu ki bir Meyarin’i ölümcül bir yara dışında devirebilecek başka bir şey daha var.”

Kızın ne demek istediğini anlayan doktorun gözleri parladı. “Hyroa kanı.”

“Hyroa kanı,” diye doğruladı Alex. “Ya da onların deyimiyle sarnaph kanı. Onlar için o kadar zehirli ki küçük bir damlası bile ölümcül olabiliyor. Ancak sen Zain’i, Aven’in zehirli okundan bir şekilde kurtarmayı başardın. Bu da elinde bir tedavi olduğu anlamına gelir.”

“Onun için hiç de hoş bir deneyim olmamıştı,” dedi Fletcher. “Ama evet, yabancı kanı seyreltip, ozmosa benzeyen bir işlemle sisteminden atmayı başarmıştım.”

“Sence o tedaviyi çoğaltarak üretebilir misin?”

Kızın sorusunu düşünen Fletcher, “Sanırım... yapabilirim,” diye cevap verdi.

Başını sallayan Alex, tıp bilimleri öğretmenine döndü. “Profesör Luranda, birkaç ay evvel sınıfta kan örneği vardı. Elinizde kaldı mı?”

Alex kadının kurnaz gözlerinin arkasındaki saygı pırıltısını görebiliyordu. “İstediğin şey için yeterli değil ama talep olursa Avcı’nın daha fazlasını temin edebileceğine inanıyorum.”

Alex, gizlilik ve hile öğretmenin, hyroa kanını nereden temin ettiğini bilmek istemedi. Tek umudu, bu işin içinde bir sınıf gezisinin olmamasıydı.

“Peki bunun uygulanması için sizce en iyi yol nedir?” diye sordu Alex, sert ama tıbbi açıdan çok bilgili olan öğretmenine.

Luranda, eğer cevap verirse sonuçları ne olacak diye değerlendirmiş gibi, kararsız görünüyordu. Ama sonunda Alex’in bu fikrinin hem masum Meyarinlerin hem de ölümlülerin hayatlarını kurtarmaya yardım edeceğini anlamış gibi, sırtını dikleştirdi. “Silahları kana batırabiliriz ancak bu, her hedefin açık bir yara almasını gerektirir. Daha iyi bir yöntem, onları havaya uçurmak olur.”

“Bir patojen gibi mi?” diye sordu, bunu biyolojik bir silahla ilişkilendiren Alex. “Yani nefes alarak içlerine çekebilecekleri bir şey gibi mi?”

“Hayır,” dedi odaklanan Luranda. “Hyroa kanının zayıflatıcı bir etkisinin olması için en azından bir Meyarin’in teniyle fiziksel temas kurması gerekir. Ancak kanı geniş bir yüzeye dağıtmak için bir spreyci cihazı yapılabilir, böylece sıçrama aralığındaki her bölgeyi zayıflatabilir.”

Görüntüyü gözünde canlandıran Alex yüzünü buruşturdu. “‘Sıçrama aralığı’ mı?” *İğrenç.*

“Aslında bu çok akıllıca bir fikir,” dedi Fletcher, çenesini ovuşturarak. “Hyroa kanı sisteme hemen karışmazsa çok daha az zehirli olacaktır. Açık bir yaraları olmasa bile onları çok hasta edecek ancak tedavi olmadan ölme olasılıkları çok düşük olacaktır. Bu da dâhil olan herkes için riskin çok daha az olduğu anlamını taşır.” Sözlerini bitirirken bu olasılıktan dolayı gözleri ışıldadı. “Hatta spreyci içine panzehirin bulunduğu bir serum bile ekleyebiliriz, böylece belirli bir süreden sonra kendi kendine aktive olur.”

Bunun kulağa bir çözüm gibi geldiğini düşünen Alex, tüm bunların mümkün olup olmadığına dair son sözü söyleyecek olan kişinin Fitzy olduğunu bildiği için ona döndü. “Sen ne düşünüyorsun, Fitzy? Yapılabilir mi?”

“Ah, çok mümkün görünüyor, Annabelle!” diye haykırdı, bu yeni projeden çok keyif almışa benzeyen Fitzy. “En uygun aleti tasarlamak ve işe yarar bir prototip ortaya çıkarmak için birtakım denemeler yapılması ve bazı hatalarla karşılaşılması olası... ama iki haftadan fazla sürmez.”

İki haftada pek çok şey olabilirdi ama hiçbir şey yapılmamasından iyiydi.

Alex, ilk spreyci birlikte, geciktirici bir panzehir kullanılmaması durumunda tedaviyi uygulamak için acil durum seçenekleri de dâhil olmak üzere, birkaç fikir üzerinde daha öğretmenleriyle tartıştıktan sonra onları kendi hâline bıraktı. Kalan konuları on-suz da çözebileceklerine güveniyor ve daha fazla soruları olursa onu bulabileceklerini biliyordu.

Zamanı geldiğinde “sıçrama aralığından” olabildiğince uzakta kalmayı dileyerek Kule binasından ayrıldı.

Alex o gece Kütüphane'ye girdiğinde, Bay Gizemli Adam'la ilk eğitim seansından neler beklemesi gerektiğinden emin değildi.

Neyse ki fuayeye vardığında, kütüphaneci, bir öğrenciye yardım etmekle meşguldü de Alex daha fazla temizlik görevi almadan gizlice aşağı inebildi. Serbest kalıp ikinci merdivenlere ulaşır ulaşmaz bir kapının açılmasını diledi ve mağaraya varana kadar o tanıdık, zifirî karanlık boşluğa düştü.

Ne olur ne olmaz diye beş dakika erken gelmişti.

Bay Gizemli Adam tam vaktinde belirdi.

“Dönmüşsün.”

“Hayal kırıklığını belli etmemeye çalış,” dedi Alex. Gerçi adamın ses tonu o kadar monotondur ki Alex hayal kırıklığı ya da herhangi başka bir duyguyu bile seçemiyordu.

“Beni takip et,” dedi, kızı duymazdan gelen adam. Önünde bir kapı açıldı ve adam hemen kapıdan içeriye adım attı.

Adamın peşinden giden Alex kendini sıradan bir odada buldu. Dört duvar, bir tavan, bir zeminden oluşan tek renk bir odaydı bu: Tepeden tırnağa kadar, gözleri kör eden beyaz.

“Otur.”

Alex adamın bu sert emrini duyunca gözlerini kırptırdı. “Pardon?”

“Otur,” diye tekrar etti adam. “Yoksa düşersin. Düşersen de başarısız olursun.”

Alex alnını kırıştırarak odaya tekrar baktı. Zemin sertti, ayağının takılıp düşmesine yol açacak herhangi bir mobilya yoktu. Tabii eğer bir baş dönmesi büyüğü yapılmazsa... Ki o zaman bile düştüğünü hayal edemiyordu. Ya da nereye düşeceğini.

“Son şansın, Alexandra.”

Tanımlanamaz pelerinli figüre şaşkın gözlerle bakan Alex, onunla biraz dalga geçmeye karar verdi ve bağdaş kurup yere oturdu. Poposu zemine değer değmez odadaki her şey değişti.

Bir anda kendini gece gökyüzünün ortasında buldu -hatta o kadar ki uzansa yıldızlara dokunacak gibiydi- ve havada duran bir metre genişliğinde yuvarlak bir platformun üzerindeydi.

Adrenalin, kanına bir şimşek gibi çakarak doldu ve Alex sınırlı alanın mümkün olduğunca ortasına doğru çekilip bir top gibi kıvrıldı.

"*Neler oluyor?*" diye ciyakladı, kalbi küt küt atarken. Derken pelerinli adam tam önünde belirip havada süzülerek ay ışığında ona doğru bakınca, Alex yine ciyakladı.

Adam, "Görevin, düşmeden kapıya ulaşmak," dedi.

Alex tiz bir sesle, "Hangi kapıya?" diye sordu.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, açık bir kapı belirdi. Kapı, yer altındaki mağaraya açıldığını Alex'in görmesine yetecek kadar yakın ama aynı zamanda kanat takmadan ulaşma şansı olmayacak kadar uzaktaydı.

"Düşersen başarısız olursun," diye tekrar etti adam.

Alex hâlâ Kütüphane'de olduğunu biliyordu -ya da en azından tahmin ediyordu- ve Darrius'un bulutların üzerindeki ofisinden aşağıya düşme tecrübesini yaşamış olduğu için, eğer Kütüphane'deyken düşecek olursa en azından bir yerini incitmeyeceğini düşünerek kendini yatıştırırmaya çalıştı.

Ya da umdu.

Ama...

"Başarısız olmam ne anlama gelir?"

"Açıkça belli olan dışında mı?" dedi adam, eldivenli eliyle altlarındaki boşluğu işaret ederek. "Artık öğrencim olamazsın."

Alex gözlerini sıkıca kapadı, tekrar açtığında adam gitmişti.

"Sanırım bu görevde 'bir arkadaşı arama' şansım yok," diye mırıldanarak derin bir nefes aldı ve hızla atan nabzını toparlamaya çalıştı.

Kısa süre içinde bunun bir çeşit sanrı olduğunu anladı. O beyaz odadan hiç ayrılmamıştı, manzara değiştiğinde zeminin üzerinde oturuyordu.

Haklı olduğundan ve bu sınavın basit -ama aşırı- bir inanç testi olduğundan emin olan Alex, öne doğru eğilip elini platformdan aşağıya sarkıttı.

Hiçbir şey yoktu, boşluktan başka hiçbir şey...

Kaşlarını çatarak elini daha da uzattı, kapıya yürüyerek gitmesi için bir yerlerde sert bir zemin olduğunu *biliyordu*. Ancak elini ne kadar ileriye uzatırsa uzatsın, karşılaştığı tek şey hava oldu.

Titremesini kontrol altına alıp dikkatini soruna odaklayınca, kendi bedeninin gücüne güvenerek son derece dikkatli bir şekilde platformun kenarından aşağıya sarktı. Ellerini sallamaya başladı çünkü platformu havada tutan bir şey olduğundan emindi. Tabii bu da kaçış yolu olacaktı ancak daire şeklindeki platformun her köşesini denedikten sonra, platformu destekleyen herhangi bir bulguya rastlamadı. Platform öylece duruyordu. Boşlukta süzülüyordu.

Tekrar merkeze geldi ve alnını ovuşturdu.

Açık kapıya doğru bakıp kendi kendine, "Düşün, düşün, düşün," dedi.

Ancak ne kadar düşünürse düşünsün aklına hiçbir şey gelmedi. Gölge yüzüğü dışında, ona yardımcı olabilecek herhangi bir şey yoktu ama yüzüğü kullanırsa hile yapmış olacağını düşündü. Hem zaten yüzük Kütüphane'nin içinde çalışmayabilirdi. Bu durumda A'enara da bir işe yaramazdı ve Alex, üzerinde gerekli uzunlukta bir ip bulunan herhangi bir kıyafet de giymemişti.

Kendi kendine kapıya ulaşmasının mümkün olmadığı kanaatine vardı.

Birkaç kez kendi önünde bir kapı açmayı denedi ama sonuç alamayınca şaşırmadı. Alex karanlığa bir yumruk savurup, "Hey Kütüphane, bana bir el uzatsana!" diye seslendi.

Sessizlik. Derken...

"Ne tip bir el istersin, Alexandra?"

Kütüphane'nin cevap vermesine hem şaşırان hem sevinen Alex, "Bir ipucuna ne dersin?" diye sordu. *Ya da belki bir köprü de olabilir,* diye içinden ekledi.

"Görevini tamamlaman için gereken her şey sende mevcut," diye cevap verdi Kütüphane.

Alex başını iki yana salladı. "Hayır, değil. Bunu laf olsun diye söylemiyorum. Mesafe ve uzayı sihirli bir şekilde bükemediğim sürece kapıya ulaşmam mümkün değil."

Bir duraksama oldu. *"Ben kapıyla ilgili bir şey söylemedim."*

Kafası karışan Alex biraz daha açıklama istedi ama Kütüphane cevap vermedi. Ondan tavsiye istemiş ve cevap da almıştı ama şu an kafası daha da karışmıştı.

Bildiği tek şey başarısız olmaması gerektiği idi. Bay Gizemli Adam'ın öğrencisi olarak kalmaya devam *etmeliydi*, tıpkı bu saçma görev sayesinde yeteneğinin geliştiğinden emin olduğu gibi. En azından uzun vadede...

Dikkatle ayağa kalkan Alex seçeneklerini değerlendirdi. Bu iş sadece iki saniyesini alınca tekrar değerlendirdi.

Aklına hâlâ bir şey gelmiyordu.

İç çekerek yerine oturdu ve ilham gelmesini bekledi.

Bir plan yapmaya çalışıp oturmaya devam ederken dakikalar saatlere dönüştü. Eğer zaman durmasaydı dışarıda gece yarısı olacağını tahmin ettiği sırada, uykuya daha fazla direnemedi. Bunun üzerine platformun üzerine dikkatle kıvrıldı, başını kollarının üzerine koydu ve gözlerini kapatıp, uyandığında yurt odasında olmayı ve bu imkânsız görevin sadece bir rüya olmasını diledi.

On İki

Alex'in yanağına bir damla sıvı düştü. Bir damla da göz kapığına değdi. Gök gürültüsüyle birlikte yağmur yağmaya başladı ve uyanan Alex, durumunda herhangi bir gelişme olmadığını gördü, hatta durum daha da kötüleşmişti.

Hâlâ geceydi. Hâlâ gökyüzünün ortasındaydı. Ancak şu an yağmur bulutları yıldızları örtmüş ve karanlıkta şimşekler çakmaya başlamıştı.

“Off, haydi ama!” diye bağırdı. Kütüphane'ye mi hedef alıyordu yoksa Bay Gizemli Adam'ı mı, o da bilmiyordu.

Dar platformda dikkatle ayağa kalktı. Bu esnada yağmur, tenine iğne gibi batarak yağmaya ve altındaki bulutların içine düşüp kaybolmaya başladı.

“Bu imkânsız!” diye bağırdı, fırtınalı gökyüzüne doğru. “Ne yapacağımı bilmiyorum!” Başını eğip ayaklarına bakarak, “Ne yapacağımı bilmiyorum...” diye fısıldadı.

Kapıya ulaşması mümkün değildi. Hangi yöne bakarsa bak-sın bir çözüm bulamıyor, bu görevi nasıl tamamlayacağını bilemiyordu.

Bu kez daha yüksek sesli bir gök gürültüsü duyulduktan sonra çok yakın bir yerde gözleri kör eden bir şimşek çaktı. Şimşek çakmadan evvel Alex fırtınanın sadece bir gösteri olduğunu sanmış, Kütüphane tarafından kesinlikle korunacağını düşünmüştü. Ancak şimşekten çıkan enerjiyi teninde *hissedince*, statik enerjinin ağırlığını fark edip büyük bir çaresizliğe kapıldı. Olan şey her ne ise, Alex kesinlikle güvende değildi. Daha da kötüsü, bu platformun üzerindeki pozisyonuyla tam bir paratoner gibiydi.

Ancak... eğer hareket ederse, mecazi bir inanç sıçraması yapar ve sonunda düşerse, o zaman Bay Gizemli Adam'la dersleri daha başlamadan biterdi.

Islak saçlarını yüzünden iten Alex ihtimallerinin iyi olmadığını farkındaydı. Artık her yerde çakmaya başlayan şimşekler yüzünden gözlerini kısıtı. Ertelemediği her saniyenin tehlikeyi artırdığını biliyordu. Bunun üzerine ürpererek nefes aldı ve kararını verdi. Bay Gizemli Adam'ın yardımını alamasa da sağ kalması, ölmesinden iyiydi ve... evet, ölmesinden. Ölürse hiç kimseyi kurtaramazdı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Alex, hiç kimseye ve herkese. Kuvvetli bir gök gürültüsü, sözlerini yuttu ama Alex tekrar etmek için beklemedi. Onun yerine platformdan indi.

Alex düşmeye başlarken zaman bir an için durmuş gibi oldu. Ancak az evvel üzerinde durduğu platforma yıldırım düştüğünü görebiliyordu. Platform kıvılcımlar saçarak patladı.

Tüm bunlara, göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre içinde şahit olmuştu çünkü daha bağırmasına bile fırsat kalmadan daha fazlasını göremeyecek kadar düştü.

Ve düşmeye devam etti.

Ciğerleri donan Alex bulutların ve yağmurun içinden karanlığa doğru iniyor, gece gökyüzünde çakan şimşeklerin yırtıcı seslerini duyuyordu. Derken bir anda artık düşmediğini fark etti.

İki nefes, iki göz kırpma arasında kendini yine parlak beyaz odanın zemininde yatarken buldu. Pelerinli adam, duygusuz bir şekilde tepesinde dikiliyordu.

Vücudundan sular damlayan Alex, titreyen bacaklarının üzerinde doğruldu ve adamın onu reddettiğini söylemesini duymak için bekledi.

Fazla beklemesine gerek kalmadı.

“Düştün.”

Gözlerini yere indiren Alex, “Düştüm,” dedi.

“Bu da başarısız olduğun anlamına gelir.”

Ayaklarının dibindeki su birikintisine odaklanarak sessizce, “Biliyorum,” diye cevap verdi.

Sessizlik oldu.

Derken...

“Yarın gece görüşürüz.”

Alex başını bir anda kaldırıp adamın gizlediği yüzüne baktı. “Ne?”

“Artık bana *Bay Gizemli Adam* demeysen iyi olur,” dedi adam, alınmış gibi surat asarak.

Alex ona bakıp, “Ne?” diye tekrarlayabildi sadece.

“Benim adım *Athora*. Senden ricamı unutma ve bir zamanlar talep edilen Meyarin dışında, ismimi kimseyle paylaşma. Anlaşıldı mı?”

Alex adama bakmaya devam etti. “Ben... bir dakika, başarısız olmadım mı?”

“Kendin söyledin, Alexandra,” dedi Athora. “Hatta oldukça dramatik bir sesle bunu haykırdın. Senin de iddia ettiğin gibi, bu imkânsız bir görevdi. Başarısız olmama ihtimalinin bulunmadığı bir görev.”

Alex ona şaşkın gözlerle baktı. “O zaman neden...”

“Benim kuralım neydi, Alexandra?” diye, Alex’in sözünü sertçe kesti adam.

Alex yüzünü buruşturarak cevap verdi: “Eğitimini sorgulamayacaktım.”

Pelerinini savurarak kollarını göğsünde birleştiren Athora, “Bazen sana neyi neden yaptığımı anlatırım, bazen de anlatmam.”

Daha fazlasını söylemeyince, Alex şansını zorlamaya karar verdi: “Ne zaman neyi anlatacağınızı seçme şansım var mı?”

“Hayır.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim zaten,” diye mırıldandı ve ayakkabıllarının dibinde giderek büyümeye başlayan su birikintisini parmaklarıyla itti.

“Ancak bu seferlik sebebimi duymana izin vereceğim.”

Alex meraklı gözlerle tekrar adama baktı.

“Sana görevinin kapıya ulaşmak olduğunu söyledim,” dedi. “Eğer bunu yapmayı başaramazsan, eğer düşersen artık benim öğrencim olmayacaktın.”

Alex adamın sözlerini net şekilde anlayarak başını öne doğru salladı.

“Yalan söyledim. Her iki konuda da.” Monoton sesinde utançtan en ufak bir iz bile yoktu. “Asıl görevin, başarısız olmak gibi zor bir dersi öğrenmekti.”

“Ne...”

“Başarısız olman gerekiyordu, Alexandra,” diye, Alex’in sözünü kesti adam. “Çünkü yenilginin bazen kaçınılmaz olduğunu bilmek zorundaydın. Başarı, hayatın hiçbir alanında garanti değildir. Bunu kabul etmek zorundaydın. Bunu kucaklamak zorundaydın. Hareketlerinin zaferle sonuçlanmayacağını bilsen de ileriye doğru bir adım atmak zorundaydın.”

Alex adamın söylediklerini sindirmeye çalışırken, Athora devam etti: “Önündeki yolda, henüz karşılaşmadığın zorluklarda başarısızlığı da göreceksin. Bu kaçınılmazdır. O an geldiğinde, devam etmek için yeterince güçlü bir kişiliğin olmalı. Düşükten sonra kalkmak için. Zira başarısız *olacaksın*, Alexandra. O kadarından emin olabilirsiniz.”

“Yani sen bana...” Alex yutkundu. “Bu, başarısızlığa mahkûm olduğuma dair bir çeşit uyarı mı? Aven’i durduramayacağıma dair?”

Athora, pelerinli başını yana doğru eğdi ve uzun uzun Alex’i inceledi. Alex, adamın artık cevap vermeyeceğini düşünüyordu ama Athora konuştu: “Kayıpla sonuçlanacak bir şey için vaktimi harcamam.”

Alex’in içinde bir umut kıvılcımı parladı.

“Bununla birlikte,” diye ekledi adam, “sana güvenip güvenilemeyeceğimi zaman gösterecek.”

Bu sözler üzerine kızın içindeki umut kıvılcımları tekrar söndü. Ancak Kütüphane’den çıkarken adamın sözleri aklındaydı. Zihninden Niyx’e sağ olduğunu ve yurda geri döndüğünü söyledi.

Kayıpla sonuçlanacak bir dava için savaşıyordu. Eğer karamsar Athora bile buna inanıyorsa, Alex de inanabilirdi.

Sonraki birkaç gün Alex’in hayatında garip bir rutin oluştu, aynı zamanda planlarını artık bir an evvel hayata geçirme telaşı da... Darrius’un ofisindeki o toplantıdan sonra iyice artan bir histi bu.

Bir yanı, dersleri asıp okuldan kaçarak diğer türleri bir an evvel uyarmaya gitmesini söylerken, bir yanı da Lady Mystique’in kampüste kalıp derslerine devam etmesi konusundaki ısrarını anımsıyordu.

“Bu konunun önemini, ne kadar istesem de yeterince ifade edemem, Alexandra,” demişti yaşlı Tia Auran.

Alex, tüm sağduyusuna rağmen -ve öğretmenlerinin, akademiden ayrılmadan önce hafta sonuna kadar beklerse dünyanın sonunun gelmeyeceği yönündeki teminatlarına rağmen- isteksizce de olsa derslerine girmeye devam etti.

Günlerini sıradan bir öğrenci gibi geçirmek, en büyük endişesinin ödevlerini zamanında bitirmek ya da Jordan ve Bear ceza almasını diye onlara destek olmak, ona gerçeküstü geliyordu. En azından öğretmenleri, gelecek olan savaşdaki mühim rolüne rağmen, normal bir öğrenciymiş gibi davranıyorlardı ona.

Ama o normal bir öğrenci *değildi*. Artık muharebe derslerinde hırpalanmaktan, beden eğitimi derslerinde Finn'in şok sopası ile dürtülmekten ya da gizlilik ve hile derslerinde bir tuzağa düşmekten korkmuyordu. Meyarin yetenekleri, Gama seviyesindeki *okçuluk* hedeflerini tutturmasını neredeyse çok kolay bir hâle getirirken, binicilik dersinde ata binmenin Xira'nın sırtında gökyüzünde uçmaya hiç benzemediğini acı bir şekilde fark ederek gözyaşlarını bastırmasına neden oldu.

Yine de rolünü mükemmel bir şekilde oynamayı becerdi. Tıpkı yaşlıları gibi Alex de türlerin ayrımı dersinde korso ayısının dışkısının yararlarını öğrendiğinde, yüzünü buruşturdu... Tıbbi bilimler dersinde farklı zehirli üzümlerin tadına baktı... Fitzy, kimya dersinde bıyığını tutuşturduğunu fark etmeyince, Alex de herkes gibi kahkahasını bastırmaya çalıştı... Öz yetenekler dersinde yeteneklerini kontrol etmekte zorlanan sınıf arkadaşlarına cesaret verdi... Tarih ve T.V.K.B. derslerinde zihninin uyuştüğunu ve ne kadar huzursuz olduğunu belli etmemeye çalıştı...

Normal bir öğrenci gibi davranmak onu çok yoruyordu. Ancak bunun en büyük sebebi, her geçen gün Aven'in neler yaptığı-aslında *yapmadığı*- ile ilgili daha da çok endişelenmesiydi.

Her ne kadar Niyx, yeni Meya hükümdarının bir sonraki hamlesi için şehirle ilgilenmekle meşgul olduğu konusunda onu temin etse de, Alex ikna olmuyordu. Aven, Meyarin tahtına geçmek için bin yıldır plan yapmıştı. Şu an hep olmak istediği yerdeyken, emrindeki güçleri harekete geçirmektense alışmaya çalışmakla vakit geçirmesi, Alex'e hiç mantıklı gelmiyordu.

Korkularına fazla kapılmamak için zihnini hafta sonu ile meşgul etmeye çalıştı. Avcı'nın tavsiyesiyle cumartesi günü Deniz Altı Adaları'nı ziyaret edecekti -Fliplerin bölgesini- ve sonra Maroo'ya -yani Jarnockların ağaçların tepesindeki ülkesine- gidecekti. İşlerin iyi gideceğini ve dostlarıyla birlikte tek parça hâlinde geri döneceğini düşünerek, ertesi gün de Gölge Yürüyenleri ve Gündüz Binicilerini ziyarete gideceklerdi.

Alex'in, o zaman kadar hayatındaki her şeyi dengede tutmayı öğrenmesi gerekiyor ve... bu, yapacağı diğer şeylerden çok daha zor geliyordu ona.

Haftayı aklını kaybetmeden atlatmasının üç sebebi vardı. İlki, Alex harekete geçme zamanını beklerken kendisini -durmadan ama *durmadan*- son derece endişeli, sinirli ve güçsüz hissettiğinde ona sessizce destek olan dostlarıydı. Jordan, Bear ve D.C. ondan her gün aynı sözleri duyuyor olmalıydılar. Buna rağmen ona çıkışmıyor, ondan kaçmıyor ve sabırsızlığını yüzüne vurmuyorlardı. Onun yerine Alex'i dinliyorlar, ona sarılıyorlar, rahatlaması için atıştırmalık bir şeyler teklif ederek manevi desteklerini gösteriyorlardı. Ayrıca her ne olursa olsun daima onun yanında olacaklarını da hatırlatıyorlardı.

Alex, dostları sayesinde karanlıkta ışığı görebiliyordu. Bunun bir nedeni de hafta başında Jordan'a bir şey olmasıydı. Alex bunun *ne* olduğundan tam olarak emin değildi ama çocuğun gözlerinin altındaki gölgeler kayboluyordu, aşırı iştahı geri dönmüştü ve en belirgin olanı da gülümsemesinin artık sahte olmamasıydı. Sanki çocuğun üzerinden büyük bir yük kalkmış ve yaşadıklarından sonra yarasına merhem sürüp kendi iç huzurunu nihayet bulmuş gibi bir hâli vardı.

Bu merhem kızıl saçlı bir prenses de olabilirdi çünkü Alex, Jordan ile D.C.'nin sonunda *karşılıklı olan* hislerini birbirlerine itiraf ettiklerini biliyordu.

Artık ikisi yapışık gibi ve hatta Alex'le Bear'ın tanık olmak istemeyeceği kadar dudak dudağa geziyordu. Bazen Jordan'ın kimsenin onu izlemediğini sandığı anlarda, Alex çocuğa bakıp gözlerinde hâlâ biraz acı görüyordu. Buna rağmen Jordan genel olarak, Aven'in kendisine yaşattıklarından kurtulmak için elinden geleni yapıyormuş gibi görünüyordu.

Alex çocuğun değişiminde ve karanlıktan aydınlığa adım atmasında D.C.'nin sürekli adanmışlığının çok büyük bir etkisi olduğundan emindi. Böylece Alex zamanını ve dikkatini başka şeylere yönelttiği için fazla suçluluk hissetmiyor, dostlarının tıpkı onun yanında oldukları gibi, birbirlerinin de yanında olduklarını biliyordu.

Akıl sağlığını koruyabilmesinin ikinci sebebi, Niyx ile her gün yaptığı eğitimlerdi. Seansları her zamankinden daha acımasız olsa da, Niyx onu yataktan kaldırıp Paedris Dağı'nın tepesine çıkardığı her sabah, gücünün ve becerisinin arttığı başka bir sabah oluyordu. Vakti geldiğinde Aven'a ve onun talep ettiği savaşçılara karşı koyma gücünün...

Dikkate değer bir gelişme olsun ya da olmasın, Alex'in bu eğitimlerde hayatta kalabilmesi ve sonrasında gün içindeki dersleri atlatmak için ihtiyaç duyduğu enerjiyi sağlaması adına hâlâ düzenli olarak *laendra* suyu kullanması gerekiyordu. Ancak tadının güzelliği ve sonrasında kendini ne kadar iyi hissettiği düşünülecek olursa, bu tatlı çiçeğin suyunu içmek çok da büyük bir fedakârlık sayılmazdı. Hem böylece daha fazla yaralandığı derslerin ardından Fletcher'ı tıbbi koğuşta ziyaret etmesine artık eskisi kadar gerek kalmıyordu ki hem kendisi hem de doktor bu durumdan çok memnundu.

Nispeten akıllı başında kalabilmesinin üçüncü ve son sebebi, Athora ile her gece yaptığı eğitimler ve adamın, onun daha şimdiden gözle görülür bir ilerleme kaydettiğini söylemesiydi.

Alex, ilk iki karşılaşmalarından sonra, devam eden görevlerinin göl ve hava platformu testleri kadar aşırı ve zaman alıcı olacağından korkmuştu ama öyle olmadı. Aldığı görevlerdeki güçlükler çeşitli ve farklıydı, son derece de tuhaftı ancak Athora'nın kuralına bağlı kaldı ve onu sorgulamadı.

Başının üzerinde tek bir muzla, tek ayak üstünde dengesini koruyabildiği kadar uzun süre koruduğu ve sonra aynı görevi zıplayarak tekrar ettiği görevlerde onu sorgulamadı.

Athora, içinde en az yüz yumak olması gereken yumak rulosunu önce açtırıp sonra tekrar rulo hâline getirmesini istedi ama Alex onu sorgulamadı...

Bitmeyecek gibi görünen parçalarının tamamen boş olduğu ve hiçbir ayırt edici işaretin bulunmadığı bir yapbozu bir araya getirmek için saatler harcamak zorunda kaldığında, onu sorgulamadı...

Ve eline bir kitap verip her kelimeyi tersten heceleyerek yüksek sesle okumasını emrettiğinde de onu sorgulamadı. *Bu* oldukça zor bir görevdi ve Alex bu görevi yaparken, "uB nınıralkıdırıpay rib ıcamaslo iyi rulo, ines ilmezig, kıcıg mada," diye homurdanmamak için kendini zor tuttu.

Tuhaflikları bir yana, Alex, Athora'nın yanında kendisini beklenmedik bir şekilde rahat hissediyordu. Doğası gereği meraklı bir insandı, bu yüzden soru sorma dürtüsünü bastırmak zorunda kalmak sinir bozucu ama aynı zamanda garip bir şekilde özgürleştiriciydi. Adam onun bir şey öğrenmesini isterse, bunu ona söylerdi. Nokta. Athora öğretmen, Alex de öğrenciydi. Tek yapması gereken talimatları izlemek ve en azından bir süreliğine dış dünyayı ve oradan gelen bütün talepleri unutmaktı.

Kütüphane'de geçirdiği saatler, bir sığınak, dışarıya adımını attığı an onu boğan baskılara verdiği bir mola gibiydi. Böylece dostları ve Niyx ile birlikte, Athora ile orada geçirdiği zaman bir şekilde Alex'in aklını kaybetmeden haftayı atlatmasına sağlayanlar listesine girdi.

Tek umudu bunun devam etmesiydi.

Ancak cuma gecesi, Athora ile yaptıkları dersin sonunda bir şey oldu.

...Dikkatle koruduğu akıl sağlığını paramparça eden bir şey.

“Gitmeden önce tanışman gereken biri var.”

Alex sorgular gözlerle Athora’ya baktı. Gölde yaşadığı deneyimin ardından nakledildiği karanlık odada, yanmakta olan şöminenin önündeki halıda bağdaş kurmuş oturuyordu. Adam yine bir anda ortaya çıkan koltukta oturmaktaydı. Alex sinir bozucu yapbozu birleştirmek için saatlerce uğraşırken hiç kıpırdamadan onu izlemişti.

Görev tamamlandığı için Alex dersin de bittiğini düşündü. Normalde Athora onu hemen gönderirdi ama bu kez gidişinin ertelendiğini gören Alex meraklanmıştı.

“Tanışmam gereken... biri mi?” diye tekrar etti merak dolu bir sesle.

“Başka bir öğrencim,” dedi adam. Alex şaşırarak kaşlarını kaldırdı. “*Bir* diğer öğrencim. Ve seninle çalıştığımndan çok daha uzun süredir çalıştığım biri.”

Yerinde doğrulan Alex kendini tutamayıp, “Başka bir öğrencin mi var?” diye sordu.

“Başkaları sana öyle hissettirmemiş olsa da, Alexandra, dünya senin etrafında dönmüyor.”

Alex adamın bu sözlerinden ya da sıra dışı şekilde iğneleyici ses tonundan etkilenememeyi tercih etti. Aslında adamın monoton ses tonunu değiştirmesini sağlamaktan dolayı kendisiyle gurur duydu.

“Kim bu? Ve onunla neden tanışmamı istiyorsun?” diye sordu.

“Bu hafta sonu yapmam gereken işler var, o yüzden gelecek haftaya kadar derslerimize katılamayacağım,” dedi Athora, kızın sorularını cevaplamayıp konuşmaya devam ederek. Gerçi kendi yoğun hafta sonu planlarını düşününce, Alex bu habere çok sevindi.

“Onunla hemen tanışmalısın,” diye devam etti Athora, “çünkü pazartesi gününden itibaren eğitimlerinizi birlikte yapacaksınız.”

Alex bunun kabul edilemez olduğunu düşündü. Tabii düşünür düşünmez de söyledi. “Böyle bir şey olmayacak.”

Athora’nın ruh hâliyle birlikte odadaki havanın da anında değiştiğini *hissetti*.

“Pardon?”

Lafını geri alıp af dileme içgüdüsüne direnen Alex, oturduğu yerde doğruldu. “Bu noktada dikkatini benimle sıradan bir öğrencin arasında bölmen büyük bir risk. Eğer ders saatlerimizi değiştirmen gerekiyorsa değiştir ama tüm dikkatine ihtiyacım varken senden sadece yarısını almamı bekleme çünkü bu dersler çok önemli.”

Alex açıklamasının son derece mantıklı ve adil olduğunu düşündü. Sessizlik onu Athora’nın da aynı şeyi düşündüğüne inandırdı. Ancak adam konuşmaya başladığında, ses tonu Alex’in daha önce hiç duymadığı bir şekilde değişmişti. Bu öyle bir ses tonuydu ki neredeyse şöminede yanan ateşi bile söndürüp her yeri karanlığa boğacak kadar sertti.

“Kuralımı bozmana tek bir hak tanımıştım, Alexandra,” dedi Athora. Sesi, kızın omurgasına buz parçaları gibi batıyordu. “Bu hakkını kullandığına göre, seni uyardığımı varsay. Eğer bir kez daha kararlarımı sorgularsan, bu beni son görüşün olur.”

Alex nefessiz kaldığını hissetti.

“Anladın mı?”

Adamın sesindeki yoğunluk ve zorlama, Alex’in olduğu yerde donup kalmasına yol açtı. Konuşamadı hatta başını bile sallayamadı. Yapabildiği tek şey gölgelerin arasında öylece oturup, bedeni uyuşmuş bir vaziyette adamın pelerinli figürüne bakmak oldu.

“Anladın mı?”

Bu soru karşısında yerinden sıçradı ve sanki transtan çıkıyormuş gibi, “Anladım,” diye fısıldadı.

Bir anda ağır atmosfer kalktı. Şöminedeki ateş harlayarak yeniden alevlendi. Tekrar atmaya başlayan kalbi damarlarına kan pompalarken, Alex içinin ısındığını ve uyuşan uzuvlarına tekrar his gelmeye başladığını hissetti.

“Şimdi...” dedi Athora. Ayağa kalkıp Alex’e de kalkması için başıyla işaret etti. Alex bunun üzerine titreyerek ayağa kalktı. “Bana açıklama şansı verdiğine göre, bu gibi nadir durumlarda *neden* bir başkasıyla eğitim alman gerektiğini sana anlatacağım.”

Alex hâlâ kendine tam olarak gelememiş olduğundan, ağzından tek bir kelime bile çıkaramadı.

“Diğer öğrencimin eşsiz bir yeteneği var,” diye devam etti Athora. “Bu yeteneğini kontrol altına almayı öğrenmesi için çok fazla eğitim alması gerekti. Benimle yıllarca çalıştı ve artık yeteneğini gayet iyi yönetmeyi öğrendi. Hatta onu çok sıra dışı şekillerde kullanmaya bile başladı.”

Alex nihayet söze tekrar girecek cesareti topladı. “Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamadım.”

“Bu öğrencinin yeteneği bir kanal gibi çalışıyor.”

Şaşkınlık içinde başını iki yana sallayan Alex, “Ben anlamıyo...”

“Bu da demek oluyor ki,” diye konuşmaya devam etti adam, monoton sesiyle kızı uyarır gibi, “iletişim kurduğu birinin yeteneklerini alabiliyor.”

Adamın söylediklerini anlayınca, Alex’in gözleri büyüdü. “Bu delilik,” diye çılgık attı. “Yapabileceği şeyler...” Sonra sustu ve hem hayranlık hem de korku dolu bir fısıltıyla, “Hiç kimsenin bu kadar gücü olmamalı,” dedi.

“Onu kontrol etmeyi öğrenmesi bu yüzden çok önemliydi. Kendi yeteneğini kontrol ederek, bunu yapmayı tercih etmediği sürece başkalarının yeteneklerini almaması ve almak istediği yetenekleri nasıl kontrol edeceğini öğrenmesi için.”

Alex duyduklarına inanamadı. Athora'nın bu öğrencisi... varsayimsal olarak *her şeyi* yapabilirdi. Hele bir de doğru yeteneği olan doğru insanla karşılaşırsa. Calista Maine gibi, bir telekinetik olmalıydı. Lena Morrow gibi, başkalarının yeteneklerini etkisiz hâle getiriyor olmalıydı. Signa Zu gibi, zihin okuyor olmalıydı. Jordan gibi, görünmez olup katı maddelerden geçebiliyor olmalıydı. Skyla gibi, şekil değiştiriyor olmalıydı. Bear gibi, sözleriyle başkalarını etkisi altına alıyor olmalıydı. Pipsqueak gibi, başkalarının duygularını manipüle ediyor olmalıydı. Seçenekleri *sınırsızdı*.

"Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla bu konunun senin eğitimle ne ilgisi olduğunu düşünüyor olmalısın," dedi Athora. "Çok... telaşlanmışa benziyorsun."

"Telaşlanmak mı?" diye ciyakladı Alex. "Telaşlanmadım... fena hâlde panikledim!"

Athora başını yana eğdi. "Neden?"

"Çünkü... çünkü..." Doğru dürüst cümle bile kuramadı. "Çünkü kim bu çocuk? Anakin Skywalker gibi olup sana saldırmayacağını nereden biliyorsun?"

Athora başını daha da eğdi. "Anakin Skywalker da kim?"

"Neyse, boş ver." Alex elini sallayarak telaşla volta atmaya başladı. "Demek istediğim, elimizde zaten uğraşmamız gereken bir megaloman varken, bir de... *lanet olsun!*" Alex'in aklına gelen şey yanağına bir tokat gibi çarptı. "Ya Aven bu çocuğu öğrenirse? Zaten hapi yuttuk, o zaman *iyice* yutarız!" Kollarını havaya kaldırıp histerik bir şekilde, "Yutacağımız hapları sayamayız bile!" dedi.

İyice telaşlanan Alex, hızlı nefes alıp verişlerinin arasından belli belirsiz bir kıkırdama sesi duyar gibi oldu. Derken neşeli -ve *tanıdık*- sesin sahibi, karanlıktan çıkıp ateşin önüne geldi.

"İtiraf etmeliyim ki Alex, daha önce hiç kimse bana *megaloman* demedi. Ancak seçeneklerimin olduğunu bilmek her zaman güzeldir."

Gördüğü kişi karşısında şaşkınlıktan donakalan Alex onu nerede ve bir anda *neden* gördüğünü de tam olarak anlayamadığından, öylece durup bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Hafif kibirli bir sesle bu şaşkın sessizliği bozan kişi, Athora oldu: “Sanırım ikiniz çoktan tanışıyorsunuz.”

Seni lanet herif, diye düşündü Alex, fal taşı gibi gözlerle bakmaya devam ederken.

“Alexandra Jennings,” dedi Athora, “sana yeni eğitim arkadaşını takdim ederim.” Biraz durdu ve sonra gerek kalmamış olmasına rağmen arkadaşını tanıttı: “Kaiden James.”

“Nerelerdeydin sen?”

Alex düşüncelerini toparlamaya çalışırken, donakalan dudaklarının arasından çıkan ilk sözcükler bunlar oldu. “*Kütüphane’nin bu kısmına nasıl gelebildin?*” ya da “*Gerçekten Athora’nın söylediği gibi, her şeyi yapabilmeni sağlayan bir yeteneğin mi var?*” veya “*Seni Darth Vader ile kıyasladığım için özür dilerim,*” değil. Hayır, ağzından çıkan soru, çocuğun son iki haftadır nerede olduğuydu ve akademiye geri döndüğü ilk geceden beri onu görmemişti.

Çocuğun cevap vermesine fırsat kalmadan, Alex’in aklına, şu âna kadar ikinci kez düşünmediği veya pelerinli öğretmenin adını ilk öğrendiği andan beri yaşamadığı dejavu gibi bir şey geldi. Ama şu an hatırladığı şey, yüzüne resmen bir tokat gibi çarptı.

“*Sen, Efendi Athora’nın yetenekli ve imtiyazlı öğrencisisin...*”

Aven, aylar önce Sir Oswald’ın malikânesinde, Kaiden’e bu cümleyi sarf etmişti. O zaman bu sözler Alex’e bir şey ifade etmemişti ama şimdi... pek çok şey anlam kazanmaya başlıyordu.

“Sana benden söz etti mi?” diye sordu, parmağıyla Athora’yı göstererek. Ancak adamın ortadan kaybolduğunu ve Kaiden’le ikisini baş başa bıraktığını fark etti. “Hakkımda her şeyi biliyor... Sen de geçmişe gittiğimi öyle mi öğrendin? Daha ben kimseye söylemeden, Aven’in Meya’yı ele geçirdiğini de ondan mı öğrendin?”

Kaiden ateşin önünde son derece rahat bir şekilde duruyordu ama Alex’e odaklanmış olan gözlerinde telaşlı bir bakış vardı. Sanki ani bir hamlesine nasıl tepki vereceğini bilmediği vahşi bir hayvanı izliyor gibiydi. “Zaten bildiğim şeyleri doğruladı sadece,” diye cevap verdi.

Alex gözlerini kıstı. “Onu doğrulatacak şeyleri nereden biliyor olabilirsin ki?”

Kaiden bir adım yaklaşıncaya, Alex uzaklaştı. Bunun üzerine Kaiden *sakin ol* der gibi elini kaldırdı.

“Athora yapabildiklerimi anlatırken abartmıyordu, Alex,” dedi. “Yeteneğini kendi yeteneğimmiş kullanmam için karşımdaki kişiyle birkaç saniye irtibat kurmam yeterli.”

Alex duyduklarını idrak etmeye çalışırken, Kaiden devam etti: “Athora bana yeteneğimi nasıl kontrol edeceğimi öğretmeye başlamadan önce, bana geçen yetenekleri seçemiyordum. Ancak onun sayesinde artık birinin yeteneğini alıp almamayı kendim tercih edebiliyorum, tıpkı aldığım ama artık kullanmak istemediğim yetenekleri bırakmayı becerebildiğim gibi.”

Alex, büyülenmiş olmasına rağmen, “Herhalde bunu bana anlatmanın bir sebebi vardır?” dedi.

“Ablam Jeera, yanılmayan bir sezgi yeteneğine sahip,” dedi Kaiden. Alex bu yeteneğin bir muhafız için ne kadar iyi bir şey olduğunu düşünürken, Kaiden sözlerine devam etti: “Marcus Sparker güçlü bir zihin okuyucudur, neredeyse Signa Zu kadar güçlüdür ki zaten maalesef onunla yollarımız kesişmişti.”

Alex bunu hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

“Müdür Marselle bir kişinin karakterine ve yetenekli olup olmadığına dair özel içgörüsü ile benzersiz bir bilgeliğe sahiptir, hangi öğrencileri okula alacağını bu sayede bilir. Declan da birinin yalan söyleyerek ya da her şeyi anlatmayarak karşısındakini kandırıp kandırmadığını anlar.”

Alex ne Darrius’un ne de Declan’ın bu yeteneklerini bilmiyordu ancak ne kadar ilginç olduklarını düşünecek fırsat bulamadı zira Kaiden henüz sözlerini bitirmemişti.

“Declan, muharebe dersine geldiğin ilk günden beri seni fark etti. Ben de onun yeteneğini alabildiğim için, ikimiz de yaklaşık bir yıldır bir şeyler gizlediğini biliyorduk.”

Alex kendini garip bir şekilde suçlu hissederek olduğu yerde hafifçe sallandı.

“Diğer bahsettiklerim, aldığım ve kontrol etmeyi öğrendiğim yeteneklerden sadece birkaç tanesi. Fakat sezginin, zihin okumanın, bilgeliğin, karakter içgörüsünün ve aldatma tespitinin, Alexandra Jennings’e dair her şey hakkında oldukça net bir resim oluşturmama nasıl yardımcı olduğunu görebileceğinden eminim.”

Bir kez daha sallanan Alex, “Şey ama... Iııı... Bu saydıkların ya da en azından birkaçı, bana işlemez. Yeteneğime yani.”

“Bu da inan benim için çok sinir bozucu bir durumdu.” Kaiden başını hafifçe iki yana salladı. “Sen yeteneğini tam olarak kullanamadığım ilk kişinin resmen.”

Alex özür dileyip dilememesi gerektiğini bilemedi. Ancak içinde bulunduğu şartlara bakarak, dilememeye karar verdi.

“Freya’dan ilk geldiğinde...”

Alex şiddetle irkildi.

Kaiden ses tonunu fark edilir derecede rahatlatıcı bir şekle büründürmüştü. “Bu kadar endişelenmene gerek yok. Bu kadarını seni ilk gördüğüm andan beri biliyorum zaten.”

“Ne?”

“O zamanlar yeteneğini tam olarak harekete geçirememiştin,” dedi. “Ben de yüzeydeki düşüncelerinin birkaçını okumayı başardım... Çok derin şeyler değildi ama sırlarının birazını öğrenmeme yetti, mesela başka bir dünyadan olduğun gibi şeyleri ve... birkaç şeyi daha.”

Çocuğun gözleri parlayınca, Alex neler düşünmüş olabileceğini telaşla hatırlamaya çalıştı. Ama bu imkânsızdı... çünkü *her şeyi* düşünmüş olabilirdi.

...Bunlara Kaiden de dâhildi.

Yanakları yanmaya başlayan Alex, boğazını temizledi ve etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştı. “Madem zihnimi okuyup, Freya’dan geldiğimi öğrendin... O hâlde neden hiçbir şey söylemedin?”

“Bunu saklamak için belli sebeplerin olduğunu anladım,” diye cevap verdi Kaiden. “Hem o zamanlar seninle yakın değildik.” Dudaklarında bir tebessüm belirdi. “Üstelik bu dünyadanmışsın gibi davranmaya çalışmanı izlemek çok eğlenceliydi.”

“Hiç de öyle *davranmadım*,” dedi Alex, kaşlarını çatarak.

Kaiden güldü. “Davrandın. Özellikle o geceki G.V.H. dersinden sonra hiç kimsenin bunu fark etmemesine çok şaşırmıştım.” Başını tekrar iki yana salladı. “Jordan sana farklı seçenekler olduğunu ‘hatırlatmadan’ önce, Durungan Sıradağları’nı yürüyerek aşmamız gerektiğini düşündüğün o ânı asla unutmayacağım.” Bir kez daha güldü ve ekledi: “Nehirden geçtikten sonra sana serptiğim *hızlı kurutma tozunu* hatırlıyor musun? Medora’da o tozu daha önce deneyimlemeyen hiçbir insan olmamıştır. Bunun ilk denemen olduğunu söyleyerek kendini nasıl ele verdiğinin farkında bile değildin.”

Alex dişlerini sıkarak, “Lütfen konumuza geri dönebilir miyiz?” dedi.

Bunun üzerine Kaiden daha da çok güldü ama kızın dediğini yaptı.

“Buraya ilk geldiğin andan itibaren bir gizem olduğunu söylüyordum. Bu gizem zaman geçtikçe daha da derinleşti ve garip şeyler olmaya başladı, senin etrafında dönen garip şeyler.”

İşte Alex'in hayat hikâyesi de buydu zaten.

“Artık üzerinde herhangi bir yeteneği kullanamadığım bir noktaya vardığında, ben de sana yakın olanların yeteneklerini kullanmaya başladım,” dedi çocuk. “Zaman aldı ama doğru kişilere ulaşmayı başarinca -ki buna galiba özellikle Sir Oswald'ın malikânesinde karşılaştığımız Aven ve yandaşları da dâhil- seninle ilgili bir sonuca varabilmeme yetecek kadar parçayı birleştirmeyi başardım... ve etrafında olup bitenlerle ilgili de.”

Alex sormak istemese de sözcükler dudaklarından zorla çıktı: “Peki neydi vardığın o sonuçlar?”

Kaiden omuz silkti ama sanki kızın vereceği tepkiden endişelenmiş gibi, bedeninin gerildiği belli oluyordu. “Bildiğimden rahatsız olmana yetecek kadar çok şey biliyorum diyelim.”

Alex bunun doğru olduğunu biliyordu. Yine de...

Benimle kendini güvende hissediyorsun.

Bu dört kelime, hayalî Kaiden'in Alex'in zihnine fısıldadığı sözlerdi ve Alex, bu sözlerin ağırlığına karşı koyamadı. Çocuğun bilgiç gözlerinden kaçması gerektiğini düşünerek ona arkasını döndü ve şöminedeki ateşe bakıp, hipnotize edici alevlerin karşısında gevşeyip rahatladı.

Benimle kendini güvende hissediyorsun.

Hayalî Kaiden haklıydı... Alex onunla kendini güvende hissediyordu.

...Bu da onu kesinlikle *çok korkutuyordu.*

“Bilmen gereken bir şey var,” dedi Kaiden sessizce. Alex çocuğun bu dikkatli ses tonunu duyunca derin bir nefes aldı. “Ve bu seni çok korkutabilir.”

Dudaklarından şaşkın bir kahkaha çıkan Alex, arkasını dönünce Kaiden'in iyice yaklaşmış olduğunu gördü, şu an aralarında sadece birkaç adım kalmıştı.

“Söyleyeceğin herhangi bir şeyin beni şu ankinden daha da çok korkutacağından şüpheliyim,” dedi dürüstçe.

Tereddüt eden çocuğu, “Haydi söyle artık,” diyerek teşvik etti.

“Geçmişte olduğunu bilmemin sebebi,” dedi Kaiden, “tatil-deyken seni rüyamda görmüş olmamdı.”

İşte Alex bunu duymayı kesinlikle beklemiyordu. “Rüyan-da... beni mi gördün?”

“D.C.’nin yeteneği sayesinde,” dedi Kaiden.

“Ya,” diye mırıldandı Alex. “Yani gerçek bir rüya gördün.”

Lena Morrow, D.C.’nin kendi yeteneğine ulaşmasını hâlâ etkisizleştiriyordu ve Alex bunu biliyordu -bu durum, prensesi çok sinirlendiriyordu- ama belli ki aynı şey Kaiden için geçerli değildi.

“Orada geçirdiğin vakitten kısa alıntılar gördüm sadece ama sen ‘yokken’ neler olup bittiğini anlamama yetti. Gelecek ile ilgili tanık olduğun görüntüleri; yanan şehirleri, çılgık atan insanların buğulu yüzlerini, bir sürü ölüm ve kaosu da gördüm.” Bunları hatırlarken, Kaiden’in bakışları bir yere odaklanamıyordu.

Alex bu rüyada çocuğun kendisini görüp görmediğini bilmeyi de çok istedi -tüm bu manzarada ona eşlik eden *avatarını* ya da Aven’in ellerinde öldüğü kısmı- ama bir türlü sormadı.

Kaiden kendini toparladı ve “Ayrıca şu âna döndüğünde keş-fettiğin şeyi de gördüm,” dedi.

“Demek Aven’in Meya’yı ele geçirdiğini böyle öğrendin,” dedi Alex.

“Böyle öğrendim,” diye doğruladı Kaiden.

Çocuğun anlattığı her şey delilikti. Ancak Alex, Kaiden’in bu kadar çok şey bilmesinden dolayı biraz savunmasız hissediyordu ama anlattıklarının mantıklı olduğunu da inkâr edemezdi.

“Sonrasında tek kelime bile etmeden neden ortadan kaybol-dun?” diye sordu.

Kaiden'in yüzünde özür diler gibi bir ifade belirdi. "İtiraf edeyim, zamanlama berbatı. Ve yemin ederim bilerek olmadı. Ancak teyzem benden bir şey yapmamı istedi ve -duyduğum kadarıyla sen de onunla tanıştığın için- bir işin yapılmasını istediğinde, okul dâhil hiçbir bahaneyi kabul etmediğini anlamışsındır umarım." Kızın gözlerine baktı. "Yemin ederim senden kaçmıyordum," dedi.

Alex biraz huzursuz olduğu için dirseğini sıvazladı. "Ama bana öyle geldi."

Kaiden sırtarak kıza bir adım daha yaklaşıncı aralarındaki mesafe iyice kapandı. Alex bu defa geri çekilmedi, aksi takdirde bu ateşe yürümek olurdu.

Kaiden yavaşça, "Şimdiye kadar bunu bilmen gerekirdi, Alex," dedi. "Sen benim kaçmak istediğim biri değilsin." Dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı. "Hatta tam tersisin."

"Sanırım buradaki işimiz bitti."

Bir anda tekrar karşılarında beliren Athora'nın sözleriyle Alex korkudan yerinden sıçradı.

Kaşlarını çatarak, "Yoksa bizi mi dinliyordun?" diye sordu.

"Evet," dedi adam, hiç utanmadan. "Geriye sadece neden Kaiden ile eğitim yapman gerektiği sorusunun cevabı kaldı."

Ancak Alex bu kadarını çoktan çözmüştü bile. "Sanırım çeşitli yeteneklerini senin üzerinde kullanacak ve benim görevim de kendi yeteneğimi ne kadar genişleteceğime bağlı olarak seni korumaya çalışmak olacak. Değil mi?"

Athora'nının tek cevabı, "Öğrenmen gereken şey vakit alacak," oldu.

Bu, Alex'i hiç şaşırtmadı. Özellikle de adam, kafasına muz koyup dengesini bozmamasını isteyip durduğu için.

"Bu gecelik işimiz bitti," dedi Athora. "İkinizle de pazartesi görüşürüz."

Sonra birdenbire kayboldu. Ancak Alex ile Kaiden aynı anda kendilerini Kütüphane'nin fuayesinde buldular.

Beklenmedik bu yer değişiminden başı dönen Alex'in dengesi bozulunca, Kaiden onu tuttu.

"Sanırım normalde böyle yapmıyor?" diye sordu.

Alex şaşkınlık içinde etrafına baktı. "Genelde buraya kendim geliyorum."

Kaiden bilgiç bir ses çıkardı. "Benim yüzümden yaptı, benim senin gibi Kütüphane'ye erişimim yok. Kendi kapılarımı yarata-mıyorum, o yüzden her defasında onun beni getirip götürmesi gerekiyor. Yıllardır böyle yapıyoruz."

"Hiç kimse bir anda ortadan kaybolduğunu fark etmedi mi? Ya da bir anda ortaya çıktığını?" dedi şaşkınlığını bir kenara bırakan Alex. Bu arada çocuk onun Kütüphane'ye erişimi olduğunu da biliyordu.

"Eğer biri beni izlediyse," dedi Kaiden. Masasında oturmakta olan, utanmış gibi görünen Blink ile konuşan kütüphaneciyi gösterdi. "Gördüğü tek şey, gidişimle dönüşüm arasında minik bir ışık titremesi olmuştur."

Alex alnını kırıştırarak çocuğun ne demek istediğini düşündü. "Doğru ya, zaman paradoksu."

Kaiden başını salladı. "Bir an yerimdeyken, Athora beni eğitime çekiyor ve bir sonraki an hiç kimse fark etmeden tekrar yerime dönüyorum."

Alex bu mucizeye hayran kaldı ve merdivenlerden çıkıp Kütüphane ve Kule binasından ayrılan çocuğu takip etti.

Yurtlarına doğru giderlerken, Alex öğrendiklerinin önemini zihninde özetlemeye çalıştı. Kaiden'in onun hakkında bildiklerini. Kaiden'in yapabildiklerini.

Karlarda ilerlerken, "Sana bir sorum var," dedi.

Kaiden durunca, Alex de durdu. Kaiden, yüzünü Alex'e dönüp, "Sadece bir tane mi?" diye sordu gülümseyerek.

Alex de gülümsedi ve "Aslında hayır ama şimdilik bir tanesini soracağım," diye itiraf etti.

"Gönder gelsin o zaman."

“Madem bu kadar çok yeteneği kullanma kabiliyetin var,” dedi, çocuğun gücünün sınırlarını çözmekte hâlâ zorlanarak, “o zaman Sir Oswald’ın malikânesindeyken Jordan ile ikimizin esir alındığını fark ettiğin hâlde, neden elinde silahlarla içeriye dalmadın?”

“Elimde silahlarla mı?” diye kıkırdarak tekrar etti Kaiden. “Herhalde bu bir Freya terimi olmalı?”

“Şşşş!” Alex zıplayıp çocuğun ağzını kapattı ve çılgınca etrafına bakındı.

Bedeninin titrediğini hisseden Alex, Kaiden’e tekrar döndüğünde çocuğun gözlerinin neşeyle parladığını gördü. Hemen elini indirip tekrar bir adım geriledi.

“Saat dokuzu geçti ve kışın ortasında dışarıda dikiliyoruz,” dedi Kaiden. “Sadece bir aptal bizi gizli gizli dinlemeye gelir,” diye ekledi. “Ve eğer burada biri olsaydı, eminim ki yüksek algılarla onu hissederdin.”

Alex, hakkındaki *başka bir* sırrı daha bilen çocuğa yüzünü buruşturdu. “Hakkımda bir sürü şeyi çözmüştün, ha?”

“Seni Sir Oswald’ın malikânesinde dövüşürken görünce bir değişiklik olduğunu anladım,” dedi Kaiden, kızın sözlerini inkâr etme zahmetine girmeden. “Hatta sana, bırak bir Meyarin’le kapışmayı, daha önce senin gibi dövüşen ya da hareket eden bir insan görmediğimi de söylemiştim.”

“Ama benden herhangi bir cevap istemedin,” dedi Alex. Kaiden’in olanları irdelemediğini ancak ihtiyaç hâlinde her zaman yanında olacağını söylediğini hatırladı. Yumuşak bir sesle ekledi: “Bu yaptığına minnettar kaldım.”

Kaiden tek omzunu silkti. “O geceyle ilgili sorunun cevabına ve megaloman olmam konusunda seni sakinleştirmeye gelince...” Bu konuyu hâlâ çok komik buluyor gibiydi. “...yeteneklerim potansiyel anlamda çok şey yapabileceğim manasına gelse de, bazı katı sınırlarım var.”

Alex, devam etmesini bekleyerek çocuğa baktı.

“Başkalarının yeteneklerini kullanmak beni aşırı zorluyor,” diye itiraf etti Kaiden. “Eğer kontrol etmek istiyorsam çok fazla odaklanmam gerekiyor.” Kampüse doğru elini salladı. “Akarnae öğrencileri sadece kendi yeteneklerini, yani tek bir yeteneği kontrol etmeyi öğrenmek için burada yıllarca eğitim görüyor. Bunu bir de benim seçeceğim sayısız yetenekle çarp, işte o zaman yapabileceklerimi kontrol edebilmemin ne kadar çok disiplin gerektirdiğini anlarsın.”

“Kulağa çok yorucu geliyor...”

“Öyle,” dedi Kaiden. “Kullanacağım yeteneğe göre enerjim çok hızlı bir şekilde tükenebiliyor. O yüzden neyi ne kadar süre yapmam gerektiği konusunda çok dikkatli davranmalıyım.”

Alex, bazı yetenekleri aktif tutmanın ne kadar çok çaba gerektirdiğini ve bir süre sonra ne kadar yorucu olduğunu, Jordan ve Skyla’dan biliyordu.

“Ayrıca tek seferde sadece tek bir yeteneği kullanabiliyorum,” dedi Kaiden. “Yani aynı anda birinin zihnini okurken, mesela Jordan’ın görünmezlik yeteneğini kullanamam. Ya birini ya ötekini kullanmam lazım.”

Bu da çok mantıklıydı, Alex yine başını salladı.

“O yüzden o gece Sir Oswald’ın malikânesinde...” diye devam etti Kaiden, “...bir şeylerin ters gittiğini anladığımız anda, Avcı’nın bakış açısını ve farkındalık yeteneğini kullanmamın en iyisi olacağını düşündüm. Böylece Declan ile birlikte ‘silahlarla içeriye daldığımızda’, *dengeleyici* ile nereye ateş edeceğimi çok iyi biliyordum ama o telekinetik kadın bizi yakaladı. Ancak maalesef beni durdurup sonrasında herhangi bir şey yapmamı engelleyen o kadını nasıl etkisiz hâle getireceğimi bilmiyordum.”

“Neden Lena’nın yeteneğini çalıp onun üzerinde kullanmadın?” dedi, kabanını sıkı sıkı örten Alex. “Yani onun etkisizleştirme yeteneğini etkisizleştirmedin? O zaman diğerleri de kadının elinden kurtulmuş olurdu.”

Kaiden başını iki yana salladı. “Birinin yeteneğini almam için fiziksel olarak ona dokunmam gerekiyor ve o gece Lena ile ilk karşılaşmamdı.” Öfkeli bir şekilde iç çekti. “Keşke onun yeteneğini çalma şansım olsaydı, o zaman şu an yaptığı şeyi durdurabilirdim.”

Alex çocuğa merakla bakıp, “Lena şu an ne yapıyor?” diye sordu.

Kaiden başını yana eğdi. “Bilmiyor musun?”

Daha da meraklanan Alex, “Neyi bilmiyor muyum?” dedi.

Kaiden çok şaşırdı. “Senin müdürle çok yakın olduğunu sanıyordum.”

Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamayan Alex, “Öyleyim,” dedi.

Kaiden ona şaşkın gözlerle bakmaya devam etti. “O hâlde hem kendisinin hem de akademideki diğerlerinin kampüste ve dışarıda Lena tarafından hedef alındıklarını sana neden söylemedi? Lena tarafından etkisiz hâle getirildikleri için yeteneklerini kullanamadıklarını?”

Alex bembeyaz oldu. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Birini durdurmak için o kişiyi ve sahip olduğu yeteneği bilmesi gerekiyor ama Marselle gibilerinin yetenekleri çok bilinen şeylerdir. O da diğerleri gibi, aylardır engelleniyor,” diye bilgi verdi Kaiden.

Lena’nın D.C.’nin yeteneğini de engellediğini düşününce, Alex’in midesi düğümlendi... Buna rağmen diğerlerinin de engellenmiş olabileceğini nasıl akıl edememiş olduğunu merak etti.

“Bildiğini sanıyordum,” dedi Kaiden. “Lena araya girmeseydi Marselle ve doğaüstü bilgeliği sayesinde şu an Aven’in çok önünde olur ve planlarını öğrenirdik.”

Bu çok şeyi açıklıyordu; Darrius’un neden şüphe dolu olduğunu, Alex için neden bu kadar çok endişelendiğini, hareket planı oluşturmak için neden diğer öğretmenlerin önünde konuşmakta zorlandığını... Darrius, yeteneği tarafından yönlendirilmeye alışmıştı ama şu an yeteneğine erişemiyordu bile.

“Bilmiyordum,” dedi Alex sessizce. “Lena başka kimleri hedef aldı?”

“Emin değilim,” diye cevap verdi Kaiden. “Ancak sanırım birkaç öğretmenle ordudaki birkaç üst düzey yetkiliyi daha. Jeera da birkaç muhafız arkadaşının bir süredir kendi yeteneklerini kullanmadığından söz etti.”

“O da...”

“O iyi,” dedi Kaiden. “Leena, Jeera’nın yeteneğini bilmiyor.”

Alex botuyla karları eşeledi. “Peki sen? Lena ve Aven senin neler yapabildiğini biliyor mu?”

“Dalga mı geçiyorsun?” Kaiden güldü. “Bunu söyleyerek kibirli gibi görüneceğim belki ama eğer bu öyle olsaydı Aven beni çok uzun zaman önce talep etmeye kalkardı.”

“Ama Sir Oswald’ın malikânesinde Lena seni etkisiz hâle getirdi. Aven da adından seni tanıdı. Athora ile eğitim yaptığını biliyordu.”

“Öncelikli olarak, Lena orada çok yakınımıdaydı... Yeteneği, o odadaki herkesin üzerine serilen bir battaniye gibi çalışıyordu. Etkisizleştirdiği kişilerin özelliklerini bilmesine gerek yoktu,” dedi Kaiden. “İkinci olarak, bu dünyada çok az kişi Athora’nın kim olduğunu bilir. İsmi duymuş olanlar onun zihin sanatları konusunda uzman olduğuyla ilgili söylentilere inanır. Bu doğru, Aven da Athora hakkında bilgi sahibi olan çok az kişiden biri, senden ve benden daha çok bilgisi var.”

Alex, *Bay Gizemli Adam yine iş başında*, diye düşündü ve bir gün Athora’nın sırlarını çözüp çözemeyeceğini merak etti.

“Ancak onun öğrencilerine ne tip şeyler öğretebileceği konusunda Aven’in bilgisi olsa bile, aynı bilgileri kendi deyimiyle *düşük bir insanla* paylaşacağına kesinlikle inanmaz.”

“Anlamadım galiba,” dedi Alex, biraz duraksayarak. Daha fazlası olduğunu hissediyordu.

“Teyzem tüm Medora insan istihbarat ve silahlı kuvvetlerinin başıdır,” dedi Kaiden, ellerini cebine sokarak. “Jeera ile ben kendimizi bildik bileli, zihnimizi yetenek manüpilasyonlarından korumayı öğrendik. Sırlarımızı ve kasten ya da kazara öğrendiğimiz sırları korumayı.”

Alex, Kaiden’in zihnini okuyamayınca Signa’nın nasıl sinirlendiğini hatırladı. Bunun nedenini o zaman çok merak etmişti ama sonra unutmuştu.

“Athora hakkında dönen söylentiler, onun zihin savunma konusunda uzman bir öğretmen olduğu yönündedir. O yüzden haklısın... Aven, benim adımı *duymuştu*. Ama Signa zihnimi okuyamadığı için, Aven, Athora’nın bana zihnimi manipülasyonlardan nasıl koruyacağımı öğrettiğini zannetti. İnsanlara karşı duyduğu bu önyargıdan dolayı gözü öyle kör olmuş ki, Athora’nın beni başka konularda eğitiyor olabileceğini aklının ucundan bile geçirmez.”

“Öyleyse...” Alex asıl öğrenmek istediği şeyi özetledi. “Senin yeteneğini bilmiyor?”

Kaiden gülümseyerek, “Yeteneğimi bilmiyor,” diye doğruladı. Alex başını salladı. “Güzel, o hâlde bu şekilde kalmasını sağlayalım.”

Kaiden, ellerini cebinden çıkarıp kızın omuzlarına sarıldı ve onu kendine doğru çekip yurda doğru götürdü. “İnan bana benim de niyetim bu.”

“Güzel,” dedi Alex. Çocuğun bu yeni ve beklenmedik yaklaşmasından ötürü dikkati dağılmıştı.

“Donmadan ya da biri bizi gizlice dinlemeye başlamadan evvel sormak istediğin başka soru var mı?” dedi Kaiden.

Ona bu kadar yakinken Alex’in aklına bir şey gelmiyordu. Üst üste giyinmiş olmalarına rağmen, bedeninin çocuktan yayılan sıcaklıkla sarıldığını hissedebiliyordu. Hele o koku... Bu çocuk nasıl bu kadar güzel kokabiliyordu?

Athora'nın şöminesinin önünde saatlerce oturduğu için şu an kendisinin yanık odun gibi koktuğundan emindi. Kıyafetlerini bir an evvel değiştirmeyi ve bir şişe şampuana sahip olmayı daha önce hiç bu kadar çok istememişti.

"Alex?"

Kız ona yan gözle baktı. "Hı?"

Dudaklarını bastıran Kaiden'in gülmemek için kendini zor tuttuğu anlaşıyordu. "Başka soru?" diye tekrar etti Kaiden.

"Ha... hayır... yok," dedi Alex, nedense başı dönmüş gibi. Sonra kendine geldi ve aralarında hiç mesafe olmadığı düşünülürse gereksiz bir şekilde çığlık attı. "Bir dakika! Bir şey daha var."

"Yurt binasına girmeden önce otuz saniyen var," dedi Kaiden.

Alex, devam etmesi için bir davet olarak algıladı bunu. "A'enara," dedi, "bana bir şey öğrendiğini söylemiştin."

"Zaten biliyor olabileceğini de eklemiştim," diye hatırlattı Kaiden. "Çok az bilgi edinebilmem sinirimi bozdu. Ya da *farklı* demeliydim sanırım."

"Farklı derken?"

"Şu senin hançer tam bir efsane," dedi Kaiden. "Bulduğum hikâyelerin çoğu o kadar sıra dışı ki gerçek mi kurgu mu, ayırt etmek imkânsız."

"Bu beni hiç şaşırtmadı," diye mırıldandı Alex. Çünkü sihirli hançerinin ne kadar garip bir alet olduğunun farkındaydı.

"Meyarinleri Medora'ya sürmelerinden çok önce, Tia Auranlar tarafından yapılan bir hançer olduğunu biliyorum." Kaiden durdu ve "Onların kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Öğrendiğim kadarıyla A'enara birkaç isimle anılıyor. Yıldız Kılıcı, Işık Getiren, Görkemli Bıçak..."

"Ve Çağların Silahı," diye araya girdi, bunları zaten bilen Alex.

Alex başka bir isim eklemeyince, Kaiden, "Bir ismi daha var," dedi. "Gücün Dengesi."

Alex bu ismi daha önce hiç duymamıştı. “Sence bu son isim ne anlama geliyor?”

Alex, Kaiden’in omuz silktiğini hissetti. (Çocuğun kolu, hâlâ omzuna sarılı duruyordu.) “Beni aşar. Ancak tüm bu mitolojik abartının arasında *A’enara* adı, eski metinlerde de sıkça kullanılan başka bir isimle eş anlamlı.”

“Hangi isimle?”

“Vae’varka.”

“Va-e-var-ka,” diye tekrar etti Alex. Ama bu kelime diline pek de hoş gelmedi. “Nedir bu? Bu Vae’varka? Bir insan mı? Bir Tia Auran mı? Yoksa bir Meyarin mi?”

Kaiden ağırlığını kızın diğer omzuna verdi ama kolunu çekmedi. Hatta şu an ona daha da yakındı. “Üzgünüm ama bilmiyorum, Alex. Vae’varka hakkında *A’enara*’dan bile daha az doküman vardı.”

Alex iç çekti. “Bir çıkmaz sokak daha.”

“Belki de değildir,” dedi Kaiden, kızın omzunu hafifçe sıkarak. “Hâlâ bakmadığım birkaç kaynak daha var. Bir şeyler çıkabilir.”

Alex pek umutlu değildi. Eğer geçmişteki Aven bile ona çok fazla bilgi veremediyse, Kaiden’in işe yarar bir şeyler bulabileceğinden şüpheliydi. Hem zaten hayatını kurtarmaya devam ettiği sürece, *A’enara*’nın sırlarını bilmesine de *gerek* yoktu. Sadece merak ettiği için araştırıyordu.

Tüm bunlara rağmen yurt binasına girip ona odasına kadar eşlik eden Kaiden’e teşekkür etti.

Birbirlerine iyi geceler diledikten çok sonra bile, Alex uykuya dalarken, çocuğun kolunun sıcaklığını omuzlarında hissedebiliyordu.

On Dört

“Buna hazır mısınız, çocuklar?” diye sordu Alex, ertesi sabah. Alex, Sir Camden’ın, Medora’nın *eski krallıklarını* (ya da Sir Camden’ın deyimiyle *öte ülkelerini*. Ama Alex bu kelimeyi asla yüksek sesle tekrarlamıyordu) ziyaret etmeye hazır olduğunda gitmesini söylediği, Kütüphane’nin kapılarla dolu koridorunda, Jordan, Bear ve D.C. ile birlikte duruyordu.

“Bu hileli bir soru mu?” diye sordu Jordan zıplayarak.

Yaşadığı onca şeyden sonra onu böyle enerjik görmek çok güzeldi ama yine de...

“Bunu *eğlence* olsun diye yapmıyoruz, Jordan,” dedi D.C. durumu netleştirmek ister gibi. “Yaptığımız şey önemli.”

“Farkındayım,” diye cevap verdi Jordan aynı heyecanla. “Ama bunu yapmayı iple çekmediğini söyleyemezsin herhalde? Azıcık bile olsa?”

Araya giren Bear, “Be de olsa insan her gün Niala’s’a gitmiyor,” dedi.

D.C., “*Hayatımız* değerli de ondan,” dedi. “Duyduğuma göre boğulmak en kötü ölüm şekillerinden biriymiş.”

D.C.'nin endişeleri boşuna değildi. Nialas, Fliplerin başkenti idi ve Deniz Altı Adaları'nın bir parçasıydı. Zaten tek başına "deniz altı" kelimesi bile insanı paniğe sürüklemeye yetiyordu... zira Fliplerin evleri suyun altındaydı.

Ancak Alex, türlerin ayrımı dersinde ve hafta başı öğretmenleriyle yaptığı toplantıda Fliplerin hem suda hem karada nefes alabildiklerini öğrenmişti. İnsansı değil de daha çok amfibi olmalarına rağmen hayatta kalmak için oksijene *ihtiyaçları vardı*. Balinalar gibi. Ya da en azından Alex zihninde onları balinalarla kıyaslıyordu. Bu yüzden su altındaki yerleşkeleri, tıpkı okyanusun dibindeki devasa balondan şehirler gibi basınçlı ve hava doluydu.

Bear dalga geçer gibi sırtarak D.C.'yi dürttü. "Prenseslik etme, annenle baban Nialas'a gelmediler mi? O geziden sağ salim döndüler işte. Bize de bir şey olmayacak."

"Yine de eğlenceli değil," diye tekrarlayan D.C. hafifçe homurdandı, Özellikle de "prenseslik" ile ilgili yorum yüzünden...

"O zaman biz de olgun davranıp, aşağıda su kayağı parkları var mı diye sormayız," diye söz verdi Jordan, nasıl olduysa yüz ifadesini bozmamayı başararak. "Gerçi çok zor olacak ama yaparız."

D.C. dudaklarını büzünce, Alex son birkaç gündür dışarıdan gözlemlediği kadarıyla Jordan'ın bunu kız arkadaşını öpmek için bir davet olarak algılayacağını anlayarak hemen araya girdi. "O hâlde gidebiliriz, değil mi?"

"Evet," dedi Bear.

"Evet!" diye onayladı Jordan.

"...Evet." D.C.'nin daha az heyecanlı ama yine de istekli cevabı en son geldi.

Alex başını salladı ve Kütüphane'ye seslenip, "Lütfen Nialas'a nasıl gideceğimizi bize gösterir misin?" diye sordu.

Sir Camden'in vadettiği gibi, bu defa koridorda sadece birkaç tane kapı vardı. Özellikle de Alex'in şövalye ile birlikte buralarda dolaştığı zamana kıyasla çok daha azdı. O yüzden, durdukları yerden birkaç metre ötedeki bir kapının açıldığını rahatça görebildi.

“Sanırım durağımız burası,” dedi, ileriye doğru yürüyerek. Ancak kapının önüne gelip, eşğin arkasındakini görünce bir sorunları olduğunu anladı.

“Eee,” dedi Jordan, kızın omzunun üzerinden kapının ardına bakarak. “Yanında şnorkel getiren var mı?”

Alex koridorla dışarıyı ayıran bariyerden dikkatle baktı ama derin ve karanlık sulardan başka hiçbir şey göremedi. Merakla elini eşikten içeriye soktu. Geri çektiği parmakları ıslaktı.

“Bir daha deneyelim,” diye mırıldanarak bir adım geriledi. Biraz daha yüksek sesle Kütüphane’ye tekrar seslendi: “Espri anlayışın olduğunu görmek güzel ama bizi Nialas’a *ulaştırarak* bir kapıya ne dersin? Tercihen yüzgeç ve solungaca ihtiyaç duymadan gideceğimiz bir kapı olsa iyi olur.”

Birkaç metre ötede yeni bir kapı daha açılırken, Alex, kulaklarında hafif bir kıkırdama yankılandığına yemin edebilirdi. Kapı, bu defa neyse ki karaya açılıyordu.

“Burayı biliyorum,” dedi D.C., Alex’in durduğu yerden karşıya bakarken. “Burası Tryllin Limanı. Eğer burayı gitmemiz gerektiğini bilseydik köpükkapı da kullanabilirdik.”

Alex gözlerini kısarak kapının ardına baktı ve sadece birkaç ay evvel -D.C.’nin on yedinci doğum gününün hemen ertesi gününde- D.C. ile yürüdükleri ahşap iskeleyi hatırladı.

“İki türlü de boğulmamış olacağız,” dedi Bear, tatmin olmuş bir şekilde başını sallayarak.

“En azından şimdilik,” dedi Jordan. İçindeki bulundukları duruma rağmen sesi çok neşeli çıkmıştı.

Dostlarını yanında getirdiği için pişman olmamayı uman Alex -ki şu âna kadar bundan emin değildi- parlak Tryllin güneşine doğru adım attı. Hepsi birden kapıdan geçip, ışıldayan güneşten gözlerini korumak için ellerini kaldırdı, o an yeni bir ses konuşmaya başladı:

“Gelecek misiniz diye merak etmeye başlamıştım doğrusu.”

Hızla arkasını dönen Alex, rıhtım tırabzanlarına dayanmış olan Jeera'yı görünce çok şaşırdı.

“Şeyyy...” diye mırıldandı, ne söyleyeceğini bilemez bir hâlde. “Selam?”

Jordan'ın arkasına saklanmaya çalışan D.C., “Bu hiç iyi olmadı,” diye fısıldadı.

Alex oda arkadaşının haklı olabileceğini düşünerek korktu.

“Şey, hımmm, sen burada ne yapıyorsun, Jeera?” diye sordu, selamına karşılık alamayınca.

“Cevabı ikimizin de bildiğini düşünürsek, aynı soruyu asıl ben sana sormalıyım, Alex.”

Alex rol yapmayı kesmeye karar verdi. “Bana, beklemem ve Aven'in ne yaptığını görmeden evvel harekete geçmemem söylendi, biliyorum. Ama bunu yapamam, Jeera, üzgünüm. Eğer beni durdurmaya çalışırsan...”

Cümlesini nasıl bitireceğini bilmediği için sustu. Dövüşürlerse Jeera'yı yeneceğine inandığı hâlde, bunu yapmak *istemiyordu*.

“Buraya seni durdurmaya gelmedim,” dedi, tırabzanlardan çekilen Jeera. “Yardıma geldim.”

Bu cümle Alex'i hazırlıksız yakaladı. Havada yankılanan yeni bir ses daha duyunca, şaşkınlığı ikiye katlandı.

“İnsanın ailesinden biri T.A.D.S.'deyse,² başka türlerle iletişime geçmek istediğinde, ona haber vermek mantıklıdır. Özellikle de o kişi Fliplérin insan elçisi olarak atanmışsa.”

Alex başını yana çevirince Bear'ın ağabeyinin güçlü adımlarla yaklaştığını gördü. Çocuğun açık kahverengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

“Blake!” diye bağırdı, yüzü bembeyaz olan Bear. “Sen burada... yani, ben... şey...” Durdu ve tekrar denedi: “Bunu anne-me anlatmadın, değil mi?”

² T.A.D.S. (Türler Arası Diplomasi Servisi) –ed.n.

“Sen ciddi misin?” diye sordu Blake. “Anlatırsam seni ömür boyu cezalandırır.”

Bear biraz bekledi ve “Yani anlatmadın?” dedi.

Başını iki yana sallayan Blake -çocuk bunu öfkeden mi yapmıştı yoksa neşeden mi, Alex anlayamadı- Jeera’nın yanına geçti.

“Biri bana burada neler olduğunu açıklayabilir mi lütfen?” diye sordu Alex.

“Dün gece Kaiden’le konuştum,” dedi Jeera.

Alex donakaldı, kızın ağzından çıkacak şeylerden korkuyordu. Ama endişelenmesine gerek yoktu.

“Artık anladığınızı umduğum bariz sebeplerden ötürü, yeteneğimi insanların öğrenmesine izin vermem genelde,” dedi Jeera. Alex, kızın, Lena’yı ve uzun mesafeden etkisizleştirme yeteneğini kastettiğini anladı. “Kardeşim hiç yapmadığı bir şey yapıp bu bilgiyi benimle paylaşmış olsa da bugün buraya geleceğinizi zaten çoktan hissetmiş olduğumu söylememi daha kolay kabulleneceğinizi düşünüyorum.”

Jeera biraz kaçamak cevaplar verse de, içgörü yeteneği sayesinde Alex’in planlarını bildiğini ima etmeye yetecek kadar çok şey söylemişti.

“Sorun şu ki Flipler üç gün önce, istenmeyen ziyaretçilere sınırlarını kapattılar,” diye devam etti Jeera. “Şu an Deniz Altı Adaları’na girme izni verilen tek insanlar, resmî kanallarla bir toplantı düzenleme yetkisine sahip olanlar.”

“Yani benim gibiler,” diye araya girdi Blake. “Yani burada olmak için yasal bahanesi olanlar. Biliyorsunuz, diğer türlerle irtibat kurmak benim *işim*.”

Alex o an kendini tekmeleyebilirdi. Blake’in türler arası diplomatik hizmet görevinde çalışıyor olması demek, Alex’in diğer türlerle temasa geçmeyi düşündüğü an danışacağı ilk kişinin Blake olması demekti. Ancak o, öğretmenleri dışında başka birine sormayı aklından bile geçirmemişti. Şu an ne kadar dar görüşlü davrandığını ve aslında ne kadar hazırlıksız olduğunu anlıyordu.

Blake'in sözleri, Alex'i doğrularcasına devam etti: "Kesinlikle bana gelmeliydin zira ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin olmadığını tahmin ediyorum."

"Bir şeyler biliyoruz," diye savunmaya geçti Jordan. "Ama her şeyi değil... birazını."

D.C., "Kapalı sınırlar gibi birazını," diye mırıldandı. Bu ne işe yarayacaksa, hâlâ Jordan'ın arkasına saklanmaya devam ediyordu.

Jeera iç çekti. "Sizi ailenize geri götürecek değilim, prenses. Saklanmanıza gerek yok."

D.C. bir yandan muhafıza güvenmek istiyor bir yandan da ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Endişeli gözlerle Blake'e baktı ama çocuk, onun kraliyet ünvanına tepki vermedi. Bu, kızın kimliğini zaten bildiğini gösteriyordu. D.C. çekinerek Jordan'ın arkasından çıktı ve Jeera sözünü tutup onu yakalamadı.

Muhafız onun yerine Alex'e dönüp, "Bugün geleceğini fark eder fark etmez Blake'ten birkaç holo-arama yapmasını istedim. Fliplerin lideri Klan'la bir toplantı ayarladı... Onlara, bir insan delegasyonunun kendilerine önemli bir konu hakkında rapor vereceklerini söyledi."

Blake, "Bunu yaptığım için muhtemelen işimden olacağım," dedi. Bear'a, sanki bu onun suçuymuş gibi, hiç de mutlu olmayan gözlerle baktı. "Ya da en azından bunu iyi bir amaç için yaptığımı ispatlayana dek açığa alınacağım." Koluyla belini kavrayan Jeera'ya biraz daha yumuşak gözlerle baktı. "Geri döndüğümde karşılaşacağım sorunlara değen biri olduğun için şanslısın."

Jeera neşeyle gülümseyip çocuğun dudaklarına hafif bir öpücük kondurunca, bu yeni gelişmeyi bilmediği için çok şaşırان Alex, anın tatlılığıyla eriyip gitmemek için kendini zor tuttu.

Öte yandan Bear, tuhaf bir ses çıkardı. Belli ki o da Blake ve Jeera'nın, *Blake ve Jeera* olduğundan daha yeni haberdar olmuştu.

Bunun üzerine sırtarak kardeşine dönen Blake, "Beni daha sık aramalısın, kardeşim," dedi.

“Daha iki hafta önce görüştük!” dedi Bear. İkisine bakıp elini salladı. “Bu şey ne kadardır devam ediyor?”

Blake düşünceli bir ifadeyle Jeera’ya bakıp cevap verdi: “Aşağı yukarı birkaç aydır. Ama pek duyulsun istemiyoruz. Kaldoras’tayken sana bir şey söylemedim çünkü annemin ya da büyükanne­min duymasını istemedim. Bir düşünsene?”

Bear’ın omuzları gevşedi ve yüzünü bir tebessüm kapladı. “Annem hemen gelinliği tasarlamaya başladılar.”

“Büyükanne­m de düğün pastası tariflerini denemeye,” dedi Blake.

Jordan dudaklarını birbirine bastırdı. “Mmmm. Büyükanne­nin yaptığı düğün pastası. Tatmak için seve seve gönüllü olurum. Ne zaman isterseniz. Gece, gündüz, hiç fark etmez.”

Alex, Jeera’ya bakınca kızın bu beklenmedik düğün sohbeti üzerine biraz sevinip biraz da korktuğunu fark etti. Blake ile sadece birkaç aydır birlikte olduğu düşünülürse, Alex onu suçlayamazdı. Ronnigan kardeşleri ve Jordan’ı hemen susturmazsa kızın kaçarak uzaklaşacağını düşündü.

“İşini kaybedip kaybetmeyeceğine mal olacak bu toplantı,” dedi Alex, sohbeti yönlendirerek, “ne zaman olacak?”

Blake kotunun cebinden çıkardığı ComTBA’sından saate baktı. “Onlara işimizin öğlen yemeğinden önce biteceğini söyledim. Flipler öğleden sonra kestirmeyi severler, o yüzden ne kadar erken gidersek o kadar çok vaktimiz olur. Hem böylece dikkatlerinin dağılmamasını da sağlamış oluruz.”

“Hem buradan ne kadar erken çıkarsanız, birinin sizi durdurma şansı o kadar azalır,” diye araya girdi Jeera. “Danışman Jaxon sana savaş açmış durumda, Alex. Dikkat çekmek için herkese masallar anlattığına inanıyor ve hem orduyu hem de muhafızları sana dikkat etmeleri konusunda uyardı.”

Çok sinirlenen Alex, toplum içinde kullanılmayacak kelimeler dışında başka bir şekilde cevap veremeyeceği için sessiz kalmayı tercih etti.

“Neyseki Komutan Nisha’nın, kolluk kuvvetleri üzerindeki etkisi, onunkinden çok daha fazla,” dedi, mavi gözleri ıslıl ıslıl olan Jeera. “Hem halam seni sevmişe benziyor, Alex. Yani eğer biri seni fark edecek olursa, muhtemelen başını başka yöne çevirecektir.”

Alex gülümsedi. “Sen de mi bunu yapıyorsun, Jeera? Başını başka yöne mi çeviriyorsun?”

Jeera güldü. “Tanrım, hayır. Ben sana yardım ederek açık bir şekilde emirleri çiğniyorum. Ayrıca Blake’i de bu işe karıştırarak, binlerce gizli kuralı da ihlal etmiş oluyorum.” Başını yana eğip devam etti: “Tabii bu süreçte onu da riske atıyorum.”

“O hâlde neden...” Alex duraksadı ama Jeera’nın anlaması için soruyu tamamlamasına gerek yoktu.

“Drock seninle konuştu, değil mi?” Alex başını sallayınca, Jeera devam etti: “O da sana kendi yöntemiyle yardım etti. Ben de aynısını yapıyorum. Politik açıdan elimizin kolumuzun bağlı olduğunu söylemiştir, eminim. Ama kral ve kraliçe bile daha fazlasını yapmayı isterdi.” Jeera, Blake’i göstererek. “Ben de daha fazlasını bu şekilde yapıyorum.”

“Teknik olarak *ben* yapıyorum,” dedi Blake.

“Ve bunun için sana olan minnetimi göreceksin,” dedi Jeera, tatlı bir sesle ve “*daha sonra...*” diye ekledi.

Kıza sırtıp Bear’dan çıkan geçirme sesini duymazdan gelen Blake, Alex’e dönüp, “Sanırım oraya vardığımızda ne söyleyeceğini biliyorsundur?” diye sordu.

Alex hiçbir fikri olmadığını itiraf etmemeye karar verip, “Elbette,” diye cevapladı.

Blake başını salladı ve şakağından öptükten sonra Jeera’yı bıraktı. “Tamam o zaman. Haydi, geldiğimizin sinyalini verelim.”

Alex, çocuğun deri ceketinden çıkardığı parlak bir mercan parçasına benzeyen bir şeyi tırabzanların üzerinden okyanusa atışını meraklı gözlerle izledi.

“Hiç kimse bu işin içinde olduğumu öğrenmemeli, o yüzden size eşlik edecek kişi gelmeden evvel benim gitmem lazım,” dedi Jeera, mercanın battığı yere bakarak. Sonra ciddi gözlerle Alex’e dönüp fısıldadı: “İyi şanslar...” Ardından da yere fırlattığı köpükkapıya girip gitti.

Saniyeler içinde su köpürmeye başladı. Kocaman baloncuklar su yüzeyine fırladı ve derinlerden çıkan bir araç görüldü. Tamamen şeffaf olan, geniş bir araba büyüklüğündeki araç, su yüzeyinde camdan bir kubbe gibi süzülüyordu. Alex daha yakından bakınca zeminin düz olduğunu, aracın insan büyüklüğünde bir kar küresine benzediğini fark etti.

Aracın tam ortasında, parlak yeşil teninde parlak turuncu izler olan dişi bir Flip duruyordu. Çok farklı görünüyordu. Giysileri yosunlardan, deniz kabuklarından, mercan ve diğer okyanus maddelerinden yapılmıştı. Hatta perdeli el ve ayaklarında denizyıldızına benzeyen şeyler bile vardı.

“Elçi Blake,” dedi Flip, yabancı ve tatlı bir ses tonuyla. “Delegeleriniz geçit için hazır mı?”

“Evet, teşekkürler, Glyn,” dedi Blake. Kadın, tırabzanlarda Alex’in daha önce fark etmediği ve içeriye doğru açılan küçük bir kapı açtı.

Bunu yaparken bir yandan da eğilip elini aracın zeminine sürttü ve bir saniye içinde tepedeki şeffaf kapak açıldı. Şu an karşılarında sadece Flip’in üzerinde durduğu zemin kalmıştı. Üst bariyer açıldığı için Blake kapıdan geçti ve kadının yanına, görünmez platforma sıçrayıp indi. Platform suda hafifçe dalgalanınca, Blake dengesini korumaya çalıştı.

“İlk adım en zordur,” diye seslendi onlara. “Ama bu şey...” Kürenin zeminine ayağıyla vurdu. “...bir kaya kadar sağlam, o yüzden korkmayın.”

Alex sık sık görünmez bir yol olan *valisyolunu* kullandığı için, birkaç metre aşağıdaki, cama benzeyen araca zıplamakta hiç tereddüt etmedi. Arkadaşları da ikna edilmelerine gerek kalmadan onu takip ettiler çünkü onlar da -Alex kadar olmasa bile- sonsuzluk yolunda seyahat etmeye alışkınlardı.

Blake onların bu korkusuzluğu karşısında biraz hayal kırıklığına uğramışa benziyordu, sanki onlardan daha fazla tepki görmeyi umuyor gibiydi. Alex, çocuğun da bizzat *valisyolunu* tecrübe ettiğini ve buna rağmen bu deniz aracından ürkmelerini beklediğini düşündü ve gülmemeye çalıştı.

“Herkes hazır mı?” diye sordu Glyn, ürkek ve aksanlı sesiyle.

“Arkadaşlarım daha önce *havakilidi* ile hiç seyahat etmediler,” dedi Blake, “ve ben ne kadar çok seyahat etmiş olursam olayım bir türlü alışamıyorum. Acaba gitmeden evvel zahmet olmazsa senden biraz *aegon* isteyebilir miyiz?”

Glyn zaten kısacık olan eteğinden yosuna benzer bir şey kopartarak Blake’e uzattı.

Blake, “Şerefe,” deyip kadına kadeh kaldırdı. Bunun üzerine Flip’in yanakları kızardı ve telaşla eğilip elini tekrar kürenin zeminine bastırdı. Şeffaf kapak anında kapandı ve araç inanılmaz bir hızla suda yol almaya başladı.

Aegonu beş parçaya böldükten sonra birini kendine alıp diğer dördünü Alex ve dostlarına paylaştıran Blake, “Bunu çiğneyin,” dedi. “Böylece basınçtan dolayı mideniz bulanmaz.”

Alex bu ince, kahverengi şeye şüpheyle baktı zira bu yabancı otu ağzına koyma fikri onu hiç heyecanlandırmamıştı.

“Deniz Altı Adaları okyanus tabanının bulunduğu derinliklerdedir,” diye açıkladı, Alex’in tereddüt ettiğini gören Blake. “Şehirler basınç alanlarıyla korunurlar ama oraya gidip gelirken, basınç, insan bedenini yorabilir.” Kızın elindeki ota bakıp başını salladı. “Bunu çiğne yoksa yüzeye tekrar çıktığımızda şimdiye dek hayal edemeyeceğin kadar berbat bir migren ağrısı yaşayacağınızı garanti ederim.”

Alex ona güvenerek aegonu ağzına yerleştirdi ve tuzlu tadını alınca geçirdi. Zar zor üç kere çiğnedikten sonra bütün hâlinde yuttu ama en azından yosunu yemi  oldu.

Çok memnun olan Blake çenesini kaldırıp, kıza bakışlarını takip etmesini işaret etti. Bunun  zerine suyun altında ne kadar hızlı hareket ettiklerini gören Alex'in gözleri fal ta ı gibi açıldı.

Cama benzeyen araçları sayesinde kristal berraklı ında bir manzara izleyebiliyorlardı. Ancak bu muhteşem hızları sayesinde yüzey artık onlar için imkânsız derecede yukarıda kaldığından, bu kadar az ışıkla ve bu kadar derinde herhangi bir şey görmek çok zordu. Ama bu, görülecek *hiçbir şey* olmadığı anlamına gelmiyordu, özellikle de okyanus tabanına ulaşıp akıcı bir hızla ilerlemeye devam ederlerken.

Alex'in önünden her boyutta deniz yaratıkları gelip geçti. Bunların arasında minik, parlak balıklardan kocaman, keskin di li canavarlara kadar bir sürü yaratık vardı. Alex, gördüğü yaratıklarla iletişim kurmak bir yana, isimlerini bile öğrenmek istemedi. Su altındaki kara parçaları, okyanus tabanındaki geniş ma aralarla birlikte bir görünüp bir kayboluyordu. Mercan kayalıklarını, deniz altı u urumlarını, hatta uzun zaman önce terk edilmiş devasa bir aracın enkazını bile gördüler. Burası yepyeni bir dünya gibiydi, Alex âdeta b y lenmi ti.

Nihayet etrafı doğru dürüst görmeye yetecek kadar yava ladılar ve bir deniz kabuğunun çıkıntısına doğru yaklaşmaya ba ladılar. İnecekleri bölgeye geldiklerinde Alex önündeki manzaraya  a kınlık içinde baktı.

Okyanus tabanında ters dönmüş Japon balığı fanuslarını andıran yüzlerce hatta belki binlerce cam k re vardı. Bir evin sı aca ı kadar büyük olanlardan, Akarnae'nin tüm kampüsünün sı aca ı büyüklükte olanlara kadar pek çok k re bulunuyordu.

Alex'in bunu görebiliyor olmasının nedeni kürelerin içinde bazen bir ya da iki, bazen farklı şekil ve ebatlarda bir sürü ışıklı bina olmasıydı. Bu kürelerin hepsi, birbiriyle bağlantılı şeffaf köprü-tünellerle devasa bir merkezî kubbeye bağlıydı; bu merkezî kubbe, havakilidi araçlarının doğrudan yöneldiği kubbeydi.

Bu su altı şehrinde ilerlerlerken, Alex etrafında gördüğü mimari örneklerini Antik Yunan'da bulunan binalarla kıyaslıyordu. Medora'nın Atlantis'i sayılabilecek bu bölgede gördüğü sütunlar ve kemerler, onu büyülemeye yetti.

Tek cümleyle ifade etmek gerekirse, burası nefes kesiciydi.

"Nialas'a hoş geldiniz," dedi, kızın düşüncelerini bir anda bölen Blake. "Deniz Altı Adaları'nın başkentine..."

“Lütfen yanaşmak için hazırlanın,” dedi Glyn. Sesi hâlâ ürkek-
ti, yine de bu kubbeli şehre dalmış olan Alex’in kulaklarında
kuvvetle yankılandı.

“Burası güzelden de *öte*,” diye fısıldadı Jordan, saygılı bir sesle.

Alex dostlarına bakınca, onların da etraflarındaki manzarayı hayranlıkla izlediklerini gördü.

“Burası... *vay canına...*” dedi, daha fazla cümle kurmayı başaramayan Bear.

D.C. ise hayranlık dolu gözlerle başını sallamaktan başka bir şey yapamadı.

“Yanaşmak” için yaklaşırlarken Alex dönüp cam küreden dışarıyı izlemeye devam etti. Havakilidi aracı merkezî kubbeyeavaşça girdi. Azalan hızları sayesinde Alex şu an etraflarını saran şeffaf kürelerin içindeki figürleri görebiliyordu.

Hepsinin üzerinde farklı renklerde kabile işaretleri olan yeşil derili Flipler, şeffaf kürelerin içindeki cam tünellerden geçiyor ve sanki suyun binlerce kilometre altında yaşamak son derece normalmiş gibi, işlerine gidiyorlardı. Gerçi onlar için bu normaldi ama Alex, kendi gözleriyle görüyor olmasına rağmen buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Kürelerin *dışındaki* Flipler, yüzgeci olmayan deniz insanları gibi yüzüyorlardı ve bunu izlemek çok daha büyüleyiciydi. Perdeli el ve ayaklarını yüzgeç gibi kullanarak, tünellerle birbirine bağlanmış olan kürelere girip çıkıyorlardı.

“Üç saniye içinde yanaşıyoruz,” dedi Glyn. “İki... bir...”

Alex, Flip’in onlara *hazırlanın* dediğini unutmuştu ama endişelenmesine gerek yoktu çünkü havakilidi aracı merkezî kubbenin hemen önündeki daha küçük bir kürenin ağzına doğru süzüldü ve şeffaf tabanda durana kadar alçaldı. Durduklarında Alex dengesini kaybetmedi bile. Dikkati, perdeli ellerini bir kez daha aracın tabanında gezdiren Glyn’e odaklanmıştı. Flip’in bu dokunuşuyla birlikte kürenin açık ağzı, görünmez bir kalkanla mühürlenir gibi kapandı. Böylece yolculukları tamamlanan herkes rahatça merkezî kubbeye geçebilecekti. Glyn parmaklarının son bir dokunuşuyla içeride kalan suyu saniyeler içinde boşalttı ve etraflarında havadan başka hiçbir şey kalmadı.

Glyn, aracın etrafını saran bariyeri açtı, havakilidinin dışında da güvenle nefes alabilirlerdi. Artık okyanusun ağırlığından onları koruyan tek şey olan girişteki küçük kürenin içindeydiler.

“Kendimi tekrar edecek olmama rağmen...” dedi gözleri merakla dolu olan Jordan, “burası *çok güzel!*”

“Eğer bana izin verirseniz, Elçi Blake,” dedi Glyn utanarak, “sizi ve temsilci arkadaşlarınızı Klan’a götüreyim.”

Glyn merkezî kubbeye bağlanan tünellerden birine doğru yönelirken, Blake de onu takip etti. Alex ve dostları da hemen arkalarındaydı.

“Benim geldiğim yerde,” diye fısıldadı Alex, yanında duran D.C.’ye, “başının üzerinden yüzerek geçen deniz canlılarını izlemek için yapılmış olan cam tünelli, akvaryum parkları bulunur.” Durup, şeffaf bariyerin önünden hızla geçen garip, parlak bir balık sürüsünü izledi. “Ama o akvaryumlar *buna* hiç benzemiyor.”

D.C. gördüklerinden o kadar büyülenmişti ki cevap bile veremedi.

Merkezî kubbeye vardıklarında Glyn onları direkt Olimpos Dağı’ndan alınıp okyanusun derinliklerine yerleştirilmiş gibi görünen yapılara doğru yönlendirdi. Altın defne yapraklarıyla süslenmiş beyaz mermerler ve tavanlarıyla zeminleri girdap şeklinde boyanmış sarmaşıklarla süslü mimari yapılar, zamana yenilmemiş ve çürümemişti.

Flip onları kürenin tepesine kadar uzanan kule benzeri devasa bir sütunun önünde durdurdu ve mermer zemin üzerinde işaretlenmiş bir dairenin içine girmelerini istedi.

Hepsi dairenin içine girdikleri anda etraflarında beliren minik bir kubbe, onları cam küreden bir asansör gibi yerden kaldırdı.

Sütundan giderek yükselirlerken D.C. inilti çıkarıyor, Bear da baloncuk benzeri bu asansörün ne kadar güvenli olduğuna dair endişelerini mırıldanıyordu.

Arkadaşlarının bu huzursuzluğu karşısında gülmemek için kendini zor tutan Alex, Blake ile göz göze gelince, onun da kendisi gibi hissettiğini ama bunu gizlemeye zahmet bile etmeden sırtarak baktığını gördü. Alex’in de aynı şeyi düşündüğünü bilen Blake, ona göz kırptı.

En tepeye ulaştıklarında Alex ayaklarının altında uzanan şehir manzarasına büyülenmiş gibi kilitlendi. Nialas, bu merkezî konumdaki kuş bakışı manzaradan çok daha inanılmaz görünüyordu. Glyn boğazını temizleyip, kulenin en tepesine kadar uzanan cam duvarlı, dairesel bir odaya doğru kendisini takip etmelerini işaret ettiğinde, Alex gözlerini manzaradan güçlükle ayırdı.

Odanın tam ortasındaki mermer bir bankın arkasında oturan iki erkek, iki dişi Flip, gözlerini bile kırpmadan Alex'le dostlarına bakıyordu.

Kendisini bir su altı mahkeme salonuna girmiş gibi hisseden Alex, danışmak istercesine Blake'e baktı ancak sonra gözleri, onları bırakıp bankın arkasındaki tek boş koltuğa geçen Glyn'e kaydı.

Beş Flip birbirlerine bakıp uğultulu sesler çıkarmaya başladılar. Alex iletişim kurduklarını fark etti ama içsel çevirmeni bu uğultuları tercüme edemiyordu. Demek ki Xiraxus bu dili hiç öğrenmemişti. Flipler suyun altında, Draekoralılar ise bulutların üzerinde yaşadıkları için Alex buna hiç şaşırmadı. Nihayet uğultular kesildi, Flipler yüzlerini tekrar onlara döndü ve Alex biraz rahatladı.

"Size ve temsilci arkadaşlarınıza hoş geldiniz diyoruz, Elçi Blake," dedi, diğer dördünün tam ortasında oturan ve üzerinde sarı kabile desenleri olan erkek Flip.

Daha yakından bakınca Alex onu *tanıdığını* anladı. Adam geçen yıl akademiye gelmiş ve türlerin ayrımı dersinde konuşma yapmıştı.

"Tork?" dedi ismini hatırlayarak. Bir yandan da şaşkınlıktan takip etmeyi unuttuğu görgü kuralları var mıydı diye düşündü.

Flip -Tork- ona parlak ve düşünceli gözlerle baktı. "Sen Akarnae'de öğrencisin." Sonra bakışları Jordan, Bear ve D.C.'ye yöneldi. "Sizler de öyle."

Tork tarafından hatırlandıkları için şoke olan Alex sadece başını sallayabildi.

"Acaba burada ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

Aslında bu, Alex'in tam da ihtiyacı olan açılıştı ama şu an önlerinde durduğu için nereden başlayacağını bilemedi.

Çaresiz gözlerle Blake'e döndü. Çocuk neyse ki kontrolü ele aldı.

“Klan’ın onurlu üyeleri,” dedi, “size arkadaşlarım Alexandra Jennings, Jordan Sparker, Barnold Ronnigan ve Del... şey... Deluh Coselle’i takdim edeyim.”

Eğer bu çok tehlikeli olmasaydı, Blake’in D.C.’nin ismini neredeyse ağzından kaçırarak olması komik görünebilirdi. Ziyaretleri politik birtakım sorunlara yol açabileceği için, Alex’in ihtiyacı olan son şey, Fliplerin ziyaretine insan bir prensesle geldiklerini belli etmek olurdu.

“Sizleri de sevgiyle selamlıyoruz, temsilciler,” dedi diğer erkek Flip ve kibarca başını eğdi. Parlak yeşil teninde, mavi renkli kabile izleri vardı. “Ben Neiko, bunlar da diğer klan lideri dostlarım Ayva ve Eefi...” Birinin pembe, diğerinin mor izleri olan iki dişi Flip’i başıyla işaret etti. “Tork ve Glyn’i zaten tanıyorsunuz.”

Alex başını eğerek hepsine tekrar selam verdi ve Glyn’in -halkının *lideri* olan kadının- onları almak için neden şahsen gönderildiğini merak etti. Ama belki de Fliplerin tarzı buydu. Sorma riskine girmek ve olduğundan çok daha safmış gibi görünmek istemedi.

“Bizimle bu kadar kısa süre içinde görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz,” dedi, bir adım öne çıkarak. Odada başka koltuk olmadığına şükretti çünkü şu an jüri koltuğuna benzeyen uzun, mermer bankın arkasında oturmakta olan Fliplere ayakta durarak bakması onun için daha iyiydi. Eğer oturması istenseydi, gözü daha çok korkabilirdi.

Ayva ağır aksanıyla, “Zikkatimizi zönelmemiz zereken acil bir zonu olduğu zöylendi,” dedi. “Ancak zizler zencecik zocuklarsınız. Eğer zuyduklarım zoğruysa, öğrencisiniz.”

“Sizi temin ederim ki söyleyeceklerim acil ve dikkatinizi yöneltmeniz gereken bir konu,” dedi Alex, dikkatli ama ciddi bir ses tonuyla. “Yaşımın tanık olduğum şeyler konusundaki güvenilirliğimle bağdaştırılmaması gerekir.”

“Zuna zağmen, zuraya zelip bizden zalkınızın zemsilcileri olduğunuza inanmamızı zekliyorsunuz,” dedi Ayva, “üstelik zadece zirer zocuk olduğunuz hâlde.”

Alex kendini savunma fırsatı bulamadan Blake araya girdi. “Sayın klan liderleri, beni birkaç yıldır tanıyorsunuz,” dedi, Alex’in yanına gelerek. “Arkadaşlarım genç görünebilir, bu yüzden onlara güvenme eğiliminde olmamanızı anlıyorum. Ancak *bana* güvenmenizi istiyorum. Söyleyecekleri, hayati önem taşıyor. Lütfen onları dinleyin.”

Flipler birbirlerine bakıp sözsüz lisanlarında iletişim kurarlarken yine uğultular yükseldi. Bir ya da iki dakika sonra tekrar Alex ve dostlarına döndüler.

Bu kez, sesi en az Glyn kadar ürkek çıkan Eefi konuştu. “Anlatın, insanlar, sizi dinleyeceğiz.”

Rahatlayarak, tuttuğunu bile fark etmediği nefesini veren Alex, arkadaşı D.C.’nin onu desteklemek için uzanıp elini sıktığını hissetti. Bu da hikâyesini anlatmaya başlaması için ona gereken cesareti vermeye yetti.

“Tam bir kazanç olmadı.”

Alex yemekhanede tam karşısında oturmakta olan Jordan’a bakıp, “*Hiçbir* şekilde bir kazanç olmadı. Ne kadar hızlı geri dönmemizi istemelerine bakılacak olursa, yüzeye kadar yüzerek gitmemizi söylememelerine şaşırdım,” dedi.

Sabah yaşadıkları başarısızlığa sinirlenerek yemeğinden bir yudum aldı. Flipler onun Aven’in şu an Meya’ya hükmettiğini söylemesini kabul etseler de, şehirleri okyanusun derinliklerinde son derece güvenli olduğundan, bu durumun onları neden endişelendirmesi gerektiğini anlamadılar. Dahası, uyarıları dikkate bile almayıp uğuldayarak güldüler... Ki bunu anlamak için Alex’in çevirmene ihtiyacı yoktu.

Onları ikna etmek için ne kadar çabalarsa çabalasın, onlar güvende olduklarından son derece eminlerdi. Bu nedenle, zamanı gelince ihtiyaç duyulacak olan desteği verme fikrine sadece gülüp geçtiler.

“Bizler tedbirli bir türüz, Alexandra Jennings,” dedi, beş klan liderinin en diplomatik olanı Tork. “Her türlü düşmanlıktan her ne pahasına olursa olsun kaçınıyoruz. Bu da başkalarının işlerine karışmamamız anlamına gelir. Üzgünüm ama size yardım edemeyiz.”

D.C. dikkatsizlik edip eğer Aven onları hedef alırsa, o zaman ne yapacaklarını sorduğunda Fliplerin hepsi tekrar gülmüş ve Ayva, “Zöyle zir şey olmaz,” demişti.

Kadının bu netliği, Alex’i telaşlandırdı. Uyarılarına saygı duymamalarından daha da kötüsü, bu uyarıları tamamen yok saymaları olmuştu. Ancak Alex’in onları tehlikede olduklarına ikna etmesinin bir yolu yoktu, onlara gözlerini açmalarını ve içinde bulundukları akvaryumdan dışarıya bakmalarını bağıarak söylemek dışında...

Endişesini az da olsa hafifleten tek şey, havakilidi aracında geçirdikleri sessiz ve sefil yolculuktan sonra Tryllin Limanı’na geri döndüklerinde, Glyn ile göz göze gelmesi ve kadının onunla konuşma cesaretini toplaması olmuştu.

“Kardeşlerim bizim tedbirli bir tür olduğumuzu söylerken doğruyu söylüyorlardı,” dedi Flip. Alex’in tüm dikkati onun üzerindeyken, kadının çekingenliği daha da artmıştı. “Yaklaşan bir tehditle ilgili fısıltıları biz de duyduk, bu yüzden sınırlarımızı kapattık. Tedbirli olmaktan başka bir şey yapamayız ve inandığınız şeye rağmen, uyarılarınız dikkate alınacaktır. Daha fazlasını sunamadığımız için üzgünüm.”

Alex, sonuç istediği gibi olmasa da, Flip’in bu kabullenişine minnettar olmuştu. O sadece Medora’nın en güçlü diğer üç türünün insanlarla ittifak kurmaya daha istekli olmasını veya en azından uyarılarını daha acil olarak görmesini umuyordu.

“Kaldır başını, Alex,” dedi, ona bir kâse dondurma uzatan Bear. “Tamam, Flipler bize destek olmak konusunda o kadar da heyecanlanmadılar ama bu, dünyanın sonu demek değil.”

Alex yüzünü buruşturdu ve masanın sarsıldığını hissetti. D.C. ya da Jordan masanın altından Bear’ın bacağına tekme atmış olacak ki Bear acıyla tıslamıştı.

“Yanlış kelime seçimi, dostum,” diye mırıldandı Jordan.

Bacağını ovmak için eğilen Bear, kaşlarını çatarak D.C.’ye baktı -demek ki çocuğun bacağına vuran oydu- ve tartışmaya devam etti: “Olabilir. Ama bir düşünün. Eğer iddia ettikleri kadar tedbirlilerse, zaten Aven ve ordusuna karşı savaşmak konusunda fazla bir işe yaramayacaklardır. Muhtemelen okyanuslarına geri dönüp mümkün olduğunca uzağa yüzmeye çalışırlar.”

Belki de Bear haklıydı ama Alex yine de sabah çok daha verimli sonuçlar almış olmayı dilerdi.

D.C., “En azından bizi ya da Blake’i, aileme ve konseylerine rapor edecekleri konusunda endişelenmemize gerek kalmadı,” dedi. “Bizi ciddiye almamış olmalarının yararlarından biri.”

Bu kadarı doğruydı, bu sabah yaşadıklarının birkaç olumlu getirisinden biriydi. Klan onları bir uyarı ile salıvermiş ve IADH’ye resmî bir şikâyetle bulunmayacaklarını söylemişlerdi. Alex, dostları, Blake ve Jeera sorun yaşamayacaklardı.

“Bundan sonrası daha iyi olur, değil mi?” dedi Jordan ve Alex’in dondurmasını elinden kaptı, herhalde yemeyeceğini anlamıştı. “Sırada Maroo var. Jarnockların ürkek ve dikkatli olmadıklarını biliyoruz. Öğleden sonramızın çok daha iyi geçeceğinden eminim.”

Alex’in Jarnocklarla yaşadığı tek tecrübe, yine türlerin ayrımı dersindeydi. Mareek isimli bir tanesi, sınıflarını ziyarete gelmişti. Toprakla kaplı bu küçük adam, ziyareti boyunca bir bariyerin arkasında durmuştu zira her ne kadar son derece medeni olsa da -ve türü hakkında sorulan soruları cevaplamaktan çok mutlu olsa da- ara sıra onlara bağırarak zehirli oklar fırlatmıştı.

Jordan'ın da dediği gibi eğer diğer Jarnocklar da Mareek gibiyse, ne çekingen olabilirlerdi ne de dikkatli. Belki de Alex'in asıl ihtiyacı olan şey buydu. Ve tabii *insanlık*...

Alex öğretmenleriyle yaptığı toplantıda fazladan tek bir bilgi edinebilmişti. O da ağaçta yaşayanların gölgeli şehri olan Maroo'nun Tryllin'in kuzeybatısındaki küçük bir adada olduğuydu. Bütün ada köpükkapılarla girişlere karşı korunuyordu, bu nedenle oraya sadece bir nakliye aracı ile gidilebilirdi. Alex, Kütüphane'nin onlara doğrudan Maroo'ya erişim sağlayacağından emindi, hem de bir araca gerek kalmadan. Ama öğretmenler -özellikle de Darrius- gidecekleri kapının yerini mutlaka not almasını, aksi takdirde o ve dostlarının dönüş yolunu bulamayacaklarını söyleyerek Alex'i uyarmıştı.

Alex bunu yapacağına söz vermişti ve her ne kadar bu konuda hiç endişe etmese de, öğleden sonralarının nasıl geçeceği konusunda heyecanını bastıramıyordu.

"İşte planımız," dedi dostlarına. "Bir saat sonra Kütüphane'nin fuayesinde buluşup doğrudan Maroo'ya gideceğiz. Umarım bu sabahkinden daha iyi sonuçlar alırız."

"Kyia ile Zain bu yaptıklarını duyunca umarım sana çok kızmazlar," dedi D.C., Alex'in -artık Jordan'ın- dondurmasından bir kaşık alırken.

D.C.'ye tamamen katılan Alex yüzünü buruşturdu.

Dostlarıyla birlikte Maroo'ya hemen gitmemelerinin sebebi, Nialas'tan döner dönmez Alex'in yatağında bir not bulmasıydı. Kyia'nın şık el yazısıyla yazılmış olan notta sadece tek kelime ve kızın adı vardı:

Neredesin?

-Kyia

Alex bu sorunun pazar sabahı nerede olduğuyla ilgisi olmadığını farkındaydı, Kyia aslında Alex'in *tüm hafta* boyunca nerede olduğunu bilmek istiyordu. Ancak hem sabah hem akşamki eğitimleri arasında (gün içinde akademideki dersleri bir yana...) Alex'in Draekora'ya dönecek vakti kalmamıştı.

Niyx ve Athora ile yaptığı eğitimleri bir sır gibi saklamak zorunda olduğu için artık Meyarin dostlarını ziyaret etmesi ve kafalarını rahatlatması gerektiğinin farkındaydı. Ayrıca onu yine aramaya çıkmalarını istemiyordu çünkü ona bu notu bırakmak için Kyia, Roka'nın başından ayrılmak durumunda kalmıştı ve bu, Alex'i endişelendiriyordu. Onu gerçekten merak etmeseler Kyia bunu yapmazdı. Ya da ona çok ama çok kızmasalar.

"Bir saat sonra, fuayede." Alex kendi endişesini ele vermemek için D.C.'nin yorumuna yanıt vermedi.

Arkadaşları başlarını sallayarak onu onayladıktan sonra, Alex kalkıp doğruca yurt odasına gitti ve D.C. nereden ve *kimden* aldığını sormasın diye dolabına sakladığı *laendradan* biraz alıp hemen Kütüphane'ye koştu.

Draekora'ya açılan kapıdan geçer geçmez etraftaki hiçbir Meyarin'le göz göze gelmemeye çalışarak, doğruca Roka'nın çadırına yöneldi. Bu kez varacağı noktaya saldırıya uğramadan gitmeyi başardı ve tereddütsüz bir şekilde içeri girdi.

Girdiği an önce geldiğini haber vermesi gerektiğini fark etti. Zira güneşten myrox ile korunan çadırın içindeki Kyia ve Zain hararetli bir tartışmanın tam ortasındaydı.

...Ve yalnız değillerdi.

On Altı

Onu görünce bir anda sessizliğe bürünen üç kişi daha kafalarını Alex'e çevirdi. Bu üç kişi, kraliyet konseyinin üyeleri idi.

İlki, haber vermeden içeriye girdiği için Alex'e ölümcül bakışlar fırlatan *Loro Gaiel*'di.

İkincisi, Meya'da kraliyet ailesiyle birlikte yediği resmî bir yemekte tanıştığı *Loren Hanedanı*'nın temsilcisi *Loro Roathus*'tu. Alex haftalar boyunca bu antik kentte gezmiş ve orada yaşayanlarla tanışmıştı fakat bu bilge Meyarin, gördüğü kadarıyla türünün en yaşlısıydı. Adamın gri saçları ve çizgilerle dolu yüzü, çok ama çok uzun yıllardır yaşadığını belli ediyordu.

Çadırdaki son Meyarin, Alex'in geçmişte geçirdiği süreçte tanıştığı *Loro Cykor*'du. Onunla *Aeylia* olarak tanışmıştı, o yüzden adamın onun şimdiki zamanda kim olduğu ya da bir zamanlar tanışmış oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Geçmişte de Alex adamı çok iyi tanımamıştı ama *Raedon Hanedanı*'nın başı olduğunu biliyordu... ve *Niyx*'in babası olduğunu.

“*Senin* burada ne işin var?” diye çıkıştı Gaiel, Alex’e. Adam o kadar öfkeliydi ki, Alex adamın dişlerini göstermediğine şaşırırdı. “Aramızda hoş karşılanmadığını çok net ifade ettiğimi sanıyordum.”

“Ben de senin fikirlerinin umurumda bile olmadığını çok net ifade ettiğimi sanıyordum,” diye karşılık verdi, içeriye giren Alex.

“Alex,” dedi Kyia, kızı uyarmak ister gibi.

Alex kızın yüzündeki ifadeyi de sesindeki uyarı tonlamasını da anlayamadı.

Şaşkınlığını belli etmeden, neler olduğunu sormaya fırsat bulamadan, Zain yüksek sesle iç çekip, “Zamanlaman hiç iyi değil, küçük insan,” dedi.

Alex içinde *laendra* olan keseyi yere bırakıp, “Burada neler oluyor? Neden tartışıyorsunuz?” diye sordu. Hiç kimse cevap vermeyince ellerini beline koyarak, “Hiç iyi bir sabah geçirmedim ve umduğumun aksine talihsizliğim, öğleden sonramın da hiç iyi geçmeyeceğini gösteriyor. Fazla kalamam ve şu an herhangi bir saçmalığı çekecek sabrım yok, o yüzden biri bana cevap verirse iyi olur.” Anlamlı bir şekilde öne doğru eğilip, “*Derhâl*,” diye tısladı.

Her ne kadar tam olarak cevap vermese de ilk konuşan Cykor oldu. “Astophe’nin ona neden şımarık dediğini şimdi anlıyorum. *Tel de sondrae nevara sesa dom.*”

Diğer dördü de aynı sözleri tekrarlayınca, Alex korkudan yerinden sıçramamak için kendini zor tuttu: Bu sözler, “Işık onu yuvasına getirsin,” anlamına geliyordu.

Bunun insan dilinde “huzur içinde yatsın” ile aynı manaya geldiğini anlayan Alex, Cykor’un “şımarık” yorumuna karşılık vermek bir yana, ne söyleyeceğini bile bilemedi ve çok rahatsız oldu. Susmayı tercih etti ve ayağını yere vurup birinin cevap vermesini bekledi.

Alex’in ruh hâlini son derece net bir şekilde anlayan ve bir duvar gibi gergin görünen Kyia, “Gaiel, Aven’ı görmeye gitti,” dedi.

Alex'in nefesi kesildi. Derken adamın bu denli aptalca bir şey yapmış olması *fikri* karşısında hissettiği şaşkınlığı ifade edecek kelime bulamadığından, garip bir ses çıkararak tepki verdi.

"*Norot* yanlış kralla takas anlaşması yapabileceğini sandı," dedi Zain, dişlerinin arasından.

Alex öfkeden ışıldayan gözlerini bu dayanılmaz konsey üyesine yöneltti. "Bana bunu yapmadığını söyle."

Gaiel kollarını göğsünde birleştirdi. "Yaptım. Bizimle pazarlık yapmaya istekli. Bunu duymak seni çok şaşırtmayacaktır ben-
ce..." Kyia ile Zain'e sert bir bakış atıp, "...bazılarının aksine," diye cümlesini tamamladı.

Alex, Gaiel ile yolları son kesiştiğinde adamın ne söylediğini hatırlayarak keskin bir şekilde gülmeye başladı. Şimdi Kyia ile Zain'in neden bu kadar gergin olduklarını anlıyordu. "Takas olarak beni teklif ettin, değil mi? Beni ona gümüş tabakta sunacağını söyledin."

Gaiel başını kaldırıp kıza tepeden bakarak karşılık verdi.

Alex, "Söyle, *Loro* Gaiel," diye, ismini tükürürcesine telaffuz etti ve A'enara'yı çağırmamak için yumruklarını sıktı. "Sence Aven için ben ölü mü daha değerliyimdir yoksa diri mi?"

"Senin gibi işe yaramaz bir insanı ona verdiğimizde, Aven bizi talep etmeyeceği garantisiyle, şehrimize geri dönmemize izin verecek," diye tısladı Gaiel.

"Gaiel, sana bunun olmayacağını çok net bir şekilde ifade etmiştik," diye çıkıştı Zain.

Alex bu konuya müdahale etmek istemedi. Onun yerine, "Aven bu takası sana söz verdiği gibi bitirmez... Beni ona teslim ettiğin an, elindeki tüm pazarlık gücünü kaybedersin. Seni oracıkta talep eder. Hatta..." Adamın vücudunda gümüşü bir yara var mı dikkatle baktı ama bulamadı, yine de giysilerinin altında gizli bir yara olabilirdi. "Çoktan talep etmemiş olduğunu nereden bilelim? Eğer onunla yüz yüze görüştüysen, söylediğin şeylere nasıl inanabiliriz? Şu an onun elçisi bile olabilirsin."

“Ben aptal değilim,” diye gürledi Gaiel, tüm kanıtlar tersini gösteriyor olsa da. “Onu balkonunda tek başına kalana kadar bekledim ve açık havada *valisyolundan* inmeden onunla konuştum, yani bana dokunamazdı. Sadece konuştuk. Hepsi bu.”

“Bunun için sadece senin sözüne güvenmemiz gerekiyor ama,” dedi Alex.

“Benim sözüm yeterli olacaktır, insan,” diye kısa bir cevap verdi Gaiel.

Adamın talep edilip edilmemiş olduğunu Alex’in anlamasının tek yolu, tıpkı Jordan’a yaptığı gibi kendi iradesini zorla adamın üzerinde kullanarak, eğer gerekiyorsa onu serbest bırakmaktır. Ancak Alex bu riske girecek kadar ona yaklaşamazdı. Aksi takdirde adam onu tuttuğu gibi *valisyoluna* bindirir ve talep edilmiş olsa da olmasa da doğrudan Aven’a götürürdü.

Hem adam gerçekten talep edildiyse eğer, Alex’e karşı bu kadar düşmanca davranmazdı. Alex bundan emindi. Eğer Aven onu bir kukla gibi oynatıyorsa, Alex’in üzerinde sahte bir güven hissi uyandırmaya çalışır ve savunmasız kaldığı an saldırırdı. Ancak Gaiel’in tavırları, Alex’in ona güvenmesini engelleyecek kadar fazla sinirlenmesine neden oluyordu ve bu, Aven’ın hiç işine gelmezdi.

Alex’in bildiği kadarıyla, Aven stratejileriyle ünlüydü. Eğer bu konsey üyesinin zihnini ele geçirmiş olsaydı, onu kendi çıkarları için kullanmaması mümkün değildi. Öte yandan Gaiel tamamen içgüdüsel davranıyordu.

Alex, onu bir tehdit olarak görmeli mi görmemeli mi, karar veremedi.

“Aven’la görüştün ve şehre girmeniz karşılığında beni ona vermeni istedi senden?”

Gaiel gözlerini kısıp başını salladı.

“Sen ne dedin?”

Gaiel cevap vermeyince, Roathus ilk kez konuştu: "Gaiel, asiprense bu teklifi konseye sunacağını söylemiş. Ya da konseyden geri kalanlara."

"Sen gelmeden önce bunu tartışıyorduk," diye araya girdi Cykor. "İtiraf etmeliyim ki Aven'in teklifi kulağa çok hoş geliyor. Bize yeterince dert açtığın ve artık senden kurtulmamız gerektiği konusunda ben de Gaiel ile aynı fikirdeyim. Yani bu toplantıda konuşulanlar pek de senin lehine şeyler değil, genç ölümlü."

"Hepiniz *shogotsunuz*," diye gürledi Zain. "İkiye karşı iki kaldık ve son kararı Roathus'un oyu belirleyecek. Bu da eşit dengede olduğumuzu gösterir. Olmasaydık bile..." Sesini alçaltarak tehdit ediyormuş gibi konuştu: "...fark etmezdi. Çünkü Alex'i hiçbir şey karşılığında teslim edecek değiliz."

"Sizce Aven onu neden bu kadar çok istiyor?" diye sordu Kyia, konseye. "Aven aptal değil. Hükümdarlığına karşı, Alex'in bir tehdit hatta belki *tek* tehdit olduğunu gayet iyi biliyor çünkü Alex tek başına bile ona direnebiliyor. Alex, halkımızı Aven'in talebinden kurtarma gücüne sahip. Onu çaldığı tahttan indirecek güce de özgür Meyarinler olarak şehrimizi yeniden inşa etmemizi sağlayacak güce de sahip. Aven onu *bu* yüzden istiyor. Çünkü eğer Alex'e sahip olursa, o zaman türümüz ve bu dünyadaki diğer *tüm* türler üzerindeki zaferini garantilemiş olacak." Kyia sesini alçaltarak sözlerini bitirdi: "Alex olmazsa hiçbirimiz için bir umut kalmaz."

Çadıra bir sessizlik çöktü. Ta ki...

"Bu şimdiye dek duyduğum en saçma şey," dedi Cykor, alay eder gibi bir ses tonuyla. "Gerçekten gülünecek bir şey. Yani şu kıza bir baksanıza." Alex'e bakıp, küçümser gibi, "Alınma lütfen," dedi.

Alex acaba buna nasıl alınmayacaktı?

Kendini tutamadı ve zihninden, "*Niyx, çok çok özür dilerim ama baban tam bir pislik*," dedi.

Cevap anında geldi. Herhangi bir detay istemediğine bakılacak olursa, babası ile olan ilişkisi açıkça ortadaydı. *"Bana bilmediğim bir şey söyle."*

"Burada seçenek falan yok," dedi Gaiel. "Aven'in özgürlük teklifini kabul edip, onun hükümdarlığında Meya'ya dönerek kendi rahat yuvamızda yaşamaya devam edebiliriz. Ya da korkaklar gibi burada tıkılıp zavallı bir insanın bizi kurtarmasını mı bekleyeceğiz? Ne yani?" Güldü. Kahkahası çok sert ve zalimdi. "Onun yerine talep edilme riskini bile tercih ederim."

"Fikrini zaten belirttin, Gaiel," dedi Kyia. "Geriye sadece Roathus'un oyu kaldı."

Zain parmaklarını çıtlatıp hatırlattı: "Ve bu oy sadece bir formalite. Dediğim gibi, Alex hiçbir yere gitmiyor."

Gaiel, "Sen var ya..." diye öfkeyle Zain'e döndü ama Roathus araya girdi.

"Yeter," dedi yaşlı Meyarin, kendi ana diliyle. İtiraz istemediği, sesinden belliydi. "Şımarık çocuklar gibi davranıyorsunuz. Endişelenecek çok şeyimiz var zaten, bir de sizin kavganızla uğraşmayalım. Gözlerinizi açın ve bu konunun sizden çok daha önemli olduğunu görün artık, tıpkı bu ölümlü kızıdan da çok daha önemli olduğu gibi."

Bu sözler karşısında herkes kendini suçlu hissetti ve yaşlı Meyarin konuşmasına devam etti: "Son kararı belirleyecek oyu vermek kolay bir şey değil ama bu durumda Gaiel haklı, yani burada seçenek falan yok."

Alex kalbinin paramparça olduğunu hissetti. Gaiel kibirli, Cykor sıkılmış gibi görünüyordu. İyice gerilen Kyia ve Zain itiraz etmek için ağızlarını açtılar. Ancak Roathus elini havaya kaldırıp sözlerini sürdürdü.

“Eğer kızı Aven’a vermezsek, şehrimiz için savaşmak zorunda kalırız -hatta dünyamız için- ve bu da kendi halkımız, kendi ailelerimiz, kendi dostlarımız ve Aven’ın kontrolü altında olan herkesle savaşmamız anlamına gelir. Sevdiklerimizi kaybedebiliriz ve galip geleceğimizin bir garantisi de yok.”

Gaiel daha da kibirli bakmaya başlayınca Alex adamın birazdan bir kuş gibi öteceğini düşündü.

“Bununla birlikte,” diye devam etti Roathus. Bunun üzerine Gaiel adama keskin bir bakış fırlattı. “Eğer kızı Aven’a verirsek, o zaman Kyia’nın da dediği gibi, galip geleceğimizin hiçbir garantisi kalmaz... Bunun için bir *umudumuz* bile olmaz. Sevdiklerimiz yaşamaya devam eder ama Aven’ın kontrolü altında ve kendi iradelerini kullanamadan. Üstelik bizi talep etmeyeceğine dair verdiği sözü tutacağına güvensek bile, türümüzün kalan son umudunu da kendi çıkarlarımız için takas etmiş olduğumuz gerçeğiyle nasıl yaşarız?” Roathus başını iki yana salladı. “Hayır, burada bir seçenek falan yok. Bu konu artık Aven’ın ölümlülere güttüğü kan davasının çok ötesine geçti. O, Meya’ya da bizim gibi yuvasına ve halkına karşı sorumluluğu olan geriye kalmış birkaç özgür kişiye de savaş açtı.”

Roathus herkesin gözüne tek tek bakarak, yavaşça ve bu kez ortak dilde sözlerini bitirdi: “Kızı Aven’a veremeyiz. Bunu yapmak Meyarin türünün sonu olur. Ve zaten bildiğimiz gibi, Medora’nın da öyle.”

Alex gerçekten çok rahatlamıştı. Diğer üçü, Alex’in illa teslim edilmesi gerektiğini söylese de Kyia ile Zain, onu buradan güvenle çıkarırdı, Alex buna inanıyordu inanmasına ama eğer Roathus’un söylediklerini doğru anlamışsa, o zaman bu bilge adam da Aven’la savaşmayı istiyor demekti. Sadece Meya için değil ama *Medora* için de. Ve eğer son karar onun oyuna bağlıysa, bu durumda konseyle birlikte Draekora’daki tüm özgür Meyarinler de bu karara uyardı.

“Böyle bir rezillik olamaz!” diye haykırdı Gaiel. “Kız sadece tek bir insan!”

“Aven da sadece tek bir Meyarin,” diye sakin bir şekilde karşılık verdi Roathus. “Buna rağmen başımıza açtığı işlere bak. Kar topu yuvarlana yuvarlana bir çığa dönüşebilir. Kuvvetli iradesi olan bir bireyin gücünü hafife alma, Gaiel... İnsan da olsa Meyarin de olsa fark etmez.”

Çok kızan ama Roathus’un bu sağlam ve bilgece duruşu karşısında itiraz etmek istemeyen Gaiel homurdanarak arkasını döndü ve ardına bile bakmadan çadırdan çıktı.

Cykor da onun peşinden gitti ama gitmeden evvel Roathus’u saygıyla selamlayıp, Alex’e kendisini mikroskop altındaki bir örnekmiş gibi hissettiren gözlerle baktı.

Çadırda dördü kalınca Roathus, Alex’e döndü. “Beklentilerimizi karşılamayı gönülden umur ederim, Alexandra Jennings,” dedi ihtiyar gözlerini kızın gözlerinden ayırmadan. “Şunu bil ki içimizdeki savaş, dışarıdaki savaştan çok daha büyüktür. Bu savaşın büyük bir kısmını arkadaşımız olduklarını iddia edenlere karşı veririz ama kılıçlarla değil, kelimelerle. Politikaların, cesaretini kırmasına izin verme ve gerçekte kiminle savaştığını asla unutma. Ve ne için savaştığını...”

Bu bilge sözlerin ardından başını eğerek kızı selamladı ve arkasını dönüp çadırdan çıktı.

Yalnız kaldıklarında Alex, “Biliyorsunuz,” dedi Zain ile Kyia’ya, “buraya, notunuzu bulduğum ve size sağ olduğumu ispatlamak için geldim. Bunların *hiçbirini* beklemiyordum.”

Kızın omzunu tutup onu dostça sarsan Zain, “Bunu beklenmedik bir lütuf gibi gör, küçük insan,” dedi ama o kadar sertti ki Alex kemiklerinin bile titrediğini hissetti. “Bugün büyük bir zafer kazandık: Önümüzdeki savaşta Meya’nın -yani geride kalan biz özgürlerin- senin yanında olacağını garantiledik.”

“Nankörlük etmek istemem ama şu beni kurban etme meselesini görmezden gelemeyiz çünkü eğer sonsuza dek burada yaşamak istemiyorsanız, pek seçeneğiniz kalmayabilir. Ya Aven’la savaşır ya da ona katılırsınız,” dedi Alex.

“Alternatif olarak, Aven’ı kendi başımıza tahttan indirmeye çalışabiliriz,” dedi Kyia. “Bu durumda da onu yine yener ve sürgün ederiz. O da ölümlülerden intikam alma planlarını özgürce sürdürür. Sadece, bunu tahtı olmadan yapar.” Durdu. “Gerçi sensiz başarılı olma şansımız çok düşük.” Tekrar durdu. “Üstelik tüm şehir halkı hâlâ Aven’a bağlanmış durumda.”

“Hepimiz ölümlülerle resmî anlamda ittifak kurmamızın kaçınılmaz olduğunu biliyoruz,” dedi şişkin kollarını göğsünde birleştiren Zain, “ama sen de egolarımıza hitap ederek zaferi kabullen lütfen.”

Alex sırtıttı. “Bunu yapabilirim.”

“Güzel,” dedi Kyia. “Şimdi bize neden senden bir haftadır haber alamadığımızı anlatmak ister misin?”

“Üzgünüm,” dedi Alex içtenlikle, “daha önce gelmeliydim. Ama sizi son gördüğümünden bu yana... işler... biraz *kızıştı*.”

Zain kaşlarını kaldırdı. “Biraz daha açık konuşur musun, küçük insan? Çünkü inan bana çok meraklandık.”

Alex omuz silkip ayaklarına baktı. Bunu yapınca da yere bıraktığı kese gözüne çarptı.

“Barış teklifim,” dedi keseyi Kyia’ya uzatarak. “Sizi ihmal ettiğim için bir özür gibi say.”

Kyia merakla keseyi açtı ama içindekini görünce yüz hatları sertleşti. “Alex, sana...”

“Yemin ederim Gümüş Orman’a gitmedim,” dedi Alex, ellerini havaya kaldırarak.

“O zaman bunu nasıl...”

“Lütfen sorma,” diye, neredeyse fısıldayarak araya girdi Alex. “Çünkü cevap veremem. Ama sana verdiğim sözü tuttuğumdan emin olabilirsin.”

Kyia kızın doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak ister gibi gözlerinin içine baktı. Sonra gevşeyip derin bir iç çekti. “O zaman sağ ol,” dedi. “Bunu nasıl elde ettiğini bilmiyorum ama sana minnettarız.”

“Eğer bitecek olursa bana haber ver, belki biraz daha bulabilirim,” dedi Alex.

Kyia başını sallayıp keseyi çadırın kenarındaki masaya bıraktı.

“Az evvel söylediğimde ciddiydim... fazla kalamam,” dedi Alex. “Bu öğleden sonra Maroo’ya gitmem lazım.”

Zain, “Maroo’ya mı? Jarnockları mı göreceksin?” diye sordu ve bir kahkaha patlattı. “Sana iyi eğlenceler.”

Alex biraz ürktü. “Açıklamak ister misin?”

Zain botlarına bakıp biraz daha güldü.

“Boş ver sen onu, bir şey olmaz,” dedi Kyia. “Asıl senin eğitmini konuşmamız lazım.”

Alex iç çekmemek için yutkundu. “Başla bakalım.”

“Öncelikle yeteneğini geliştirme çalışmaların nasıl gidiyor?”

Alex, Athora’nın gizlilik kuralını çiğnememeye dikkat ederek, “Bu da son zamanlarda her şeyin neden kızıştığının sebeplerinden biri. Bu konuya odaklanmak için çok fazla vakit harcıyorum.”

“Gelişme var mı?” diye sordu Zain.

“Olduğu söylendi,” dedi Alex, her ne kadar eğitim seanslarıyla ilgili herhangi bir paylaşımda bulunmaması emredilmiş olsa da. Fakat kendisine verilen tuhaf görevlerden söz edecek değildi zaten. Zira kafasında muzla dengesini korumak ya da yumak dolamak veya yapbozu tamamlamak gibi şeyler yaptığını, Meyarin dosları duysalardı eğer, fena hâlde dalga geçerlerdi.

“Harika,” dedi Kyia, ışıldayan gözlerle. “İlerletmeye devam et.”

Dostunun onu desteklemeye çalıştığını ve böyle bir durumda ters bir şey söylememesi gerektiğini gayet iyi bilen Alex, cevap vermedi.

“Yeteneklerini Aven’a karşı kullanırken, fiziksel anlamda yeterince dayanıklı olmanı sağlamamız da gerekiyor,” dedi Zain. “Bunun çok fazla olduğunun farkındayız ama bizimle her gün birkaç saat çalışırsan seni mümkün olduğunca hazırlayabileceğimizi düşünüyoruz.”

Alex, yüz ifadesinin, telaşını ele vermemesini istedi.

“Niyx!” diye haykırdı. “Kyia ile Zain onlarla her gün eğitim yapmamı istiyor ama buna vaktim yok! Ne yapacağım?”

Adam anında cevap verdi: “Onlara zaten günde iki kez eğitim aldığını söyle... Bırak, bunun yeteneğini geliştirmek için olduğuna inansınlar. Vakitsizlikle ilgili endişelerin konusunda dürüst ol. Bakalım ne diyecekler.”

Alex adamın tavsiyesine uydu ama Kyia da Zain de bundan hiç memnun olmadı.

“Bu önemli, küçük insan,” dedi Zain.

“Ancak yeteneğini geliştirmeye çalışması *daha* önemli,” diye itiraz etti Kyia. “Biz fiziksel olarak onun yerine savaşıabiliriz ama talep edilmiş olanları ancak o özgür kılabilir. Vakit geldiğinde, onu korumak için yanında olalım yeter.”

“Zaten muharebe eğitimi almış olduğumu da unutmayalım lütfen,” dedi Alex. *Küçük hanım* gibi görülmekten rahatsız olmuştu. “Hem de tahmininizden daha çok eğitim aldım, gerçekten.”

“Geçmişte bile olsa Roka sana bu konuda aşırı derecede kapsamlı eğitimler vermişti,” dedi, yanlış fikre kapılan Kyia.

“Bunu bizzat görsem içim daha rahat ederdi doğrusu,” dedi Zain ve kızın abartıp abartmadığını anlamak istermiş gibi, Alex’e dik dik baktı.

Alex bir kez daha ne yapması gerektiğini danışmak için Niyx’e seslendi.

“Göster onlara,” dedi Niyx. “Bir noktada bunu zaten yapmak zorunda kalacağınızı biliyordun, hem bunu yaparsan sana fazladan eğitim- ihtiyacın olmayan bir eğitim- verme konusunda geri adım atabilirler. Çünkü zaten benim öğretmediğim herhangi bir şeyi öğretemezler.”

Niyx'in bu kibirli tavrını görmezden gelen Alex, ComTBA'sını çıkarıp ekranına baktı.

"On beş dakikam var," dedi. "Eğer bu süre zarfında size en azından kendimi savunabildiğimi kanıtlarsam, bu eğitim tartışmasını başka bir güne erteler miyiz?"

Zain kızı dikkatle inceledi. "On beş dakika uzun bir süre değil," dedi. "Kendini nasıl kanıtlayacaksın?"

"Çok kolay," dedi Alex, hissettiğinden daha büyük bir cesaretle. "İkinizle de dövüşeceğim."

Bu ifade karşısında Zain ile Kyia'nın kaşları havaya kalktı.

"İkimizle de?" dedi Kyia. "Aynı anda?"

Alex bembeyaz oldu. Aslında sırayla demek istemişti ama belki de...

"Niyx, ikisini de aynı anda indirme şansım nedir?"

"Bunu hiç tavsiye etmem," diye cevap verdi adam.

"Bana onlarla dövüşmemi söyledin," diye hatırlattı Alex. *"Eğer kazanamaz ama ortaya iyi bir savunma koyarsam, yapabildiklerimi görüp tatmin olurlar mı?"*

Cevabı, Alex'i şaşırttı: *"Ya da kazanırsın,"* dedi Niyx kendinden emin bir sesle. *"Zaten ben de bu yüzden tavsiye etmemiştim."*

"Niyx!" diye öfkeyle bağırdı Alex.

"Kedici, Kyia ile Zain, Meya'nın şimdiye dek gördüğü en iyi iki zeltoradır ama yumruklarını çekeceklerdir çünkü onlara ne söylersen söyle, onlara karşı bir şansın olduğuna inanmazlar. Seni incitmemek için çok dikkatli davranacaklardır, tıpkı Roka'nın seni eğitirken yaptığı gibi. Bu da sana avantaj sağlar, tabii eğer bu avantajı derhâl kullanırsan... Yani onlar senin doğruyu söylediğini fark etmeden önce. 'Hemen öldür' tezini kullanarak dövüşürsen, ikisini de saniyeler içinde yere serersin."

"Kulağa çok iyi geliyor," dedi Alex. Daha önce ona bu şekilde tavsiye vermemiş olan Niyx'in bu sözleri karşısında kafası karışmıştı.

"Öyle zaten. Ancak bu kadar hızlı bir şekilde nasıl uzmanlaştığını sorgulayabilirler," dedi Niyx. "Bunun için yapacak bir şey yok. O yüzden dövüş, bir sorun çıkarsa, ona sonra bakarız... ki umarım çıkmaz."

Bu telepatik sohbetleri sadece birkaç saniye sürdüğü için Alex sanki o sırada Kyia'nın sorusunu düşünüyormuş gibi yapmayı başardı.

"İkinizle de aynı anda," diye doğruladı. Zain'in açıkça belirttiği neşesini ve Kyia'nın şüpheli bakışlarını görmezden gelip, "Zaman işliyor, bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" dedi.

Zain neşesi kayboldu. "Sen ciddisin."

Öfkesini bileyen Alex, "Ciddiyim. Eğer gerekirse sizinle buracıkta dövüşürüm ama bu çadır büyük de olsa kendime daha geniş bir hareket alanı sağlamayı tercih ederim."

Kızın kararlılığını gören Zain'in yüz hatları bu meydan okuma karşısında heyecanla gerildi. Kyia hâlâ emin değilmiş gibi görünüyordu ama sonra gözlerini devirerek iç çekti.

"Tamam, küçük insan. Seninle biraz eğlenelim bakalım," dedi Zain. "Eğer kendini savunabildiğini kanıtlarsan, eğitim meselesini erteleriz, şimdilik. Ama eğer tatmin olmazsak, o zaman bizimle her gün eğitim yapmak için vakit ayıracaksın, anlaştık mı?"

"Niyx, bunu yapabileceğimden emin misin?"

"Bu iş sende, kedicik. Hiç şüphelen olmasın."

Niyx'in güveni karşısında rahatlayan Alex de Zain'in yaptığı gibi ona sırtıttı ve "Anlaştık," dedi.

On Yedi

Niyx'in tahmini doğru çıktı. Roka'nın çadırına yakın bir yerde -onu korumaya yetecek kadar yakın ama meraklı Meyarin gözlerinden gizlenmeye yetecek kadar da uzak bir yerde- Kyia da Zain de Alex'e saldırma konusunda tereddüt etti. Alex de onların bu tavrını kendi avantajına kullanarak şiddetli bir şekilde üzerlerine hücum etti ve iki dakikadan daha kısa bir sürede ikisini de silahsız bırakıp yendi. Zain ve Kyia şoke oldular. Dövüşün çabukluğu ve kızın yetkinliğine karşı duydukları hayranlık, onları Alex'in tarzını Niyx ile karşılaştırmaktan alıkoydu. Bu da Alex'in bu konuda -en azından şimdilik- rahat edeceği anlamına geliyordu.

Yenilince hırslanıp tekrar bir maç yapmayı teklif ettiler ama Alex böyle anlaşımadıklarını söyledi. Sonucu kabul etmek zorundaydılar çünkü onlar dâhil hiç kimse Alex'in bu denli savaşçı olabileceğini tahmin edemezdi. Hiç değilse bu sürprizin onun lehine olacağına inandılar. Bu da en azından kısa bir süreliğine, eğitimi ertelemeyi kabul etmelerine yetti.

Alex kısa süre içinde onları bilgilendirmek için geri geleceğine söz verdikten sonra, hafta sonu için planladığı kültürel geziyi gerçekleştirmek üzere Kütüphane'ye gitti ve Bear'dan birkaç saniye evvel fuayeye gelmeyi başardı.

"Bir sorunumuz var," dedi Bear, gelir gelmez.

Alex elli bin olasılığı düşündü ama sonunda ne olduğunu sormasının daha iyi olacağına karar verdi. "Ne oldu?"

"Luranda sen yokken Jordan ile Dix'i GenSek binasının arkasında öpüşürken yakaladı. Tabii ki ben yanlarında değildim." Komik bir mimik yapıp devam etti: "O yüzden etkileme gücümü kullanarak onu ikna edemedim. Kadın ikisini de gün boyu cezaya bıraktı."

Alex iç çekti. "Ah şu ikisi. Tamam, onlar adına mutluyum ama yine de... Umarım ellerini birbirlerinden uzak tutmayı başarırlar da yarın bize katılırlar bu kez."

Bear irkildi. "Aslında..."

Bunun üzerine Alex yine iç çekti. "Cezaları sadece bugünlük değil, öyle değil mi?"

Bear başını iki yana salladı. "Bütün hafta sonu cezalılar. Lurenda ergen hormonlarına hiç tolerans göstermiyor."

Alex alnını ovuşturarak gülümsedi. "Neyse ki sen hâlâ benimlesin, Bear. İkimiz birlikte dünyayı ele geçirebiliriz."

Bear güldü ve "Önce Maroo ile başlayıp gerisine sonra bakalım o hâlde," dedi.

Alex sırtarak merdivenlere yöneldi, kapılarla dolu koridora geldiklerinde, Kütüphane'den onlara Maroo'ya giden yolu göstermesini istedi. Hemen bir kapı açıldı ve ikisi de kapıdan içeri girdiler.

Yoğun bir ormanın tam ortasına geldiler, etrafları bir anda yosunlar, dallardan sarkan sarmaşıklar, ince nehirler ve ağaçlarla çevrildi.

Boynuna konan bir böceği ezen Alex, içinde bulundukları ortamı dikkatle değerlendirdi. Etrafına, özellikle de havaya baktı ama Jarnockların ağaç tepesindeki şehirlerden eser yoktu. Görebildiği tek şey, ağaçtan ağaca atlayan ve maymuna benzeyen tuhaf yaratıklardı. Her şekil ve ebatta bir sürü kuş cıvıldıyordu. Ormanın kakofonisi kulaklarına saldırır gibiydi ama yüksek işitme algısına rağmen onu asıl rahatsız eden şey bu gürültü değil, sıcaklıktı.

Geldikleri anda, saniyeler içinde Alex yoğun nemden dolayı ter içinde kaldı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve Bear ile birlikte üzerlerindeki kışlık giysileri hemen çıkarmaya başladılar. Medora'daki farklı hava sıcaklıkları göz önüne alındığında, ikisi de o gün kat kat giyinmeyi düşünmüştü... Ve bunu yaptıkları için de çok rahatlardı.

Ancak üzerinde sadece kot pantolon ve kaşındıran yün kazığı kalmasına rağmen Alex hâlâ çok sıcakladığından hemen A'enara'yı çağırarak pantolonunu kesip şort yaptı.

"Böyle çok daha iyi oldu," diye mırıldanıp Bear'a döndü. O da kot pantolon ve tişörtle kalmıştı. Alex arkadaşının kotunu da kesmek için elinde A'enara ile yanına yaklaşınca, çocuk başını iki yana salladı.

"Bu benim şanslı kotum."

Alex gülse mi bilemedi ama çocuğun kotunun bazı yerleri zaten yırtılmış olduğundan -bu pantolonu kış mevsiminde giymesi çok saçmaydı- kendi kotu gibi rahatsız edici olmadığını ve Bear'ın bacaklarının en azından biraz daha hava alabileceğini fark etti.

"Eğer ihtiyacın olursa teklifim geçerli," dedi hençerini yok ederek. Etrafa baktı ve zaten bariz olan şeyi söyledi: "Burada hiç Jarnock yok. Sanırım şehri bulmamız gerekecek."

“Öğretmenler adanın kuzeyinde olduğunu söylemişlerdi.” Bear kalın ağaçların arasından gözlerini kısarak baktı ve yere devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçip yakınlardaki bir ağacın yanına gitti. Ağacın gövdesindeki yosunların üzerinde ellerini gezdirdikten sonra Alex’e dönüp onun solundaki yönü işaret etti. “Bu taraftan gitmeliyiz.”

Alex arkadaşının bu izci taktiğini görünce hem şaşırdı hem de etkilendi. “Emin misin?”

Yosunlu parmaklarını “şanslı” kotuna silen Bear, “Çocukken orman yaşamıyla ilgili S.G.P.’lere hayrandım. Sanal gerçeklik programlarına yani,” dedi, kızın şaşkınlığını görünce. “Eğlence odasındaki gibi hani?”

Eğlence odasındaki sanal gerçeklik projektörü ile yaşadığı ilk deneyimi anımsayan Alex’in aklına terk edilmiş bir kale, ağzından kanlı salyalar akan saldırgan bir kurt geldi ve tüyleri diken diken oldu. O ânı hatırlayıp ürperdi.

“Sürekli ormanda yaşam programlarına girerdim,” diye devam etti Bear. “O yüzden bu tip konular hakkında çok fazla şey öğrendim.” Etraflarını saran ormanı gösterdi. Bu boğucu atmosferde, Alex’in aksine, son derece rahat görünüyordu.

“En azından ikimizden biri ne yaptığını biliyor,” dedi Alex. “Kütüphane bizi bu noktaya bıraktıysa bir nedeni vardır ama sen olmasan hangi yöne gideceğimi bilemezdim.”

“Eminim bulurdun,” dedi Bear. Kızın bakışlarını görünce, “Önünde sonunda bulurdun,” diye ekledi.

“Önünde sonunda demişken,” dedi Alex, “ayrılırken bu kapıya geri dönmek zorunda kalacağız, o yüzden burayı hatırlamamız lazım.”

Bear etrafına baktı. “Ne kadar zor olabilir ki? Birbirine benzeyen ağaçların, birbirine benzeyen kayaların ve... Bekle bir dakika... Evet ya, birbirine benzeyen derelerin arasında bir yer işte.”

“Çok komik.”

Bear gülerek, “Giysilerimiz burada bir iz olarak kalsın. Tek yöne doğru ilerleyelim ve şehre girdiğimiz noktayı aklımızda tutalım, böylece dönerken yolumuzu kaybetmeyiz. Benden ayrılmazsan bir şey olmaz, Alex.”

Bear, Alex’in en yakın erkek arkadaşlarından biriydi ama Alex genelde kendini Jordan’a daha yakın hissedirdi. Bunun en büyük nedeni Jordan ile çok daha fazla şey paylaşmış olmalarıydı. G.V.H. derslerinde ve tabii ki onu Aven’den kurtarıırken yaşanan onca olaydan dolayı. Ancak Bear’da, Jordan’da olmayan bir kararlılık vardı. Belki de bunun nedeni çocuğun sevgi dolu, sadık bir aileden geliyor olmasıydı. Ronniganlar, Jordan’ı bağırırlarına basana kadar, Jordan böyle bir şey yaşamamıştı çünkü. Ancak sebep her en olursa olsun, bugün yanında olan kişinin Bear olmasından çok memnundu. *Özellikle de* çocuğun bu beklenmedik “doğada yaşam” bilgileri göz önüne alındığında.

“O hâlde önden buyurun, efendim,” dedi Alex, selam verir gibi.

Neşeyle başını iki yana sallayan Bear, kızın dediğini yaparak, kuzey olduğunu iddia ettiği yöne doğru ilk adımı attı.

Daha çocuk üçüncü adımını atmıştı ki, Alex bir ıslık sesi duydu. Aşırı derecede yoğun orman gürültüleri içinde ıslığın ne olduğunu çok geç anladı. Ancak içgüdüsel bir hamleyle son saniyede arkasını döndü ve onu hedef alan şey her ne ise, bedenini ıskalayıp geçti.

Atılan ok, maalesef Bear’ın omzuna saplandı ve çocuk yere yığılmadan evvel şaşkınlık içinde bir çığlık attı.

Alex tüm bunları donakalmış gözlerle izledi ve ikinci okun ıslığını duyduğunda, ayağının dibinde iki büklüm yatan arkadaşına o kadar şoke olmuştu ki, yeterince hızlı hareket edemedi. Ok böylece boynuna isabet etti.

Acıyla tıslayıp görüşü bulanıklaşmadan önce, boynuna saplanan şeyi çıkardı ve baygın bir vaziyette Bear’ın yanına yığıldı.

Alex kendine geldiğinde, yer hareket ediyordu. Vücudunun altında büyük ve ağır sarsıntılar hissetti. Yüzükoyun bir vaziyette büyük bir şeyin üzerinde duruyor ve o şeyin kollarını teninde hissediyordu.

Homurdanarak gözlerini açtı. Elleri ve ayakları sıkıca bağlanmış hâlde, dev gibi bir canavarın sırtında olduğunu gördü. Bedenine sürtünen çamurlu ve karmakarışık kıllardan, yaratığın son zamanlarda banyo yapmadığı anlaşılıyordu... ya da yaratığın kirli kürkünden yayılan kokuya bakılacak olursa, belki de hiç banyo yapmamıştı.

Geçirmemek için kendini zor tuttu ve hızlı hızlı nefes alıp vererek, başını olabildiğince havaya kaldırdı. Bear'ın da daha küçük bir canavarın üzerinde, yüzüstü bir şekilde ormanın içlerine doğru götürülmekte olduğunu o zaman gördü. Gözlerini kısarak baktığı yaratığın yabani bir domuzla fil karışımı bir şey olduğunu düşündü. Yaratığın üzerinde, Bear'ın hemen arkasında, hayvana birer dizgin gibi bağladıkları sarmaşıkları tutan iki Jarnock olduğunu gördü. Başını hafifçe çevirip, kendi arkasında da oturmakta olan iki Jarnock'un bacaklarını fark etti.

Dört Jarnock ve iki canavar dışında, başka hiç kimse yok gibiydi. Eğer bu kadar sıkı bağlanmamış ve tuhaf bir şekilde canavarın üzerinden sarkıyor olmasa kaçma şansı olabilirdi ama bu pozisyonda kalması o an için en iyisiydi. Jarnockların kendisini ve Bear'ı şehre götürmelerini bekleyip sonrasında neler olacağını görmeye karar verdi.

"Bana ensemden neden bir batma hissi olduğunu söylemek ister misin, kedicik?" diyen Niyx'in sesi geldi. *"Ve neden on dakikadır sana ulaşamadığı mı?"*

Alex neden savunmasız kaldığını ve şu an pis kokan bir canavarın üzerinde hayal dahi edemeyeceği bir pozisyonda olduğunu hatırlamaya çalıştı. *"Cidden mi? Söylememeyi tercih ederim."*

Niyx aralarındaki bağ sayesinde kızın utandığını hissetmiş gibi sadece iç çekerek, *"Her ne yapıyorsan lütfen bizi öldürtme,"* demekle yetindi. Sonra da kızın zihninden çıktı.

Canavar yere devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçerken, midesi bulanarak sarsılan Alex homurdandı. Kendisine en yakın oturan Jarnock'tan gelen bir gürültü işitti, sonra da çatlak bir ses duydu.

"Chaga shisa chugot."

İkinci Jarnock hemen cevap verdi: *"Chig chock eh."*

Xiraxus onların lisanını biliyor olmalıydı çünkü Alex ne konuştuklarını anlamıştı: "Bu uyandı," dedi ilki ve diğeri de, "Çok uzun sürmedi," diye cevap verdi.

Ardından yine bir ıslık sesiyle gelen oku hissetti, okun iğnesi bu defa kotunu delip poposuna battı.

Öfkesini ifade edecek -ya da Niyx'in sinirli bir şekilde *"Aeylia!"* demesine yanıt verecek- vakti bulamadan yine bayıldı.

Alex ikinci kez uyandığında, yerde Bear ile sırt sırta bağlanmış vaziyetteydi. Ayakları bağlıydı, elleri de arkalarından bağlanmıştı. Gövdeleri de sarmaşıklarla ahşap bir kirişe bağlıydı.

Etrafa dikkatle bakan Alex, orman gibi dekore edilmiş, yuvarlak bir odada olduklarını gördü. Zemin koyu renkli, işlenmemiş ahşapla kaplıydı. Duvarlar sert ağaç kabuklarını andırıyor ve tavan da toprakla karışık bir şeyden yapılmışa benziyordu. Pencere yerlerinde açık boşluklar vardı ama Alex bulunduğu pozisyonundan dışarıyı göremedi.

Bu bağlardan kurtulmalıydı. Ancak A'enara'yı çağırmadan bunu yapamazdı ve eğer hançerini çağırarak olursa Bear'ı yakabilir veya yaralayabilirdi çünkü elleri çocuğun elleriyle birlikte ahşap kirişe bağlanmıştı. Bu pozisyondayken kaçma şansı çok azdı.

Bir kez daha etrafa bakıp odada yalnız olduklarından emin olunca, "Bear?" diye fısıldadı. "Uyanık mısınız?"

Cevap vermeyen arkadaşını sarsmak için bağlı oldukları tayı salladı.

“Bear!” diye bu kez daha yüksek sesle tısladı.

“Ne... Ha?” diye yarım yamalak bir cevap geldi.

“Uyan!”

“Uya...nıgım, A...lex,” dedi Bear ve bir anda horlamaya başladı.

Alex, “*Bear!*” diye bağırınca, çocuk korkudan yerinden sıçradı. Bunun üzerine gövdesine bağlı olan sarmaşıklar gerilerek kaburgalarını sıktı. “Ahhh! Fazla kıpırdama.”

“Neler oluyor?” diye sordu, bağlarını gevşetmeye çalışan Bear. “Neredeyiz?”

“Emin değilim,” diye cevap verdi Alex. “Olduğun taraftan bir şey görebiliyor musun? İçinde bulunduğumuz oda dışında?”

“Hiçbir şey göremiyorum,” dedi Bear. “Sadece kocaman bir ağaç gövdesi var.”

“Ağaç gövdesi mi?”

“Galiba bu ev bir ağacın yanına kurulmuş. Ya da ağaca monte edilmiş.”

Alex cevap vermeye fırsat bulamadan, yaklaşmakta olan ayak seslerini ve Jarnock lisanındaki mırıldanışları fark etti.

“Kaçış planın var mı?” diye sordu Bear. “Çünkü benim yok...”

Alex, “Şşşş!” diye fısıldayarak arkadaşını uyardı. “Geliyorlar.”

Daha cümle ağzından çıkar çıkmaz odaya üç Jarnock girdi. İki erkek, bir dişi. Alex’in ancak kalçası hizasında boyları vardı.

Üçü de eteğe benzer peştamal giymişti. Deri gibi bir şeyden yapılmış olan bu etek benzeri giysiler kalçalarında duruyordu. Dişi olanın göğüsleri yine aynı deri malzemeyle kapatılmıştı. Pazılarının etrafında, iğne atmaya yarayan tüftüf borularını sabitleyen dokuma bantlar vardı ve kolları, bacakları ve yüzleri, ayrıca erkeklerin çıplak gövdeleri kömür benzeri kabile işaretleriyle boyanmıştı.

Kel kafasıyla diğerlerinden ayırt edilen erkeklerden biri, ortak dilde konuşarak yarım yamalak bir cümle kurdu: “Gelin siz birlikte bizimle.”

Saçı uzun olan diğer erkek öne çıktı. Belinden bir silah çekti -bu ilkel silah ahşap bir sapa bağlanmış olan ucu sivriltilmiş bir taşı- ve Alex’le Bear’ın direğe bağlı olan iplerini kesti. Sonra da el ve ayak bağlarını kesip, ayağa kalkmalarını işaret etti.

Dengesini korumaya çalışarak yavaşça ayağa kalkan Alex üç Jarnock’a tepeden baktı. Dişi Jarnock hemen kızın bileklerini kavradı ve bu kez öne gelecek şekilde tekrar bağladı. Alex bu pozisyondayken bağlarını kesmek için A’enara’yı kullanabilir ve savaşarak kaçmalarını sağlayabilirdi. Ancak Jarnockların bu medeniyetsiz tavırlarına rağmen, mümkün olduğunca diplomatik davranmalıydı. Bu nedenle hançerini çağırmadı. Kolayca kaçabilsinler diye, Bear’a etkileme yeteneğini kullanmasını da fısıldamadı. O kadar da çaresiz değillerdi. Henüz.

Onun yerine, “Liderinizle konuşmam gerek,” dedi.

Kel olan, “Gelin siz birlikte bizimle,” diye bu kez daha sert bir şekilde tekrar etti.

Dişi olan, tüftüf borusunu çekti ve Alex ile Bear’a nişan aldı. Bu sırada silahlı Jarnock da onları tehdit eder gibi silahını doğrulttu. Bunun üzerine Alex dişlerini sıkıp başını öne doğru sallamakla yetindi.

Alex ve Bear, gözlerini üzerlerinden ayırmadan kel Jarnock’un arkasından giden diğer ikisini takip etti. Dışarıya çıkıp karşısında uzanan manzarayı gören Alex, ağzını bir karış açmamak için kendini zor tuttu.

Maroo’nun bir ağaç şehir olduğunu duymuştu ama böyle bir manzarayla karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Burası gerçekten de ağaçların içinde bir şehirdi.

Orman zemininden çok ama *çok yüksekte* duran Alex ve maiyetinin etrafı, kütüklere yapışmış mantarları andıran ve dev ağaçların kenarlarına oyulmuş olan sayısız konutla çevriliydi. Kalın ve üst üste binen dallar, sağlam yürüyüş yolları olarak kullanılıyordu. Ahşap ve halattan yapılmış sallantılı köprüler, daha uzaktaki ağaçlara kolayca erişebilmek için bu orman metropolünü çapraz şekilde sarıyordu. Ayrıca Alex, şehirde daha hızlı yolculuk yapmak için gevşek sarmaşıkları kullanan Jarnockları da gördü.

Uzun saçlı Jarnock, taştan silahıyla Alex'in belini sertçe dürttü, bunun üzerine Alex refakatçilerini takip etmeye devam etti. Ancak bunu yaparken gözlerini kocaman açıp etrafını dikkatle izledi.

Tepedeki yoğun gölgelik yüzünden güneş ışığı içeriye çok az sızıyordu. Bu nedenle şehir başka şekillerde aydınlatılmıştı. Daldan yapılmış olan patikaların her yerine fenerler yerleştirilmişti, daha yakından bakıldığında fenerlerin içinde parlak böcekler olduğu görülebiliyordu. Bu yaratıklar da ateş böcekleri gibi ışık saçarak etrafı aydınlatıyordu. Bunun nedeni böceklerin sadece fenerlerin içinde değil, her yerde olmalarıydı. Şehrin her yerinde parıldayan yıldızlar gibi, özgürce uçuyorlardı.

Bu sihirli manzarayla dikkati dağılan Alex, kel Jarnock'u ezecek olduğunu fark edene dek, durduklarını anlamadı.

"Düşme," dedi adam ve sallanan köprülerden birine doğru yöneldi.

Alex, sarmaşıktan yapılmış olan kenarları tutması için elleri serbest bırakılmış olsa da, tehlikeli görünen bu yapıya adım atmakta tereddüt etti. Ama sırtında hissettiği bir başka keskin darbe üzerine öne doğru yalpaladı ve ağırlığının altında sallanan ilk kalasa basarken kaslarının gerildiğini hissetti.

"Ben sizlerden çok daha ağırım," dedi arkasından gelen Bear, gergin bir sesle. "Sanırım bana sunabileceğiniz alternatif bir yolunuz yoktur?"

“Düşme!” diye seslendi kel Jarnock bir kez daha.

Bear, Jarnockların duyamayacağı kadar alçak sesle, “Mükemmel tavsiye,” diye homurdandı ama Alex yüksek algısı sayesinde arkadaşını çok net işitebilmişti. “Çok yardımcı oldun, sağ ol.”

Alex gülümsemesini bastırıp ikinci kalasa adım attı. O da sallandı ama bunun nedeni muhtemelen köprünün yerden yüzlerce metre yüksekte olmasıydı. “Sorun yok, Bear,” dedi yanılmıyor olmayı umut edip arkadaşını cesaretlendirmeye çalışarak. “Adım adım gidersen bir şey olmaz.”

Bear bir kez daha homurdandı ama Alex bile bu defa ne söylediğini anlayamadı.

Tavsiye ettiği gibi, kendisi de adım adım ilerledi. En zor kısım, tam ortaya geldiğinde, tüm köprünün şiddetle sallanması ile başladı. *Valisyolu* tecrübesi bile o anki baş dönmesinden kurtulmasına yetmedi. Bu ani baş dönmesi ile birlikte etrafında uçuşan parlak böceklerden dolayı görüşü engellenince, Alex gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Bu şekilde köprünün diğer ucuna yürümeye yetecek kadar kendini toparlamayı başardı. Dallardan yapılmış yola adımını atarken bacakları titriyordu.

Yanına gelen Bear da hayalet gibi bembeyaz olmuştu. Arkadaşını rahatlatacak bir şey söylemeyi çok isterdi ama içinde bulundukları durum düşünüldünce, ne söylese boş olacaktı. Alex sırtını bir kez daha dürten taş silahı hissedince, kel Jarnock’u takip etmekten başka bir şey yapamadı.

Üç ölümcül köprüden ve birkaç fenerle aydınlatılmış dal yoldan daha geçip varış noktalarına ulaştılar. Burası, sanki dev bir elektrikli testereyle küçük bir ev büyüklüğündeki bir ağacın en tepesi kesilip geriye sadece pürüzsüz yüzeyli gövdesini bırakılmış gibi görünen geniş, düz bir alandı.

Kütüğün çevresinde yan yana oturmuş çeşitli Jarnocklar vardı. En az elli taneydiler. Üç tanesi, diğerlerinden ayrı bir şekilde en ortada ve önlerinde yanan minik bir ateşin karşısında, yüzleri Alex ile Bear’a dönük şekilde oturmuştu.

Öne doğru bir kez daha dürtülünce dişlerini sıkarak Alex, o üçüne doğru ilerledi. Kel refakatçileri de bu üçlünün yanına oturdu.

Ormandaki nem yüzünden terlemeye devam eden Alex, ateşe doğru yaklaşıncaya rahatsızlığı daha da arttı ancak geriye kalan iki muhafız ona ve Bear'a başlarıyla işaret edince, isteneni yaparak oturdular. Muhafızlar da arkalarına geçip gözlerini onlardan ayırmadan beklemeye başladı.

Tıpkı Fliplerin arasında Tork'u gördüğünde olduğu gibi, Alex önünde oturan dört kişiden birinin Mareek olduğunu görünce yine şaşırdı. Türlerin ayrımı dersindeki kaprisli davranışları düşünüldüğünde, adamı gördüğüne hiç sevinmedi -ya da Jarnocklar arasında yüksek rütbeli biri olmasına- ve adamın iğne gibi oklarını ondan uzak tutmasını çaresizce umut etti.

Alex'i de Bear'ı da tanımadığı açıkça belli olan adam, "Mareek ben," dedi. "Taka bu..." Başıyla yanındaki dişi gösterdi. "Mietta bu." Bu kez solundaki dişi gösterdi. "Tibbs bu da." Son olarak da Mietta'nın diğer tarafında oturan kel Jarnock'u işaret etti. "Kabile şefi biz."

Başka bir şey söylemeyince, Bear, Alex'i dürttü.

Alex ona yan yan baktı ve yüz ifadesini toparlayarak şeflere döndü. "Ah, selam. Ben Alex, bu da arkadaşım Bear."

"Maroo'ya girdiniz izinsiz," dedi Mietta. Kömürle çizilmiş yanaklarına yansıyan alevler dans ediyordu. "İstenmiyor burada siz."

"Gerçekten çok üzgünüz," dedi Alex. "Ancak sizi uyarmak için gelmek zorundaydık."

"Ne için uyarmak bizi?" diye sordu Taka, baykuşa benzeyen gözlerini hiç kırpmadan.

Alex başka davet beklemedi. Doğrudan konuya girdi ve onlara Aven'in tüm ölümlüler için oluşturduğu tehdidi anlattı.

Sözlerini bitirdiğinde teni terden sıırıslılandı, alnından akan damlalar ve alevlerden yayılan ısı, içinde bulundukları ortamı daha da boğucu hâle getiriyordu.

“Biz de bu nedenle buradayız,” diye sözlerini bitirdi. “Artık Aven’in geldiğini biliyorsunuz. Ve umarım onu durdurmak için yanımızda olursunuz.”

Son cümlesi sessizlikle karşılandı, kulaklarına değen tek ses, orman sesleri ve önünde yanan ateşin çıtırtısıydı.

Ta ki Mareek gülmeye başlayana kadar. Sonra Taka. Ardından da Mietta ve Tibbs. Derken çevrelerinde oturan diğer Jarnocklar da onlara katıldılar ve etek benzeri kıyafet giymiş olan elliden fazla küçük insan, göbeklerini tuta tuta gülmeye başladı.

Alex kaşlarını çattı. “Bunların hiçbiri komik değil,” dedi. “Hiçbiri.”

“Bir Meyarin korkutmaz bizi,” dedi, gülmeye devam eden Mareek.

Tibbs kollarını iki yana açıp ağaç şehri gösterdi. “Aven ulaşamaz bize burada. Jarnocklar güvende.”

Alex ciddi bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Şimdilik güvende olabilirsiniz ama o buraya gelecek, hepimize gelecek.”

“Bu doğruysa, size geldiğinde olur bizim de haberimiz,” dedi Mietta, ördüğü saçını omzunun üzerinden atarak.

Alex bunun hiç de hoş bir cümle olmadığını düşündü. Etrafındaki Jarnocklara baktı. Gülmeye devam eden şeflerden, kıkırdayan diğerlerine kadar hepsini dikkatle süzüp onlar için neden endişelendiğini sorguladı. Evet, ağaç şehirleri çok etkileyiciydi. Ama Maroo’nun dışında sunabilecekleri ne vardı? Birkaç uyuşturucu oklu iğne ve taştan yapılmış silah mı? Bunlar Aven’a ve onun güçlerine ne yapabilirdi?

Ama sonra öğretmenlerle yaptığı toplantıda, Avcı’nın söylediği bir şeyi hatırladı: *Jarnocklar ilkel bir türdür ancak cahilliklerini sayılarıyla telafi ederler. İnanmak zor olabilir fakat yabanilikleri ve sarsılmaz sadakatleri için bile hesaba katılması gereken bir güçtürler. Kabileleri tehdit edilecek olursa, halklarını güvende tutmak için dağları bile yerinden oynatırlar. Sen yeter ki onları bu tehdide karşı ikna et.*

Alex bu görevde açıkça başarısız olmuştu. O kendisini ne kadar tehdit altında hissediyorsa, Jarnocklar da kendilerini o kadar güvende hissediyorlardı.

Alex, elinden geleni geleni yaptığına karar vererek konuşmayı kesip buradan ayrılmanın en iyisi olduğunu düşündü. Kütüphane kapısından buraya ne kadar uzakta olduklarını bilmiyordu ancak Bear'ın içindeki izcinin altıncı hissi sayesinde geri dönebilmeyi umuyordu. Gitmenin vakti gelmişti. Yarın Gölge Yürüyenler ve Gündüz Binicileri ile gruplaşabilmeyi diledi.

“Bize inanmadığınızı görüyorum,” dedi. “Ancak yardıma ihtiyacınızın olacağı bir vakit gelirse, kapılarımız size daima açık olacaktır. Aven’ı bir tehlike olarak görmüyor olsanız bile, sizinle aynı taraftayız.”

Sözlerinin karşılığı olarak gelen kahkahalar karşısında bağır-mamak için kendini zor tuttu. Bir an için Bear’dan onları etkilemesini istemeyi düşündü ancak sonra böylesi aşırı bir davranışın onlar için iyi olmayacağını fark etti, özellikle de Jarnocklar kandırıldıklarını öğrenecek olurlarsa.

Daha sonra pişman olacağı bir şey yapmak yerine, basitçe, “Biz buraya sizi uyarmaya gelmiştik, artık işimiz bittiğine göre bizi bırakın da gidelim,” dedi.

Bunun üzerine daha fazla kahkaha ile karşılaşınca tüyleri diken diken oldu.

“İnsanlar gitmelerine izin vereceğimizi sanıyor,” dedi Taka, kendi ana dilinde. Alex ortak dildeki yarım yamalak konuşmaları değil de bu düzgün çeviriyi duyunca kaskatı kesildi.

“Maroo’nun yöntemlerini bilmiyor olmalılar,” dedi Mietta. Diğer şeflere dönüp keskin dişlerini göstererek sırıttı. “Onlar için çok acı ama bizim için büyük şans.”

“İyi de onlarla ne yapacağız?” diye sordu Tibbs, kel kafasını kaşıyarak.

“Genç ve sağlıklılar,” dedi Mareek. “Jako uzun zamandır güveç yapmıyordu, bunların taze etlerinden zengin ve leziz bir yemek olur.”

Alex, midesi bulanınca yüz ifadesini bozmamak için çok uğraştı.

“Hayır, onları Kaku’ya vermeliyiz,” dedi, yıpranmış yüzünde düşünceli bir ifade beliren Taka. “Bu ikisi kurban edilmeye değer, biz de onları sunduğumuz için kutsanırız.”

“Alex, neler olduğunu biliyor musun?” diye fısıldadı, konuşanları anlamayan Bear.

Alex sadece başını iki yana sallayabilirdi ama neler olduğunu bilmediğinden değil, duydukları karşısında yaşadığı korku yüzünden. İmaları tam olarak anlayamasa bile, *sunmak* ve *kurban* kelimelerinin aynı cümlede geçmesinin hiç de iyiye işaret olmadığına farkındaydı, özellikle de karşılarında duran bu üç ilkel yaratığın -eğer doğru anladiysa- az evvel onları *yemeyi* düşündükleri göz önüne alınırsa.

“Güzel düşünce,” dedi Mietta. Mareek ve Tibbs de başlarını sallayarak kadını onayladılar.

Arkalarında bekleyen muhafızlar, Bear ile Alex’i dürttü ve Alex ne kadar aptalca olursa olsun artık harekete geçmesi gerektiğine karar verdi. Bear’ın onları sözleriyle büyülemesi çok uzun zaman alırdı, o yüzden olabilecekleri durdurmak Alex’e kalmıştı ve bunun için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Muhafızlar ayağa kalkmasını işaret edince, Alex derhâl A’enara’yı çağırarak ayağa fırladı. Önden bağlı ellerinin arasına düşen hançeri kavrayıp Meyarin hızıyla ateşin üzerinden atladı ve en yakınındaki şef olan Taka ile birlikte yere yuvarlandı.

Herhangi birisinin tepki vermesine fırsat bırakmayacak kadar büyük bir hızla A’enara’yı Jarnock’un boğazına dayamayı başardı. Gözlerini diğer üç şefe kaldırıp tüm gücüyle bağırdı: “Kimse kıpırdamasın!”

Kıpırdamadılar. Ancak Taka yırtıcı bir hamleyle Alex'in elinden kurtulmaya çalıştı ve kız, adama saplamak istemediği hançerini hafifçe geri çekmek zorunda kaldı. Bunu hemen avantaja çeviren Mareek iğneli okunu çekti.

Göz ucuyla Mareek'in ne yaptığını fark eden Alex bir yandan Taka ile boğuşurken bir yanda da "Hayır!" diye bağırdı ancak çok geç kalmıştı.

Büyük bir hızla yana doğru atladı, bunun üzerine iğneli ok Taka'nın göğsüne saplandı. Jarnock saniyeler içinde kendinden geçti. Bunu gören Mareek kulakları sağır eden bir sesle kükredi. Ama Alex şu an her yönden üzerlerine yağmakta olan iğneli oklara fazlasıyla odaklanmış olduğundan, Mareek'in öfkesiyle uğraşacak hâlde değildi.

Döndü, eğildi, zıpladı ve gelen oklardan hızla uzaklaştı ama sonucun kaçınılmaz olduğunun farkındaydı. Bear bilincini yitirmiş bir şekilde yanına kapaklandı. Alex onun durumuna düşmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Karşılarında bu kadar çok Jarnock varken ve Alex hiçbirini incitmek istemezken, savaşarak kaçma şanslarının olmadığını tahmin etmeliydi. Ama şeflerden duyduğu sözlerden sonra... öylece durup, söylediklerini yapmalarını bekleyemezdi. Ancak şu an başka şansı kalmamıştı.

Nihayet yan tarafına saplanan oklu iğneyle, o gün öğleden sonra üçüncü kez dünyası kararak kendinden geçti. O an Avcı'nın haklı olduğunu anladı: Jarnocklar evrimleşme konusunda çok yol katedememiş olabilirlerdi... ama bunu sayılarıyla telafi ettikleri kesindi.

On Sekiz

Alex korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Ama baş aşağı vaziyette asılı olduğu için başına aşırı kan gitmesinden kaynaklanan basınç yüzünden ağrı hissediyordu. Kim bilir ne kadar süredir bu şekilde asılı duruyordu.

Aklını toplamaya çalışırken hem kendisinin hem de Bear'ın yerden üç metre yüksekte ayak bileklerinden bağlı bir vaziyette sarmaşıklardan sarktıklarını gördü. Saçları diken diken olmuşken ve işe yaramaz bir vaziyette havada ters şekilde sallanıyorken çok gülünç görünüyor olmalıydılar. Tamamen çaresiz olduklarının farkında olan Alex, bu durumu hemen düzeltmeleri gerektiğini biliyordu.

İkisi için de rahat bir düşüş olmayacaktı ama etrafta herhangi bir Jarnock göremediği ya da duyamadığı için hemen A'enara'yı çağırdı. Arkadaşını da kendisini de serbest bırakmaya niyetliydi. Ama tuhaf bir farkındalık ve tereddüt etmesine yol açan bir içgüdü hissetti. Sık ağaçların arasından orman zeminine güçlükle vuran ve artık batmaya başlayan öğleden sonra güneşine gözlerini kısarak baktı.

Ancak o zaman aslında yosunlu ve çamurlu bir zeminin üzerinde değil de durgun bir derenin üzerinde asılı durduklarını fark etti. Su o kadar bulanıktı ki yeşil-kahverengi bitki örtüsünden ayırt edilemiyordu.

Deredeki bir şey Alex'in gerilmekte olan sinirlerini uyararak rüylerini diken diken etti. Gözlerini odakladı ve daha yakından baktı... İşte! Bulanık yüzeye baloncuklar göndererek kıpırdayan bir şey vardı. Daha da dikkatle izleyince gördü; bu, bir köpekbalığınıninkine benzeyen bir yüzgeçti ama pürüzsüz değil, dikenliydi. Rengi suyunki gibi kahverengimsi yeşildi. Yüzgeç biraz daha yükselince Alex onun *kocaman* bir şeye ait olduğunu anladı. Ne kendisinin ne de Bear'ın birlikte yüzmek istemeyecekleri bir şeydi...

A'enara'yı geri gönderip baygın arkadaşına bakan Alex gururunu bir kenara bıraktı ve yardım istedi.

"Niyx? Buraya gelip bana yardım etme şansın var mı?" Zihninden, içinde bulundukları durumun görüntüsünü yolladı.

Cevabı her zamanki gibi anında gelmedi, Alex bir kez daha seslenmek üzereyken yanıt geldi.

"Bir işim var, kedicik," dedi, o da kendi durumunun görüntüsünü yollayarak.

Meyarin sarayında Aven'in yanında oturuyordu. Bir çeşit toplantı yapıyorlardı, odada en az bir düzine daha insan vardı. Alex bu yetenekli insanlardan bazılarını tanıyordu. Mesela Calista, Signa ve Gerald gibi. Ayrıca talep edilmiş konsey üyelerini de tanıyordu. *Lasa* Riza, *Lasa* Naelin -Kyia'nın teyzesi- ve Kraliçe Niida. Zain ile o harap tavernada kavga eden zorba Skraegon da oradaydı ama Alex başka tanıdık yüz görmedi.

"Buradan hemen çıkamam," dedi Niyx. *"Bir süre daha... orada asılı kalman gerek."*

"Bu hiç komik değil," dedi Alex. Ona suda yüzen yüzgecin görüntüsünü de yolladı.

Bu kez Niyx hemen cevap verdi ve son derece telaşlı bir şekilde konuştu. *"Ne yaparsan yap ama sakın o nehre girme."*

Adamın ses tonu Alex'in tüylerini diken diken etti. *"Neden? Sorun ne?"*

"Bu Kaku," dedi Niyx. "Jarnocklar onu Orman Tanrısı olarak görür. Ona dolunayda kurban sunarlar ve bunu yaparak bir sonraki ay için avlarının ve yiyeceklerinin kutsandığına inanırlar."

Alex'in ağzı kurudu ve şeflerin konuşmalarını zihninden tekrar oynatarak Niyx'e gönderdi.

Niyx yüksek sesle küfretti. *"Bu gece dolunay var, Aeylia. Bulunduğun yere çoktan alacakaranlık çökmüş bile. O Jarnocklar geri dönüp iplerinizi kesene kadar yaklaşık bir saatin var. Eğer oradan çıkmanın bir yolunu bulamazsan, Kaku'nun yemeği olursun."*

"İyi de bunu nasıl..."

Niyx bir kez daha küfredip, telaşla Alex'in sözünü kesti: *"Aven bize sorular soruyor... dikkat etmeli ve onun kuklası gibi davranmalıyım, yoksa benim başım da en az seninki kadar derde girer. Üzgünüm ama şu an sana yardım edemem, kedicik. Kendi kendini kurtarmak zorundasın. Yapabilirsin... Sadece kendine güven."*

Niyx kayboldu. Alex ona tekrar seslenme riskini göze alamadı. Aven'la toplantıdayken bunu yapamazdı. Şu an sadece kendisinin ve Bear'ın hayatı tehlikede değildi çünkü.

"Ben bunlardan daha kötülerini gördüm," dedi kendi kendine. Hemen aklına gelen bir şey olmadı ama bu duruma yakın şeyler yaşadığını anımsadı. "Bir çıkış yolu olmalı." Yine aklına gelen bir şey olmadı.

Bir elin nesi var, iki elin sesi var mantığıyla hareket ederek Bear'ı uyandırmaya karar verdi. Giderek artan bir ses tonuyla ona üç kez seslendikten sonra, daha fazlasına ihtiyacı olduğunu fark etti. Bear'a elleriyle ulaşamayacak kadar uzaktı. Bunun üzerine ileri geri sallanmaya başladı. Acıyla homurdandı çünkü sarmaşıklar bedenini daha da sıktı -tabii buna bir de baş ağrısı eklendi- ama sonunda bağlı elleriyle Bear'ın üzerine atılmayı başardı.

Çocuğu sert bir şekilde sarsıp yine seslendikten sonra, Bear homurdanarak uyanmaya başladı.

“Neler olu...”

“Bear, sorun yok.” Alex çocuğun insan gözleriyle bu azalmaya başlayan ışıkta kendisinden bile daha az şey görebileceğinin bilincindeydi. Bu yüzden Bear’ı rahatlatmaya çalıştı. “Panikleme-meye çalış ama garip bir yaratığın yüzdüğü bir nehrin üzerinde, baş aşağı sallanıyoruz. Jarnocklar bizi bu yaratığa akşam yemeğı olarak sunmayı planlıyor, o yüzden onlar dönmeden hemen buradan kurtulmamız lazım.”

Kızın bu telaşlı açıklaması yüzünden şoke olan Bear bir süre sessiz kaldı ama sonra patladı. “Sorun yok mu?” diye bağırdı. “Bunun neresinde sorun yok, Alex?”

“Şşşş!” diye çocuğu susturdu Alex. “Onları erken çağırmayalım, olur mu?”

Bear’ın kendini toparlamak için üç kez derin nefes alıp verişini izledi.

“Tamam,” dedi biraz daha sakinleşen çocuk. “Seçeneklerimiz nedir?”

İşte Alex’in ihtiyacı olan Bear buydu, arkadaşına teşekkür eder gibi gülümsedi.

“Bence fazla seçeneğimiz yok,” diye cevap verdi.

“En bariz olanı, aşağıdakinden uzak durmamız gerektiğı,” dedi Bear.

“Bir Orman Tanrısı tarafından yenmek, yapmayı istediğim şeyler listesinde yer almıyor. Sıradaki?” dedi Alex, tüm kalbiyle.

“İpleri kesersek suya düşeceğimiz için sanırım A’enara’yı da kullanamıyorsun?”

Başını iki yana sallayan ama bu hareketle beynine daha çok kan gittiğı için kafası zonklayan ve bunu yaptığına pişman olan Alex, “Bunu ben de düşündüm. Nehir çok dar ama ipleri kesmeden önce ileriye doğru sallansak bile karaya düşemeyiz,” dedi.

“Biz neyden sarkıyoruz böyle?” diye sordu, ayaklarına iyice bakmaya çalışan Bear. “Bu sarmaşıklar nereye bağlı?”

“Bazı dalların arasına bağlıyız ama çok *çok* yüksekteler,” dedi, gözlerini kısarak ağaçlara bakan ama sarmaşıkların ucunu göremeyen Alex. “Sence... Tırmanmayı mı denesek?”

“Eğer buradan kurtulmak için tek şansımız buysa, o zaman...”

Yeni bir ses araya girince Alex şaşkınlıkla irkildi. Çünkü ses hem beklenmedik hem de tanıdık bir sestti.

“Tırmanmaya yetecek kadar vaktiniz yok. Jarnocklar sizi kurban etmek için yola çıktılar bile.”

“Avcı?” dedi Bear, şaşkınlık içinde. G.V.H. dersi öğretmenleri, gölgelerin arasından çıkıp karşılarında belirdi.

“Gelmelerine beş dakikadan az bir süre var, o yüzden iyi dinleyin,” dedi Avcı telaşla. “Alex, sana söylediğim zaman önce Bear’ın bağını kes ve onun peşinden doğruca suya in. Ben, Kaku’nun dikkatini dağıtırim ama o, daha iyi bir yem olduğunu fark etmeden evvel, kıyıya yüzmek için sadece birkaç saniyeniz olacak. Kıyıya vardığınız an koşmaya hazır olun çünkü Jarnocklar avlarını kovalarken son derece acımasız olur.” Alex ya da Bear’ın onay vermesini beklemeden devam etti: “Ayaklarınız bağlıyken yüzmek çok zor olacaktır, o yüzden suya girmeden evvel ellerinizi çözün. Birazdan dönerim, hazır olmanız lazım.”

Bunları söyleyip ormanda kayboldu ve Alex, Bear’ı bırakıp ileri-geri hızla sallanmaya başladı. Ellerini serbest bırakması için bu zaten gerekliydi. Böylece tekrar yavaşlayıp A’enara’yı çağırdığında, hançer, Bear’a batmayacaktı. Bear ile birbirlerine doğru uzanmaya çalıştılar, Alex çocuğun bileklerindeki bağı güçlkle kesmeye çalıştı ama *tam* keserken hançerin ucu yanlışlıkla Bear’ın etine değdi. Alevler çocuğun derisini yakarken, Alex, duyduğu acı dolu inleme yüzünden kendisini suçlu hissedemeyecek kadar telaşlıydı. Birkaç yanık, daha sonra kolayca tedavi edilebilirdi. Ama ölürlerse, bunun bir tedavisi yoktu.

Alex, ellerindeki bağı kessin diye Bear'a A'enara'yı uzatamayacağı için -çünkü hançerden çıkan alevler yüzünden Bear kabzayı tutamazdı- hançeri dişlerinin arasına alıp kendi bağlarını da kesti. Alevler onu yakmıyordu ama bıçak çok keskindi. Bağlarını keserken kendi etini de birkaç yerden kesti. Niyx'ten özür dileyecek vakti yoktu... Adamın Aven ya da başka biri fark etmeden acısını gizlemesini umdu.

"Sence Avcı, *Kaku'nun dikkatini dağıtacağım* derken ne demek istedi?" diye sordu Bear. Bir yandan da yanan bileklerini ovuyor ve baş aşağı pozisyondan görebileceği kadar etrafına bakıyordu.

Alex hiçbir fikri olmadığını söylemeye bile fırsat bulamadan, ilerideki kıyıdan bir hışırtı sesi geldi ve Avcı arkasında bir şeyle tekrar belirdi. Bu bir köpekten daha büyük ama bir attan daha küçük bir hayvandı. Ayrıca fena hâlde ölüydü.

"Hazır mısınız?" diye seslendi Avcı.

Avcı, Kaku'nun dikkatini başka bir yiyecek kaynağıyla çekecekti, bunu anlayan Alex midesinin bulandığını hissetti. Ama bu, o canavarın Bear'la ikisini yemesinden çok daha iyiydi.

"Bir saniye," diye cevap verdi ve sallanıp tekrar Bear'ın üzerine atıldı. Arkadaşını sıkıca kavradıktan sonra, Bu çok tuhaf ama ayaklarına sadece bu şekilde erişebiliyorum. Kusura bakma," dedi. Sonra çocuğun bedenine tırmandı ve baş aşağı pozisyonundan kurtuldu. Kan bir anda aşağıya doğru çekilince başı döndü.

A'enara'yı hazır pozisyona getirdi ve Avcı'ya seslendi.

"İşaretimi bekle," dedi öğretmeni ve arkasındaki hayvanı çekip nehre attı.

Çamurlu sular dalgalanmaya başlayıp da Kaku'nun yüzgeci hızla tekrar yüzeye çıkınca Alex ürperdi. Az evvel hiç kıpırdamadan Bear ile ikisinin altında bekleyen yaratık, şimdi hızla yeni yemine doğru ilerliyordu.

Kaku ölü hayvana ulaştığında üst bedeni sudan çıktı. Alex bağtırmamak için kendini zor tuttu çünkü hayvan devasa, sivri dişleri olan korkunç bir timsaha benziyordu ve bir kâbus gibi yeni yeminin üzerine çullandı. Bu manzara karşısında Alex, Jar-nockların onu neden tapmaya değer bulduklarını anladı. Ya da en azından onunla çatışmaktan korktuklarını.

“Haydi!” diye bağırdı Avcı. “Şimdi!”

Çok korkmuş olmasına rağmen Alex hiç tereddüt etmedi. A'enara ile Bear'ın sarmaşığını kesti ve çocuk bir kaya gibi suya düştü. Alex de onun peşinden yarıya kadar düştü ve şiddetli bir şekilde sallanmaya başladı çünkü kendi bağları sıkışmıştı. Bu yüzden omurgası sarsıldı.

Niyx'in ona sık sık yaptırdığı ve işkence gibi gelen karın egzersizlerine minnettardı çünkü bu sayede gövdesini yukarıya doğru çekebildi ve kendisini havada tutan sarmaşığı kesmeyi başardı. Bulanık nehre düşerken A'enara'yı yok etti.

Ayaklarını çırparak yüzeye çıkan Alex ciğerlerini havayla doldurdu. Kaku'nun ölü hayvanı artık parçaladığını göremeyince telaşlandı. Su yine kıpırtısız ve sessizdi.

“ÇABUK!” diye haykırdı Avcı, kıyıdan onların yanına doğru koşarken. “GELİYOR!”

Kalbi küt küt atan Alex, gövdesine dolanıp onu aşağıya çeken yosunlardan kurtulup bir denizkızı gibi ayaklarını çırpma-ya devam ederek ve kulaçlar atarak derin sudan çıkmaya çalıştı. Alex'in birazcık önünde olan Bear, sonunda Avcı'nın onları güvenle çekmek için beklediği kıyıya çıkmayı başardı.

Onun iki kulaç gerisinde kalan Alex bir saniye sonra kıyıya vardı ama bir kolunu Avcı'ya uzattığı anda *çok sert bir şekilde* geriye doğru çekildi ve yine suyun dibine battı.

Bulanık su yüzünden herhangi bir şey görmesi imkânsızdı. Sadece devasa Kaku'nun onu akıntıya doğru çekmekte olan silüetini fark edebildi. Kemliğini bırakmayan bir köpek gibi, yarı tık, kızın ayağını bağlayan sarmaşıkları dişlerinin arasına almıştı. Sarmaşığın ucunu takip edip Alex'in etini dişlemiyor olması bir mucizeydi ama Alex bu mucizenin çok uzun sürmeyeceğinin farkındaydı.

Adrenalini gittikçe artıyordu, son bir hamle ile A'enara'yı çağırırdı. Kaku sarmaşığı bir kez daha kuvvetle çekerken, Alex bu momentumu kendi avantajına kullandı ve bedenini büküp, ayağını bağlayan sarmaşıkları kesti.

Artık tamamen serbestti, hemen hançeri yok etti ve bacaklarıyla kollarını delice çırparak yoğun suyun yüzeyine çıkmaya çalıştı. Başını sudan çıkarmayı başardı ve ciğerlerine hava çekti ama akıntıdaki kıpırtıdan dolayı Kaku'nun tekrar yaklaşmakta olduğunu hissetti.

Hayatının savaşını vermek üzere olduğunu bilerek tekrar A'enara'yı çağırırdı. Canavar tam havaya fırlayıp sivri dişleriyle onu kapmak için üzerine çullanacakken kıyıdan fırlayan bir gölge, yaratığın ensesine zıpladı. Kaku'nun gözüne hançer saplayan bu gölgenin Avcı olduğu ortaya çıktı.

Acıyla kıvranan yaratığın üzerindeki Avcı, öfkeli bir boğanın üzerindeki kovboya benziyordu. Telaşla, "GİT!" diye bağırdı. "*Git, git, git!*"

Alex'in ikiletmeye niyeti yoktu. Çok uzağa yüzmesine de gerek yoktu çünkü Bear suya bir sarmaşık fırlatıp kızı yavaşça sudan çekip çıkardı.

Alex şaşkınlıktan ve yorgunluktan kıyıya uzanmış nefes alıp vermeye çalışırken, Bear sarmaşığı bir kez daha suya fırlatıp, "Avcı!" diye bağırdı.

Bir kükreme daha duyuldu ve Bear suları saça saça gelmekte olan Avcı'yı da kıyıya çekti.

Öğretmen derhâl Alex'in yanına gidip kızın üzerine sular damlatarak, ayağına dolanan diğer sarmaşıkları da kesti. Ona endişeli gözlerle bakıp, "Yaralandın mı?" diye sordu.

Nefes nefese kalan Alex başını hafifçe iki yana salladı. "Ben iyiyim."

"Seni aşağı çektiğinde ve sen de yukarıya çıkmadığında sandık ki..." Bear cümlesini bitiremedi. Kararmaya başlayan ormanda yüzü daha da beyaz görünüyordu.

Titreyen elleriyle ıslak saçlarını yüzünden çeken Alex, "Ben iyiyim," diye tekrarladı.

"Eğer kaçmazsak, iyi olmaya devam edemeyeceksin ama," dedi Avcı ve üzerlerinden sular damlarken kızı kucaklayıp kaldırdı. "Jarnocklar her an gelebilir, tanrılarının tek gözü olmadığını görünce hiç de mutlu olamayacaklardır. Koşabilir misin?"

"Ben iyiyim... Gidelim!" dedi Alex. Az evvel Kaku ile boğuşmuştu, şimdi bir de Jarnocklarla uğraşmak istemiyordu.

Öğretmeninin ormana dalmak için daha fazla söze ihtiyacı yoktu. Adımları hızlıydı ama Alex, Jarnockların kurbanlarının kaybolduğunu ve sakatlanmış tanrılarını gören öfkeli çığlıklarını işitince, yeteri kadar hızlı koşmadıklarını anlayıp korktu.

Avcı da belli ki onunla aynı şeyi düşünüyordu çünkü adımlarını hızlandırmıştı. Sonunda son sürat koşmaya başladılar. Avcı bir insan olabilirdi ama farkındalık yeteneği ve hile becerileri sayesinde, bir Meyarin kadar akıcı olmasa da en az onlar kadar hızlı hareket edebiliyordu.

Alex ölümsüz kanına ve acımasız eğitimlerine şükretmeye devam ederek koşmayı sürdürdü ancak Bear'ın yeteneği şu an içinde bulundukları durum için kendisine bir avantaj sağlamıyordu. Zaten G.V.H. derslerine girmediğinden, herhangi bir tecrübesi de yoktu. Bu sık ormanda ilerlemeye devam etmek onun için gittikçe daha zor olmaya başladı. Ama geride kalmadı, şikâyet de etmedi. Başını kaldırmadan koşmayı sürdürdü.

Alacakaranlık, geceye dönüşüp de ormana karanlık çökünce, kaçırları daha da zorlaştı. Alex yüksek görü algısına *rağmen* neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Tam yavaşlamaları gerektiğini söyleyecekken, kaçınılmaz olan şey gerçekleşti.

Bear yerde duran iki kütüğün arasına sıkışan bacağını çekmeye çalışırken, Alex çocuğun kemiğinin *tak* diye kırıldığını duydu. Bear'ın ses tellerinden acı dolu, boğuk bir haykırış yükseldi.

"Avcı!" diye seslenen Alex hemen koşup arkadaşının yanına diz çöktü. İkinci kez seslenmesine gerek bile kalmadan, öğretmenleri çoktan yanlarına gelmişti bile.

Ağzından hiç de bir öğretmene yakışmayacak bir söz çıkan Avcı, yanlarına çöküp Bear'ın kotunu dizine kadar sıyırdı. Ellerini dikkatle kemiğin üzerinde gezdirdi ve küfürlü sözcüğü tekrar edip, "Kaval kemiğini kırmışsın ama etin yırtılmamış. Bu iyi bir haber," dedi.

Alex adamın sesindeki gerginlikten "iyi haberin" hâlâ son derece kötü bir haber olduğunu anlayabiliyordu çünkü artık Bear sakattı ve düşman bölgesinin tam ortasındaydılar.

"Bir şey duyabiliyor musun, Alex?" diye sordu Avcı.

Adamın normal orman seslerini kastetmediğinin bilincinde olan Alex, dikkatle dinledi ama yaklaşan bir Jarnock sesi duymadı. "Hayır."

"İyi yol katettik. Onları tamamen kaybettik mi bilmiyorum ama sanırım şimdilik güvendeyiz," dedi Avcı. "Biraz dinlenip Bear'ın bacağını saralım ve bir sonraki hamlemizi planlayalım."

Alex başını salladı ve Bear'ı rahatlatmak için elini onun göğsüne koydu.

"Harika gidiyorsun," dedi ona. Avcı da bu sırada kendi giysilerinden bir parça yırtıp, Bear'ın bacağını iki tahta parçasının arasına alarak sıkıca bağladı.

"Özür dilerim," diye dişlerinin arasından acıyla tısladı Bear. Alex çocuğun acısını hissedebiliyordu. "Benim yüzümden yavaşlıyoruz."

“Saçmalama.” Alex o an çocuğa verebileceği su ya da başka bir şey olmasını çok isterdi. “Zaten molaya ihtiyacımız vardı. Sen de bahanemiz oldun.”

Bear bir şekilde gülmeyi becerdi. “Belki de şanslı kotum sandığım kadar şanslı değildir.”

Alex de gülümsedi ama Avcı bağı iyice sıkınca Bear acıyla bir kez daha bağırdı. Midesi bulanana Alex, çocuğun gözlerinin başının arkasına doğru devrildiğini ve acıdan bayıldığını gördü.

Ürpererek Avcı’ya döndü. “Bu kadar sıkman gerekir miydi?” diye sordu.

“Bunun cevabını bilmene yetecek kadar çok acil servis gördün.”

Avcı doğruyu söylüyordu ama Alex yine de dostunun acı çekmesini görmekten nefret ediyordu. Bu nedenle şu an öfkesini yöneltebileceği en yakınındaki tek kişiye saldırdı. Alex son birkaç saat içinde yaşadığı korku, dehşet, hayal kırıklığı, gerginlik, stres ve acıyı üzerinden atmak için sözlü bir saldırıya başladı.

“Bunlar lanet birer *yamyam*, Avcı! Buraya gelmeden evvel hiçbiriniz bunu bize söylemeyi akıl edemedi mi?”

“Alex...”

“Uyarsanız ölür müydünüz? Bize, *hey bu arada sizi güveç yapmak ya da su altındaki dinozorlarına kurban etmek isteyebilirler ama endişelenmeyin, size bir şey olmayacağına eminiz*, diyemez miydiniz?

“Biz...”

“Bir de bizim güvenliğimiz için endişelendiğinizi iddia ettiniz... hepsi palavraymış!” diye bir kez daha sözünü kesti Alex. “Eğer gerçekten endişe etseydiniz, bir şey söylerdiniz!”

“Dinler miydin?”

“O zaman bile... ne?”

Hızını almış devam eden Alex, adamın ne söylediğini ancak ikinci kez tekrar edince anladı.

“Bizi dinler miydin? Sana Jarnockları anlatsak, buraya gelmeye karar verir miydin?”

Alex *elbette dinlerdim* demek için açtığı ağzını, adamın haklı olduğunu fark edip derhâl kapattı. Planını uygulamakta o kadar kararlıydı ki, *en azından* bunun mantıksız olduğunu ona göstermeye çalışsalar bile, durmazdı. Tam olarak da bunu yapmıştı, hepsine kafa tutmuştu.

“Yine de bizi uyarabilirdiniz,” dedi hafifçe yenilgiyi kabullenerek ama yine de bunu yüksek sesle dile getirmeyecekti.

“Uyarabilirdik,” diye onayladı Avcı ve fazladan destek için Bear’ın bacağına bir bez daha sardı. “Ama o kadar kararlıydın ki biz de araya girmeyip dilediğini yapmana izin vermemizin daha doğru olacağını düşündük ama tabii ki gözümüz üzerinde olacaktı.”

“Sanırım bu, buraya neden geldiğini açıklıyor?”

Gömleğinden son bir parça daha yırtan Avcı, “Ana karadan bir araç kiraladım ve geldiğimde izinizi buldum.” Kumaşı Bear’ın bacağına sarıp ekledi: “Jarnockları bu kadar hızlı bulup gelir gelmez başını belaya sokacağını tahmin edemedim, yoksa daha erken gelirdim.”

“Aslında onlar bizi buldu,” diye cevap verdi Alex. “Ondan sonra da her şey tepetaklak gitti. Buralarda olsan bile bize yardım edemez, hatta sen de Kaku’nun yemeği olurdun.”

Duyguları karmakarışık olan Alex, bu canavar tarafından dere yatağının dibine sürüklendiğini anımsayınca yine telaşlandı. O an yaşayamadığı şoku şu an yaşıyordu. Titremeye başladı. Karanlıkta gözlerini kaldırıp Avcı’nın gözlerine baktı. “Hayatımı kurtardın.”

“Aslında,” dedi Avcı gülümseyerek, “tüm bunları kendin başardın.”

Eğer Avcı olanlara müdahale etmeseydi, şu an Kaku’nun küçük bağırsaklarında sindiriliyor olacağını gayet iyi bilen Alex, başını iki yana salladı.

“Sağ ol, Avcı,” dedi yavaşça. “Az evvel söylediklerim için özür dilerim. Sadece... sadece sağ ol. Peşimizden gelip beni kurtardığın için.” Bear’ı gösterdi. “İkimizi de kurtardığın için,” dedi.

Avcı, bu teşekkürü kabul etmesinin Alex için önemli olduğunu anladı. Bu yüzden mühim değilmiş gibi yapmak yerine, öğretmeni olarak sadece görevini yerine getirdiğini söyledi. “Bir şey değil, Alex,” dedi.

Alex adama gülümsedikten sonra, homurdanarak ayılmaya başlayan Bear’a baktı.

“Demek kâbus değilmiş?” dedi sesindeki acı hâlâ son derece net bir şekilde belli olan çocuk.

“Aracıma ne kadar çabuk ulaşırsak, adanın köpükkapılara karşı korunan duvarlarını o kadar çabuk aşarız. Hemen akademiye döner ve kâbusunu bir anıya dönüştürürüz,” dedi Avcı, çocuğu rahatlatmak ister gibi.

“Aracın ne kadar uzakta?” diye sordu Alex.

“Buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta,” diye cevap verdi Avcı.

Alex, Bear’ın yaralı bacağıyla bir saat daha yürümek zorunda kalacağını duyunca yüzünde beliren ifadeyi fark etti. Bear ifadesini hızla düzeltse de, Alex çocuğun yüz hatlarından fışkıran acının şiddetini hayal dahi edemiyordu.

“Başka bir yolu yok mu?” dedi alçak sesle.

“Onu burada bırakmazsak yok,” diye daha da alçak sesle cevap verdi Avcı.

“Fısıldamanıza gerek yok. Bacağımı kırdım, kulağımı değil,” diye homurdanan Bear’ı duymazdan geldiler.

“Onu burada bırakamayız,” dedi bunun bir seçenek bile olmadığını düşünen Alex.

“Biliyorum,” diye onayladı Avcı. “O yüzden bir saatlik yolumuz var dedim. Normalde sadece yarım saat sürer ama daha yavaş ilerleyeceğimizi hesaba katarak söyledim.”

“Aferin,” diye bir kez daha homurdandı Bear. Espri anlayışı, acısını biraz da olsa hafifletti. “Peki, bir alternatif ne dersiniz?”

Alex ve Avcı, Bear’a şaşkın gözlerle baktılar. Sık ağaçların arasından süzülen gümüş renkli ay ışığı, çocuğun yüzüne vuruyordu.

“Eğer yanılmıyorsam,” dedi Bear, “şu yöne doğru sadece beş dakika yürümemiz yeterli olacaktır,” solunu gösterdi, “Kütüphane’nin kapısı orada çünkü.”

Alex şaşkın bir çığlık attı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Sana çocukken çok fazla S.G. izlediğimi söylemiştim,” diye cevap verdi Bear. “Çok fazla derken, *çok çok fazla* demek istiyordum.”

“İyi de buradan baygın gittik!”

“Bu durumu açıklayamıyorum,” dedi Bear omuz silkerek. Bunu yapınca bacağı kasıldı ve çocuk acıyla irkildi. “İster bana güvenin ister güvenmeyin.”

Avcı, Bear’a dikkatle baktı. “Kendinden ne kadar eminsin?”

“Yüzde yetmiş beş kadar.”

Avcı bu yeni planı onaylayıp onaylamadığını söylemeye bile fırsat bulamadan, Alex bir şey duydu ve bu yüzden hemen cevap verdi: “Bu seçeneği kullanmak zorundayız,” dedi ve elini Bear’ın gövdesinin altından geçirip çocuğun kolunu kendi omzuna sardı.

Avcı Alex’in endişelendiğini hissetti ve Bear’ın diğer kolunu da kendi omzuna atıp, acıyla ayağa kalkmasına yardım etti. “Ne oldu?”

“Jarnocklar,” dedi Alex. “Geliyorlar.”

Sonraki beş dakika boyunca ormanda yaptıkları yürüyüş Alex'e sonsuzluk gibi geldi. Bear'ın güçlükle bastırmaya çalıştığı her inleyişiyle Alex arkadaşının acısını kendi bedeninde hissediyordu. Bu telaşlı ve hızlı adımlar yüzünden onun tekrar bayılmasından korktu ama Bear kendini toparlamayı başararak, buraya geldiklerinde giysilerini bıraktıkları noktaya onları geri getirmeyi becerdi.

Jarnockların çok yaklaştıklarını söyleyerek ikisini de panikletmek istemeyen Alex hemen kapıyı geri çağırdı. Yerdeki kıyafetleri almalarını söylemeye çalışan Bear'a, "Unut onları!" diye telaşla bağırdı ve Avcı ile birlikte onu kapıdan geçirdi.

Alex'in kapıdan kendilerini ulaştırmasını son saniyede istediği yer olan Kütüphane'nin fuayesine vardılar, neyse ki sihirli gelişlerine -ya da uçup kapıdan geçerek şans eseri hiçbirine isabet etmeyen iğneli oklara- tanıklık eden kütüphaneci dışında başka hiç kimse yoktu. Kütüphaneci de tabii ki burnu havada bir vaziyette onlara bakıp gitti.

“Gidip Fletcher’ı getireceğim,” dedi Alex. Bear’ı yere yatırmak için Avcı’ya yardım etti. Artık güvende olduklarından, arkadaşını bir adım daha yürütemezdi.

“Bekle! Alex...”

“Onu hemen getiririm!” diye seslendi Alex, omzunun üzerinden. Koşarak merdivenlerden çıkıp Kule binasını terk etti ve gecenin karanlığına karıştı.

Alex dışarıya çıktığı an ısırın rüzgârı ve çıplak bacaklarının gömüldüğü karı fark edince Avcı’nın ona neden bekle diye seslendiğini anladı. Kesik kot şortu, ince gömleği ve botları, hem nehirden hem terden zaten ıslanmıştı... Böyle soğuk bir kış gecesinde kampüste dolaşmaya hiç uygun kıyafetler değildi. Ama geri dönecek değildi, buz gibi soğukta Meyarin hızı sayesinde çabucak Gen-Sek binasına gitti.

Koşarken odasına çıkıp Bear için biraz *laendra* almayı düşündü ama bu da nereden çıktı diye sorgulanmak istemedi. Her ne kadar bu Meyarin çiçeği gibi hızlı olmasa da, Fletcher’ın ilaçlarının da Bear’ı hızla iyileştireceğini bildiği için hiç vakit kaybetmeden tıbbi koğuşun kapısından içeriye girdi.

Neyse ki Fletcher oradaydı. Bear’ın sakatlandığını öğrenince hemen malzeme çantasını kapıp hızla çıkışa koştu.

Alex peşinden giderken, adam ona *dur* der gibi elini kaldırdı. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Kafasını karışan Alex, “Seninle geliyorum,” diye cevap verdi.

“Bu kıyafetlerle olmaz,” dedi Fletcher sertçe. “Dışarıda soğuktan ölürsün.”

“Ben...”

“İstersen burada durup tartışmaya devam edebiliriz ya da hemen Bear’a yardıma koşabilirim. Ne diyorsun, Alex?” dedi Fletcher.

Tartıştıkları her saniye arkadaşının acısının daha da arttığını bilen Alex suratını asıp, “İyi, tamam. Kalıyorum,” dedi.

Fletcher eğer dediğini yapmazsa katlanması gereken sonuçlar olacağını ima eder gibi Alex'e baktı ve sonra onu tek başına bırakıp gitti.

Ancak Alex... tek başına *değildi*. Doktorun hemen Bear'a koşması telaşıyla etrafına bakamamıştı ve bu hataya düştüğü için şu an çok pişmandı.

Odada dikilen diğer iki kişiyi görünce *hayatımdan nefret ediyorum*, diye düşündü. Belki de Kaku gerçekten bir tanrıydı ve Alex'i hayatının sonuna kadar şanssızlıkla lanetlemişti. Zira dünyada onca insan varken, şu an karşısında şaşkın gözlerle ona bakarak dikilen iki kişi, Kaiden ile Declan'dı.

Ama onları suçlayamazdı. Ormandaki çılgın kaçıışı yüzünden teni, berbat bir kedi kavgasından çıkmış ve dayak yemiş gibi görünüyordu. Bedeni nehrin çamuruyla kaplanmış, elleri A'enara yüzünden kesilmiş, el ve ayak bilekleri sarmaşıklar yüzünden morarmıştı. Kısacası berbat görünüyordu.

Alex, bir *Tomb Raider* filminden fırlamış gibi görünen bu hâliyle Kaiden ve Declan'la karşılaşmasının "*hayatta uzak durman gerekenler*" listesinin neredeyse en başında olduğunu itiraf etmeliydi. Ancak utancını bir şekilde gizlemeyi başardı. Ya da en azından öyle olduğunu umdu...

Aşırı soğukkanlı bir şekilde başıyla onlara, "Selam," dedi. (Ki aslında hiç de aşırı soğukkanlı falan değildi.)

"Berbat görünüyorsun," dedi Kaiden. Declan'la birlikte doğrudan kızın yanına geldi.

"Her kız bu cümleyi duymak ister," diye dalga geçti Alex.

Kaiden onu Fletcher'in yataklarından birine götürüp yatırdı. Odanın diğer yanındaki dolaptan birkaç ağrı kesici şurup getirdi.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi Alex, çocuğun uzattığı yeşil sıvıyı alırken. "Zaten odamda ağrımı kesmeye yardımcı olacak bir şeyler var."

"Dostlar, dostlarının uyuşturucu almasına izin vermez, Alex," dedi Declan.

“Ben uyuşturucuyu kastetmedim...” dedi Alex ama Declan’ın dalga geçtiğini anlayınca homurdanarak, “Çok komiksin,” diye sözünü tamamladı.

Ağzından başka bir şey kaçmasın diye çabalayan Alex, kendisine uzatılan ağrı kesiciyi içti. Kaiden sonra ona bu defa içinde turuncu bir sıvının bulunduğu başka bir şişe uzattı. Alex ne olduğunu sorma zahmetine bile katlanmadan derin bir iç çekip onu da içti. Damarlarında aniden bir sıcaklık hissetti ve fark etmediği titremesi anında geçti.

“Mmm,” dedi boş şişeye bakarak. “Bunu sevdim.”

Çocuklar güldüler, derken Kaiden tekrar uzaklaştı ve elinde Fletcher’ın başka bir ilacıyla geri döndü.

“Sen ne zaman hemşire oldun?” diye sordu Alex. Bu sırada Kaiden de vanilya kokulu merhemle kızın sol eline masaj yapmaya başladı. Alex, çocuğun bu tuhaf hizmetine şaşırsa mı yoksa kendisiyle bu denli ilgilenilmesine sevinse mi, bilemedi.

Declan yüzünde haylaz bir gülümsemeyle cevap verdi: “Konu sen olunca, Kaiden memnuniyetle...”

Cümlesi bir *offf!* nidasıyla kesildi çünkü Kaiden arkadaşının midesine bir dirsek atıp sonra hiçbir şey olmamış gibi Alex’e masaj yapmaya devam etti.

Alex gülmemek için kendini zor tuttu ve Declan’a bakarak, “Ne diyordun?” diye sordu.

Declan ise midesini ovuşturup, “Kaiden ilk yardım konusunda çok iyidir,” diye homurdanmakla yetindi.

Declan’ın yüzündeki ekşi ifadeyi gören Alex daha fazla kendini tutamadı ve gülmeye başladı. Kızın sol elini bırakıp, sağ eline masaj yapmaya başlayan Kaiden’in de yüzünde ufak bir tebessüm belirdi.

Kaiden kızın kesik ve çiziklerine, bağlarını çözerken kestiği derin yaralara özellikle dikkat ederek merhem sürdü. Merhem Alex’in el ve ayak bileklerindeki morluğu da aldı. Fletcher ve Avcı, Bear ile birlikte geri geldiğinde, kız sapasağlam olmuştu.

“Bear nasıl?” diye sordu yataktan atlayarak inen Alex. Bir anda dengesini kaybetti ve Kaiden’in yardımıyla, Fletcher ile Avcı’nın Bear’ı dikkatle yatırdıkları yatağın başına gitti.

“*Çok tuhaf* bir rüya gördüm,” diye sayıklamaya başladı Bear. İlaçtan etkilenmiş gözlerle Alex’e bakarken gözleri parladı. “Bir sürü öfkeli küçük insan vardı ve biz de ağaçların en yükseeeeeeeek tepesindeydik.”

Bear güldü ama Alex çocuğun neye güldüğünden emin olamadı. Ama sonra gülümsemesi kesildi ve zaten kocaman olan gözleri daha da açıldı.

“Sonra nehirden bir canavar çıktı. Neredeyse seni yiyecekti, Alex! Seni o kadar uzun süre suyun altına çekti ki... öldüğünü sandım!” Birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra gevşedi. “Sonra Hayalet geldi... ah, bak! Hayalet buraya da gelmiş!”

Bear sırtarak Avcı’yı işaret etti sonra esneyerek yine Alex’e döndü. “Hiç de eğlenceli değildi.” Bir kez daha güldü ve başını iki yana salladı. “Çok ama çok çılgın bir rüyaydı.”

Sonra başı yana düştü, gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

Alex, Fletcher’a döndü. “Ona ne verdin?” Ardından, “Ben de biraz alabilir miyim?” diye ekledi.

“Bear’ın çok ağrısı vardı, Alex,” dedi Fletcher, kıza zaten bildiği şeyi söyleyerek. “Kemliğini tekrar onarıırken baygın kalmasının daha iyi olacağını düşündüm.”

Alex yüzünü buruşturdu.

“Gördüğün gibi ona aşırı etkili bir ağrı kesici verdim, o yüzden rüya gördüğünü sanıyor. Ama merak etme, kemik tekrar yerine oturduğunda *canlandırıcılar* çalışmaya başlayacak ve Bear kısa süre içinde ayaklanıp tüm yaşadıklarınızı... yani maceralarınızı hatırlayacaktır.”

Doktor Alex’in iyileşmiş olan vücudunu dikkatle inceledikten sonra, hâlâ elinde merhemle durmakta olan Kaiden’e baktı.

“Görünüşe bakılırsa seni emin ellere teslim edip gitmişim,” dedi gözleri parlayarak. “Bakmam gereken daha ciddi bir yaran var mı yoksa muayene için başka bir gün gelsen de olur mu?”

Alex ertesi sabah Gölge Yürüyenler ve Gündüz Binicileri ile neler yaşayacağını tahmin edemediği için *başka bir gün* seçeneğini kumar gibi gördü. “En az sekiz saat iyiyim,” diyerek tüm samimiyetiyle doktoru yanıtladı.

Fletcher derin bir iç çekti ve tıbbi malzemelerine uzanarak tekrar Bear’a döndü.

Kırık kemiğin röntgeni makineden çıkınca, Alex kusacak gibi oldu. Sonraki adımı izleyemeyecek kadar fenalaştığının farkındaydı.

Odadakilere telaşla hoşça kal dedikten sonra büyük bir içtenlikle Avcı’ya dönüp teşekkür etti ve hemen çıkıp gitti.

“Dur bakalım, Alex.” Tam dışarıya çıkacakken, Kaiden onu kolundan tuttu. Eliyle kızın üzerini göstererek, “Kış. Kar. Soğuk. Hatırladın mı?” diye sordu.

Alex, turuncu ilacın etkisiyle ısınmış olduğundan, dışarıda neyle karşılaşacağını unutmuştu. Unuttuğu, zaten yüzünden de çok belli oluyordu.

“Al bakalım,” dedi Declan, kalın kabanın düğmelerini çözerek. “Ben Fletcher ile Avcı’ya yardım gerekirse diye burada kalacağım. Kaid seni odana götürdükten sonra kabanımı bana geri getirir.”

Bu sözler üzerine çok rahatlayan Alex, çocuğun kabanını çıkarmasını beklerken sabırsızlıkla bir o yana bir bu yana hareket etti. Kaban o kadar büyük geldi ki Alex sanki içinde yüzüyor gibiydi. Ama sıcacıktı ve çıplak bacakla bile yurda kadar üşümeden gidebilirdi.

“Sağ ol, Declan,” dedi kabana güzelce sarındıktan sonra. “Büyükbaban ters biri olabilir ama sen harikasin.”

Şaşırان Declan bir kahkaha attı. “Belli ki onu tanımamışsın. Eğer tanısaydın ‘ters’ten daha fazlasını söylerdin,” dedi.

Alex bunu tahmin edebiliyordu. “Terbiyeli olmaya çalışıyordum.”

“Jaxon tek kelimeyle tam bir baş belasıdır,” dedi Declan. “Ama iyi de olsa kötü de olsa aileden biri.” Durdu ve sonra, “Hayır, *kötü de olsa* yeterliydi,” diyerek sözlerini düzeltti. Gülmeden edemeyen Alex’i kapıya doğru yönlendirdi. “Kaid sana daha fazla ‘ilk yardım’ uygulamadan buradan hemen gitsen iyi olur,” dedi imalı bir şekilde. “Muhtemelen sırada kalp masajı vardır ve bunu yaparken etrafta seyircilerin olmasını istemeyeceğinden eminim.”

Yanaklarının kızardığını hisseden Alex cevap veremedi, o yüzden tekrar gülmeye çalıştı ve utanmadan sırttan Kaiden ile birlikte dışarıya çıktı.

Hava çok soğuk olduğundan hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Nefes alıp verirken ağızlarından buhar çıkıyordu.

Aceleyle yurt binasına doğru giderlerken, “Bear’ın söyledikleri gerçekten oldu mu?” diye sordu Kaiden. “Ağaçların üzerindeki ‘öfkeli küçük insanlar’ dediğine göre, Jarnockları mı ziyaret ettiniz?”

Yalan söylemenin bir anlamı olmadığını bilen Alex başıyla onayladı.

“Peki su altı canavarının seni suyun dibine sürüklediği kısım da doğru muydu? Kaku’dan mı bahsediyordu?”

Alex ürperdi ve bu kez çekinerek başıyla bir kez daha Kaiden’i onayladı.

Yüksek sesle iç çeken Kaiden, “Belayı senin gibi kendine bu kadar çok çeken birine daha önce hiç rastlamamıştım,” dedi.

“Belayı ben *bulmuyorum*,” diye kızdı Alex. “O beni buluyor.”

“Yaşadığın onca şeyden sonra bu kadar uzun süre yaşamış olman çok etkileyici.”

“Böyle düşünen tek kişi sen değilsin,” diye mırıldandı Alex. Bir sessizlik oldu. Arkasından...

“Yapamadığın bir şey var mı senin?”

Kaiden’in sorusu, Alex’i şaşırttı. Şaşırdığı şey kelimeler değil, çocuğun merakıydı. Hayranlığı, sevgisi...

Bu ağır atmosferi biraz hafifletme ihtiyacı hisseden Alex, “Korkarım kek pişirme konusunda çok da iyi değilim,” diye esprili bir yanıt verdi.

Kaiden tıpkı Alex’in umut ettiği gibi, güldü. “Bu bir skandal.”

“Hiç kimseye söyleme sakın. Eğer sırlarım açığa çıkarsa, bu benim sonum olur.”

Yurt binasına varıp içeriye adım attıklarında, “Sırların benimle güvende,” diye söz verdi Kaiden. Kapıdan geçince durdu ve yüzünde son derece anlamlı bir ifadeyle, “Hem de hepsi, Alex,” dedi.

Alex çocuğun gözlerine bakamadı, onun yerine Declan’ın kabanının düğmelerini çözmeye odaklandı. Ancak Kaiden elini kızın eline uzattı ve parmaklarını kavrayıp onu kendine doğru çekti.

Hem de *bayağı* çekti.

Tek eliyle Alex’in beline sarıldı, diğer eliyle yanağını okşamaya başladı. Gözlerinin içine bakıp, “Bana güvenmen için daha ne gerekiyor?” diye fısıldadı.

Çocuğun sözleri ve yakınlığından ötürü ağzı kuruyan Alex cevap veremedi. Sadece tenine değen yumuşak dokunuşun sıcaklığını ve belini sıkıca kavrayarak kendisini rahatlatan güçlü kolları hissetti.

Çocuk daha da yakınlaşınca, Alex, “Kaiden...” diye fısıldadı.

“Ne gerekiyor?” diye tekrarladı Kaiden. Nefesi kızın dudaklarında geziyordu. Alex titredi.

Kaiden yavaşça ve özenle kızın başını yukarıya doğru kaldırdı ve tepkisini görmek için ona dikkatle baktı. Alex’in gözleri kendiliğinden kapanmaya başladı. Ama sonra...

Birilerinin konuşması duyuldu: “...tabii ki ‘hayır’ dedim, bunu onaylayacak hâlim yoktu ya!”

Yaklaşık bir metre geriye sıçrayan ve derhâl çocuğun kollarından sıyrılan Alex, yüzü kıpkırmızı, kalbi hızla atar bir vaziyette arkasını döndü ve muhtemelen eğlence odasına gitmekte olan beşinci sınıftaki iki kızın merdivenlerden indiğini gördü.

“Sonra... Ah, selam Kaiden!” diye seslendi bir tanesi. “Luranda’nın etobur yosunlarla ilgili verdiği ödevi bitirdin mi? Benim çok vaktimi aldı!”

Kaiden de onlara yanıt verince, kızlar bunu bir davet olarak algıladı. Kalbi hızla atmaya devam eden Alex hayal kırıklığına uğramak yerine aslında çok rahatladı ve gitmek için kızların varlığını bahane ederek, Declan’ın kabanını çıkarıp titreyen ellerle Kaiden’e verdi.

Çocuğun gözlerine güçlkle baktı ve kızların bitmek bilmeyen konuşmalarına şükretti zira kendisi herhangi bir şey söyleyecek durumda değildi. Elinden geldiğince samimi bir şekilde gülümserken çok da yapay görünmüyor olmayı dileyerek, bir bahaneyle yanlarından ayrıldı.

Merdivenlerden arkasına bakmadan çıkmayı becerdi ve her adımda arkasında hissettiği gözlerin sıcaklığını yok saydı.

D.C., “Ne *demek* neredeyse Kaiden’i öpecektin?” diye tiz bir çığlık attı.

Alex o gece duşa girip ormanın pisliğini üzerinden attıktan sonra, Niyx’e güvende olduğunu söylemişti. Onun da güvende olduğunu duyduktan sonra en rahat pijamalarını giymişti.

“Neredeyse öpmeyecektim,” diye düzeltti. D.C.’nin yatağında bağdaş kurmuş, yüzünü oda arkadaşına dönmüştü. “O beni neredeyse öpecekti.”

“Aynı şey.” D.C. boş verir gibi elini salladı. “Çünkü sen de onu öpmüş olacaktın. Jordan bana ondan uzun süredir hoşlandığını söyledi.”

“Koca ağızlı Jordan,” diye homurdandı Alex.

“Aha! İşte itiraf ettin!”

“Zaten sır değil ki, Dix,” dedi Alex. Ancak şu âna kadar en yakın kız arkadaşına Kaiden’den hiç bahsetmemişti. “Ama şu an önceliklerimin en başında olduğunu da söyleyemem.”

“Olmalı,” dedi Alex’e bir oje uzatan Dix. “Hayatında güzel bir şey değişiklik olmasını hak ediyorsun. Heyecanlı bir şey.”

Alex kaşlarını çattı. “Hayatımda zaten bir sürü güzel şey var ve ihtiyacım olandan çok daha fazla heyecan da.”

“Ne demek istediğimi anladın,” dedi D.C., umursamaz bir tavırla.

“Her neyse, bir daha olmayacak zaten,” dedi tırnaklarını boyamaya başlayan Alex. En sevdiği ojeyi sürüyorlardı, süren kişinin ruh hâline bağlı olarak renk değiştiren ojeyi.

“Ne? Nedenmiş o?”

“Olamaz da ondan,” diye cevap verdi Alex. “Bir sürü nedeni var.”

Eğer şu an ayakta olsaydılar, D.C. Alex’in ayağına basardı, Alex’in de bundan emin olduğu üzere...

“Mesela?”

“Mesela zaman,” dedi Alex. “Şu an bırak erkek arkadaşı, hayatımda başka bir ilişkiye daha yer yok.”

“Yani onunla bir ilişkin olsun istiyorsun? Biliyordum!”

Alex başını kaldırıp kıza baktı. “Dix, lütfen en azından odaklanmaya çalışır mısın?”

D.C. utanarak gülümsedi ve “Pardon ama beni suçlayabilir misin?” dedi. “Burada *Kaiden James*’ten söz ediyoruz. Çocuk herkesin rüyalarını süslüyor. Eğer Jordan’a bu kadar âşık olmasaydım, ben de senin gibi onun için ayılıp bayılırdım.”

“Benim *ayılıp bayıldığım* falan yok,” diye kızdı Alex.

“Ama öyle olman gerekir,” diye iç çekti Dix. “Kaiden rüya gibi bir çocuk.”

Akıl sağlığı adına buna yanıt vermemeyi tercih eden Alex sadece, “Bir diğer neden, Aven’in bunu öğrendiği takdirde Kaiden’i hedef alacak olması,” dedi. *Ve bu süreçte yeteneğini de öğrenecek olması*, diye düşündü. Her ikisini de düşününce nefesi kesilecek gibi oldu.

“*Hepimiz* hedefiz, Alex,” diye hatırlattı D.C. kibarca. “Sana yakın olmak bu riske girmeye değer ki eminim Kaiden de buna katılacaktır.”

Alex konuyu deşmedi. Onun yerine, “Ayrıca onunla çok fazla ortak dersimiz var,” dedi. Athora ile pazartesi günü yapacakları ortak derslerinden D.C.’nin haberi yoktu. Bu da Alex’in tedbirli olmasını gerektiren bir diğer sebepti. “Aramızda bir tuhaflık olmasını istemiyorum.”

“Neredeyse öpüşecek olmanızdan daha mı tuhaf? Çünkü gördüğüm kadarıyla *hiç de* rahatsız olmamışsın.”

Alex, D.C.’nin bu esprisini hiç hoş karşılamasa da kızın söyledikleri aslında doğru sayılırdı.

“Olamaz dedim,” diye sözünü bitirdi Alex. “Şimdi olmaz.”

“Ama ondan *hoşlanıyorsun*,” dedi Dix. Sesi, Alex’in kendisini hissettiğinden daha çaresizdi.

D.C.’ye cevap vermedi. Ne onayladı ne de itiraz etti... Çünkü bunun bir anlamı yoktu. Biri yalan olur, diğeri de işleri daha çok zorlaştırırdı.

D.C. cevap gelmediğini görünce konuyu uzatmamaya karar verdi. Ama son bir şey daha söyledi. “Tırnaklar asla yalan söylemez, Alex.”

Ellerine bakan Alex iç çekti.

Pembe.

Her dünyada evrensel bir anlamı olan bir renkti bu.

Ellerini yastığın altına gizlemek istedi ama kurumakta olan ojeleri mahvolurdu, bunun yerine konuyu değiştirdi.

“İlişki demişken, Jordan’la aranız nasıl? Son zamanlarda çok daha iyi görünüyor.”

Dudaklarına tatlı bir tebessüm yayılan D.C.’nin yüz ifadesi yumuşadı. “Jordan muhteşem biri. Yaşadıkları... yaşadığı *onca şey*...” Başını iki yana sallayarak odaklandı. “Hiçbir fikrim yoktu... *hiçbirimizin* yoktu.”

Başını kaldırıp bakarken gözleri ışıldadı. “Hâlâ gidecek çok yolu var ama az kaldı. Bu yolculukta ona eşlik ediyor olduğum için de çok ama çok *gurur duyuyorum*. Onun güvenini -*kalbini*- kazanmış olmaktan.” D.C. tekrar başını iki yana sallayıp, “Bu hissi anlatmaya kelimeler yetmez,” dedi.

Arkadaşının yüzünün parladığını ve yaymakta olduğu saf neşeyi gören Alex’in gözlerinde yaşlar birikti. Kurumakta olan tırnaklarını umursamadan onun elini sıkıca kavradı ve “Senin adına çok mutluyum, Dix. Çok çok mutluyum,” diye fısıldadı.

Alex’in gözlerine bakan D.C.’nin de gözleri sulandı. “Ben... ben asla böyle bir şey yaşayacağımı hayal etmezdim, bilirsin...” Burnunu çekti. “Çocukluğumda hiç kimse... bırak böylesine önemseyeceğim birini, güvenebileceğim hiç kimse yoktu.” Bir kez daha burnunu çekip yavaşça, “Ama sonra hayatıma sen girdin, neredeyse beni öldürtecektin ama bak işte şimdi buradayız,” dedi.

Alex çok duygulandı ve boğazına oturan yumru yüzünden konuşmayı beceremedi.

Ağlamamak için gözlerini kırptırıp D.C., “Tüm yaptıkların için sana ne kadar teşekkür etsem az, bana verdiğin her şey için. Jordan için, Bear için... Arkadaşlık, kahkahalar... ve *umut* için. Hayatın bu kadar güzel olduğunu hiç bilmezdim,” dedi. Alex’in ellerini sıktı ve “Bu, rüyalarımından bile daha iyi,” diye itiraf etti.

Alex, göğsünde biriken hıçkırıklardan kurtulmak için derin bir nefes aldı. D.C.’ye sıkıca sarılıp çatlak bir sesle, “Sen bunların hepsini ve daha fazlasını hak ediyorsun, Dix,” dedi. “Hem sen Jordan’ın hayatında olmaktan onur duyduğunu düşünüyorsan, bir de onun yanında nasıl çiçek açtığına tanık olurken benim hissettiklerimi hayal et,” dedi.

Sözlü bir yanıt veremeyecek kadar duygulanmış olduğu çok belli olan D.C., öne doğru eğilip Alex’e sımsıkı sarıldı. Kapıları çalana kadar bir yumak gibi sarılmaya devam ettiler. Sonra ayrılıp gözlerini sildiler.

“Ben nereye geldim yahu?” diye sordu Jordan, D.C. onu içeriye alınca. İkisini de dikkatle süzdü ve ıslak yanaklarıyla duygu dolu tebessümlerini fark etti.

“Biz de tam tırnaklarımızı yapıyorduk,” diye cevap verdi D.C. ve çocuğu hafifçe dudaklarından öptü ancak Jordan bu öpücüğü uzatınca, Alex odada yalnız olmadıklarını hatırlatmak için boğazını temizlemek zorunda kaldı. Bunun üzerine Jordan hemen geri çekildi.

Çocuğun sırtarak ve umursamaz bir tavırla karşısında oturduğunu görünce Alex’in gözleri yine doldu. Belki yaşadığı günün travmasından belki D.C. ile yaptıkları duygusal sohbetten dolayı, hisleri darmadağındı. Arkadaşları da bunu görmüş olacaktı çünkü Jordan kaşlarını çatarak Alex’e yaklaştı ve kolunu onun omzuna attı.

Alex yataktan fırlayıp Jordan’a sarıldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Konu Bear mı?” diye sordu Jordan. Bir yandan da Alex’in sırtını sıvazladı. “Az evvel yanındaydım, yakında iyileşecek.”

Alex başını çocuğun göğsünden çekmeden iki yana salladı. “Hayır, konu sensin. Ben... ben iyi olmana çok sevindim.”

Jordan duraksadı sonra eliyle tekrar kızın sırtını sıvazlamaya devam etti. “Zamanda geriye mi gittik? Zira iki hafta önce beni serbest bıraktığında bu duygusal patlamayı yaşamış olduğumuzdan eminim. Yoksa orman tanrılarıyla dövüşürken kafanı bir yere mi çarptın? Ya da bu akşam neredeyse Kaiden’le öpüşecektin diye aklın mı karıştı?”

Alex geri çekilip nemli gözlerle Jordan’a baktı. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

Jordan zalimce sırıttı. “Öğrenmek istemezsin.”

Yanaklarının tekrar yandığını hisseden Alex suratını buruşturdu. Bu sırada D.C. de yanlarına geldi. Prenses, çok eğlenmesine rağmen, yine de Alex’i tekrar Kaiden konusuna dönmekten kurtardı ve Jordan’a neden uğradığını sordu.

“Merak etme, aranızdaki bağ kurma seansını bölmeye gelmedim,” dedi Jordan, ojeyi göstererek. “Sadece gelip kız arkadaşşıma iyi geceler demek istedim.”

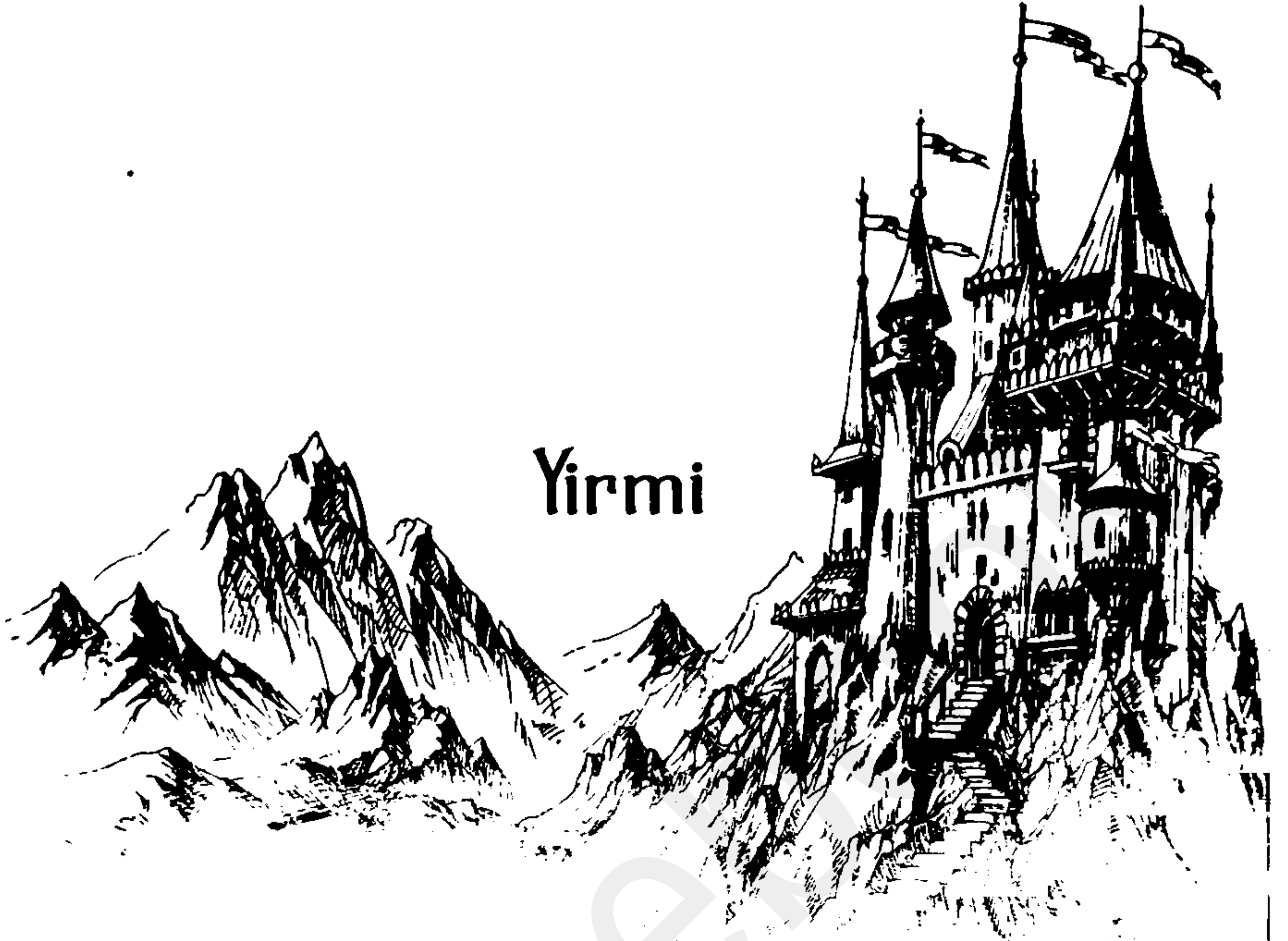
Alex, yüreğı erise de kollarını göğsünde birleştirip, “Öhö öhö,” dedi.

“Tabii ki en iyi arkadaşşıma da,” diye hemen ekledi Jordan.

Sonra da söylediğini yapıp Alex’e son bir kez sarıldı. Ardından D.C.’yi uzun uzun öptü ve sabah kahvaltısında görüşmek üzere söz verip ayrıldı.

Çocuk odadan çıkınca Alex, “Rüyaları süsleyen tek kişi Kaiden değil,” dedi D.C.’ye.

Derin bir iç çeken D.C., “İnan bana farkındayım,” diye cevap verdi.

Yirmi

Ertesi sabah hava çok parlak ve berraktı. Alex bir önceki günün olaylarından kurtulup devam etmeye kararlıydı. Flipler karşısında yaşadığı başarısızlığa ya da Jarnocklarla neredeyse felaketin köşesinden dönmüş olmasına takılmadı. Hatta Kaiden ile olan beklenmedik -ve *karmaşık*- yaklaşmasının üzerinde de durmadı. Onun yerine mümkün olduğunca pozitif düşünüp, kendine bugünün bir zafer olacağını söyledi.

Aklına gelen tek mutsuz düşünce, bugün yalnız gidecek olmasıydı. Öpüşürken yakalandıkları için Jordan ile D.C. ceza-lydı -Alex'in romantik bir ilişkiden uzak durmasını gerektiren bir sebep de buydu- ve Bear da hâlâ tıbbi koğuştaydı. O yüzden Alex Gölge Yürüyenler ve Gündüz Binicilerini tek başına ziyaret etmek zorundaydı.

Ya da öyle olduğunu sanıyordu.

Tam karların arasından ilerleyip Kule binasına yaklaşırken, karşısına Caspar Lennox çıktı.

"Efendim?" dedi adamın beklediğini anlayınca.

“Gölge Yürüyenlerin kadimlerinin karşısına tek başına çıkmazsın, Alexandra Jennings,” dedi adam. “Birinin seni takdim etmesi gerekir.”

Adamın sözlerinden ve varlığından hiçbir şey anlamayan Alex, “Hımmmm...” diye mırıldandı.

“Sana türümün şehrine kadar eşlik edeceğim,” dedi Caspar Lennox, lafı dolandırmadan. “Ancak ben yanında olsam bile, senin iddialarını dinlemeye istekli olacaklarını garanti edemem.”

“Offf...”

Işık hızıyla hareket eden adam alacalı-gri eliyle Alex’in kolunu sertçe kavradı.

“Ne yaparsan yap, sakın geri çekilme.”

Bunun ardından etraflarında mürekkep renkli gölge bulutları dönmeye başladı ve yükselip onları içine aldı. Adam Alex’i çekiştirerek karanlığa götürdü.

Bu tıpkı balın içinden yüzeye doğru çıkmaya çalışmak gibiydi. Ve hiçbir şey görmüyordunuz. Alex, T.V.K.B. dersi öğretmenin talimatlarını izleyip yürümekten başka bir şey yapamadı. Adam, kızın kolunu sıkıca tutmaya devam ediyor ve onu götürdüğü yere doğru ilerliyorlardı.

Alex gölgelerin arasında daha önce bir kez seyahat etmişti. Karanlıkla kendi başına savaşmış ve kendi iradesini kullanıp varmak istediği noktaya ulaşana kadar, her yöne doğru çekilmişti.

Caspar Lennox yanındayken farklıydı. Çamurun içinde yürüyormuş hissi dışında, gölgelerin doğal varlığıyla mücadele etmesine gerek yoktu. Bunu şu an ikisi için ya öğretmeni yapıyor ya da adamın kendisi de bir Gölge Yürüyen olduğundan, bu tarz bir ulaşım ona doğal geliyordu. Alex sebebin hangisi olduğundan emin değildi.

Etraflarını saran karanlık nihayet açılınca, Alex hiç bulunmadığı kadar uzaklara gittiğini anladı.

“Vay canına.”

Alex önünde uzanan bu manzara karşısında, istese de tepkisini bastıramazdı.

Burası sarp bir dağın yanına yığın gibi kurulmuş bir şehirdi. Ama Alex'in şimdiye dek gördüğü hiçbir şehre -hatta hiçbir yere- benzemiyordu.

Şehrin yarısı gölgeyle kaplıydı. Tepede durmadan esen bir fırtına gibi, derin ve karanlık bulutlar dönüyordu. Bu doğaüstü hava olayının altındaki bina ve sokakların hepsi simsiyahtı ve Alex yüksek görü algısıyla onları gotik tarza benzetti. Mimaride genel olarak sivri mızrak ve kemerler kullanılmıştı. Diğer binaların tepesine kadar yükselen antik, koyu bir katedral vardı; göz korkutucu olduğu kadar, çok da güzel bir yapıydı.

Şehrin diğer yarısı her yöne gidiyordu. Bembeyaz binaların üzerine kör eden bir gün ışığı vuruyordu. Hepsinin tasarımı gölgeyi taraftakilere benzerdi ama korkunç bir kâbustan fırlamış gibi görünmek yerine, daha çok tablo misali bir hayalden fırlamışa benziyordu. Göze batan en büyük fark, fırtına bulutlarının olmayışındaydı ve o göz korkutan katedralin yerine, bu tarafta kristal bir piramit vardı. Gün ışınları piramidin üzerine vuruyor ve şehrin tamamı rengârenk ışıklarla kaplanıyordu.

Alex gördüklerine inanamadı. Şehrin tam ortasında sanki görünmez bir hat varmış gibi, ışıkla karanlığı; gece ile gündüzü birbirinden ayırıyordu.

Alex bu muhteşem manzarayı içine çekerek izlerken, sessiz kalmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Öte yandan Caspar Lennox sessizliği tercih etmedi. O berrak ve melodik sesiyle, "Graevale'a hoş geldin, Alexandra Jennings. Gölge Yürüyenlerin ve Gündüz Binicilerinin yuvasına..." dedi.

Eğer Gölge Yürüyenler şehrin aydınlık tarafında, Gündüz Bincileri de karanlık tarafında yaşıyor olsaydı, Alex beklenmedik ve tuhaf bir ironi ile karşılaşabilirdi ama durum böyle değildi. Zaten Caspar Lennox kızın kolunu bir kez daha kavrayıp onu yine gölgelere doğru götürünce öyle olmadığı anlaşıldı. Birlikte, çakıl taşlarıyla kaplı devasa şehir meydanına gittiler -burası en az iki futbol sahası büyüklüğündeydi- ve karanlık bir merdivenin başındaki katedral girişinde durdular.

“Tahmin edeyim,” dedi Alex, adamın sıkmaktan neredeyse morarttığı kolunu ovuşturarak. “Kadimler burada takılıyor?”

Ürkütücü bir kilise benzeri binadaki ürkütücü vampir benzeri yaratıklar? Bu, Alex’e çok mantıklı geldi.

“Kadimler *takılmaz*,” dedi Caspar Lennox. Kızın kelime seçiminden ne kadar tiksindiği sesinden anlaşıyordu.

Başka bir şey söylemeyince, Alex bastırdı: “Ama buradalar, değil mi?”

“Obscuria’nın içinde toplanırlar, evet.”

“O zaman neden bekliyoruz?” Alex sivri, siyah basamaklardan çıkmaya başladı. Bir yandan da adamın, bu çetin tırmanışa gerek kalmadan kendilerini neden merdivenin *tepesine* bırakmadığını merak ediyordu.

Alex adamın gelmediğini fark edince arkasını dönüp, “Neden bekliyorsun?” diye sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

“Seni buraya getirdiğim için pişman olmaya başladım,” diyerek iç çekti Caspar Lennox ve kızın yanına geldi.

“Daha bir şey yapmadık ki,” dedi adamın bu cümlesine çok şaşırان Alex.

“Aynen öyle. Bu da herhangi bir soruna yol açma şansı bulamadığın anlamına gelir,” diye cevap verdi adam. “Lütfen Alexandra... Gölgele aşkına, kelimelerini seçerken çok dikkatli olacağına söz ver.”

Alex dudaklarını büzdü. “Ne demek bu?”

Adam tereddütsüz cevap verdi. “Sende düşünmeden konuşma alışkanlığı var. Burada tam tersini yapmanı şiddetle tavsiye ederim. Kadimler aptallara acımaz.”

Çok alınan Alex itiraz etmek için ağzını açtı ama adam ona fırsat vermeden sözlerine devam etti: “Sana daha önce de söylediğim gibi, insanları çok dikkate almazlar. Dinlerken sana gülebilirler.”

Jarnocklar ve Fliplerden sonra, Alex bu olasılıkların farkındaydı. “Bunun farkındayım,” dedi sert bir sesle. “Ancak yine de denemek zorundayım.”

Caspar Lennox siyah gözlerini Alex’in gözlerine dikerek başını öne doğru salladı. “Çok güzel.” Tekrar merdivenleri çıkmaya başlayarak, “Beni takip et,” diye emretti. Derken bir anda durdu, Alex neredeyse adama çarpacaktı. Caspar Lennox arkasını dönüp kıza, “Ne kadar heveslenirsen heveslen, sana söz hakkı verilmediği sürece sakın konuşma,” dedi. “Anladın mı?”

“Anladım,” dedi, adamın peşinden merdivenleri çıkan Alex. Sonunda çift kemerli, etkileyici bir girişe vardılar ve içeriye yürüdüler.

Alex katedrale girdikten sonra neler göreceğinden emin değildi. Belki bir sunak ve sıralar. Belki mumlar ve bir çeşit rahip. Ama hiçbiri yoktu. Çan kulesinden yükselecek kısa çınlamayı bekledi ama öyle bir ses de gelmedi.

Bu dev gibi binanın içi hiç de düşündüğü gibi değildi. Zemin parlak siyah mermerden yapılmıştı, duvarlarla öylesine uyum içindeydi ki zeminle duvarların birleştiği köşeleri görmek imkânsızdı. Dışarıdaki fırtına bulutları yüzünden vitraylı cam pencerelerden herhangi bir şey görünmüyordu. İçerisi yalnızca duvarda asılı duran meşalelerden yükselen tuhaf, mor bir alevle aydınlatılıyordu.

Her şeye tek seferde ve dikkatle bakan Alex, dikkatini boş alanın ortasında olanlara yöneltti. Herhangi bir mobilya yoktu ama katedralde birileri vardı. Birileri derken, Gölge Yürüyenler.

Bir dövüş maçı yapılıyor gibiydi ama bu alacalı-gri varlıklar yan yana dizilmiş, bağırıp tezahürat yaparken, neler olduğunu görmek çok zordu. Bahisçiler herkese bahislerini oynaması için bağırıyor, coşkulu izleyiciler tuttukları dövüşçünün adını söyleyerek tezahürat yapıyordu. Burası aktivite dolu bir tımarhane gibiydi. Alex'in kutsal saydığı bir yere hiç yakışmayan bir görüntüdü bu.

Katedralin kulelerinde yükselen katmanlı balkonlarda oturan yüzlerce Gölge Yürüyen, heyecanla aşağıdaki olayı izliyordu. En iyi manzarayı gören merkezdeki balkonda iki erkek, bir dişi olmak üzere toplam üç figür oturuyor ve hepsi de cübbeli pelerininin etrafında dönen gölgelerin arasında zar zor görünüyordu. Tek görünen yerleri gri tenli suratlarıydı. Yüzlerinden, yaşadıkları yılların izleri belli oluyor, gözleri antik karanlığın sonsuz havuzlarını andırıyordu.

Alex belirtilmesine gerek kalmadan, bunların kadimler olduğunu anladı ve onlara nasıl yaklaşacağını kendisine göstermek için bekleyen Caspar Lennox'a döndü.

Bununla birlikte adamın başka fikirleri vardı. Kızın kolunu sıkıca kavrayıp fısıldadı: "Gitmeliyiz. Hemen."

"Ama."

"*Hemen, Alexandra.*"

Adamın emri çok keskindi ve Alex biraz da tedirgin olduğunu fark etti. Sırf bu nedenle ona itiraz etmedi. Hatta etraflarındaki gölgeler yükselmeye ve adam onları itmeye çalışırken bile direnmedi.

"Caspar Lennox! *Trivana pos fered se tonda corr!*"

Adam, kolunu sıkıca kavradığı Alex'i arkasına itti ve sonra gölgeler adamın ayaklarına indi. Ardından, Caspar Lennox kendisine seslenen dişi Gölge Yürüyen'e döndü.

Alex'in Xiraxus ile olan bağı onu bir kez daha kurtardı çünkü içsel tercümanı, söylenen sözleri anlamasını sağlıyordu. Dişi yaratık, Caspar Lennox'a, "Nerelerdeydin sen?" diye bağırıyordu.

“İşte buradayım, Shirez Ganare,” dedi Caspar Lennox, kendi ana dilinde ve hafifçe eğilerek kadını selamladı.

“Seni buraya hangi rüzgâr attı, eski dost?” diye sordu Shirez. “Herhalde maç için dövüşmeye gelmedin?”

“Hayır. Hatta *vatali targonun* devam ettiğini bilsem ziyaretimi tamamen ertelerdim,” diye cevap verdi Caspar Lennox, Alex’in az evvel duyduğu endişeyi gizleyen sert bir sesle. “Sanırım şimdi gidip daha sonra uygun bir zamanda gelmem daha iyi olur.”

“Saçmalık!” diye haykırdı Shirez. “Kalıp bizimle birlikte izlemelisin. Daha ikinci gün ama ilk turlar da en az finaller kadar heyecanlı olur. Tüm yakın tanıdıklarımız burada. Eğer bize katılırsan, eski zamanlardaki gibi olur.”

“Korkarım yapmam gereken acil şeyler var,” dedi Caspar Lennox.

“Bir insanı Graevale’a getirmeni gerektirecek kadar acil şeyler mi?” diye sordu Shirez öfkeyle.

Kadının Alex’i gördüğü açıkça belliydi. Alex, öğretmeninin arkasına gizlenmesinin aptallık olduğunu düşündü ve ortaya çıktı. Tam inisiyatif alıp kendini tanıtacakken Caspar Lennox’un uyarıcı bakışlarını yakaladı ve öğretmeninin, kendisine söz hakkı verilene kadar konuşmamasını söylediğini hatırladı.

“Bu insan, Alexandra Jennings,” dedi Caspar Lennox. Bunun üzerine Shirez’in gözleri şaşkınlıkla büyüdü... Bu, Alex’i de şaşırttı çünkü isminin bu dişi Gölge Yürüyen için neden bir anlam ifade ettiğini bilmiyordu. “Buraya kadimlerle konuşmaya geldi.”

Shirez bunu duyunca suratını astı. “Onunla konuşmazlar. O bir insan.”

Alex, Gölge Yürüyen’in bu sözü üzerine dilini zor tuttu.

“Anlatacaklarının duyulması gerek.”

“Yeteri kadar anladım,” dedi Shirez. “Aksi takdirde onca insan içinde, buraya Alexandra Jennings’i getirmezdin.”

Alex kaşlarını çatı. *Onca insan içinde mi?* Bu ne demek oluyordu şimdi?

Maalesef yüz ifadesi Alex'i ele verdi ve Shirez dönüp oniks gözlerini kısarak kıza baktı. "Beni anlayabiliyor musun, insan?"

Yüz ifadesini yine eski hâline getiren Alex, hiçbir şekilde tepki ya da cevap vermemeye dikkat etti.

"Elbette anlayamıyor," dedi Caspar Lennox. Ancak kızın Xiraxus ile olan bağı sayesinde dillerini anlama potansiyeli olduğunu biliyordu. "Bizim dilimizi öğrenecek ne vakti oldu ne de eğitimi."

Hiçbir şey değilse de, bu kadarı doğrudu. Daha şimdiden hiç hoş karşılanmadığı düşünülecek olursa, Alex çeviri becerisini bir sır olarak saklamak konusunda daha dikkatli olması gerektiğini hissetti.

"Yemin edebilirim ki..." diye başladı Shirez ama sonra başını iki yana salladı. "Haklısın tabii ki. Hiçbir insan bizim dilimizi öğrenme kapasitesine sahip olamaz."

Eğer tüm Gölge Yürüyenler, Shirez kadar kendini beğenmişse, Alex Graevale'dan ayrılırken dişlerini sıkmaktan çene ağrısı çekecek demekti.

"Belli ki buraya talihsiz bir zamanda gelmişiz," dedi Caspar Lennox, başıyla katedralin ortasında yaşanan karmaşayı işaret ederek. "Ancak Alexandra'nın vereceği haberler çok acil. Ve eğer söylediğin gibi daha *vatali targonun* ilk turlarındaysanız, maçlar ve kutlamalar bittikten sonra geri dönmemiz için çok geç olabilir."

Dişi Gölge Yürüyen'in gri yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Ne için çok geç?"

Adam buna cevap vermedi ama şöyle söyledi: "Eğer bize bu konuda yardımcı olursan sana borçlanırım."

Shirez bilgiç bilgiç bakarak, "Sizi büyükbabama götürmemi istiyorsun, değil mi?" dedi.

"Söylediğim gibi, sana borçlanırım."

"Eğer götürürsem, burada bir süre kalır mısın? Sonraki birkaç maçı bizimle izler misin?"

Alex kadının sesinde bir umut olduğunu fark etti ama Caspar Lennox'un bunu anlamadığı çok belliydi.

"Alexandra işini bitirir bitirmez onunla birlikte akademiye geri dönmek zorundayım," diye yanıt verdi.

Adama iyice sokulan Alex, gölgelerle kaplı ayağıyla öğretmenin bacağına hafifçe vurdu ama kara dumanlar yüzünden bunu gören olmadı.

Caspar Lennox hafifçe irkildi ama sanki ağırlığını diğer ayağına veriyormuş gibi yapıp bunu gizlemeyi başardı ve gözlerini hafifçe kısararak Alex'in konuşmalarını anladığını doğruladı. Yine de riske girmemek için kıza bakmadı. Fakat Alex'in ne demek istediğini anlamıştı. Belki de öğretmen, görüldüğü kadar anlayışsız biri değildi.

"Bununla birlikte," dedi yavaşça, "belki final maçlarına tanıklık etmek için dönerim ve tekrar görüşürüz."

Shirez'in dudakları keyifle kıvrıldı. Ama Alex'e yüzünde bomboş bir ifade ile döndü. "Benimle gel, Alexandra Jennings," dedi ortak dilde ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

Eğer Alex şu âna kadar konuştukları her şeyi anlamamış olsaydı, Caspar Lennox onu sertçe itmesine rağmen, bu Gölge Yürüyen'in peşinden körü körüne gitmezdi. Ancak bu onun kadimlerle konuşmak için tek şansı olduğundan, Shirez'in peşinden hiç tereddüt etmeden hızla gitti. Heyecanlı kalabalık çoğalmaya başlayınca Shirez biraz yavaşladı ve dirsekleriyle izleyicileri iterek ilerlemeye devam etti.

Aralarında bir insan olduğunu fark etmeyen Gölge Yürüyenler hakaretler ederek bağırmaya, *vatali targo* yarışmacılarını desteklemeye -artık her ne yapıyorlarsa- devam ederken, Alex de kadına yetişmeye çalıştı. Kalabalığın arasında bir boşluk açılınca aceleyle atılıp kestirmeden giderek kadını yakalamayı başardı. Ama aralarındaki mesafeyi kapatmak yerine olduğu yerde durup bakakaldı.

Tıpkı tahmin ettiği gibi bu bir dövüş maçıydı ama bir yandan da bundan daha fazlasıydı.

Alex'in boyuna kadar gelen mor alevler, düz ve keskin açılarla birleşerek üçgene benzeyen büyük şekiller oluşturunuyordu ama yere vuran yansımaya bakarak net bir şey söylemek zordu. Ateş tekrar tekrar ama düzensiz bir sıklıkta açılıp kapanan bir pürmüz misali, bir görünüp bir kayboluyordu. Hatlardan bazıları birkaç saniye parlıyor ve sonra kayboluyor, diğerleriye daha uzun süre parlıyordu.

Alevlerin ortasında, mor hatlardan kaçmaya dikkat ederek dövüşen üç Gölge Yürüyen vardı, bire karşı iki kişiydiler ve hepsi vahşice dövüşüyordu.

Ateş, dövüş; bunların hiçbiri, Alex'i büyüleyen şeyler değildi. Onu asıl büyüleyen şey dövüşün kendisini izlemektir. Ya da daha doğrusu, Gölge Yürüyenlerin dövüşürken nasıl hareket ettiklerini izlemek. Karanlığın içinde aniden belirip hızla saldırarak, sonra tekrar gözden kaybolarak hayaletler gibi savaşıyorlardı. Tıpkı gölge hayaletler gibi. Boş alanlarda ve mor ateş hatlarında hareket eden imkânsız bir dansın koreografisini, bir başyapıtı izlemek gibi bir şeydi bu.

Gölge Yürüyenler böyle dövüşebiliyorsa, Shirez'in bu denli kendini beğenmiş olmasına şaşmamak lazım diye düşündü Alex.

"İnsan!" diye tısladı, Alex'in yanına gelen kadın. Kız korkudan yerinden sıçradı.

"Pardon," dedi ama Shirez'in gözlerini kısarak baktığını görünce, çenesini kapalı tutması gerektiğini hatırladı.

"Bir daha sakın durma," diye emretti Shirez ve tekrar kalabalığın arasına girdi.

Katedralin diğer tarafında, Caspar Lennox'un çoktan kendilerini beklemekte olduğu yere giderlerken kalabalık azaldı.

Alex adama özür diler gibi omuz silkince, Caspar Lennox'un dudakları hoşnutsuz bir ifadeyle incecik oldu ve ardından ikisi birlikte Shirez'in peşinden doğrudan kadimlerin balkonuna çıkan özel bir döner merdivene gittiler.

"En fazla geldiğinizi haber verebilirim," dedi kadın, merdivenden çıkarlarken. "Dinlemelerini sağlayamam."

Alex tam teşekkür etmek için ağzını açmışken, konuşmaması gerektiğini anımsadı ve teşekkür etme işini Caspar Lennox'a bıraktı.

Merdivenin tepesine vardıklarında Alex durup aşağıdaki manzaraya baktı. Bu yüksek noktadan alevlerin arasını net şekilde görüyordu, şu an altı kenarlı bir yıldızla dönüşmüş olan alevlerin. Altı üçgen, merkezdeki büyük bir altıgene bağlıydı, alevler yükselip alçalırken tüm dövüşçülerin yolları gölgeleniyor ve böylece farklı bölgelere daha kolay erişebiliyorlardı.

"Büyükbaba, kadimler," dedi Shirez, kendi dilinde büyük bir saygıyla. Alex dikkatini siyah, taht benzeri koltuklarda oturan üç yaşlı figüre odakladı. "Burada sizinle konuşmayı arzu eden bir insan var."

"İnsan mı?" dedi, bulundukları yere en yakın koltukta oturan erkeklerden biri. Bir yandan da dikkatle Alex'i süzüyordu. Sol kaşının üzerindeki tırtıklı bir yara, sanki kalıcı bir sorgulayan ifadesi varmış gibi görünmesine yol açıyordu.

"Evet, büyükbaba," dedi Shirez. "Alexandra Jennings."

"Yani sıradan bir insan değil," dedi ortadaki dişi. Kadının bu iması Alex'i şaşırttı. "Görünüşe bakılırsa buraya bizden biri tarafından getirilmiş."

"Sayın asil kadimler," dedi Caspar Lennox, kendi türünün diliyle. Bir adım öne çıkıp saygıyla eğilerek selam verdi. "Eğer duymanız gereken son derece önemli şeyler söyleyecek olmasaydı, kızı buraya getirmezdim."

“Kenara çekil ve kızın öne gelmesine izin ver, Caspar Lennox,” dedi diğer erkek kadim. Soluk mavi gözleri, alacalı gri teninde şaşırtıcı bir şekilde öne çıkıyordu. Alex’in bu gölge türle çok az tecrübesi olmasına rağmen, bu içlerinde gördüğü ilk renkli gözlü kişiydi. Etki inanılmazdı.

Alex söyleneni anlamamış gibi, “Alexandra, yaklaşmana izin verildi,” dedi Caspar Lennox, ortak dilde.

Alex rolünü güzel oynadı ve başını sallayıp kadimlerin önüne geldi. Kendisine konuşma hakkı verilene kadar da ağzını kapalı tutmaya dikkat etti.

“Seninle tanıştığımıza sevindik, insan türünden Alexandra Jennings,” dedi Shirez’in büyükbabası, ortak dilde. “Ben, Radek Ganare.”

“Azalia Shaw,” dedi ortadaki dişi.

“Ben de Saber Karn,” dedi en uçtaki mavi gözlü erkek. “Halkımız adına sana Graevale’a hoş geldin diyoruz.”

Alex şu âna kadar işlerin gayet iyi gittiğini düşündü. Hayal ettiğinden kesinlikle daha iyiydi, özellikle de Shirez’in soğuk tavrından sonra.

“Torunum buraya bizimle konuşmaya geldiğini söyledi,” dedi Radek.

Daha fazla bir şey söylemeyince Alex bu cümleyi soru olarak algıladı ve adamdan konuşma izni aldığını düşündü. “Evet, doğru. Buraya sizi uyarmak...”

“*Vatali targo* esnasında geldin,” diye sözünü kesti Azalia.

Kadın sözlerine devam etmeyince, Alex yine cevap vermesine izin verildiğini düşündü. “Bunun için üzgünüm. Ben aslında bölmek istemezdim... şeyi... ımmm...” Aşağıyı gösterip, “...kutlamaları. Ancak...” dedi.

“Maçlar esnasında politik konularla ilgilenmeyiz,” dedi Saber.

“Konu aslında politik değil,” dedi Alex. “Konu...”

“İzinsiz konuşmayacaksın, insan,” dedi Azalia, gözlerini kısarak.

Çok kızan Alex, cümlelerinin bazıları soruya benzeyip bazıları benzemezken, ne zaman konuşup konuşmayacağını nasıl bileceğini merak etti.

“Saber Karn doğru söylüyor,” dedi Radek. “Maçlar esnasında politika konuşmayız.”

Uzun bir sessizlik daha olunca Alex konuşmasına izin verilmiş olduğunu umdu.

Şansını denedi ve “Maçlar ne kadar sürüyor?” diye sordu.

“Galibimiz belli olana kadar,” diye cevap verdi Azalia. “Genelde bir haftayı geçmez.”

Bir hafta. Bu harika bir haber değildi ama çok da kötü sayılmazdı. Alex, Aven’in bu süre zarfında şiddetli bir şey yapmamasını ve o harekete geçmeden evvel kadimleri uyarabilmeyi ümit etti.

“Bununla birlikte,” diye devam etti Azalia, “kutlamalar bitene dek hiç kimseyle politika konuşmayız.”

“Parti gibi bir şeyi mi kastediyorsunuz?” diye sordu Alex. “Ne zaman bitiyor?”

“Gün doğumunda,” diye cevap verdi Saber ve ekledi: “Bir sonraki dolunaydan sonra.”

Alex’in ağzı bir karış açık kaldı.

Bir *ay*? Bir *ay* boyunca parti mi yapıyorlardı?

“Ciddi olamazsınız?” dedi hayretle.

Kadimlerin etrafındaki gölgeler bir anda yükseldi ve öfkeli yılanlar gibi tıslamaya başladı.

“Sözlerine dikkat et, insan,” dedi Azalia sertçe. “Kimin karşısında olduğunu unutma.”

Bu çok saçmaydı. Hem de aşırı saçma. Buraya onları korkunç bir tehdide karşı uyarmaya gelmişti ama ondan tek kelime bile duymadan evvel, bir ay boyunca parti yapmak istiyorlardı.

“Uyarım bekleyemez,” dedi Alex, sözlerine ve izin verilmeden konuşmasına aldırmadan. “Beni dinlemeniz gerekiyor. Aven Dal...”

“Yeter!” diye bağırdı Azalia. Sesi gök gürültüsü gibiydi ama Alex araya girmesine izin vermedi.

“...marta geliyor. Koca bir ordu...”

Alex’in sözleri bir anda kesildi ve etrafını saran gölgeler, kızın sesini alarak, ciğerlerindeki havayı emdi. Öğürürken, Caspar Lennox’un ve şaşırtıcı şekilde Shirez’in onun adına bir şeyler söylediklerini duydu ama boğulmamaya çabaladığı için neler söylediklerini anlayamadı. Derken aniden düzeldi ve tekrar nefes almaya başladı.

İçine oksijen çekmeye çalışarak, elinde olmadan karşısındaki üç kadime dik dik baktı. Ama bunu yaparken dilini tuttu.

“Caspar Lennox seni fena hâlde savunuyor, Alexandra Jennings,” dedi Radek. “Torunum da.” Torunundan söz ederken, adam da en az Alex kadar şaşkındı. “Buna rağmen zorla dikkatimizi çekmeye çalışmana izin vermeyiz.”

Alex adama bir şey fırlatmak istedi. Hatta hepsine.

“Bununla birlikte,” dedi Radek, “bu ilgiyi *hak etme* fırsatı bulabilirsin.”

Alex bunun üzerine az evvelki düşüncesinden vazgeçti. Bununla nasıl baş edeceğini düşünüp hem meraklandı hem de korktu.

“Eğer *vatali targo* ve arkasından gelecek olan kutlamalar bitmeden evvel özgürce konuşmak istiyorsan,” diye sözü aldı Saber, “bunu yapma hakkın olduğunu ortaya koymalısın.”

Takip eden sessizlik esnasında boğazını temizleyen Alex riske girip, “Bunu nasıl yapacağım?” diye sordu.

“Maçlarda dövüşerek,” diye cevap verdi Azalia. Kibirli ses tonuna bakılırsa, bu fikirden çok hoşlanmıştı. “Seni dinlememize değer olduğunu kanıtla, biz de söyleyeceğin ne varsa dinleyelim.”

Yirmi Bir

Kadimlerin bu teklifi karşısında aşağıdaki dövüşçülere doğru bakan Alex'in nefesi yine kesildi. Ancak bu kez bunun sorumlusu etrafını saran gölgeler değildi.

“Sadece tek bir turu kazanman yeter,” dedi, kızın bakışlarını takip eden Radek. Normalde uzlaşmacı anlamı olan bir şekilde ellerini havaya kaldırıp, “Reddedersen seninle bir ay sonra görüşürüz,” dedi.

Alex ne diyeceğini bilemedi.

“Senin sadece bir insan olduğunun ve teklifimizin senin türünden birine fazla geldiğinin bilincindeyiz, o yüzden reddetmek seni utandırmasın,” dedi, melodik sesi neredeyse son derece nazik çıkan Saber. Ancak Alex'in tek duyduğu “sadece bir insan” kısmıydı ve bu, içinde kaynayan öfkenin yüzeye çıkmasına yetti.

Aşağıdaki mor alevlerin içinde belli belirsiz dönen Gölge Yürüyenlere bakıp teklifi dikkatle değerlendirdi. Niyx ile yaptığı eğitimler sayesinde çok yol katetmişti ama bu tamamen farklı bir şeydi. O alevler içindeki arenada bizzat bulunmadan, gölgeli türle nasıl çarpışacağını öğrenmesinin bir yolu yoktu.

Neyse ki bunlar da ölümlü bir türdü ve görünüşe bakılırsa yüksek bir hıza ya da Alex'in damarlarındaki Meyarin kanı sayesinde sahip olduğu güce sahip değillerdi. Ancak gölgelerin içinden hareket etme becerileri vardı ve gölgeler hiç de hafife alınacak bir avantaj değildi zira dövüş esnasında, onların aksine Alex'in ayakları yere basıyor olacaktı.

Kararsız bir vaziyette, yeteneklerini herkesten çok daha iyi bilen kişiye ulaştı; bakmakta olduğu şeyi zihninden Niyx'e gönderip, az evvel aldığı teklifi anlattı.

"Bence boş ver, Aeylia," diye tereddütsüz bir cevap geldi Niyx'ten. "Eğer bu hakkı kazanman için canın çıkana kadar uğraşmadan seni dinlemek istemiyorlarsa, o hâlde uyarmaya değmezler demektir. Onları kendi kaderlerine bırak."

"Bunu onlara ihtiyacımız olmadığı için mi yoksa kazanacağımdan emin olmadığın için mi söylüyorsun?"

"Kedicik, böylesi kapalı bir ortamda altı Gölge Yürüyen'e karşı ben bile kazanmakta güçlük çekebilirim, üstelik valisyolunu kullanıp onlar gibi ayaklarım yere basmasa bile," diye yanıt verdi Niyx.

"Bana karşı iki kişi var, altı değil," dedi Alex, sanki bu bir fark yaratacakmış gibi.

"İlk turlar için ama," dedi Niyx. "Maçlar ilerledikçe şampiyonun daha fazla rakiple dövüşmesi gerekecektir." Biraz durdu ve ekledi: "Bir şansın olabilir -ufak bir şansın- o da eğer yalnızca bu tura girmene izin verirler ve sen sadece iki kişiye karşı dövüşürsen. Ama yalan söylemeyeceğim, bu çok zor olacak, Aeylia. Buna hazır olduğundan emin değilim."

Alex tereddüt etti. *"Bu bir ölüm kalım dövüşü mü?"*

"Işık aşkına, hayır. Ama bu olmayacağı anlamına gelmez. O yüzden eğer dövüşürsen çok dikkatli hareket et. Yıldızlar aşkına, ne yaparsan yap sakın o alevlere dokunma."

"Bu kadarını kendim de çözebildim, sağ ol," dedi Alex. Niyx ona şans diledikten sonra kızı kendi kararını kendisi vermesi için bırakıp zihninden ayrıldı.

Alex kadimlere döndü, “Eğer bir tur *-tek bir tur-* kazanırsam, dinleyecek misiniz?” diye sordu.

Üçü de başlarını öne doğru evet anlamında salladı. Ancak Caspar Lennox başını deli gibi iki yana sallıyordu. Shirez ise hiçbir şey yapmadan öylece durmaktaydı.

“Tamam,” dedi öğretmenini ve kasılmaya başlayan midesini yok sayan Alex. “Ne zaman yapıyoruz?”

Üç kadim birbirine baktı, yüzlerindeki şaşkın ifade, yerini memnuniyete bıraktı. Bu sırada aşağıdan kulakları sağır eden bir tezahürat yükseldi. Maç sona ermişti.

“Eğer eminsen,” dedi Radek, sanki kıza fikrini değiştirme şansı tanıyormuş gibi yavaşça, “o hâlde sanırım şu an kadar uygun bir an olamaz.”

Bir anda midesi bulanana Alex yutkundu ve başını hafifçe sallayarak gölgeli ayaklarına kusmadan bu işi bitirmesinin en iyisi olacağını düşündü.

“O hâlde haydi, yapalım.”

Alex ölüyormuş gibi hissetti.

Sıcak, ses, mor alevlerden yükselen buruk koku... Gözleri sulandı, kulakları çınladı, teni yandı. Üstelik tüm bunların hepsi altın merkezde, alevlerden çıkan üçgen hatlardan uzakken oldu.

Dövüşmeye başlamadan evvel bu işkence gibi gelen kısma dayanmasının da galibiyet sayılıp sayılmayacağını merak etti. Ancak şu an harekete geçememesinin en önemli nedeni rakiplerinin -ve etraflarını saran diğer Gölge Yürüyenlerin- onun hakkında tartışıyor olmalarıydı. Bir *insan*, onların *vatali targosunda* yer alıyordu.

Alevler düzensiz şekilde alçalıp yükselirken, Alex mor renklerin arasında etraflarında toplanan ve aynı anda bağırarak kalabalığı görebiliyordu. Aynı şey katedralin kulelerindeki balkonlardan onları izleyenler için de geçerliydi.

Bu gelişmeden hiç kimsenin memnun olmadığı açıkça belli oluyordu. Alex onları suçlayamazdı. *O da* şu an bulunduğu yerde olmayı hiç istemiyordu, özellikle de silahsız dövüşeceğini öğrenince çünkü silahlara sadece dövüşün son turunda izin veriliyordu. Ancak kadimlere kendini dinletmek için bunu yapmak zorundaysa, o hâlde yapacaktı. Niyx'ten silahsız dövüş eğitimi almıştı. Şimdi yeteneklerini test etme vaktiydi.

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Alex artık sadece dalgalı şeritler hâlinde yükselip alçalan alevlerin *vuuuuuh* sesini duyuyordu. Bu ani sessizlik yüzünden gerildi, bedeni ortamdaki huzursuzluktan karıncalanmaya başladı.

Derken alevler iyice yükseldi ve bir mor patlaması oldu. Alex gışıkta korunmak için elini gözlerine siper etmek zorunda kaldı ama bir saniye sonra bunun bir hata olduğunu anladı çünkü bu cehennem ateşi onun dikkatini dağıtmak için alevlenmişti.

Maçın başladığını, etrafında bir kaybolup bir beliren karanlığı görünce fark etti. Trampetlerin çalmasını beklemiyordu ama bir duyuru yapılırsa fena olmazdı. Bir geri sayım, bir zil, bir düdük... Onu yere deviren uçan bir yumruk dışında herhangi bir şey olabilirdi. O kadar sert düştü ki zeminde sırtüstü kaydı.

Hemen eğitimde öğrendiklerini devreye soktu ve acıyı yok sayıp ışık hızıyla ayağa sıçradı. Önünde gölgelerle kaplı iki figürü görünce ellerini kaldırdı. Biri erkek biri dişiydi.

Tıpkı trampetlerin çalmasını beklemediği gibi, diyalog da beklemiyordu. O yüzden, en azında bu defa üzerine doğru atıldıklarında hazırlıklıydı.

Dişi olan doğrudan üzerine çullanırken, erkek olan dönen gölgelerin arasında kayboldu. Alex, dikkati bölünmüş olduğundan, *görebildiği* tehdide odaklandı ve dişinin hücumunu koluyla savuşturdu. Az evvel elmacık kemiğine isabet eden yumruğun yarattığı sersemliğe rağmen, Alex dişiyi kolayca alt etmişti. Bu da öz güveninin artmasını sağladı.

Onlara karşı en iyi seçeneğinin, Kyia ve Zain'le dövüşürken uyguladığı yöntemi uygulamak olduğunu -onları hızla indirmek için sürpriz faktörünü kullanmak- gayet iyi bilen Alex, savunmaya geçti ve Gölge Yürüyen'i şaşırtan bir hızla dişiye saldırdı.

Ancak sadece birkaç sağlam yumruk atabilmişti ki etrafını çeviren gölgeler onu kör etti ve yıldızın merkezindeki pozisyonundan onu şiddetle çekip uzaklaştırdı. Alex bir anda kendini dış üçgenlerden birinde buldu, erkek Gölge Yürüyen de karşısında belirdi.

Bu ani yolculuğa hazırlıksız yakalanan Alex tekrar pozisyon almakta güçlük çekti. Telaşlıydı, çevresindeki her şey alarma geçmiş gibiydi ve adamın tekmesini savuşturmak için aniden zıplayıp, bir anda beliren dişinin yumruğundan kaçınmak için eğilebilecek kadar hızla toparlandı.

Saldırılarına karşılık vermeye fırsat bulamadan, gölgeler etrafını bir kez daha sardı ve Alex kendini bu defa başka bir üçgende buldu. Hamle yapmaya fırsat bulamadan sürekli ama sürekli yer değiştiriyordu.

Mor yıldızın etrafında zıplayarak yer değiştirmekten başı dönen Alex, dişi Gölge Yürüyen'den göğsüne güçlü bir tekme gelince tepki vermek için çok yavaş kaldı. Bir şekilde doğrulmayı başardı ama yine de geri geri birkaç adım yalpaladı. Dengesini bulabilmek için kolları değirmen taşı gibi dönüyordu.

Zemin ayaklarının altından çekilir gibiydi, yanmakta olan ateş hatlarından birinin üzerine düştü, hem de tam alevler yeniden yükselirken.

Bedeninin büyük bir kısmını tam zamanında hattan çekmeyi başarsa da kollarından biri mor alevlere kapıldı ve acı -gözünü kör eden bir acı- ile kolu fena hâlde yandı.

"Aeylia!"

Onun acısını hisseden Niyx'in telaşlı haykırışını duydu ama cevap veremedi çünkü rakiplerinin ikisi de yine gölgelerin arasından belirip acımasız saldırılarına devam ettiler.

Damarlarına adrenalin pompalanmakta olan Alex, yanan kolundaki acıyı unutmaya çalıştı ve dikkatini dur durak bilmeden süren saldırılara odaklayarak elinden geldiğince direndi. Ancak Meyarin yetenekleri bile bir görünüp bir kaybolan rakiplerine karşı koymasına yetmiyordu. Attığı tekme ve yumrukların yarısı boşa gitti çünkü rakipleri bir anda ortadan kayboluyordu. Bu bir hayaletle dövüşmeye çalışmak gibiydi. Dövüşebilen, zalim bir hayaletle...

Artık kazanma şansı olmadığını anlamaya başladığında bir açık buldu. Sir Camden lanetli bir başsız zırhtan ibaretken onunla nasıl dövüştüğünü hatırlayıp, kendi iradesi dışında gölgeler tarafından itildiğinde yaşadığı baş dönmesini yok sayarak Meyarin hızıyla rakibinin arkasına geçti. Bu, erkek olandı. Alex tereddüt bile etmeden adamın sırtına çıktı, bacaklarını gövdesine sarıp canı pahasına üzerine çullandı.

İrkilen adam homurdanarak onu sırtından atmaya çalıştı ama Alex adama zamk gibi yapışmıştı. Tahmin ettiği gibi, adam onu gölgelere taşıdı. Dönen karanlığın içinde bedenine sarılı olan Alex'in kol ve bacaklarını gevşetmeye çalıştı. Ancak Alex bırakmadı.

Adam zalim bir şekilde tırnaklarını kızın yanan koluna geçirdi. Alex bir çığlık attı, Niyx de endişeyle aynı şeyi yaptı. Böylece erkek rakibi, arkaya ulaşabilme fırsatını yakaladı ve Alex'i belinden kavrayıp başının üzerinden yere bir çuval gibi fırlattı.

Yere sertçe düştüğünde, ciğerlerindeki hava çekildi. Ölümsüz Meyarin reflekslerine rağmen, adamın indirdiği vücut darbesinden kurtulmayı, yuvarlanarak zar zor başardı.

Böylece, adamın dirseği, Alex yerine zemine çarptı ve mide bulandıran bir parçalanma sesi duyuldu.

Ayağa fırlayıp, sıkışmış olan ciğerlerine hava çeken Alex bir sonraki hamlesini düşünürken adamın acı dolu inlemelerini dinledi ama bunu yaparken dişi olana dikkat etmediğini çok geç fark etti.

Erkek olan yerde, Alex'in ayaklarının dibinde inlerken, Alex'in solunda gölgeler belirdi ve şakağına ani bir hamle geldi. Zaten yaralı olan Alex bu darbeye iyice kendini kaybetti ve eğilmekte geç kaldı.

Yere düşerken her şey tatlı bir karanlığa gömülmeden önce, görebildiği tek şey belli belirsiz yanan mor alevler oldu.

Alex ağır bir baş ağrısı ve zonklayan bir vücutla uyandı.

Doğrulup oturma pozisyonu alırken acıyla tısladı ve kendisini korumak ister gibi, kollarını göğsüne çekti. Biri kolunu bandajlamıştı ama acısı çok fenaydı.

Bandaja bakıp, kolundaki hasarın ne kadar berbat olduğunu merak ettikçe, yarası, her kalp atışıyla daha çok *zonkluyordu* sanki. O da dikkatini yaradan çekip içinde bulunduğu odaya baktı.

Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Burası küçük, karanlık ve küflüydü. Alex'e, kesinlikle uzak durmak istediği mezarları hatırlatıyordu.

Dikkatle ayağa kalkarken sırtından çıtırtılar yükseldi. Sert bir taş levhanın üzerinde yattığı için buna şaşmamak gerekirdi; pek de rahat bir uyku çekmiş sayılmazdı, bayılana kadar dövülmesine rağmen.

Odanın içi, mor alevlerin yandığı meşalelerle kapının görünmesine yetecek kadar loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Alex, tekrar uzanmaya fırsat bulamadan, kapı içeriye doğru açıldı.

"Uyanmışsın."

Alex, Caspar Lennox'a başını sallayarak cevap verdi.

"Maçı kaybettin."

Hayal kırıklığına rağmen Alex bir kez daha başını salladı.

Başarısız olmuştu. Bu yüzden kadimlerle konuşmak için bir ay beklemesi gerekecekti. Aven'in Medora'yı her şekilde tahrip edeceği bir ay. Her tür insanı inciteceği tam bir ay.

“Zaten kazanman mümkün değildi,” diye devam etti, kızın yarasına iyice tuz basan Caspar Lennox. “Sahip olduğun yeteneklere ve aldığın dünya kadar eğitime rağmen benim türümle eşit temelde dövüşemezsin.”

Alex, “Burada dikkat çeken terim, *temel*,” demekten kendini alıkoyamadı. “Gölgelerin arasından geçebildiklerini ve işimin zor olduğunu biliyordum ama bana da yer değiştirebileceklerinden haberim *yoktu*. O ilk yumruktan sonra yön kavramımı kaybettim.”

“Eğer intikam istiyorsan sana bunu önermem,” dedi Caspar Lennox, umursamaz bir tavırla. “Sana o maça katılmamanı söylemiştim.”

“Başarısızlığıma bahane bulmaya çalışmıyorum,” dedi Alex. Adamın böyle düşünmesine sinirlenmişti. “Sana bunları birazdan söyleyeceklerimi anlaman için ifade ettim.”

Adam soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

“Bir daha yapmak istiyorum. Tekrar dövüşmek istiyorum.”

Caspar Lennox şaşkın bir kahkaha patlattı. Alex daha önce adamın böyle bir ses çıkardığını hiç duymamıştı.

“Ciddiyim,” dedi. “Onları uyarmak, bize yardım edip etmeyeceklerini öğrenmek için bir ay bekleyemem. Bu çok riskli olur.”

Adamın kahkahası kesildi. “Jest yapıyor gibi görünmüyorsun.”

“Yapmıyorum da ondan.” Alex kollarını göğsünde birleştirdi, yarası acıdığı için yüzünü buruşturdu. Bunun üzerine sağlam kolunu indirip, diğerini korumak ister gibi büktü. “Kadimlerle konuşmana ihtiyacım var. Bir tur daha dövüşmem için onları ikna etmen lazım.”

Kız daha konuşmasını bile bitirmeden adam başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. “Bunu yapamam.”

“Sen yapamazsın belki ama o yapar.” Alex, konuşmalarının başından bu yana kapıda, gölgelerin arasında gizlenen Shirez’i işaret etti.

Onları dinlediği için özür bile dilemeyen Gölge Yürüyen bunun üzerine içeriye girdi.

“Peki, bunu neden yapayım?” diye sordu. “Neden bir insana yardım edeyim.”

“Çünkü senden rica ediyorum,” dedi Alex açıkça. “Ayrıca çok gerekli olmasaydı beni buraya getirmeyeceğine inanacak kadar Caspar Lennox’a güvendiğini düşünüyorum.”

Shirez’in siyah gözleri yoğun bir şekilde kızın üzerine odaklandı. Uzun bir sessizliğin ardından, “Şu Aven Dalmarta... İddia ettiğin tehdit o mu?”

Alex öğretmenine baktı. Belli ki kendisi baygınken adam hikâyenin bir kısmını anlatmıştı.

“O,” diye doğruladı.

Shirez kıza bakmaya devam etti, sonra başını evet der gibi salladı. “Büyükbabamla konuşacağım. Eğer bu kadar iyi dövüşseydin bu teklifi değerlendirmezlerdi bile ama özellikle o sürpriz saldırıdan sonra hemen toparlandığın ve başka neler yapabileceğini merak ettikleri için, sanırım bunu düşünebilirler.” Biraz durdu ve ekledi: “Trell Roven için hiç de sportif bir hamle değildi.”

Alex suratını asıp dalga geçer gibi, “Öyle mi dersin?” demek için kendini zor tuttu. Onun yerine Gölge Yürüyen’e sessizce teşekkür etti.

“Henüz bana teşekkür etme, insan,” dedi Shirez. “Kadimler ricanı kabul etseler bile kazanamayacaksın.”

Güven oyun için sağ ol, diye düşündü Alex ama bu düşüncesi yüzünden Shirez’i suçlayamazdı.

“Az evvel girdiğin savaştan çok az yara ile kurtulduğun için şanslısın,” diye devam etti Gölge Yürüyen. “Sana *daarvae* dokundu; gölge alev. Bu, mantıklı düşünme yeteneğini yok eden, dayanılmaz bir alevdir. Buna rağmen dövüşmeye devam edebilmen inanılmazdı.”

Yoksa kadının sesinde saygı mı vardı?

“Bu yara tedavi edilmeden iyileşmez,” diye devam etti, Alex’in bandajlı kolunu işaret eden Shirez. “Ancak bir insana güvenle sunabileceğimiz ilaçlarımız yok. Kendi akademinde acil yardım alana dek dayanmak zorundasın.”

“Bana bir şey olmaz,” dedi Alex, kolundaki zonklamayı yok sayarak. “Akarnae’ye gitmeden önce, Graevale’da yapılacak işlerim var.”

Shirez’in kaşları kalktı.

“Lumeniia’yı ziyaret etmek istiyor,” dedi Caspar Lennox.

Bunun üzerine gülme sırası Shirez’e geçti... Alex’in kulaklarına yine şaşırtıcı bir ses çarptı.

“Boşuna gidersin,” dedi Gölge Yürüyen. Yüzündeki bu neşeli ifadeyle şu an yanında bulunmak istenilecek türden hoş birine dönüşmüştü. “Gündüz Binicileri sana bizden daha iyi tepki vermez.”

Alex tam yine kollarını göğsünde birleştirecekken yarasını hatırlayıp durdu ve “Kadimlerin karşısında biraz dağıldığımı kabul ediyorum ama yine de denemek zorundayım,” dedi.

Başını yana eğen Shirez dipsiz gözlerini yine kızın üzerine dikti. “Bir insana göre sıra dışı bir inada sahipsin.”

Alex hemen cevap verdi. “Daha kötülerini de duydum.”

“Bundan hiç şüphem yok,” dedi Shirez.

Alex gözlerini hafifçe kısmak dışında, bu saldırgan ifadeye başka bir tepki vermedi. Onun yerine, “Sen kadimlerle konuşurken, ben de Caspar Lennox ile birlikte Gündüz Binicileriyle görüşmeye gideyim. İşimiz bittiğinde döneriz, sen de bize görüşmenin nasıl geçtiğini anlattırırın,” dedi.

“Teklifinde iki hata var,” dedi Shirez, yüzünde yine beklenmedik bir neşe ile. “İlki, kadimlerin öğleden sonra dinlenmeye çekildikleri. Onları daha sonra bulabilirim, o yüzden beklemen lazım.”

Bu çok sinir bozucuydu ama bir ay beklemektense, bir gün beklemek daha iyiydi. Dahası, Alex hemen dövüşebilecek durumda değildi, henüz...

“İkincisi nedir?” diye sordu.

Bu kez Caspar Lennox cevap verdi. “Biz ışığa geçemeyiz.”

Kafası karışan Alex, “Pardon?” dedi.

“Gölge Yürüyenler ışığa, Gündüz Binicileri de davet olmadan gölgelere geçemez. Seninle Lumenia’ya gelemem. Komutanların bulunduğu kristal piramide yani,” dedi Caspar Lennox.

Şehrin ikiye bölündüğünü anımsayan Alex, adamın ne dediğini anladı. Aralarında, bir türün, diğerininkine davetsiz bir şekilde geçemeyeceği, net bir sınır vardı.

“Tamam, o zaman ben de yalnız giderim,” dedi. “Ama öyle ya da böyle gideceğim.” Mezara benzeyen odaya şöyle bir bakıp ekledi: “Şey, biri beni buradan çıkarıp nereye gideceğimi gösterirse çok memnun olurum. Şu an nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Obscuria’nın altındaki bir hazırlık odasındayız,” dedi Caspar Lennox.

Alex şu an bulundukları odada neyin hazırlandığını sormaya cesaret edemedi. Belki de burayı mezara benzetmekle çok da haksız sayılmayacağını düşündü.

“Caspar Lennox seni sınıra kadar götürür,” dedi Shirez, adamın adına. “Lumenia karanlıkla aydınlığın birleştiği sınırdan, kısa bir yürüyüş mesafesindedir. Yolunu kolayca bulursun.”

“Bu harika, teşekkürler,” dedi Alex, ikisine birden.

Öğretmen, kızın önüne geçti. “Birkaç saattir baygınsın. Şu an, öğleden sonra saatleri; eğer komutanlarla görüşmek istiyorsan tam vakti.”

Alex hafta sonunun büyük bir kısmını *-her iki günün de-* gözleri kapalı geçirdiğini fark edip homurdandı. *İnsan baygınken zaman hızla akıp gidiyor,* diye düşündü.

“Büyükbabanla görüştükten sonra haber verir misin?” diye sordu Alex, Shirez’e. “Bana bir şans daha vermeleri için kadimleri ikna etmeye çalışacak mısın?”

“Böyle bir şeyi istediğin için nörolojik bir hasar almış olmalısın,” dedi Shirez, acımasız bir alaycılıkla. “Ama evet, seni kuvvetle savunacağımdan emin olabilirsin.”

Alex’in omuzlarındaki gerginlik biraz olsun azaldı. “Teşekkür ederim, Shirez Ganare,” dedi, Gölge Yürüyen’e adı ve soyadı ile hitap ederek. “Buna gerçekten minnettarım.”

Shirez, kızı başıyla selamladıktan sonra Caspar Lennox’a baktı ve bu bakışın yoğunluğunu gören Alex’in yüreği pır pır etti. Dişi Gölge Yürüyen daha sonra bir gölge bulutunun arasında gözden kaybolup gitti.

“Senden hoşlanıyor.”

Alex bu iki sözcüğü söyler söylemez sustu ama artık sözünü geri almak için çok geçti.

“İkimiz arasında işler biraz karışık,” dedi Caspar Lennox, şaşırtıcı bir şekilde açık konuşarak. Ama daha fazlasını söylemedi. Zaten adamın -yani öğretmenin- özel hayatı, Alex’i hiç ilgilendirmezdi, özellikle de onun *ya da* türünün hakkında çok az şey biliyorken.

“Şu sınır hattına gidelim mi artık?” dedi sesinde belirgin bir hevesle. “Güneşte biraz vakit geçirebilirim. Alınma ama bu karanlıktan içime fenalık geldi.”

Caspar Lennox dümdüz bir sesle yanıt verdi: “İçine... fenalık geldi.”

Bu bir soru değil, bir cümleydi ve adamın bu cümleyi bu ses tonuyla söylemesi Alex’in gün boyunca duyduğu en komik şeydi. Kahkahalarla gülmeye başladı. Hatta adam iç çekip onu sağlam kolundan tutarak odadan çıkarırken bile, Alex gülmeye devam etti.

Yirmi İki

Çaspar Lennox, söz verildiği gibi, Alex'i karanlıkla aydınlığın buluştuğu bir geçitte bıraktı. Onu bekleyeceğini söyledi ama Alex bu gölgeli sokakta tek başına takılıp sıkılmasının bir anlamı olmadığını söyleyerek, gitmesini istedi. Sonunda adam kabul etti ve her yarım saatte bir geri dönüp gelmiş mi diye bakacağını söyledi.

Yine vadedildiği gibi Lumenia yolunu bulmak çok kolay oldu zira kristal piramit, sokakların tepesinden yükseliyor ve Alex nereye giderse gitsin, onu görebiliyordu. Alex bu etkileyici yapının etrafındaki tablo misali sokaklarda dolaşp, Graevale'ın her iki yakasına da gelebildiği için şükretti. Zira burası diğer gölgeli ve ürkütücü tarafa göre güneşli ve daha güzeldi. Gerçi şehrin karanlık kısmının da kendine has bir güzelliği vardı ama biraz farklı bir güzellikti.

Bembeyaz taşlarla kaplı kaldırımlardan ilerlerken ilk kez Gündüz Binicilerini gördü. Tıpkı şehrin bu yarısı gibi, onlar da Gölge Yürüyenlerin her açıdan tersi bir türdü.

Tenleri o kadar beyazdı ki parlıyordu, saçları etraflarını saran bembeyaz binaların rengine karışıyor, bakınca beyazlıktan insanın gözleri kamaşıyordu. Kıyafetleri de bir çeşit saf, kar beyazı kumaştandı. Alex'in şimdiye dek görebildiği kadarıyla tüm bu beyaz bedenlerin üzerindeki tek farklı renge sahip olan şey -hatta belki tüm şehirdeki- gözleriydi. *Gözleri* rengârenkti, hatta en dikkat çekici olan şey, Alex'in gördüğü hiçbir Gündüz Binicisi'nin iki gözünün de aynı renk olmamasıydı. Biri mavi, diğeri yeşil veya biri kahverengi, diğeri siyah ya da biri bal rengi, diğeri elaydı. Ya da biri gri, diğeri çivit mavisi. Bu gökkuşağı renkleri baş döndürücüydü. Alex yanlarından geçerken onlara şaşkınlık içinde bakmamak adına çabaladı.

Bu baştan aşağı beyaz şehirde bir şekilde göze çarpmamayı ve sesini duyurmamayı başardı -hatta Gündüz Binicileri de ona, en az Alex kadar meraklı gözlerle baktığında bile- ve Lumenia'nın girişine tam vaktinde ulaştı. Bir an için Gölge Yürüyenlerde gördüğü gibi bir karşılama göreceğini sanıp endişelendi. Birinin onu takdim etmesi gerekiyordu ama bir Gündüz Binicisi tanımadığı için, şansının yaver gitmesini umut etmekten başka çaresi yoktu.

Kristal girişe doğru çekinerek yürüdü ama içeriye girdiğinde ne yapacağını ya da nereye gideceğini bilemedi. Bunun en büyük nedeni çok az seçeneğinin olmasıydı. Piramit çok büyük ve bomboştu. Alex sanki içi boş, üçgen bir prizmada gibiydi. Güneş cam duvarlardan içeriye giriyordu ama buna rağmen ısı hiç de rahatsız edici değildi. Hatta mükemmeldi.

Ancak belli ki Alex bunu tek başına deneyimliyordu.

Çekinerek piramidin merkezine yaklaştı ve birileri var mı diye etrafa bakındı. Ama hiç kimse yoktu. Derken bir anda biri belirdi.

Kör edici bir ışık yandı ve Alex'in önünde bir kadın belirdi. Kadını görünce Alex'in aklına bir şey geldi. Gölge *Yürüyenler*, gölgelerin içinden yürüyerek geçen bir türdü. Gündüz *Binicileri*...

Onlar da gün içinde ışığa binen bir tür müydü? Aksi takdirde nasıl böyle ışık hızıyla hareket edebilirlerdi?

Karşısında duran dişi Gündüz Binicisi'ne dikkatle bakan Alex'in aklından bu belli belirsiz düşünceler geçiyordu.

Kadın nefes kesiciydi... Gerçekten de öyleydi. Kaymak gibi teni ıslıl ıslıl parlıyor, uzun ve açık renk saçları, bir yıldızın vücut bulmuş hâli gibi görünmesine yol açıyordu. Bir gözü parlak mavi, diğeri parlak menekşe rengiydi ve bu gözler Alex'e sakin ve bilgiç bir ifadeyle bakıyordu.

"Lumeniia'ya hoş geldin, Alexandra Jennings," dedi Gündüz Binicisi. Kadının sesi Alex'in şimdiye dek duyduğu en hafif ve en tatlı sestti. "Biz de seni bekliyorduk."

Bu beklenmedik durum ve bu sıra dışı sıcak karşılama karşısında hazırlıksız yakalanan Alex, "*Bekliyorduk* mu?" dedi.

İki ışık daha yandı ve kızın karşısında biri dişi, diğeri erkek olmak üzere iki Gündüz Binicisi daha belirdi.

"Buraya komutanları aramaya geldin," diye tekrar söz aldı ilk kadın. "Biz de seni dinleyeceğiz."

Karşısında pırıl pırıl duran üç figüre bakarken Alex'in gözleri kocaman oldu. "Komutanlar *siz misiniz?*"

Erkek olan, "Biziz," dedi sakin ve derin bir sesle. Gözleri yeşil ve gümüş rengiydi.

"Oturmaz mısın?" dedi, kahverengi ve turkuaz gözlü, ikinci dişi.

"Oturmak mı?" diye tekrarladı Alex ve etrafına bakıp acaba yere mi oturmam gerekiyor diye merak etti. Ama sonra bir anda arkasında, tam diz hizasında bir bulut belirdi. Alex irkilerek üç Gündüz Binicisi'ne baktı ve onların da arkalarında bulut olduğunu gördü. Üçü birden bu katı bulutlara oturdular.

Alex de onların yaptığını yaptı ve dikkatle buluta oturdu. Yere düşmeyi bekledi ancak bulut, onun ağırlığını kaldırabiliyor ve bedenini uygun bir biçimde sarıyordu. Bu buluttan koltuk, Alex'in yaralarla dolu bedenine tuhaf şekilde rahat gelmişti, özellikle de Obscuiira'da taşa yatmaktan ağrıyan sırtına.

"Bunun nasıl çalıştığını öğrenmeyi çok isterim," dedi, sağlam kolunu bulut koltuğun yumuşak kenarlarında gezdiren Alex. "Ve ayrıca gittiğim her yere bunu yanımda götürmeyi de çok isterim."

Kulaklarına sessiz ve melodik kahkahalar ulaştı, sanki rüzgârda uyum içinde çalan çan sesleri gibiydi. Başını kaldırıp bakınca Gündüz Binicilerinin onu neşeye izlediklerini gördü.

"Maalesef bizim türümüz dışında hiçbir tür elementleri bu şekilde dönüştüremez," dedi erkek olan. "Ama ne zaman istersen Graevale'a gelip yeteneklerimizin tadını çıkarabilirsin."

Tüm bunlar, biraz fazla kolay olmuş gibi geldi Alex'e. Ona neden bu kadar iyi davranıyorlardı? Geleceğini nereden biliyorlardı? Neden onu dinlemek istiyorlardı?

"Kim olduğumu zaten biliyorsunuz," dedi, şüphelerini sesine yansıtılmamaya çalışarak. "Ancak korkarım ben sizler için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Ben, Gündüz Binicilerinin lideri Kaysia," dedi, karşısında ilk beliren kadın. "Bunlar da diğer komutanları oluşturan yardımcılarım: Xayder..." Başıyla erkek olanı gösterdikten sonra dişi-yi işaret etti: "...ve Lidael. Seninle tanışmaktan gurur duyarız, Alexandra Jennings."

"Ah, teşekkür ederim," diye cevap verdi Alex. "Tam olarak nedenini sorabilir miyim? Yani neden gurur duyduğunuzu?"

"Çünkü sen ışığın şampiyonusun," dedi Kaysia. "Yüzleştğin onca zorluğa, omuzlarındaki onca yüke rağmen içindeki ışık, şimdiye dek hiç kimsede görmediğimiz kadar ısıt ısıt parlıyor."

Alex bu sözleri hazmetmeye çalıştı ve "Anladığımı sanmıyorum," diye itiraf etti.

Cümlesini yine tatlı çan sesleri takip etti ama bu kez ona yanıt veren olmadı.

“Lütfen bize neden geldiğini anlat, Alexandra,” dedi Kaysia.

Alex mümkün olduğunca kısa bir şekilde hikâyesini paylaşıp uyarısını yaptı ve onlardan destek isteyerek sözlerini tamamladı.

“Gelecek olan bu savaş, dengeleri değiştirecek, Alexandra,” dedi Kaysia. Sesi yine sakın ama bu kez Alex’in anlayışının çok ötesinde bir bilgelikle doluydu. “Aydınlık ya da karanlık, sadece bir tanesi kazanabilir. Bu dünya grinin tonları altında yaşamaya devam edemez.”

“Eğer senin inandığın gibi, Aven bize zarar vermek istiyorsa bu kesinlikle bizim için bir endişe kaynağıdır,” diye söz aldı Lidael. Ses tonu, tıpkı yoldaşları gibi huzurlu ve sakindi... Alex bunun Gündüz Binicilerinin doğasında olan bir özellik olduğunu fark etti. Gölge Yürüyenler ne kadar sert ve agresifse, bu ışıklı tür de o denli yumuşak ve sakindi. Ancak tartışmalarının konusu göz önüne alındığında, Alex onların bu sakın yaklaşımlarını çok sinir bozucu buldu. Daha endişeli, daha telaşlı olmalarını beklerdi.

“Halkımızı güvende tutmak için gereken tüm tedbirleri alacağız,” dedi Xayder, renkli gözlerini Alex’in üzerinden ayırmadan. “Uyarını takdir ediyoruz.”

Bu Alex’in şimdiye dek diğer tüm türlerden aldığı en güzel yanıtı ve içi öyle bir umutla doldu ki zonklayan bedeninin acısını bile unuttu.

“Bununla birlikte...”

“*Bununla birlikte* derken?” diye bastırdı Alex. Çünkü Xayder cümlesinin devamını getirmede.

Cevap veren Kaysia oldu: “Çok üzgünüm ama biz bir bütünün diğer yarısıyız, Alexandra.”

Alex sorgular gibi bakınca Gündüz Binicilerinin lideri açıklamaya başladı:

“Işığın ışık olmasının sebebi karanlığın olmasıdır, tıpkı karanlığın karanlık olma sebebinin ışığın da olması gibi. Biri olmadan diğeri de olmaz. Güneş olmazsa gölge, gündüz olmazsa gece olmaz.” Kaysia’nın huzurlu yüz ifadesi, sözlerini tamamlarken özür diler gibi bir hâl aldı. “Bu nedenle biz de sana desteğimizi eğer diğer kardeşlerimiz verirse, verebiliriz.”

Alex gözlerini sıkıca kapadı ve liderin ne demek istediğini anladı. “Yani önce Gölge Yürüyenleri ikna etmem gerektiğini söylüyorsunuz,” diyerek durumu netleştirdi. “Eğer onlar varsa, siz de varsınız.”

“Eğer onlar katılırsa, biz de kesinlikle katılırız. Biz birlikte güçlüyüz ancak ayrı ayrı bir şey yapamayız,” dedi Kaysia. “Önceliğimiz şehrimizdir... Graevale ve burada yaşayan halkımız. Eğer Gölge Yürüyenler bu tehdide birleşerek karşı durmak istemezlerse, o zaman üzgünüm Alexandra ama biz de bu dünyanın insanlarıyla tek başımıza ittifak kuramayız.”

Bu hiç de iyi bir haber *değildi*. Zira hem Gölge Yürüyenlerin hem de Gündüz Binicilerinin destek verip vermeyeceği, Alex’in tekrar dövüşmesi için Shirez’in *kadimleri* ikna etmesine bağlıydı. Dahası Alex’in bu defa *kazanması* gerekiyordu. Kazansa bile, kadimler onun uyarılarını dinleyeceklerine söz vermişlerdi; herhangi bir şekilde harekete geçeceklerine değil.

“Eğer saygısızlık ediyorsam affedin,” dedi Alex, “ama ben Gölge Yürüyenlerle Gündüz Binicilerinin pek de iyi anlaşamadıkları izlenimine kapıldım.”

“Güneş doğunca gece kaybolur,” diye cevap verdi Xayder. “Aydınlık ve karanlık tek vücut hâlinde yaşayamaz. Bu evrensel bir gerçektir. Buna rağmen Kaysia’nın da dediği gibi, biri olmadan diğeri de olmaz.”

Belli ki Alex yalnızca bu cevabı alacaktı ama anlaması için bu yeterliydi. İki tür anlaşıyor olabilirdi –*hem de hiç*– ama ortak bir ilişkileri vardı. Alex'in kavrayabileceğinin çok daha ötesindeki sebeplerden ötürü, var olabilmek için birbirlerine ihtiyaçları vardı. Eğer Alex Gündüz Binicilerinin desteğini istiyorsa, bu desteği Gölge Yürüyenlerden de almalıydı.

“Bu işi bana bırakın,” dedi, bulut koltuğundan kalkarak. Bulut koltuk, Alex'in kalkmasıyla gözden kayboldu. “Onları ikna edebilmeyi umuyorum.” Hiç öyle hissetmese de son derece kendinden emin ve iyimser bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı.

“Seninle tanışmak bir zevkti, Alexandra,” dedi Lidael, son derece huzurlu ses tonuyla. “Umarım çok yakında tekrar görüşürüz.”

Dişi, sakın bir tebessümle ışığın içinde kayboldu. Xayder da Alex'e aynı şekilde gülümseyip veda ettikten sonra kayboldu.

“Gel, Alexandra,” dedi Kaysia, bir adım öne çıkarak. “Sınırimıza kadar sana eşlik edeyim.”

Alex cevap bile veremedi, Gündüz Binicisi elini yumuşak bir şekilde kızın omzuna koydu. Etraflarında kör edici bir ışık yandı, Alex gözlerini kırptırdı ve buraya ilk girdiğinde gördüğü o güneşli geçitte buldu kendini.

“Yeniden görüşeceğiz, Alexandra,” dedi Kaysia, sakın ve kendinde emin bir sesle. “Umarım bu görüşmemiz daha uygun şartlar altında gerçekleşir. Ancak, korkarım pek de öyle olmayacak.” Dudaklarına kederli ve yumuşak bir tebessüm değdi. Gündüz Binicilerinin lideri, sözlerini sessizce şöyle bitirdi: “Gölgelere diren, ışığın kızı. Ne kadar zor olursa olsun, her şey çok ağır gibi geldiğinde bile gölgelere daima direnmelisin.”

Sonra bir ışık daha yandı ve Kaysia, kızı hiç kimsenin kolay kolay cevaplayamayacağı daha çok soru ile baş başa bırakıp gitti.

Alex yerdeki bir taşa tekme attı ve karanlığa doğru bakıp hafifçe ürperdi. Yarım saatte bir geleceğini söyleyen Caspar Lennox'u aydınlık tarafta beklemeye karar verdi.

Beyaz bir binanın duvarına yaslandı -bu bir ev olabilirdi- ve öğretmenini beklerken düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Ama dikkatini bir ses çekti ve karanlık ara sokağa gözlerini kısarak bakmasına yol açtı. Sesin kaynağını bulmaya çalıştı.

Önce ağlayan bir çocuk olduğunu sandı ama sonra fena hâlde huzursuzlanan bir çeşit hayvan olduğunu fark etti.

Görünmez bir kordonla çekilir gibi, duvardan uzaklaştı ve sesin peşinden şehrin gölgeli kısmına adım attı. Bu kederli yaratığın yerini tespit edene kadar birkaç sokak geçmesi gerekti ama onu hiçbir yerde göremedi. Derken bir anda sesini de duyamaz oldu.

Kaşlarını çatarak, yıllar evvel ailesiyle birlikte Venedik'e gittiğinde gördüklerine benzeyen dar bir kanalın üzerinden geçen çakıl taşlı köprüye baktı. Bir an kısa bir nostalji yaşayan Alex, şu an anne ve babası bir gondolun içinde yanında belirse ve birlikte vakit geçirseler bile, İtalya'nın meşhur Büyük Kanal'ında gezerlerken geçirdikleri zamandan farklı olacağını biliyordu. Buna rağmen, anne ve babasını çok iyi tanıdığı için, Graevale'in mimari gizemlerini keşfetmekten büyük bir heyecan duyacaklarının ve ürkütücü olsun olmasın, onları buradan asla ayıramayacağını farkındaydı.

Sevgiyle gülümsedi ve ilginç ailesiyle ilgili düşüncelerini bir kenara bırakıp kulaklarını dikerek köprüye adım attı. Köprünün tam ortasına gelince durdu.

Bir gürültü duyunca -bu bir inleme değil, bir insan sesiydi- korkudan yerinden sıçradı. Gölge Yürüyenlerin sert dilinde bir şeyler söyleyen bu ses, Alex'i çok ürküttü.

"Merak etme, hiçbir şey hissetmeyeceksin."

Bu sözcükler, bu tüyler ürpertici ses tonu... Sesin köprünün *altından* geldiğini fark eden Alex'in tüm duyuları alarma geçti. Neler olduğunu bilmiyordu ama içinden bir ses olaya müdahale etmesi için -hem de *derhâl*- âdeta çığlık atıyordu.

Taş tırabzanlardan olabildiğince aşağıya kadar eğilen Alex, köprünün altında kano benzeri bir aracın içinde cübbeli bir Gölge Yürüyen gördü. Adamın ne yaptığını göremiyordu ama izlemekle daha fazla vakit kaybetmemesi gerektiğini hissetti. Köprüden atladığı gibi, koluyla kendine yön vermeye çalışarak araca iniş yaptı.

Gölge Yürüyen irkilerek ayağa kalktı. Alex'in inişiyle birlikte dengesi bozulan kano hafifçe sallanmaya başladı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi, yeniden dengesini bulan adam. Sonra gözleri kocaman oldu ve ortak dilde, "Sen bir insansın!" dedi.

"Torbada ne var?" diye sordu Alex, adamın ayaklarının dibindeki çuvalı işaret ederek; *kıpırdayan* çuvalı...

"Seni hiç ilgilendirmez," diye çıkıştı Gölge Yürüyen. Kadimler kadar olmasa da yaşlıydı. Sırtında bir kamburu vardı. Gözleri de kısıktı.

"Artık ilgileniyorum," dedi Alex. Yaralı koluna rağmen, eğer dövüşmeleri gerekirse, bu kırılğan ihtiyar adamı alt edebileceğini biliyordu.

"Yapmam gereken bir işim var ve sırf canın istiyor diye beni durdurmana izin vermeyeceğim."

Tam o sırada inleme sesi yine duyuldu... Bu korku dolu tiz ses, kıpırdayan çuvalın içinden geliyordu.

Alex, "*Torbada ne var?*" diye bir kez daha ve bu defa daha da zorlayarak bastırdı.

Gölge Yürüyen, çuvala zalim bir tekme attı ve içeriden gelen yardım çığlığı Alex'i harekete geçirdi. Öne doğru atılıp adamın yakasından tuttu ve onu bulanık kanalın içine fırlattı.

Adam ya şaşkınlıktan olsa gerek -ya da kızın inanılmaz hızından- kendini gölgelere gizleyecek vakit bulamamıştı, kendi dilinde küfürler ederek suda çırpınmaya başladı. Ama Alex onun hakaretlerini umursamadı çünkü çoktan sallanan kanonun içinde diz çökmüş, çuvalı açıyordu.

İlk önce sadece siyah bir tüy yumağı olduğunu sandı ama sonra hayvan titreyerek korkmuş pozisyonundan açılınca, Alex tüm o siyahlığın arasında minik bir beyazlık olduğunu fark etti. Bu bir köpek yavrusuydu. Büyüleyici amber rengi gözleriyle Alex'in gözlerinin içine baktı. Alex de bu güzel yaratığı izledi. Genç bir hayvandan çok daha zekiydi. Hatta *herhangi bir* hayvandan.

"Selam, güzellik," dedi Alex. Sağlam kolunu, titreyen hayvanı okşamak için uzattı.

Bu kadar korkmuş olduğundan, hayvanın geri çekileceğini düşündü. Ama Alex'in yakınlığı onu rahatlatmışa benziyordu. Hayvan öne doğru eğilip Alex'in parmaklarını kokladı ve sonra da yaladı.

Parmakları gıdıklanan Alex hafifçe güldü ve hayvanı okşamak için elini yavaşça hareket ettirdi. Hayvan -Alex onun *dişi* olduğunu tahmin etti- anında kızın avucuna burnunu soktu ve şefkatini içine çeker gibi ona daha da yaklaştı.

Hayvanın imkânsız derecede parlak gözleri dışında, her yeri gece kadar siyahtı. Sadece tek bir patisinde beyazlık vardı. Ancak Alex hayvanda bir tuhafılık sezdi. Tıpkı Gölge Yürüyenler gibi, hayvanın da üç bacağına etrafında siyah duman bulutları dönüyordu. Beyaz patisi ise Gündüz Binicileri gibi ışıldıyor ve etrafında minik ışıklar yanıp sönüyordu.

Hayvan bu kez yavaşça üzerine tırmanmaya başladığı Alex'in bileğini yaladı. Alex sağlam koluyla onu kucağına alıp ayağa kalktı. Hemen bir güven besleyen köpek yavrusu, Alex'in boynuna uzanıp çenesini yaladı. Bu, Alex'i yine güldürdü.

"O lanetli yaratığı derhâl bırak!" diye bağırdı hâlâ kanalda olan Gölge Yürüyen. Alex adamın neden gölgelerden geçerek oradan çıkmadığını merak etti ama sonra gölgeleme yeteneğinin kuru yerlerde ve karada çalışıyor olduğunu fark etti.

"Yapman gereken bir iş olduğunu söylemiştin," dedi Alex, neşyle kucağında kıpırdanarak yüzünü yalamaya çalışan hayvana bakıp başını sallayarak. "Ona ne yapmayı planlıyordun?"

“O ite ılık değmiş,” diye tısladı, hayvanın beyaz patisini ima eden Gölge Yürüyen. “Gölge ve ılık, bu hayvan iki dünyaya da asla uyum sağlayamaz. Onu ağır ve acı dolu bir ölümden kurtararak kendisine iyilik yapıyordum.”

Alex tiksindir gibi baktı. “Onu boğacaktın, değil mi?”

“Ben merhamet ediyordum, seni aptal insan. Hiç kimse bir melezi almaz.”

Tiksinerek başını iki yana sallayan Alex, “Yanlış. Ben alırım,” dedi. Alacağı tepkileri umursamadan, “Ve alıyorum,” diye de ekledi.

Adam güldü. “Sen mi? *Gölge kurt* sahibi bir insan, ha?” Adam çatlak sesle bir kez daha güldü, etrafını saran sular hafifçe dalgalandı.

Gölge kurt mu? “Kurt” lafını duyunca Alex biraz tereddüt etti. Ama sonra hayvandan tatlı bir burun çekme sesi geld. *Kurt*, dilini tıpkı kocaman bir köpeğin gülümsemesi gibi, dışarıya doğru sarkıttı. Öyle güven dolu bakıyordu ki Alex’in bütün şüpheleri bir anda kayboldu.

“Eęer sečenekler onu boęmanla benim almam arasındaysa, o hâlde ben de alırım,” dedi sertçe.

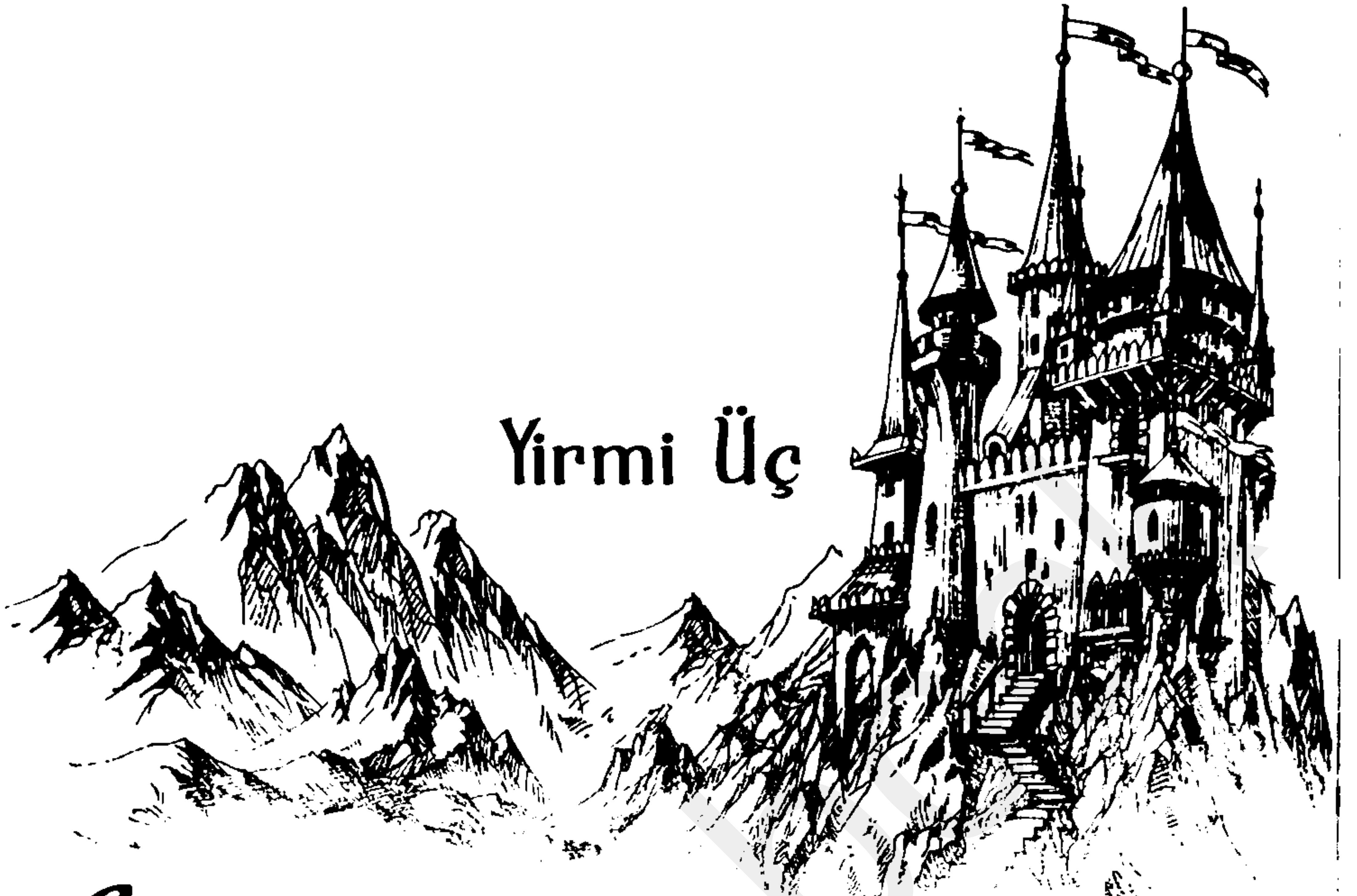
“Benim yakamdan düştüğü sürece dilediğini yapabilirsin,” dedi Gölge Yürüyen, şaşırtıcı derecede hızlı bir cevap vererek ama Alex’in bu yaratığı yanına alacak olmasını hâlâ çok komik buluyor gibiydi. “O lanetli kara ılık, şehrimizden çıktığı sürece görevimi yerine getirmiş sayılırım.”

Adam berbat biriydi. Sözlerini bitirirken daha da berbat konuştu: “Sana onu bizzat boğmanı şiddetle tavsiye ederim. Bir kere dışlanırsan, daima dışlanırsın.”

Alex teknik olarak pek çok açıdan kendisinin de dışlanmış biri olduğunu açıklama zahmetine bile girmedi. Köpek yavrusuna sıkıca sarıldı. Kanoyu kanalın kenarına doğru hareket ettirirken yavrunun yumuşacık tüylerini boynunda hissetti. Kanodan indi ve ara sokağa çıktı.

“Uyarmadı deme,” diye güldü, hâlâ suda olan Gölge Yürüyen. “Bir gölge kurt ve bir insan... Hayatımda hiç bu kadar saçma bir şey duymadım!”

Alex yine cevap vermedi. Sadece arkasını döndü ve öğretmeniyle buluşacağı noktaya doğru gitti. Bunu yaparken kucağındaki köpek yavrusuna tatlı sözler söyledi.

Yirmi Üç

Caspar Lennox, kızıdan yaklaşık üç saniye sonra geldi ve onu gördüğü an -ya da aslında kucağındakini- ağzı bir karış açık kaldı. Ağzından çıkan sözler olmasaydı, normalde son derece sert bir ifadeye sahip olan yüzünün bu hâli çok komik görünebilirdi.

“Kesinlikle olmaz.”

“Daha sormadım bile,” dedi Alex.

“Onu götürmek istiyorsun. Cevabım koca bir *hayır*.”

“Ama onu boğacaklardı, efendim,” dedi Alex, yavruyu öğretmenine doğru tutarak. “Işığı mı ne varmış, o yüzden burada yaşayamazmış.”

Caspar Lennox yaratığın beyaz patisini görünce irkildi. Buna rağmen cevabı sabitti. “Onu alamazsın, Alexandra. Gölge kurtlar evcil hayvan değildir. Onlar silahtır.”

Adam yavruya uzandı ama Alex onun fikrini değiştirmek için fırsat bile bulamadan, yaratık, adama hırlamaya başladı. Küçük yaratık, öğretmenine dişlerini göstererek hırlarken, Alex’le ikisinin etrafını şimşekler çakan kara bulutlar sarmaya başladı.

Caspar Lennox donakaldı. “Olamaz,” dedi kocaman gözlerle öfkeli kurt yavrusuna dik dik bakarak.

“Neler oluyor?” Adamın yüzünü gören Alex endişelendi, bir yandan da bedenini saran mini elektrik fırtınası yüzünden dikkati dağılmıştı.

Caspar Lennox yutkundu. “Kurt seni koruyor.”

Alex hâlâ hırlamakta olan küçük yavruya baktı. “Bu neden sorun oluyor?”

“Bu onların doğasında olan bir şey değildir,” dedi adam. Kızın soru sorar gibi bakması üzerine, “Onlar avlar, öldürür ve yok eder,” diye açıkladı. Biraz duraksadıktan sonra, “Korumazlar. Asla,” dedi imalı bir şekilde.

“O zaman iyi bir tane bulmuşum, ha?” dedi Alex, öğretmenini, yavruyu *ve* kendini sakinleştirmeye çalışarak.

Caspar Lennox ağır ama tek kelimelik bir cevap verdi: “Kesinlikle.”

Alex artık kaybolmaya başlayan fırtınayı görmezden gelip, “O zaman onu alabilirim, değil mi?” diye bastırdı.

“Başka seçeneğin olduğunu sanmıyorum, Alexandra,” dedi öğretmenini. Kara gözlerini, sakinleşmeye başlayan kurttan hiç ayırmadı. “Zira bence seni almayı seçen o.”

İnanılmaz derecede akıllı ve güven dolu gözlerle kendisine bakan yavruyu izleyen Alex’in tüyleri diken diken oldu çünkü içinden bir ses, öğretmenin haklı olduğunu söylüyordu.

“Gitmeliyiz,” dedi Caspar Lennox. “Gündüz Binicileriyle bir sonuç elde edebildin mi?”

Şu an artık iyice gevşeyip esnemeye başlayan yavrudan gözlerini güçlkle ayıran Alex, “Yardım etmek istiyorlar ama sizin türünüz de yardım ederse. Bir denge olması lazım dediler. Ya hep ya hiç.”

Hiç şaşırmayan Caspar Lennox başını salladı. “O zaman umalım da Shirez Ganare sana bir şans daha vermeleri için kadimleri ikna etmiş olsun. Gerçi ben bile galip geleceğine inanmıyorum ama neyse.”

“Siz bardağa daima dolu tarafından bakan birisiniz, öyle değil mi?” diye dalga geçti Alex.

Adam hiçbir şey söylemeden ona ve kucağındaki yavruya yaklaştı ve kendisiyle birlikte ikisini de gölgelerin içine alarak akademiye geri götürdü. Kızı tıbbi koğuşun önünde bıraktı ve müdürle diğer öğretmenlere günün raporunu vereceğini -ayrıca onları yeni köpek yavrusu hakkında uyaracağını- söyledi. Bu sırada Alex de yaralarını tedavi ettirebilirdi.

Alex başını salladı ama adamın ortadan kaybolmasıyla birlikte, *laendra* sayesinde yaralarının anında iyileşeceğini bildiği için, dönüp yurda doğru ilerledi. Fletcher’ı gereğinden fazla strese sokmaması daha iyi olurdu.

Öğleden sonra olduğunu ve öğrencilerin karla kaplı kampüste serbestçe dolaştığını gayet iyi bilen Alex, uyumakta olan yavruyu kabanının içine gizledi. Ayrıca morarmış yanağını da gizlemeye çalıştı zira hiç geçmeyen zonklamasına bakılacak olursa, aldığı yumruk sağlam bir iz bırakmış olmalıydı.

Buzlu patikalardan geçip kara bata çıka ilerlerken neyse ki yolunu kesen olmadı ve nihayet yurt binasına vardı. Odasına girip kapıyı arkadan kapattığında yalnız olmadığını görünce çok şaşırdı. Zira D.C.’nin cezalı olmasından dolayı yalnız kalacağını düşünüyordu.

“Yıldızlar aşkına, Aeylia, lütfen bana bunun düşündüğüm şey olduğunu söyleme.”

Korkudan yerinden sıçrayan Alex, arkasını dönünce yatağında oturan figürü gördü. “Niyx! Ödümü kopardın!”

Adam gözlerini kızın kucağındaki tüy yumağından ayırmadan, “Ne tuttuğun hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu.

“Sana da merhaba,” dedi Alex, sesini ekşiterek. “Ben iyiyim, sorduğun için sağ ol. Biraz canım yanıyor ama diri diri yanmaktan iyidir. Benden söz ettiğimiz yeter, senin günün nasıl geçti?”

“Işık aşkına, kedicik,” dedi Niyx. Yataktan kalkıp tehdit eder gibi kıza doğru yürüdü. “Bu bir *gölge kurt*. Ne kadar büyüdüklerini biliyor musun? Hem de ne kadar hızlı? Peki tamamen geliştiklerinde ne yaparlar?”

“O sadece bir yavru,” dedi Alex yavaşça ve yumuşacık bir sesle horlayarak uyumakta olan yaratığı daha iyi görmesi için hafifçe kaldırdı.

“*Şu an* öyle,” dedi Niyx kurdu işaret ederek. “Ama haftaya bugün göğüs hizana gelecek.”

Alex’in gözleri büyüdü. “Ne?” diye fısıldadı.

“Neden uzak durman gerekenlerle bağ kurup duruyorsun, *ben de dâhil?*”

Alex, “Sen neden söz ediyorsun?” diye fısıldayarak sordu. Uyuyan yavruya baktı. “Ben onunla bağ falan kurmadım.”

“Eğer öyle olsaydı şu an kollarında bu denli huzurlu bir şekilde yatmazdı, kedicik. Yavru olsun olmasın, suratını parçalamaya çalışırdı.”

Yavru sanki söylediklerini anlamış gibi -belki de anlamıştı- uzandı ve nazikçe Alex’in boynunu yaladı.

Niyx bu manzara karşısında, “Yıldızlar aşkına,” diye mırıldandı ve eliyle yüzünü ovuşturdu. “Ben seninle ne yapacağım?”

Alex sırtıtmamaya çalışarak ona bir adım yaklaştı ve köpeği uzattı. “Ona sarılmak ister misin?”

Yavru, Caspar Lennox’a yaptığı gibi hırlamadı ama Niyx’i âdeta tartar gibi dikkatle süzdü.

Pes eder gibi iç çeken Niyx minik siyah tüy yumağını kucığına aldı. O bile bu minik yaratığın tatlılığına direnemedi. Hayvan, parmaklarını yalarken, adamın yüzünde bir tebessüm belirdi.

“Bir haftada kocaman olacak derken ne demek istedin?” diye sordu Alex. İkisinin bu tatlı kucaklaşmasını izlerken erimemek için kendini zor tutuyordu.

“Gölge kurtlar aşırı hızlı bir şekilde büyür.” Niyx döndü ve tekrar kızın yatağına oturdu.

Yeni çevresine merakla bakan yavru, adamın kucağından inip yere atladı ve her yeri koklayarak odada eşsiz bir keşif yolculuğuna çıktı.

“Bir hafta içinde tamamen büyümüş olacak,” diye devam etti Niyx. “O yüzden fırsatın varken bu şirin hâlinin tadını çıkar çünkü uzun sürmeyecek.” Alex’in dolabına dalan yavruyu başıyla işaret etti ve “Elinde gerçek bir güzellik var. Büyümesi bitince çok sıra dışı bir şey olacak,” dedi.

Yavru, sanki yine söylediklerini anlamış gibi Niyx’e dönüp gülümsercesine dilini dışarıya sarkıttı.

“Akıllı, değil mi? Hatta sıra dışı bir şekilde?” diye sordu Alex.

“Xiraxus ile olan bağına benzemez,” dedi Niyx. Bu sözler üzerine Alex’in yüreği sızladı. “Xira ya da benimle yaptığın gibi, onunla telepatik şekilde konuşamazsın. Ama bazı... yüz ifadeleri olacaktır. Senin ihtiyaçlarını sezip taleplerini anlayacaktır.”

Yavru her yeri koklaya koklaya D.C.’nin yatağına doğru gitti ve yatağın altına girip sessizce koklamaya devam etti. Sonra yeniden belirdi ve arkaüstü yuvarlanıp sıçrayarak ön patilerini Alex’in ayaklarına dayadı. Hayvanın ne demek istediğini anlayan Alex onu kucağına alıp, Niyx’in yanına bıraktı. Yavru hemen adamın kucağına kıvrıldı ve tekrar uyumaya başladı.

“Keşke ben de bir köpek yavrusu olsam,” dedi, kurda özlemle bakan Alex.

Niyx kaşlarını kaldırdı. “Yoksa kucağımda uyumak mı istiyorsun? Aa, bu konuyu konuşmuştuk, kedicik. Gurur duydum, sağ ol ama...”

Alex aynı anda hem suratını buruşturup hem de güldü. “Öyle demek istemediğimi gayet iyi biliyorsun,” diyerek Niyx’in sözünü kesti. Adamın yüzünde beliren *sen ne dersin de* ifadesine gözlerini devirip, “Çok tatlı ve şu âna dek uyumaktan başka bir şey yapmadı. Ben hayat diye buna derim,” dedi.

Niyx, "Tatlı olsun olmasın, etrafında onu görmeye derhâl alışman lazım," dedi hayvanın siyah, parlak tüylerini okşayarak. "Zira ilk birkaç gün zamkla yapışmış gibi, yanından hiç ayrılmayacak ama sonra kendi kendine oyalanmaya başlayıp sadece arkadaş istediğinde ya da senin yardıma ihtiyacın olduğunu veya çağrısına direkt yanıt verdiğini hissettiğinde yanına gelecek. Dünyanın neresinde olursa olsun, eğer ona seslenirsen seni duyar ve ânında yanına gelir."

"Yani o da gölgeden geçebiliyor mu?" diye sordu, yavrunun üç patisinin etrafında dönen siyah dumanları işaret eden Alex.

"Görüntüsünden anladığım kadarıyla ışıktan da geçebiliyor," dedi, hayvanın beyaz patisini okşayan Niyx. "Yeterince büyüdüğünde sen de üzerine binip onunla ışıktan geçebilirsin."

Alex şaşkın gözlerle baktı. "Cidden mi?"

Niyx başını salladı. "Evet."

"Bu *çok* havalı!" dedi Alex. "*Valisyolunu* ne çok özledim, bilemezsin. Yeniden kolayca dolaşabilmek harika olacak."

"Kolayca dolaşmak demişken," dedi Niyx ve yavruyu uyandırmamak için onu dikkatle yatağın üzerine koyup Alex'e yaklaştı. "Haydi, seni düzeltelim. Kolum beni öldürüyor ve bu baş ağrısı da hiç hoşuma gitmiyor."

Alex özür diler gibi yüzünü buruşturdu ve Niyx'in uzanıp kolumundaki bandajı açmasına izin verdi.

"*Yıldızlar aşkına*, kedicik," dedi Niyx, yarayı kendi gözleriyle görünce. "Sana alevlere dokunmamamı söylemiştim."

Alex onun ne denli rahatsız olduğunu görünce kolunu çekmek istedi ama bunu yaparsa ikisinin de canı daha çok yanacağı için vazgeçti. "O sırada alevlerden uzak durabilecek bir pozisyon da değildim."

Niyx dişlerini sıktı ama Alex adamın kendisine öfkelenmediğini biliyordu. Nazikçe kızın kolunu bıraktı ve *laendra* zulasından bir avuç alıp, birazını da Alex'e verdi.

Alex çiçeği çiğnerken, Niyx de kızın yanına dikkatle birkaç damla damlattı. Yarası o kadar derindi ki neredeyse kemiği görünüyordu ancak mucize çiçek birkaç saniye içinde yarayı dikip acısını tamamen aldı... *Hem de her yerindeki.*

Rahat bir nefes alan Alex, adama bakıp, "Teşekkürler," diye fısıldadı.

"Keşke daha fazlasını yapabilsem," dedi Niyx, başını iki yana sallayarak. "Aven beni neredeyse tüm hafta sonu yanına kapattı. Katılmamı gerektiren bir sürü toplantı yaptı. Yoksa bu hafta sonu asla tek başına gidip bir şeyler yapmana izin vermezdim."

"Tek başıma değildim."

"Eğer yanında olsaydım, daha az tek başına olurdun. Uzaktan izlemem bile yeterdi."

Alex buna itiraz edemezdi doğrusu.

"Aven ne istedi?" diye sordu Alex. İkisi de yavruyu rahatsız etmemeye özen göstererek yatakta oturuyordu. "Toplantıları neyle ilgiliydi?"

Yüzü gölgelenen Niyx başını çevirdi. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Şimdilik."

Adamın cevabı ve gizemli davranışı Alex'i telaşlandırdı. "Niyx..."

"Lütfen, kedicik," dedi Niyx, bir anda çok bitkin bir ifadeyle. "Önce sen anlat. Her şeyi bilmek istiyorum."

Adamın konuyu kapatma ihtiyacı hissettiğini anlayan Alex, söyleneni yaptı ama anlatmak yerine, yaşadıklarını zihninde tekrar oynatarak ona gösterdi.

"Sandığımdan daha iyi dayanmışsın," dedi Niyx, Gölge Yürüyenlerle dövüşmesine istinaden. "Yarışmada dövüşenler çok yetenekli kişilerdir, üstelik yer değiştirme becerilerini saymıyorum bile. Bu kadar uzun dayandığın için kendinle gurur duymalısın."

"*Kazanmam* lazım, Niyx," dedi, öfkeyle elini saçlarında gezdiren Alex. "Eğer bir şans daha verirlerse sadece dayanmam yetmez, galip gelmek zorundayım."

Niyx'in buna söyleyecek bir şeyi yoktu çünkü *söyleyebileceği* bir şey yoktu.

"Bence o ilk darbede kendimi bu kadar kaybetmeseydim şansım daha yüksek olurdu," dedi Alex, haklı olmayı umarak. "Maçın geri kalanında sürekli yıldızları saydım. Bir dahaki sefere -tabii eğer bir dahaki sefere diye bir şansım olursa- bunun gibi ani bir şey beklemeli ve bu vurkaç taktiğinden etkilenmemeliyim."

"Turlar arttıkça yarışmalara daha çok rakip girer," diye hatırlattı Niyx. "Eğer kadimler tekrar dövüşmene izin verirlerse, bu kez ikiye karşı bir olmaz."

Alex ellerini açtı. "Umudumu kaybedemem. En azından denemem lazım."

Adam yüksek sesle iç çekti. "Biliyorum, çılgın insan."

Bunu saf bir şefkatle söylemişti, Alex o yüzden onu dirseğiyle dürtmedi.

"Hey," dedi Niyx, tek omzunu silkerek, "olaya pozitif taraftan bakalım. Belki de Aven'ı öldürürken kullanabileceğin birkaç numara öğrenirsin. Bu tip şeyleri yapabildiklerini duymuştum..."

Konuşmaya devam etti ama Alex artık onu duymuyordu. Elini kaldırıp kocaman gözlerle, "Aven'ı öldürürken mi?" diye sözünü kesti.

Sözü yarıda kesilen Niyx, merakla baktı. "Evet, aynen öyle söyledim."

"Onu öldürürken?" dedi belki yanlış duymuştur diye -ikinci kez- tekrar etme gereği hissederek.

"E-vet," dedi Niyx, üstüne basa basa. Bir yandan da kızın ateşi mi var diye düşünüyor gibiydi. "Aven'ı öldürürken." Kızın yüzündeki ifadeyi yanlış anladı ve sözlerine devam etti: "Merak etme, talep ettiği herkesi serbest bırakmadan bunu yapamazsın, biliyorum. Aksi takdirde onlar da ölür ama özgür kaldıklarında..." Omuz silkerek sözlerini bitirdi: "O zaman Aven'ı kolayca öldürebilirsin, sonuçlarına katlanmak zorunda kalmadan..."

Alex ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Sonra bir daha açtı ve “Aven’ı öldürmeyeceğim,” dedi.

Bunu duyan Niyx’in bedeni kaskatı kesildi, bu ani hareket sebebiyle yatak da hafifçe sarsıldı.

“Asla onu öldüreceğimi söylemedim,” diye devam etti Alex. Adamın bu düşüncesi karşısında şaşkınlıktan neredeyse nefesi kesilecekti. “Bunu... *yapamam*... Onu öldüremem. Bu... bu... Özellikle de şimdi... Şeyden sonra olmaz...”

Aven’ı geçmişte tanıdıktan sonra. Alex’in söyleyemediği ama Niyx’in tam olarak duyduğu şey buydu.

Kız, adamın önce bir sonra ikinci kez yutkunduğunu gördü. Yeniden konuşmaya başladığında sesi çatlak ve güçlkle kontrol ediyormuş gibi çıkıyordu: “Onu yeneceğini söyledin,” diye fısıldadı.

“Yenmek evet ama öldürmek?” Başını iki yana salladı. “Ben katil değilim, Niyx.”

“Onu *yeneceğini* söyledin,” diye bu kez daha yüksek sesle tekrarlardı Niyx. Yüzünde Alex’in anlayamadığı bir ifade belirdi. “Ben bu davaya hayatımı adadım, onu bitireceğini bildiğim için her saat dayandım. Şimdi kalkmış bana niyetinin bu olmadığını mı söylüyorsun?”

“Niyx...” diye fısıldadı Alex ama adam şu an derin uykuda olan yavruyu mucizevi bir şekilde uyandırmayan öfkeli bir kükreme ile sözünü kesti.

“Ben, sırf sen onun ellerine vurup gelecekte daha uslu durmasını söyle diye binlerce yıl hapiste çürümedim!”

“Bu...”

Ayağa fırlayıp kıza parmak salladı. “Ben orada *senin* için kaldım, Alex!”

Niyx, bu ismi yani asla kullanmadığı ismini kullanınca, Alex irkildi.

“Her an kaçabilirdim... Ama kaldım çünkü zamanı geldiğinde *sana* yardım edebilmek için ona sadıkmış gibi yapmam gerektiğini biliyordum, *biliyordum!*” Parmağını havaya saplar gibi yeniden salladı. “Ama şimdi... şimdi... sen ne yapmak istiyorsun? Yaramazlığı bırakmasını söyleyip onu kendi yoluna göndermek mi? Yıldızlar aşkına! Buna *inanamıyorum!*”

“Niyx, bu...”

“Son birkaç haftadır onun neler yaptığı konusunda *herhangi bir* fikrin var mı?” diye kükredi Niyx. Kollarını yana açtı. “Sırf gece rahat uyu diye senden ne kadar çok korkunç şeyi sakladığımı konusunda *herhangi bir* fikrin var mı?”

Alex adamın yüzündeki, sözlerini doğrulayan korkunç ifadeyi görünce buz gibi oldu. Adını söyledi ama sesi çıkmadı.

“Sana söylemiştim, Aeylia,” dedi Niyx. “Sana *söylemiştim.*”

Hızlı hızlı nefes alan adam daha fazla devam edemedi ama Alex bastırdı: “Bana neyi söylemiştin?” diye fısıldayarak sordu.

Adamın gözleri, tıpkı mor alevlerin kestiği gibi, Alex’i kesti. “Geçmişten ilk geri döndüğünde, sana Aven’in sandığından çok daha güçlü olduğunu, hepinizin sandığınızdan çok daha güçlü olduğunu söylemiştim. Sana yaptığı şeylerle ilgili bazı söylentiler duyduğumu söylemiştim. Anlatılamayacak kadar korkunç, kendisi gibi canavarası şeyler. Hiç kimsenin yapmayı aklından bile geçirmemesi gereken şeyler.”

Niyx’in bu yoğunluğu karşısında titremeye başlayan Alex ayağa kalkıp tam önünde durdu.

“Anlat,” diye fısıldadı Niyx’in gözlerinin içine bakarak.

Adamın yüz hatları sertleşti. “Bir zamanlar tanıdığın Aven’den geriye *hiçbir şey* kalmadı. Bir zamanlar tanıdığım Aven’den. Artık onun yerine Meyarin’den bir kabuk, içi karanlıkla dolu ruhsuz bir yaratık var.”

“Niyx...”

“Onları *yiyor*, Acylia!” diye kızın suratına bağırdı Niyx. “Talep ettiği Meyarinlerin kalplerini çıkarıp *yiyor*. Onların kuvvetini, yaşam güçlerini lokma lokma ısıırıp içine alıyor.”

Niyx’in söylediklerini sindirmeye çalışan kızın midesi altüst oldu. *Neden* böyle *barbarca* bir şey yapıyordu? Bir zombi filmi izleyip ne kadar gerçek dışı olduğu hakkında şakalar yapmak ayrı bir şey, bu deneyimi yaşamak apayrı bir şeydi. Kusmaktan korktuğu için eliyle ağzını kapattı.

“Bu artık onda bağımlılık hâline geldi,” dedi ses tonunu alçaltan Niyx. “Binlerce yıldır talep ettikleri onu değiştirdi. Güce aç, sonsuz üstünlüğe sahip olmaktan başka hiçbir şeyi umursamayan bir yaratığa dönüştürdü onu. Hiçbir şey, bu dünyayı ele geçirmekten alıkoyamaz onu. Bunu yapmak için en vahşi yollardan bile geçer.”

Niyx’in boğazından kederli bir ses çıktı. Alex onu sakinleştirmek için uzanınca, adam kızın dokunuşuyla irkildi.

“Bir Meyarin’in kalbini yemek, cinayet işlemekten çok daha kötü bir eylemdir,” diye fısıldadı, gözleri tarifsiz bir dehşetle dolan Niyx. “Kalp kutsaldır, hayatın kaynağıdır. Olduğumuz her şey kalbimizden gelir. Ve son uykumuza, bedenimizde kalbimiz olmadan gidersek, asla huzur bulamayız. Sonsuz uykumuz acı çeker ve karanlık tarafından lanetlenir.”

Alex geçmişte geçirdiği süre içinde Meyarinlerin ölümden sonrası hakkındaki inançları ile ilgili fazla bir şey öğrenememişti çünkü öldürülmedikleri sürece asla ölmüyorlardı. Bir Meyarin’in öldürülmesi de çok az rastlanan bir şey olduğu için ölüm çok konuşulmayan bir konuydu... Hatta ölüm hakkında konuşmak tabu sayılıyordu. O yüzden Niyx’ten böyle şeyler duyunca... Alex çok üzüldü. Aven’in zaten iğrenç olan eylemleri artık daha da iğrençleşmişti.

“Neden bana anlatmadın?” diye fısıldadı. “Neden gizledin?”

“Önünde, sandığından daha fazlası olduğunu görüp korkmanı istemedim çünkü,” diye fısıldayarak yanıt verdi Niyx. “Onun şu an olduğu kişi, Aeylia... O çok güçlü. Çok. Çok kuvvetli. Üstelik yanında ordusu olmadan bile.”

“Bilmem gerekirdi, Niyx,” dedi Alex sessizce. “Bu yükü tek başına taşımaman gerekirdi.”

Niyx ona kederli gözlerle baktı. “Senin zaten yeterince yükün var, kedicik. Ben sadece...” Güçlkle yutkundu. “Ben seni korumaya çalışıyordum. Elimden geldiğince.”

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Ancak Alex adamın söyleyeceklerinden hoşlanmayacağını bildiği hâlde, yine de konuştu: “Onu öldüremem, Niyx.”

Niyx’in çenesinde bir kas seğirdi ve adam bakışlarını çevirdi.

Alex onun geri çekilmesine izin vermedi, aralarına koyduğu mesafeyi kapattı ve öfkeyle parlayan gözlerini görmezden geldi, başını tutup kendine doğru çevirdi.

“Onu öldürmeyeceğim,” diye tekrarladı. “Ama sana yemin ederim, Niyx... *yemin ederim*, onu yenmek için ne gerekirse yapacağım. Sağ kalacak ama özgür bir hayatı olmayacak.”

“Aven gibi birini hapiste tutamazsın,” dedi Niyx. “*Taevarg* bile bunun için yeterli olmaz.”

“Farkındayım,” diye sessizce cevap verdi Alex. “Özellikle de eğer dediğin gibi, diğer Meyarinlerin güçlerini emiyorsa.” Bu o kadar tuhaf bir fikirdi ki, Alex, zombi benzeri bu eylemleri anlamakta hâlâ güçlük çekiyordu. Aven’in yıllar içinde şu an olduğu kişiye -şeye- dönüştüğünü kavramakta zorlanıyordu. “Ama bir yolu olmalı. Ve bu yolu bulacağıma söz veriyorum.”

Gözlerinin içine bakıp, söylediklerinin doğru olduğunu kanıtlamak için ne kadar kararlı olduğunu görmesini umarak, nefesini tuttu ve Niyx’in cevabını bekledi.

Nihayet gerginliği yumuşayan adam, eğilip kızı kollarının arasına alarak sıkıca kucakladı.

“Ölümüm senin yüzünden olacak, kedicik,” diye mırıldandı.

“Bunu daha önce de söylemiştin,” dedi, havayı yumuşatmaya çalışan Alex. “Görünüşe bakılırsa sen tam bir mücadeleçisin.”

“Bu aralar şansım dönebilir. Ya da daha çok seninki. Huzurlu olmak sana yetmiyor, beni de yanında götürene kadar mutlu olmuyorsun.”

Alex kaşlarını çattı. “Tamam, Bay Hastalıklı. Artık bu konuda şaka yapmayı kes.”

Adam kaşlarını kaldırıp, “Şaka yapan kim?” dedi.

Alex adamın koluna vurdu. “Artık şaka yapmak hakkında şaka yapmayı da kes.”

Adamın dudakları seğirdi, Alex kendi omuzlarındaki gerginliğin de kalktığını hissetti. Adamın az evvelki öfkesi onu çok şaşırtmış ve telaşlandırmıştı. Onun için hapiste kaldığını söylediğinde, yüreği suçluluktan paramparça oldu. Aven’a duyduğu acı ve öfke de Alex’i altüst etti. Niyx’in yapmak zorunda olduğu şeyden nefret etti... Onun Aven’a sadıkmış gibi davranmak zorunda kalmasından, eski en yakın dostunun ellerinde gerçekleşen dehşete tanıklık etmesinden kesinlikle *nefret etti*.

“Benden sakladığın başka bir şey varsa anlat,” dedi yavaşça. “Benim iyiliğim için sakladığını düşünüsen bile.”

Niyx derin bir iç çekip tekrar oturdu. “Sana fazla bir şey anlatamam çünkü fazla bir şey bilmiyorum. Aven her şeyi bizden gizliyor.”

Alex de adamın yanında oturdu. Bir yandan da, az evvel çıkardıkları kargaşaya rağmen hâlâ horuldayarak uyuyan yavruya baktı. “Devam et.”

“Bir şey planladığını biliyorum,” dedi Niyx. “Ve bunun... büyük bir şey olduğunu da biliyorum. Planladığı şey her ne ise, bizim için hiç iyi olmayacak. Ve bundan... zevk aldığının da farkındayım.”

“Zevk almak mı?”

“İşlerin tıkırında gitmesinden,” diye cevap verdi, elini dağılmış saçlarında gezdiren Niyx. “Meya’yı yönetmesi. Planlarının işlemesi. Yapmaya niyetli olduğu şeyleri yapması. Bunların hepsi onu... mutlu ediyor.”

Tüyleri diken diken olan Alex, kolunu ovuşturdu.

“Aeylia,” dedi adam, kızın gözlerinin içine bakarak, “sana Gölge Yürüyenleri kaderlerine bırak dediğimin farkındayım ama yanılmışım. Onları da Gündüz Binicilerini de yanımıza çekmelisin. Fliplerle ve Jarnocklarla ittifak kuramayız, onlara güven olmaz. Dolayısıyla her şey buna bağlı.”

Alex gözlerini yere indirdi ve gerçeği -her ikisi için de- itiraf etti: “Shirez, kadimleri bana bir şans daha vermeleri için ikna etse bile, kazanmamın imkânsız olduğunu sen kendin söyledin, Niyx.”

Adam parmağıyla kızın çenesini tutup havaya kaldırdı. “Ancak konu sen olduğunda, hiçbir şeyin imkânsız olmadığı gerçeğini de gayet iyi biliyorum, kedicik.”

Kendisine olan bu güven karşısında çok duygulanan Alex başını sallayıp ona hafifçe gülümsedi.

“Gitmeliyim,” dedi Niyx isteksizce. “İyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu ama daha fazla kalıp riske giremem.”

Alex saçını kulağının arkasına alıp sordu: “Aven... şey... o...”

Kız kekeleyince, Niyx ona bakıp, “Tam bir cümle kurarsan iyi olur,” dedi.

“Sen de bir Meyarin’sin,” diye fısıldadı Alex.

Niyx kaşlarını kaldırıp, “Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi.

Alex yanağını ısırp güçlkle cümlesini tamamladı: “Senin de bir kalbin var, Niyx.”

Kızın ne demek istediğini anlayan Niyx'in tüm neşesi kaçtı. "Ben güvendeyim, en azından şimdilik," dedi yumuşak bir sesle. "Aven'in talebine direnen birkaç tane Meyarin var. Senin yaptığın gibi talebi bozamıyorlar ama Aven'i rahatsız edecek kadar direniyorlar. Aven onları kontrol etmekte zorlanıyor. Asıl istediği... onları hasat etmek."

Hasat etmek. Ne kadar kötü ve bir o kadar da uygun bir laftı.

"Ben iyi askeri oynadığım sürece," dedi Niyx acı acı, "ve o beni en yakın dostlarından biri olarak gördüğü sürece, risk çok düşük. Şimdilik."

"Şimdilik," diye sessizce tekrarladı Alex. Niyx'in ellerini tuttu. "Bana yemin etmeni istiyorum, Niyx. Yıldızların, ışığın, annenin ve doğmamış çocuğunun üzerine yemin et... Aven senden şüphelendiği an, oradan kaçacaksın."

Niyx bir kahkaha patlattı. "Ben intihara meyilli biri değilim, kedicik. Onu öldürmene... *yenmene* ancak sağ kalırsam yardım edebilirim."

Kelimeleri karıştırmış olması biraz kötü de olsa, Niyx daha fazla uzatmadığı için Alex minnettardı.

Horlayan yavru kurdu son bir kez okşayıp, Alex'e dönerek, "Sonraki üç ila dört gün onu elden beslemen gerekecek ama büyüdükçe kendi kendine avlanmaya çıkacaktır. Bugün ve yarın süt ver, sonra katı gıdalara geç. En iyisi taze çiğ ettir."

Alex ona teşekkür eder gibi gülümsedi. "Daha önce hiç köpeğim olmamıştı ama hep bir tane olsun isterdim."

Niyx homurdandı. "Kurt, Aeylia, *kurt*. O bir köpek değil... Köpek beslemek normaldir. Ama bir kurt beslemek? Üstelik de bunun gibi bir gölge kurt?" Başını iki yana salladı. "Kesinlikle normal *değil*. Ancak senin gibi bir kaçık ona..."

"Evet evet, biliyorum, tamam," diye sözünü kesti Alex ve adamı iterek uzaklaştırdı. "Artık Aven yokluğunu fark etmeden git sen iyi olur. Ya da Dix dönmeden."

Son cümle üzerine Niyx kocaman bir şekilde sırıttı.

“Ne var?”

“Vereceği tepkiyi daha sonra bana göstereceğine söz ver.”

Alex kaşlarını çatı. “Ha?”

“Prensesin,” dedi Niyx. “Yeni yavru arkadaşına vereceği tepkiyi görmek istiyorum.”

Alex kurdu almaya karar verdiği andan bu yana ilk kez bembeyaz kesildi.

Bunu gören Niyx kahkahalarla gülmeye başladı, hatta *valisyo-*
luna binip gözden kaybolduğunda bile kahkahası Alex’in kulaklarında yankılanmaya devam etti.

Yirmi Dört

D.C.'nin yeni oda arkadaşlarına verdiği tepki, tıpkı Niyx'in tahmin ettiği gibi dramatik oldu. Ayrıca çok da komikti.

Alex'in cezadan dönen dostu, yavruyu görünce korkunç bir çığlık attı -çünkü bunun ne tip bir yaratık olduğunu *kesinlikle* biliyordu- ancak sesteki dolaylı uyanan küçük kurt o kadar çok korktu ki inlemeye başladı. D.C.'nin yüreği eriyiverdi. Tüy yumağının D.C.'nin kalbini kazanması beş saniye sürdü ve Niyx'in ricasını kırmayan Alex, tüm olanları zihninden ona gösterdi. Karşılığında da kahkaha sesleri işitti.

Jordan ve Bear ile buluştuktan sonra -Fletcher'ın uyguladığı tedavi bitmişti ve Bear sadece hafif topallayarak yürüyordu- yemeğe giden dört arkadaş, sonrasında kızların odasında toplanıp yavruyla oynadılar ve ona ne isim takacaklarını konuştular.

Tüy yumağı, Jordan'ın botunu kemirmeye çalışırken, Jordan, "Bence ona *Diş* diyelim," dedi.

"Ona asla *Diş* ismini vermem," diye hemen karşılık verdi Alex.

Küçük yavrunun kötü alışkanlıklar edinmesini istemeyen -ve ayakkabıların çiğnenecek şeyler olduğunu sanmasını da *kesinlikle* istemeyen- Alex, onu kucağına aldı. Kucağından inmeye çalışan minik yavrunun kıvrılıp yüzünü yalamasını görmezden geldi.

D.C., “Hayır, *Diş* olamayacak kadar güzel,” diye onayladı. “Ona *Güzellik* ya da *Sevimli* gibi bir isim lazım. Hatta patilerinden dolayı *Çorap* bile olabilir.”

Az evvel bu gölge kurda çığlık çığığa bağırarak, onun “cehen-nemin en derin çukurlarından gelen bir tazi” olduğunu söyleyen D.C.’nin şimdi ona *Sevimli* gibi bir isim takılması gerektiğini düşünmesi, Alex’in komiğine gitti. Ama ismi bu da olmayacaktı.

“Bence daha kurda yakışır bir şey koymalısın,” dedi Bear. “*Uluyan* ya da *Sökücü* veya onun gibi vahşi bir şey.”

“*Diş*’ten daha yakışır ne var, bir kurt için? Bence mükemmel,” dedi Jordan.

Alex arkadaşlarının tartışmasını bir süre daha izledikten sonra söz aldı: “Bu beyin fırtınasını her ne kadar takdir etsem de, ben ona koyacağım isme çoktan karar verdim.”

Jordan, Bear ve D.C. ona beklenti dolu gözlerle baktı.

“*Soraya*,” dedi Alex. “İsmi *Soraya* olacak.”

Yavru bir anda kıvranmayı kesti ve Alex o parlak amber gözlerin merak eder gibi baktığını gördü. Derken Soraya imkânsız denecek bir şey yaptı ve sanki ismine onay verirmiş gibi mutlu bir ses çıkarttı.

D.C., “*Soraya*,” diye neredeyse saygıyla fısıldadı. “Bu çok güzel bir isim.”

“Öyle,” diye onayladı Jordan. Gerçi *Diş* isminin seçilmemiş olmasından biraz hayal kırıklığı yaşadığı belliydi. “Anlamı ne?”

Gözlerini yavrunun gözlerinden ayırmadan, “*Işık*,” diye cevap verdi Alex. “Tia Auran dilinde ‘ışık’ anlamına geliyor.”

Bear gülünce Alex’in bakışları ona kaydı.

Çocuk, neredeyse simsiyah olan tüylü kurdu gösterdi. “Bir gölge kurda *Işık* ismini vermek ancak senin aklına gelirdi.”

Alex alaycı bir ifadeyle sırıttı. “İtiraf edeyim, ironiyi severim.”

Yavru bir kez daha havlayınca hepsi birden gülmeye başladı. Derken kapı çaldı.

D.C., “İyi de hepimiz buradayız,” dedi. Omuz silkerek tepki veren arkadaşları da şaşırmıştı.

Kapıya en yakın kişi Alex olduğu için, kucağında duran Soraya’yı Jordan ve D.C.’ye verip kapıya çıktı. Gelenleri görünce yüzünü kocaman bir tebessüm kapladı.

“Oysa ben de bizi görmekten hepinize fenalık gelmiştir sanıyordum,” dedi Alex, Bear’ın babasına, Dorothy’ye ve koridorda bekleyen küçük Evie’ye.

“Lektil!” diye bağırarak Evie, William’ın bacaklarının arasından fırladığı gibi Alex’in üzerine atladı. İki ön dişi hâlâ tam çıkmadığından, konuşması Kaldoras tatilindeki gibi peltekti.

Alex gülerek minik kıza sarıldı. Derken ufaklık aynı heyecanla bu defa, “JORDIE!” diye bağırarak Jordan’ın üzerine atlamak için odaya koştu. Soraya’nın arada kalıp ezileceğinden korkan Alex bir an telaşlandı ama Evie yaklaşmadan D.C. yavruyu çoktan kendi kucağına almıştı bile.

“Anne, baba... burada ne arıyorsunuz?” dedi Bear, ayağının üzerine dikkatle basıp ailesine şaşkın gözlerle bakarak.

Hemen cevap veremediler çünkü önce Alex, sonra diğerleriyle kucaklaşmakla meşgullerdi. İçeriye girip boş buldukları yerlere oturdular.

“Müdür Yardımcısı Jarvis sizi burada bulabileceğimizi söyledi,” dedi, Alex’in yanına oturan Bear’ın elini sıkıca tutan Dorothy. “Evlatları tıbbi koğuştaki tedavi altına alınacak kadar kötü yaralanan ebeveynlere haber vermek, akademinin kurallarından biridir.”

Bear ailesinin geliş sebebini anlayınca, özür diler gibi bir ifadeyle baktı. “Ah, sanırım sizi aramam gerekirdi.”

Kendini suçlu hisseden Alex de dudağını ısırđı. Bu aklına bile gelmemiştđ. Çünkü Medora'ya geldiğinden beri çok sık yaralanmıştđ ve tıbbi koğuş artık onun ikinci evi olmuştı. Üstelik yaşadığı pek çok acı dolu talihsizliğin ardından hiç kimse *onun* ailesine kolayca ulaşamadığı için haber veremezdi.

“Boş ver,” dedi, oğlunun saçlarını okşayan William. “Önemli olan, güvende ve iyi olman.”

“Fletcher gibi bir doktorumuz varken sanki tersi mümkünde,” dedi Jordan. Küçük Evie'ye yavruyu nasıl nazıkçe okşaması gerektiğini gösteriyordu. Bunu gören William ve Dorothy, Soraya'ya daha yakından baktılar ve hayvanın ne olduğunu anlayınca suratları bembeyaz oldu. Ancak hiçbir şey söylemediler. Ama William, Alex'e bakıp sanki bu minik kurdu nasıl sahiplendiğini sorgularmış gibi, derin bir iç çekti.

Alex buna cevaben adama sadece utanarak gülümsedi. Bunun üzerine William biraz kızmış biraz neşelenmiş gibi başını iki yana salladı.

D.C., “Bu yüzden mi geldiniz?” diye sordu. Soraya'nın yaptığı bir şeye kıkırdamakta olan Evie'nin saçlarıyla oynuyordu. “Bear'a bakmak için mi?”

“Hepinize bakmak için,” dedi Dorothy. Evie'nin dikkatinin tamamen yavrunun üzerinde olduğundan emin olduktan sonra, Bugünlerde olan bitenlere bakılacak olursa... *işleri...* nasıl idare ettiğinizi görmek istedik,” diye fısıldadı.

William'ın, olanların en azından bir kısmını eşiyle paylaştığını fark eden Alex, ikisinin bu sevgi ve şefkati karşısında yüreğinin sımsıcak olduğunu hissetti. Bear'ın ailesine hayrandı. Alex daha önce hiç bu kadar şefkatli insanlarla karşılaşmamıştı. Bilge Gammy'den, teknoloji dâhisi Johnny'ye ve çabuk öfkelenen Blake'e kadar, hepsi çok ilgili insanlardı.

Onlara yalan söylemek istemediğinden, “Daha iyi olabilirdi aslında,” dedi. “Yine de olumlu bir sonuç alacağımız konusunda hâlâ umutluyuz.”

Ne kadarını paylaşacağını bilmediği için yuvarlak konuşmaya dikkat etti. Özellikle de William'ı son görüşünde, kralın diğer türleri uyarmasını istemediğini söylediği için. Bear'ın babası olsa da olmasa da Alex bu yasa dışı eyleminden söz ederek kendini riske atmak istemiyordu.

...Gerçi adam bunu zaten biliyordu. Bear'ın bacağını yurdun merdivenlerinden inerken kırmadığı çok belliydi.

“Keşke size iyi haberler verebilseydim,” dedi William. “Ancak bana verilen görevde de henüz herhangi bir sonuç alınmış değil.”

Onun da sözleri, en az Alex'inkiler kadar yuvarlaktı. Ama Alex yine de adamın ne istediğini anladı: Kalkanlar, Aven'in planlarını öğrenememişti.

Zaten Alex de Aven'in niyetini çatılara çıkıp bağırarak açıklamasını beklemiyordu ama yine de bir umudu vardı. Diğer türlere yaptığı uyarının gerçek olduğuna dair ufacık bir kanıt olsa, onları kendileriyle ittifak yapmaya daha kolay ikna edebilirdi. Ve daha hızlı.

D.C., Alex'in yerine, “Hâlâ vakit var,” diye fısıltıyla cevap verdi.

William başını öne eğdi... Adam, bunu kızın fikrine katıldığı için mi yoksa prensese saygıyla selam verdiği için mi yapmıştı; Alex, emin olamadı.

Havayı yumuşatmak isteyen Dorothy, “Size bir sürprizimiz var,” dedi.

Jordan ile Bear'ın heyecanla ayaklandığını görmek, Alex'in çok hoşuna gitti. D.C.'ye bilgiç bilgiç -ve neşeyle- baktı çünkü çocukları bu kadar hızlı bir şekilde heyecanlandırarak tek bir sürpriz olduğunun farkındaydı.

“Lütfen bana düşündüğüm şey olduğunu söyleyin?” dedi Jordan, âdeta yalvarır gibi.

“GAMMY'NİN ELMALI TUYTASI!” diye peltek bir şekilde bağırdı Evie. Soraya bir anda korktu. Ama küçük kız, yavrunun başını okşayıp, “Affedeysin, köpecik,” dedi.

Neyse ki yavrunun normal bir evcil hayvan olduğunu düşünen Alex dışında, başka biri daha vardı. Gerçi bu durumda Alex de altı yaşındaki bir çocukla eşit seviyede oluyordu.

“Şu an hepinizi daha da çok seviyorum,” dedi Jordan ve çantasından turtayı çıkaran Dorothy’nin yanına zıpladı. Turta daha önceden dilimlenmişti, hepsine birer dilim olacak şekilde.

Kendi payı uzatılırken Alex’in ağzı sulandı. İlk ısırığını alıp keyifle, “Buraya her zaman gelebilirsiniz,” diye mırıldandı.

“İki kere, üç kere, dört kere, beş kere... sonsuza dek,” dedi Jordan, ağzı dolu bir şekilde.

“Bear’ın, ailesinin durmadan okula gelmesinden memnun olacağını hiç sanmam,” dedi, oğluna bakarak gülümseyen William.

“Eğer her gelişinizde turta getirirseniz hiç sorun olmaz,” dedi, turtasını yerken keyifle gözlerini kapatan Bear. “Ne kadar yersem yiyeyim, her defasında sanki tadı daha güzelmiş gibi geliyor.”

“Gammy’nin sihri,” dedi Dorothy. “Tam bir mucize.”

Gerçekten de bir mucizeydi ve Alex her leziz lokmanın tadını çıkarıyordu.

Ziyaretçiler, artık gitme vakti geldiğine karar verdi zira Evie, Soraya’nın yanına kıvrılmış, uyuyordu. Alex ve dostları vedalaşmaya başladı. Bear’ın iyileşmesi ve hepsinin kendilerine dikkat etmesi dilekleriyle herkes birbirine sarıldı.

Alex kendi adına herhangi bir söz vermedi ama elinden geleni yapacağını söyledi.

William, “Eğer bir şey duyarsam haber veririm,” dedi Alex’e, kapıyı doğru giderlerken. “Ben pes etmiyorum, sen de etme.”

Alex’in de böyle bir niyeti yoktu ama yine de adamın bu sözü ona cesaret verdi. İnandığını, *güvendiğini* göstermiş olması, yaşadığı zorlu hafta sonunun ardından Alex’e ilham verdi.

“Sağ ol, William,” diyerek adama son bir kez sarıldı. “Bunun benim için anlamı çok büyük.”

Adam da ona sıkıca sarıldı, sonra oğluna yöneldi. Bear'ın kulağına Alex dışında başka hiç kimsenin duyamayacağı bir şey fısıldadı. Bir babanın, oğluna söylediği bu iki basit kelime, Alex'i neredeyse ağlatacaktı.

Seni seviyorum.

Alex kendini toparlamak için bakışlarını başka yöne çevirdi, sonra tekrar döndü ve Bear'ın ailesinin arkasından el salladı.

Bir gün, Aven gibi bir tehdit olmadan, onlarla çok güzel vakit geçirebilmeyi umuyordu. Onlarla Woodhaven'da geçireceği uzun yaz günlerini, evlerini çevreleyen ormanı keşfe çıktıklarını, sessiz köyle köy halkının misafirperverliğinin tadını çıkaracağı anları hayal etti. Kendi ailesinin de bir gün Kütüphane'den çıkıp kendisiyle birlikte Woodhaven'ın ve Medora'nın mucizelerini deneyimleyeceği günleri hayal etti. İple çekmesi gereken şeyler, bunlardı. Gelecek günlerde sıkıca sarılması gereken umutlar, bunlardı.

Çünkü *bunun* için savaşıyordu.

Sevdiklerinin ve tüm Medora'nın özgürlüğü için.

Ronniganların ardından Bear ile Jordan da gitti. Alex ile D.C. ertesi günün ödevlerini yaptıktan sonra, nihayet boşalan yataklarına kıvrılıp yattılar.

Alex tam uykuya dalmak üzereyken Soraya'nın hırladığını duydu ve ani bir ışık patlamasıyla yatağından *ve odasından* çekildiğini hissetti. Çöle benzeyen taşlı bir vadinin ortasında yatarken buldu kendini. Akarnae'de bıraktığı simsiyah gökyüzünün tam aksine, burada güneş doğmaya başlıyordu.

Ayağa fırlayarak, "Neler oluyor?" diye fısıldadı. Hızla dönüp etrafına baktı ama neler olduğunu anlayamadı.

Tanıdık bir ses, "Sakin ol, çocuk," dedi. Sesin sahibi, karşısında belirdi. "Burada güvendesin."

Alex'in gözleri kocaman oldu. "Lady Mystique? Ne... Nasıl... *Neler...*"

İçinde ışıklar çakan, gölgelerle dolu bir bulut ortaya çıktı ve dişlerini göstererek Lady Mystique'e hırlayan Soraya, Alex'in yanında belirdi.

İhtiyar Tia Auran neşeyle ellerini çırparak, "Oooo, bak sen!" dedi.

Alex, dizlerinin üzerine çöküp kollarını iki yana açan yaşlı kadını daha önce hiç böyle heyecanlı görmemişti. Koruyucu kurdunun neşeyle kadının kucağına atlayıp havlamasını da hiç beklemiyordu.

"Ne güzel de koruyorsun," diye mırıldandı Alex. Ama Soraya o sırada Lady Mystique'i yalamak ve Alex'in sözlerine dikkat edemeyecek kadar sevilmeyle meşguldü.

"Bu bir hoş geldin sürprizi," dedi ihtiyar kadın, Soraya'yı kastederek. "Sana çok iyi hizmet edecek, Alexandra." Sözlerini bitirirken ihtiyar gözleriyle yavruya baktı. "Ama şimdilik bizi yalnız bırakabilirsin, genç kurt. Sahibine zarar vermem ve yanına güvenle dönmesini sağlarım," dedi.

Soraya, ihtiyarın söylediklerinin doğru olduğunu onaylar gibi amber gözleriyle Alex'e baktı ve bir gölge-ışık patlamasıyla birlikte ortadan kayboldu.

Az evvel kurdun durduğu noktaya kaşlarını çatarak bakan Alex, "Niyx, biraz büyüdüğünde onunla seyahat edebileceğimi düşünüyor ama bunu yapacağım diye elektrik çarpmasını hiç istemem doğrusu," dedi.

Lady Mystique elini salladı. "Kurdun sana zarar vermektense kendine zarar vermeyi tercih eder. Korkma."

Tia Auran'a odaklanan Alex, "Burada ne işim var?" diye sordu. Çorak araziye baktı. "Neredeyiz?"

"Seni yataktan çıkarttığım için üzgünüm," dedi ihtiyar, Alex'in pijamalarını göstererek. "Ancak seninle acilen konuşmam gerekiyordu ve burası oldukça güvenli bir yer."

Alex bunu anlamıştı çünkü etrafta göz alabildiğince uzanan kayalardan ve volkanik düzlükten başka bir şey yoktu.

“Aven beni yakalamak için sabırsızlanıyor ama henüz vaktim gelmedi,” diye devam etti Lady Mystique. “Vaktim geldiğimde kendi irademle gideceğim. Ama o zamana kadar beni bulmasına izin veremem. Bunun gibi, dünyanın unutulmuş yerlerinde daha fazla gizlenmeme gerek kalmayacak âna kadar, saklanıyorum.”

Ilık havaya rağmen -burası, Alex’in daha önce nakledildiği kış iklimlerine benzemiyordu- Alex kadının sözleri üzerine ürperdiğini hissetti.

“Lady...”

“Uzun süre böyle açık alanda kalamam,” diye sözünü kesti Tia Auran. “Ve sen de kalamazsın, Alexandra. Ancak söyleyeceklerim bu riski almaya değecek kadar önemli.”

“Dinliyorum,” dedi, kadının telaşını hisseden Alex.

“*Vatali targodaki* maçı kazanman çok mühim. Gölge Yürüyenler uyarını dinlemek *zorunda*. Onların dikkatlerini Meya’ya çevirip, gelecek olan savaşta sana katılmalarını *sağlamalısın*.”

Bunların hiçbirinin gerçekleşmesini beklemeyen Alex gözlerini kırptırdı.

“Bir ay beklemekten korkuyorsun,” diye devam etti Lady Mystique, ihtiyar gözlerinde büyük bir ciddiyetle. “Haklısın da. Zira seni daha evvel dinlemezlerse çok geç olacak.”

Bu KORKUNÇ uyarı karşısında kollarını sıvazlayan Alex, “Daha kadimlerin benim ikinci kez dövüşmeme izin verip vermeyeceklerini bile bilmiyorum,” dedi.

“Verecekler,” dedi Lady Mystique.

Alex dürüstçe, “O hâlde nasıl kazanırım, bilmiyorum,” diye cevap verdi, tıpkı daha evvel Niyx’e de yaptığı gibi.

“Kazanamazsın.”

Alex ihtiyar kadına baktı ve kollarını açıp bağırdı: “O zaman neden bana *mecbursun* diyorsun? Yapılamayacak bir şeyi nasıl yapabilirim?”

“*Vatali targoda* bir maç kazanamazsın,” diye tekrar etti Lady Mustique, “ama *vatali targoyu* kazanan kişiye karşı bir şansın var.”

Alex alnını buruşturarak, “Efendim?” diye sordu.

“Muharebe yeteneklerin ne kadar etkileyici olursa olsun, sen bile birden fazla Gölge Yürüyen karşısında başarılı olamazsın çünkü onların gölgeleme yetenekleri adil bir şekilde dövüşmenizi engeller,” dedi kadın, Alex’in zaten bildiği bir şeyi tekrar ederek. “Bununla birlikte eğer hafta bitiminde turnuvanın galibiyle karşılaşırsan, teke tek bir maç, oyun sahasını eşit hâle getirir.”

Alex olasılıkları tartarak, “Kadimlerin böyle bir şeye izin vereceğini nereden çıkardın?” diye sordu.

“Çünkü *vatali targonun* galibi, tüm turları tamamlayıp tek bir maçta altı rakibe karşı kazanan kişidir. Graevale’in gölgeli tarafında, en iyilerin en iyisi olarak düşünülür. Ve sen, bir insan, bu inancı yıkacak bir meydan okumaya cüret edersen, kadimlerin gururu senin yenilmeni görmek için içten içe sabırsızlanacaktır.”

“Ve görecekler de,” dedi Alex. “Eğer bu galip gelen kişi, tek seferde altı Gölge Yürüyen’i yenmişse, ona karşı ne şansım olabilir?”

Kadın, Alex’e bir süre sessizce baktıktan sonra, “Senin dünyanda bir deyiş vardır: Ateşe karşı ateşle dövüş. Hiç duymuş muydun?”

Alex çekinerek başını salladı. “Ne olmuş yani?”

“Eline böyle bir fırsat geçmiş olacak. Düşmanın silahını ona karşı kullanma fırsatı. Bunu senden beklemiyor olacağı için eğer zamanlamayı doğru yaparsan yeni galip olmak konusunda bir şansın -hem de güçlü bir şansın- olur.”

Kafası karışan Alex, “Ne silahı?” diye sordu.

Tia Auran bir adım yaklaşıp Alex’in elini tuttu ve batmakta olan güneşe doğru kaldırdı.

“Bu silahı, Alexandra,” dedi, kızın gölge yüzüğünde parmağını gezdirerek. “İçinde iki yürüyüş daha var.”

Alex başını iki yana sallayarak hızla elini geri çekti. “Hayır. Asla olmaz. Son defasında, tek başıma gölgelerin içinden geçmek...” Korkunçtu. Travmatikti. “...hiç de hoş değildi.”

“Hoş değildi çünkü onlarla savaşıyordun,” dedi Lady Mystique. “Oysa sadece direnmen yeterliydi. Bunu yaptığında onları kullanmayı başarmadın mı?”

Alex, Aven ile Jordan’dan kaçıp Raelia’ya geri dönmek için yüzüğü çalıştırdığı ânı düşünüp yine çekinerek başını salladı.

“Artık neye benzediğini, ne yapman gerektiğini biliyorsun. Onu yap,” dedi Lady Mystique. Başını kaldırıp ekledi: “Ancak bu kez geçen seferkinden çok daha hızlı yapmalısın. O yüzden şimdi seninle yüzükte kalan yürüyüşlerden birini kullanıp pratik yapacağız. Böylece geriye bir tane kalacak -yani dövüş esnasında tek bir fırsatın olacak- ama doğru kullanırsan, fazlasına ihtiyacın kalmaz.”

“Yüzüğümü *şu an* mı kullanmamı istiyorsun?” diye haykırdı Alex. “Yani *şimdi* mi?”

Kadın ona anlayışlı gözlerle baktı. “Evet, şimdi.”

“Ama...”

“Burada fazla kalamayız, Alexandra,” dedi Tia Auran, sanki yaklaşmakta olan tehdidi hissederek gibi volkanik araziye doğru bakarak. “Yüzüğüne odaklan, gölgeleri çağır, nerede belirlemek istediğini düşün... Bak, şuradaki kayalık olsun. Görüyor musun? Orayı hedef al ve doğrudan oraya adımını at.”

Alex elinde olmadan, “Bu kadar basit ha?” diye dalga geçti.

“Gölgelerle zaten savaştın,” dedi kadın yine. “Onları yendin, artık onları yönetme hakkına sahipsin. Seni karanlığa çekmelerine direndiğin sürece, sana itaat edeceklerdir.”

Eğer bu şansı kullanabilirse, Gölge Yürüyenlerin galibi karşısında şaşırtıcı bir silahı olabileceğini kavrayan Alex, derin bir nefes alıp elini uzattı.

“Hızlı yapacaksın, unutma,” dedi ihtiyar kadın. “Sadece vaktimiz dolmak üzere olduğu için değil, savaşırken ne zaman harekete geçeceğine çok kısa bir sürede karar vermek ve ânında hareket etmen gerektiği için.”

İşte başlıyoruz, diye düşündü Alex ve son defasında nasıl becerdiğini hatırlamaya çalışarak elinden geldigince güçlü bir şekilde odaklanmaya çalıştı. “*Hepimiz içimizde gölgelerle doğarız,*” demişti Caspar Lennox bir keresinde. “...*kendini tamamen gölgeye batır.*”

Ama... Alex artık farklıydı. Ya Xiraxus ile olan bağı ya da başka bir şeyden dolayı, bir zamanlar etrafında dönen karanlık artık yoktu çünkü *vaelianan*ın altın ışığı onu sarmıştı.

Alex’in mücadelesine tanık olan Lady Mystique’in, “Karanlık her yerdedir, çocuk,” diyen sesi geldi. “Olmadığı yerde de maalesef varmış gibi hayal ederiz. Bunu kendi avantajına kullan. Sorunlu bir anını çağır, Alexandra, o anı sana ihtiyacın olan gücü verecektir.”

Sorunlu bir anı. İşte *bunu* yapabilirdi.

Aklına Aven’ı son gördüğü ânı getirdi... Jordan’ı onun talebinden kurtarmaya çalışırkenki görüntüsünü değil de geçmişte Alex’in ölümlü olduğunu öğrendikten hemen sonra insanları öldürüp, ailesine saldırmaya giden gerçek Aven’ı. Sahne, Aven’ın o öfkeli ve korkunç çığlığı ile beraber, Alex’in kendi hançeri ile yaralandığı âna kadar, ürkütücü bir netlikle zihninde oynamaya başladı.

Tek bir anıdan, karanlık ama çok fazla karanlık yayılıyordu... Alex’in, önünde yükselen gölgelerin içine çekilmesine yetecek kadar büyük bir karanlıktı bu. Yaşadığı o anları düşünürken yüreği acıyla dolan Alex yine de karanlığa adım atmayı başardı ve ihtiyar kadının sözlerini doğrularcasına, gölgeler geçen sefer yaptıkları gibi, bu defa onu içlerine çekmedi. Onun yerine Alex’in emrini beklediler. Alex de gitmek istediği kayalığı zihninden onlara gösterdi.

Mikro saniyeler içinde gölgeler yok oldu. Alex son bulduğu noktanın üç metre ilerisinde, kayalığı azıcık ıskalayarak da olsa, dikildiğini gördü.

Lady Mystique gururla başını sallayarak, “Güzel,” dedi. “Artık nasıl yapılacağını bildiğine göre, bir dahakine deminki kadar odaklanmana gerek kalmadan yapabilirsin. Sence becerebilir misin?”

Az evvelki anılarının etkisinden kurtulmakta zorlanan Alex güçlkle yutkundu -Aven’in korkunç yüzü hâlâ aklındaydı- ve hafifçe başını salladı. Çünkü Lady Mystique haklıydı; artık Alex nasıl yapılacağını, neye benzediğini bildiği için aynı şeyi çok kısa bir süre içinde yineleyebileceğine inanıyordu.

“O hâlde işimiz bitti,” dedi Tia Auran. Aralarındaki mesafeyi kapatıp Alex’in ellerini tuttu. “Sana çok güveniyorum, çocuk. Ve ne kadar yol katettiğini görmek benim için bir onur ve ayrıcalıktır.” Alex’in ellerinden birini bıraktı ve koyu renkli, ihtiyar parmaklarıyla kızın çenesini şefkatle okşadı. “Işık daima üzerinde parlсын, Alexandra Jennings,” diye fısıldadı. “Ve unutma...” Sözlerini bitirirken sesi daha da güçlü çıktı: “...gölgelerden korkmak yok. Bırak da gölgeler senden korksun.”

Derken Alex, kadının daha önce hiç yapmadığı şekilde endişeli bir sesle veda etmesine cevap vermek bir yana, nefes almaya fırsat bile bulamadan, Lady Mystique ile birlikte ortadan kayboldu.

Soraya, yumuşak bir sesle Alex’i karşıladı. Ama Alex, yavrunun kulaklarını okşayıp, “Burada kal,” diye fısıldadıktan sonra pijamalarının üzerine kalın bir kaban geçirip odadan koşarak çıktı.

Çıkış yasağı çoktan başlamıştı ama Alex bunu umursayacak durumda değildi. Zaten yeterince zorlayıcı olan programına bir de ceza eklemek istemese de, sonucunda başarıya ulaşacaksa riske girmeyi göze alıyordu.

Soğuk havada hızla koştu ve buzla kaplı kampüsü yararak T.V.K.B. öğretmenini bulmak için Kule binasına gitti. Binaya vardığında Caspar Lennox'un odasının yerini bilmediğini fark edip parmaklarını üst üste koyarak Kütüphane'nin eşref saatinde olmasını diledi.

Hızla merdivenlerden inip fuayeye çıktı, oradan da ikinci merdivenlere yöneldi. Hiç vakit kaybetmeden kapılarla dolu koridora indi ve Kütüphane'den onu öğretmenine götürecek yolu göstermesini istedi.

Bir kapı açıldı ve Alex koşarak kapıdan geçti ancak kapı, adamın Kule binasındaki odasına açılmadı. Onun yerine öğretmenin şu an bulunduğu yere gelmişti... Artık gözüne oldukça tanıdık gelen, Graevale'daki katedralin gölgeli balkonuna.

Bu beklenmedik varış noktası karşısında irkilen Alex, kendisine şaşkın gözlerle bakan kadimleri, Caspar Lennox'u ve Shirez'i görünce bir çığlık attı.

"Ah, selam," dedi bir ezik gibi onlara el sallayarak.

"Bu insanın burada ne işi var?" dedi Azalia. "Buraya nasıl *geldi*?"

Alex, "Maalesef öyle bir şey oldu..." diye cevap verdi ancak cümlesini tamamlama şansı olmadı zira hepsi birden ona aynı anda şaşkın bir şekilde bağırarak yanıt verdi. Alex dehşet içinde gözlerini kapattı çünkü az evvel yanlışlıkla Gölge Yürüyenlerin kendi dillerinde karşılık verdiğini fark etti.

Lanet olsun, diye geçirdi içinden.

"Alexandra..."

Caspar Lennox'un öfkeli sesini duyan Alex gözlerini açtı ve adamın sözünü kesti.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Ben Caspar Lennox'u arıyordum ve arayışımın beni buraya getireceğini bilmiyordum. Ama zaten size ulaştırması için bir mesaj verecektim ona, hazır gelmişken sanırım artık kendim de söyleyebilirim."

"Bugün seninle net şekilde konuştuk, insan," dedi Azalia, ortak dilde. Bu sırada siyah gözleri büyük bir öfkeyle kıza bakıyordu.

Tüm kadimlerin içinde en korkutucu olanı kesinlikle oydu ama Alex korkmayı reddetti.

“İki dakikanızı alıp gideceğim,” dedi Alex. Konuşurken, üçü içinde daha mantıklı olduklarını düşündüğü Radek ve Saber’a kararlı gözlerle baktı.

Gergin bir sessizliğin ardından, Radek hoşnutsuzluğunu ifade eden sert bir sesle yanıt verdi: “Bir dakika var. Başla.”

Alex derhâl *vatali targonun* galibiyle dövüşmek istediğini dile getirdi ve tıpkı Lady Mystique’in tavsiye ettiği gibi, onların gurununa saldıracak sözleri özellikle seçerek yaptı bunu. Ancak Shirez, kadimlere “insanın” bir tur daha yarışma talebinde bulunduğunu çoktan aktarmış ve Caspar Lennox da bu yüzden Graevale’a geri çağırılmıştı. Kadimlerin bunu onayladıklarını duyması için.

Ancak Alex’in bu yeni teklifi, onları hazırlıksız yakalamıştı. Ellerini havaya kaldırarak her iki dilde de bağırıp çağırmaya, parmak sallayıp öfkeli suratlarla konuşmaya başladılar. Ancak en sonunda Lady Mystique haklı çıktı... Gururları yüzünden Alex’in meydan okuma teklifini kabul ettiler.

Tek sorun şu ki kızın bu cesareti karşısında kendilerini aşağılanmış hissettikleri için, ona tek bir ultimatom verdiler: Kazanırsan seni dinleriz, kaybedersen kutlamalar bittikten bir ay sonra bile asla dinlemeyiz.

Bu ya hep ya hiç anlaşması karşısında, Alex’in sinirden midesi bulandı ama geri adım atması mümkün değildi. Akademiye geri dönen kapıyı açarken -ve kadimlerin öfkeli suratlarından uzaklaşırken- sırtarak yanlarından ayrıldı ve kadimler, galip gelen belli olur olmaz ona haber vereceklerine dair söz verdiler.

Alex bunun iyi bir sonuç olduğunun farkındaydı. Zira o gece ikinci kez yatakta Soraya’nın yanına kıvrılırken, parmağındaki yüzüğü çevirdi ve Lady Mystique’in inancının boşa çıkmamasını diledi.

Yirmi Beş

Alex ertesi gün derslerden nasıl çıkmayı başardığını bilemedi ama bunu yaparken bir yandan da zamanın yavaşlamasını ve Kaiden ile Kütüphane’de gerçekleştirecekleri ilk eğitim seansını ertelemeyi diledi. O gün öğleden sonra Kaiden’i muharebe dersinde görmüştü. Onun dışında, çocuk sanki ne hissettiğini anlamak ister gibi yoğun bir şekilde ona bakmış, gülerek başını iki yana sallayıp mükemmel bir şekilde sırtıtmıştı. Ama geçen gece aralarında yaşanan olaydan beri hiç konuşma fırsatı bulamamışlardı.

Bu komik bir durumdu. Hayatında son derece çalkantılı şeyler yaşıyor olmasına rağmen, Alex hâlâ bu çocuğa karşı içinin kıpır kıpır olabildiğini hissediyordu. Bunun nasıl mümkün olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama bu, onu tekrar göreceğini düşündükçe, sinirlerinin yatışmasına yetmiyordu. Ne söyleyeceğine karar vermesine de. Tek bildiği *bir şey* söylemesi gerektiği idi. Böylece Kütüphane’ye gelip de çocuğu fuayedeki duvarlarda asılı duran iki tablonun arasına yaslanmış, onu beklerken bulduğunda cesaretini toplayıp doğrudan konuya girdi.

“Geçen gece hakkında...”

“Sana da merhaba, Alex.”

Hazırlıksız yakalanan kız, gözlerini kırptırdı ve çok kaba bir karşılama yaptığını fark etti. “Şey, affedersin, Kaiden. Selam. Şimdi, geçen geceye gelecek olursak...”

“Ah, evet,” diye araya girdi Kaiden, dudaklarında bir tebesümle. “Seni öpmek üzere olduğum geceye.”

Alex yanaklarının kızardığını hissetti çünkü çocuğun doğrudan böyle söylemesini hiç beklemiyordu. “O değil de...”

“Ve beni öpmek üzere olduğun geceye.”

Alex yutkundu. “Ben öyle bir şey...”

“Birbirimizi öpmek üzere olduğumuz geceye.”

“Kaiden!” diye bağırdı Alex. Bir çocuk gibi ayağını yere vurmamak için kendini zor tuttu. “Susar mısın?”

Kaiden gülen gözlerle, “Sanırım sözünü ettiğin geceyi anladım. Ne olmuş o geceye?”

Alex, utançtan başka bir şey hissetmezken, çocuğun bu kadar eğlenmesine çok sinirlenip dişlerini sıkarak, “O gece bir hataydı. Olanlar -olmayanlar- olmak üzere olan olaylar... bir hataydı,” dedi.

Kaiden ciddiyetle başını salladı. “Sana katılıyorum.”

Alex bunun bir hata olduğunu söylemesine rağmen, Kaiden’in bu yanıtına biraz üzüldü. Bu konuda tartışmak istediğinden değil ama en azından çocuk itiraz etseydi, öz güveni biraz yükselmiş olurdu.

“İyi, o zaman hemfikiriz.”

Bir anda tekrar neşelene Kaiden, “Ben öyle olduğumuzdan emin değilim,” dedi.

Kafası iyice karışan Alex ne cevap vereceğini bilemedi.

Öte yandan, Kaiden’in hiç böyle bir sorunu yoktu. Aşırı rahat bir şekilde, “Geçen gecenin bir hata olduğu konusunda haklısın,” dedi. “Ama bunun tek nedeni yurt binasının kapısında, herkesin görebileceği bir yerde olmamızdı. İyi ki birileri araya girdi çünkü bir dahaki sefere bu işi doğru düzgün yapmamız gerektiğini anlamış olduk.”

Alex'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Ciğerlerinden havanın çekildiğini hissetti, "Bir dahaki sefere mi?" dedi.

Hâlâ son derece rahat görünen Kaiden kıza baş döndürücü bir şekilde gülümsedi ve "İki kişinin arasındaki ilk öpücük çok önemlidir, Alex. Hatırda kalması gerekir," dedi.

Artık nefesi tamamen kesilmiş olan Alex, *acaba bayılıyor muyum* diye merak etti.

Kızın yüzüne yayılan ifade üzerine Kaiden yumuşadı ve yavaşça, "Şu an Aven'la çok meşgul olduğunun ve hayatında daha fazla karmaşa istemediğinin farkındayım. Ama doğru zaman geldiğinde..." Duraksayan çocuğun sessizliği Alex'e ihtiyacı olan her şeyi anlatmaya yetti: Ne kadar sürerse sürsün, Kaiden onu bekleyecekti.

Alex'in yapabildiği tek şey, cümle bile kuramadan ona öylece bakmak oldu.

"Madem hemfikiriz," dedi Kaiden, ona kendi sözleriyle yanıt verdiği için gözleri parlayarak, "gidip Athora'nın bize bu gece ne tip bir işkence hazırladığını görelim mi?"

Cevap beklemeden doğruldu. Kolunu Alex'in omzuna sarıp onu Kütüphane'nin derinliklerine inen merdivenlere yönlendirdi.

Alex sendeleyerek inmeye çalışırken az evvel yaşananları sındirmeye çalışıyordu. Bir yanı, Kaiden'in söylediği ve *ima ettiği* her şeye itiraz etmesi gerektiğini söylüyordu. Ama içindeki başka bir yanı sıcacık parlıyor ve umut denizi içinde yüzüyordu.

Alex'in daha iki gece önce D.C.'ye söylediği şey hâlâ doğruydı... Kaiden'e olan hislerini bastırması için bir sürü nedeni vardı. Çocuğun güvenliği ve huzuru gibi, gösterebileceği daha binlerce sebep mevcuttu. Ama Kaiden'in söylediği her şey... O, Alex'in açıklamasına gerek kalmadan, her şeyi anlıyordu... Alex de bu konuda onunla mücadele etmesinin yanlış olduğunu hissetti. Özellikle de kazanacağından emin olmadığı için.

Veya kazanmak *istediğinden*...

Alex, belirsizliği yüzünden sessizdi. Şüphelerini bir kenara bırakıp, gereken zamanı ve alanı sağlayacağı konusunda Kaiden'e güvenmeyi tercih etti. Onun yanında geleceğin neler getirebileceğini kabullendi. Birlikte öğretmenlerini ararlarken, Kaiden'in insanın içini rahatlatan konuşmasını dinledi.

Alex, Kaiden'le çalışmaya başladığında Athora'nın saçma sapan görevlerinin daha anlamlı olacağını düşünmüştü, yanılmış demektir. Kendi kendine ip atlamaktansa bu defa Kaiden'le birlikte atladı. Çeşitli nesneleri saatlerce tek başına birleştirmeye çalışmaktansa, bu defa Kaiden'le birlikte birleştirdi. Mükemmel bir sufleyi karamelize hâle nasıl getireceğini tek başına öğrenmek-tense... Gerçi o görevde başarısız oldu ama zaten yemek yapma becerisi konusunda hiç yalan söylememişti. Sufleyi tamamlayan Kaiden'i izledi ve sonrasında elde edilen sonucun tadını çıkardı.

Athora'nın verdiği bu mantıksız ve anlamsız görevler, Alex'e sadece Kaiden'i daha yakından tanıma şansı vermedi, aynı zamanda Kütüphane'yi daha derin bir seviyede tecrübe etme şansı da verdi. Su altı odalarında yüzmekten, bir keresinde gizlice girdiği Teknokimya (Kimya Teknolojisi) binasındaki yerçekimsiz alanlarda süzölmeye kadar pek çok tecrübe yaşadı ve bunları her yaşadığında Kütüphane'nin sunabileceklerinin bir sınırı olmadığını defalarca hatırladı. Bunun dışında, odalar normal görünüyor ama hepsi gizemli şeyler içeriyordu... Mesela üzerinde yürümeleri için sıcak kömür olması gibi. Ancak kömür sadece onlar sıcak olduğunu *düşündüklerinde* sıcaktı. Bunun anlamı da zihinlerinin ikna olduğu şeyi kendilerinin yaratıyor olmasıydı. Alex'in ayaklarını yakmadan geçebilmesinin tek sebebi, gözlerini kapalı tutarak normal ısıdaki kayaların üzerinde yürüyormuş gibi yürümesiydi. Ancak Athora onu geri yürüttü ve gözleri açık, yanmadan geçene kadar bunu tekrarlattı.

Tüm bunları yaşarken Kaiden daima yanındaydı. Athora'yı hiç sorgulamadı. Alex onun bu gizemli adamla aklını kaybetmeden, yıllarca nasıl eğitim yaptığını merak etti. Salı gecesi yurda geri dönerlerken yolda bunu ona sorduğunda, Kaiden sırf merakını gidermek uğruna bu riske girmeyi anlamsız bulduğunu söyledi. Konuyu bu açıdan ele alınca, Alex onu tamamen anladı.

Çarşamba gecesi, rutinlerinde bir değişiklik oldu. Dersleri bitir bitmez Athora, kıza ailesinin onu sorduğunu söyledi.

Alex, kime sorduklarını merak etti ama kuralları çiğnememek için öğretmenine bunu sormaya cesaret edemedi. Onun yerine, mesajı ilettiği için Athora'ya teşekkür etti.

Artık Alex'le Kaiden birlikte eğitim aldıkları için birlikte gidip geliyordu. Ancak ailesinin talebini duyduktan sonra Alex, öğretmenin Kaiden'i fuayeye geri götürmesinin daha iyi olacağını düşündü. Böylece ailesinin yanına tek başına gidebilir ve mumyalanmış bir rahibi yanlışlıkla hayata geri döndürüp döndürmediklerinden emin olabilirdi.

Ama tam talebini dile getirecekken, Athora ortadan kayboldu.

"Demek ailen çağırmış, ha?" diye merakla sordu Kaiden. "Onları Freya'dan buraya mı getirdin?"

Alex çaresizce omuz silkip, "Buradaki ilk yılımda sekiz ay boyunca ortadan kaybolduğumu öğrenince paniklediler çünkü o dönem iki dünya arasına kapı açmayı bilmiyordum," dedi. Şu an Alex'e aradan bir ömür geçmiş gibi geliyordu. "Mantıklı bir bahane bulamadım ve ben de onlara Akarnae ile Medora hakkında gerçeği söyledim. Bir psikiyatri koğuşuna kapatılmaktansa, onları buraya getirdim. Darrius onlara her şeyi açıkladı. Annemle babam arkeologdur, yani antik kalıntıları ve sanat eserlerini araştırırlar ama bir yandan da meraklı kâşiflerdir, doğal olarak bu yeni dünyada vakit geçirmek istediler. Bu, şu âna kadar yaşadıkları en büyük macera."

Kaiden başını yana eğdi. "Peki, bu onlar için güvenli mi? Aven'la aranızda geçenler düşünülünce yani?"

Çocuğun endişesini görünce çok duygulanan Alex ona hafifçe gülümsedi. “Bu konuda ben de endişeliydim ama Kütüphane onlara güvenli bir yer ayarladı. Hayatlarının en güzel zamanlarını yaşıyor ve binadan asla ayrılmıyorlar.”

Kaiden hem mutlu oldu hem de çok şaşırıldı. “Bunu görmem lazım işte.”

Alex ne demek istediğini anlamadı ya da belki anlamak *istemedi*. “Pardon?”

“Athora seni sorduklarını söyledi,” diye gereksiz bir hatırlatma yaptı Kaiden. “Tahminimce onları ziyaret edeceksin. Ben de gelmek isterim.”

Alex hemen başını iki yana sallamaya başladı. “Mümkün değil.”

Şu an şaşkınlığı tamamen geçen Kaiden’in yüzünde yalnızca neşeli bir ifade vardı. “Nedenmiş, Alex? Herhalde beni ailenle tanıştıracacağın için gerilmiyorsundur?”

Bu fikir üzerine kızın içindeki her parça alarma geçti. “Daha arkadaşlarım bile onlarla taşımadı. Sadece Darrius tanıştı.”

“O hâlde yeni birilerini tanımak hoşlarına gidecektir. Tabii eğer...” Kıza meydan okur gibi baktı. “Benimle tanışmalarını istememenin bir sebebi var mı? Mesela, ikimiz hakkında yanlış bir fikre kapılacakları gibi bir sebep?”

Alex, ne kadar etkilediğini belli etmemek için çenesini havaya kaldırıp yalan söyledi: “Elbette endişelendiğim falan yok.”

Yalanının doğru olduğunu kanıtlamak için mağaranın tam ortasına, Antik Mısır ortamına açılan bir kapı çağırdı.

“Önce sen,” dedi Kaiden, eliyle kızın kapıdan geçmesini işaret ederek. Alex bu esnada, ailesinin bir piramidin derinliklerinde olmasını diledi. Yerlerini bulamayacakları kadar derinliklerde...

Ancak Kaiden ile birlikte kuru kumlar ve insanın tenine batan rüzgârlı alana girdiklerinde, ailesinin girişten biraz uzaktaki, onları en son gördüğü odada olduğunu fark etti.

Gece işlerini bitirmiş gibi görünüyorlardı çünkü eşyalarını topluyor ve işleriyle alakası olmayan bir konu hakkında sohbet ediyorlardı... Ki bunu görmek Alex'i çok şaşırttı.

"...sonra ona dedim ki, 'sizi bilmem beyefendi ama karım sakalımın...'"

Alex yüksek sesle boğazını temizledi çünkü annesinin, babasının sakalı hakkında ne düşündüğünü kesinlikle duymak istemiyordu.

Rachel ve Jack aynı anda başlarını kaldırdı. Yüzleri aydınlandı. Derken bakışları kızlarının yanında beliren Kaiden'e yöneldi ve yüzleri daha da aydınlandı.

"Jack, tatlım, bak!" diye haykırdı Rachel, sanki kocası tam yanında durmuyormuş gibi. "Alex yanında bir *çocuk* getirmiş!"

Kadın bunu sanki dünyanın en muhteşem haberiymiş gibi söyledi. Mesela Noel, Paskalya ve doğum günü, hayatında ilk kez aynı güne denk gelmiş gibi.

"Aslında onu ben *getirmedim*," dedi Alex. Gerçi bunu açıklamasının hiçbir anlamı olmadığını biliyordu. "O... kendisi... yapıştı."

Üçü birden kaşlarını kaldırıp Alex'e bakarken ortama ağır bir sessizlik çöktü.

"Her neyse," dedi Rachel neşeyle, "Darrius gibi başka bir uzaylıyla tanışmak harika bir şey."

Alex'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Anne! Kaiden'e uzaylı deme! Darrius'a da! Senin neyin var böyle?"

"Ama onlar başka dünyadan," dedi Rachel, bir çocuğa çok basit bir şeyi açıklıyormuş gibi. "Bu da onların uzaylı olduğu anlamına gelir."

"Teknik olarak *biz de* başka bir dünyadanız," diye düzeltti Alex. Bir yandan da hem kendi dünyalarında hem *başka* dünyalarda bu kadar vakit geçirmiş olan anne ve babasının, kültürel anlamda nasıl bu denli duyarsız olabildiklerini merak etti. Antik bir kazı alanında yerliler tarafından öldürülmemiş olmaları bir mucizeydi.

Gerçi onların uğraştığı insanların çoğu ölüydü ve ölüler asla gıcunmazdı.

Rachel parmağını dudaklarına götürdü. “Biliyor musun? Aslında kesinlikle haklısın.”

“Hep bir uzaylı olmak istemişimdir,” dedi Jack heyecanla. “Artık bunu resmî olarak öz geçmişime koyabilirim ve bahse girerim bu sayede pek çok değişik iş teklifi de alırım. Düşünsenize?”

Alex düşünmek istemedi. Hatta şu an burada olmak bile istemiyordu. Bu çok fazlaydı.

“Bu kadar gönülden savunduğun şu genç adamla bizi doğru dürüst tanıştıracak mısın?” diye sordu, gözleri neşeyle parlayan Rachel.

Annesinin yüz ifadesini gören Alex geri adım atmaya başladı. “Bir daha düşündüm de, sanırım ben daha sonra gelsem iyi olur. *Tek başıma.*”

Arkasını döndü ama Kaiden’e çarptı.

Dakikalardır bastırduğu kahkahasını daha fazla tutamayan Kaiden sarsılarak gülmeye başladı ve kızın beline sarılıp yüzünü tekrar ailesine döndürdü. Sonra da önden gitmesi için onu hafifçe iteledi.

“Merhaba, Bay ve Bayan Jennings,” dedi tokalaşmak için elini uzatarak. “Ben, Kaiden James. Alex’in bir arkadaşıyım.”

Alex çocuğun bu kibarlığı karşısında annesinin eridiğine yemin edebilirdi.

“Kaiden, evlat, seninle tanışmak bir zevk,” dedi babası. “Ama lütfen bize *Jack* ve *Rachel* de.”

Rachel hafifçe gülümsedi ve neşeyle iç çekti, Alex bunun üzerine çok utandı. Kaiden de evet der gibi başını öne doğru salladı.

“Alex’in sınıf arkadaşlarından biri misin?” diye sordu Rachel, bir kızına bir Kaiden’e bakarak. Özellikle de Alex’in belini sıkıca saran Kaiden’in koluna...

Alex çocuktan uzaklaşmaya, en azından kolundan kurtulmaya çalıştı ama Kaiden ona daha da sıkı sarıldı.

Alex'in dik dik bakmasını umursamadan -gerçi dudakları hafifçe seğirdi- cevap verdi: "Ben Alex'ten bir sınıf yukardayım ama birkaç ortak dersimiz var."

"Ah, evet," dedi Jack, sakallı çenesini ovuşturarak. "Ders programınızın yarısının yaşıma değil de potansiyelinize göre belirlenmesine hayranım. Bu çok dâhice bir fikir gerçekten."

"Alex'le böyle tanıştık," dedi Kaiden, açık bir şekilde. "Muharebe testinin sonuçları çok yüksek çıkınca ben ve benim gibilerle aynı sınıfa düştü. Aramızda kalsın..." Bunu sanki bir sır paylaşıyormuş gibi onlara doğru eğilerek söyledi: "...Alex, onu gördüğüm ilk günden bu yana çok yol katetti. Hatta bir süre testte kopya çektiğini bile düşündük ama haksız olduğumuzu bize çoktan kanıtladı."

"İşte benim küçük kızım," dedi Jack. "Kendisinden iki kat iri çocukların canına okur."

"Bunu Twitter'a yazarsın artık," diye güldü Rachel. Ama sonra kaşlarını çattı. "Burada sosyal medya var mı?"

Alex ComTBA'sını çıkarıp ailesine doğru salladı. "İnternet yok ama diğer teknolojilerle bunu fazlasıyla telafi ediyorlar."

Rachel ile Jack alete dik dik baktılar.

"Bu bir cep telefonu mu?" diye sordu Jack.

"Onun gibi bir şey," dedi, aleti tekrar cebine koyan Alex. "Başka zaman gösteririm. Şimdi bana neden beni görmek istediğinizi söyler misiniz? Saat geç oldu, dışarı çıkma yasağından evvel yurda dönmemiz lazım."

Alex'in söylediği doğrudu. Athora ile birlikte Kütüphane'de ders yaparlarken zaman dursa da, bu Antik Mısır *odası* zamanın donduğu yerlerden biri değildi. Yer altı mağarasında normal zamanı takip ediyor, zaten orayı bu yüzden ders yapmak için değil sadece giriş-çıkış için kullanıyorlardı. Yani Athora gittiğinden beri zaman işliyordu ve Alex ile Kaiden'in de buna dikkat etmesi gerekiyordu.

“Nasıl olduğunu görmek istedik, tatlım,” dedi Rachel. “Geçen gün Darrius uğrayıp bize biraz bilgi verdi. Biz de iyi olduğunu kendi gözlerimizle görmek istedik.”

Alex’in bedeni kaskatı oldu. Kızın bu tepkisi üzerine, belini kavrayan Kaiden’in kolu da kasıldı.

“Darrius buraya mı geldi? Ne dedi?”

“Bize şu Aven denen cinin son günlerde sesinin hiç çıkmadığını ve senin bir ordu kurmaya çalıştığını anlattı,” dedi Jack. Alex’in midesi kasıldı ama sonra babasının yüzündeki tebessüme görünce biraz rahatladı. “Alex, tatlım, bu hayran olunacak bir hedef ama sen daha on yedi yaşındasın.”

“Evet, amacın uğruna bir ordu kuracaksan bari en azından Avrupa Birliği kurallarına göre reşit olacak yaşa kadar beklemelisin,” dedi Rachel, nasıl olduysa, ciddi bir yüz ifadesiyle. “On sekizine daha altı ay var. O zamana kadar sence de beklemen gerekmez mi?”

Alex annesiyle babasının yüzlerindeki ifadeyi görünce, Darrius’tan duyduklarının hiçbirini ciddiye almadıklarını fark edip rahatladı.

“Bilemiyorum, anne,” diye rol yaptı. “Altı ay uzun bir süre ve sabır konusunda çok da iyi olmadığımı bilirsin.”

Rachel ile Jack iyi niyetle güldü. Sonra ciddileştiler ve Rachel, “Darrius endişeli görünüyordu. Biz de eğer o endişeleniyorsa, bizim de endişelenmemiz gerekir diye düşündük.”

Alex, Kaiden’den uzaklaşıp annesinin elini tuttu. “Darrius şu an pek çok nedenden ötürü endişeli. Aven son zamanlarda çok sessiz ve hepimiz biraz huzursuzuz... Özellikle de hepimizi koruma sorumluluğunu üstlendiği için Darrius.” Sesini alçalttı. “Dürüst olmak gerekirse, bu çok da mümkün olmayabilir.”

“Bize gerçeği söylemeni istiyorum,” dedi Jack, bir adım yaklaşıp. “Ne kadar tehlikedesin?”

Her ne kadar bunu açıklamak istemese de, Alex babasının yüzüne karşı yalan söyleyecek değildi. O yüzden sessizce cevap verdi: "Çok. Ama bu hepimiz için geçerli."

Babası gözlerinin içine bakarak, "Sanırım seni bizimle burada kalmaya ikna edemeyiz? Ya da Dünyaya dönmeye?"

Alex başını iki yana salladı. "Unutmayın, eğer Aven isterse Kütüphane aracılığıyla gelip beni her yerde bulabilir. O yüzden burada kalıp onu durdurmak için ne gerekiyorsa yapmak zorundayım. Bunun için bana güvenmenize ihtiyacım var."

"Sen bizim kızımızsın," dedi Rachel yavaşça. "Kendimizi işimize kaptırmış olabiliriz ama seni seviyoruz. Seni korumak için her şeyi yaparız. Aven'la olan bu durum, onunla tek başına yüzleşmene izin vermek beni çok rahatsız ediyor."

"Elimden geldiğince dikkatli olacağıma söz veriyorum," dedi Alex. Sonra da Kaiden'e bakıp yumuşak bir sesle ekledi: "Üstelik tek başıma da değilim."

Ailesinin imalı bakışlarını gören Alex, onların endişelerini azaltmak için ne gerekiyorsa yapmak zorunda olduğunun bilinciyle, öfkesini bastırdı. Eğer Kaiden -yani *Kaiden'le olması*- onların içlerini rahatlatacaksa, buna razıydı.

"Hayır, belli ki değilsin," dedi Jack bilgiç bilgiç.

Kızının elini şefkatle sıkıan Rachel, onu kendine doğru çekip sıkıca kucakladı. Bir yandan da kulağına gizlice, "Tanrım, bu çocuk çok çekici... Sanki *GQ* dergisinin kapağından fırlamış gibi! Hele sana bakışı..." diye fısıldadı.

"Anne!" Annesi daha fazla bir şey söylemeden, Alex geri çekildi.

Rachel ise kızına sırtlamakla yetindi. "Neden söz ettiğimi bilmiyormuşsun gibi davranma. Senin de gözlerin var," dedi.

Yanakları alev alev yanan Alex, sessizce gülen Kaiden'e bakmadı. Zira Rachel'ın kızın kulağına ne fısıldadığını tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

“İkinizin benden istediği başka bir şey var mı?” diye ciddi bir tavırla sordu Alex, bir yandan da *beni daha fazla utandırmak dışında tabii?* diye düşündü.

“Çok dikkatli olacağına söz verdiğin sürece, sanırım yok,” dedi Jack. Kızın bileğini gösterip, “Şu dövmeni hiç kullandın mı?” diye sordu.

Bu soru üzerine Alex donakaldı.

Tabii ya. Dövme.

Oysa hafta sonu dilediği zaman onu kullanabilirdi, özellikle de Jarnockların canavarına yem olmak üzereyken. Ama Drock’un verdiği beaconu kullanmak aklının ucundan bile geçmemişti.

Neyse ki Avcı onları vaktinde kurtarmayı başarmıştı ama yine de eğer Alex yardım çağırma seçeneğini kullanmak aklına edebilmiş olsaydı çok daha az endişelenirdi. Artık Bear tamamen iyileşmişti ama Alex beaconu kullanmayı akıl etseydi, çocuk bacağını asla kırmazdı.

“Henüz kullanmadım,” diye cevap verdi kısa bir duraksamanın ardından. “Ama bu iyi haber, değil mi? Demek ki onu kullanmamı gerektirecek bir şey olmamış.”

Bu tam olarak doğru değildi -ya da hiç doğru değildi- ama ailesinin bunu bilmesine gerek yoktu.

“O şekilde devam etmesi için elinden geleni yap,” dedi sanki Jack, beş yaşındaymış gibi kızının burnunu sıkarak.

Alex sözlü cevap vermedi çünkü babasını daha da kandıracaktı gibi hissetti, bu yüzden sadece başını öne doğru sallamakla yetindi.

“Artık gitseniz iyi olur,” dedi Rachel.

Alex yine başını salladı ama babasının imalı gözlerle Kaiden’e bakıp, “Küçük kızımızı koruyabileceğin konusunda sana güvenebilir miyiz evlat?” diye sorduğunu duyunca durdu.

Elinde olmadan, utandığını belli eden bir ses çıkardı. İhtiyacı olduğunda şu şimşekler neden hiç çakmazdı sanki?

Kaiden abuk ve ciddi bir yanıt verdi. “Hayatım zerine söz veririm, efendim.”

Çocuğu sadece bir babanın yapabileceği gibi baştan ayağı süzen Jack gülümsedi ve eliyle Kaiden’in omzuna hafifçe vurdu. “Bunu içtenlikle söylediğinden eminim.” Sonra Alex’e bakıp, “Yanındaki, sözünün eri biri, tatlım,” dedi.

Kaiden yere bakıp gülmemek için kendini zor tutarken, Alex de ailesine *neydi şimdi bu?* der gibi baktı ama ikna olan öpatanlar hiç de utanmışa benzemiyordu.

Alex öfkeli bir ses çıkardı ve arkasını dönüp Kaiden’in kolundan tuttuğu gibi odanın çıkışına yöneldi. Koridora vardıklarında hafif öfkeli bir ifadeyle durdu ve arkasını dönüp ailesine baktı.

Çok ciddi bir tehlikenin içindeyken onlardan bu şekilde ayrılmak istemiyordu -ne olur ne olmaz diye- o yüzden, “şu an sizden çok hoşlanmıyorum ama yine de sizi çok seviyorum. Müsait olduğumda yine geleceğim. O zamana kadar buradaki her şeyin ölü kalmaya devam ettiğinden emin olun, tamam mı?” diye seslendi.

Çok komikmiş gibi gülen ailesi -ki hiç *değildi*- el sallayıp ona *hoşça kal* dediler.

Kaiden de, “Sizinle tanıştığıma çok sevindim,” diye, yanıt verip, yakında onları tekrar ziyaret edeceğine söz verdi. Herhangi bir şeye söz vermeden evvel -mesela bir düğüne- Alex onu sürükleyerek doğrudan yer altı mağarasına açılan kapıya götürdü. Ancak oraya vardıklarında Kaiden’e bakacak cesareti buldu. Çocuk, kızın yüzündeki ifadeyi görünce bir kahkaha patlattı.

“Evet, evet,” diye homurdandı Alex. “Çok komikti.”

Kaiden gülmeye devam ederek Alex’i kendine doğru çekti ve dudaklarını imkânsız derecede yumuşak bir şekilde kızın şakağına koyup, onu öptü. Alex tepki vermeye bile fırsat bulamamıştı.

Çocuğun bu şefkatli davranışı Alex’in nefesini kesti.

“Sanırım ailen beni sevdi, Alex.”

Hava *vuuf* diye ciğerlerine tekrar doldu ve Alex kendine geldi. Çocuğa dik dik bakarak, “Bir dahaki sefere seni burada bırakacağım,” dedi.

Kaiden bilgiç bilgiç sırıttı. “Yalancı.”

Kaiden muhtemelen haklıydı, o yüzden Alex cevap vermedi ama ona dik dik bakmaya devam etti.

“Gidelim... Yasak başlamak üzere,” dedi Kaiden.

Ve bir anda sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi oldu. Tuhaf, utanç verici, anormal hiçbir şey olmamış gibi. Kaiden yine bir anda kıza kendini çok rahat hissettirmeyi başarmıştı. Çocuğun bunu nasıl yaptığı hakkında Alex’in hiçbir fikri yoktu. Ama ona minnettardı. Çünkü Kaiden’in birkaç gün önce tahmin ettiği gibi, Alex şu an hayatında daha fazla karmaşa kaldıramazdı. O yüzden Kaiden’in baskı yapıp *daha fazlasını* istememesi, Alex için çok ama çok anlamlıydı.

O nedenle yüzünde bir minnet ifadesiyle Kaiden’e gülümsedi. Ama karanlık mağarada Alex’e bakan Kaiden’in yüzünde bir değişiklik oldu ve Alex fuayeye dönmek için bir kapı çağırdığında, içeriye adım atmasına ramak kala, Kaiden onu kolundan tuttu.

“Bekle,” dedi. “Az evvel söylediklerimi boş ver. Önce seni bir yere götürmek istiyorum.”

Kaşlarını çatan Alex, “İyi de yasak başlıyor...” demeye çalıştı.

Çocuğun ağzının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. “Biraz risk almadan hayat neye benzer ki, Alex?”

Bu aşırı cümleye *-herhangi* bir dünyada da aynısı geçerliydi-suratını asarak tepki veren kız, “Aklında ne var?” diye sordu.

“Ben senin ailenle tanıştım. Seni de benimkilerle tanıştırmam gerektiğini düşünüyorum.”

Hazırlıksız yakalanan Alex, “*Şimdi mi?*” diye ciyakladı. Bunu o kadar tiz bir sesle söylemişti ki, mağarada sesinin yankılandığını duyunca kendisi bile irkildi.

“Bence şu an mükemmel bir an,” dedi, yüzünde garip bir ifade beliren Kaiden.

Alex'i hazırlıksız yakalayan şey, çocuğun yüzündeki o ara sıra ortaya çıkan belirsiz ifadeydi. Buna rağmen, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi. Kendi kendine de *bir sürü sebepten ötürü...* diye düşündü. Kendi ailesi zaten yeterince canını sıkmişti... Bir de onunkilerle mi tanışacaktı? Daha önce hiç hissetmediği kadar utanç hissedeceğinden emindi.

Kaiden kızın aklını okur gibi dudaklarını büzdü ve "Seni rahatsız edecek şeyler söylemeyeceklerini garanti edemem," dedi.

Alex zaten onun böyle bir söz veremeyeceğini biliyordu. Yine de, Kaiden ile Jeera'yı yetiştiren kişileri merak etmiyor değildi.

Kızın kararsızlığını gören Kaiden hem zafer kazanmış hem de gerilmişse benziyordu. Çocuğun bu gerginliği Alex'in karar vermesini sağladı: Korkusu, merakına yenik düştü. Alex onu ilk gördüğü andan beri Kaiden hep çok öz güvenli biriydi. Ama asla *kibirli* anlamında değil; kendinden emin, elindeki güç ve yetenekle ne yapacağını çok iyi bilen biri gibi. Ancak yeni bir şey olan bu gerginlik, Alex'in çağırdığı kapıyı yok edip çekinerek başını sallamasına yetti.

"Burada çalışmaz gerçi ama yanımda ayarlanmış bir köpük-kapı yok..." diye sesini yükseltti Kaiden. "Kütüphane, sadece bu seferlik bizi..."

Daha cümlesini bile tamamlamadan, önlerinde yeni bir kapı belirdi.

"*Sormaktan asla korkma, Kaiden James,*" diyen Kütüphane'nin uğultulu sesi geldi.

Alex elinden olmadan sırtıttı ve "Seçilmiş kişi kimmiş acaba?" dedi.

Gerginliği geçmeye başlayan Kaiden güldü. "Merak etme, döner dönmez ünvanını geri alacaksın."

Sonra da kızın elini tutup onu kapıdan geçirdi.

Yirmi Altı

Akarnae'den ayrıldıkları gece vaktinin aksine, şu an geldikleri yerde güneş daha yeni batıyordu. Alex önündeki manzaranın tadını çıkarmaya çalıştı ama yine de *ne* gördüğünü anlamakta zorlandı. Ya da bunun *nasıl* olabildiğini.

“Ben buraya daha önce geldim... sayılır.”

“Eğlence odasında, değil mi? Sanal gerçeklikte?” dedi Kaiden.

Alex önlerinde duran terk edilmiş kaleye bakarken yalnızca başını sallayabildi. Buraya ilk “ziyaretinden” bu yana, orman, kalenin yıkıntılarını daha da çok kaplamış ve bir zamanlar son derece güçlü olan bu binanın her yerini sarmaşıklar sarmıştı. Ayaklarının altında çatırdayan buzların dışında, bulundukları yer az karlı, hafif bir kış mevsimindeydi.

Ne soracağını bilemeden etrafına bakarken, “N-nasıl...” diye kekeledi.

“Sanal gerçeklik programları, arka plan olarak gerçek mekânları kullanır genelde. Üzerlerine de kendi özel efektlerini ekler,” diye açıkladı, kızı kaleye doğru götüren Kaiden. “Ve kendi yarattıkları karakterlerini.”

“Yani at boyutunda kurtlarla karşılaşmayacağız?” dedi Alex. “Ya da çığlık atan, kanla kaplı gelinlerle?”

Yüzünde meraklı bir ifade beliren Kaiden sadece, “Burada yalnızca biz varız,” dedi.

Alex, Kaiden’in nasıl bu kadar emin olduğunu sormayı çok istiyordu ama bunu söyleyiş tarzı ona inanmasını sağladı. “Burası neresi ve beni buraya neden getirdin?”

Acaba çocuğun ailesi bir yerden *SÜRPRİZ!* diye bağırarak fırlayacak mı diye merak ederek, etrafına bakındı.

“Yaklaşık on beş yıl önce burası bir hastaneydi,” dedi Kaiden. Alex yerle bir olmuş mimariye baktı ve “Hayır, değildi,” dedi. Çocuk bir kemer harabesinin üzerine çıkıp kıza yardım etmek için uzandı. “Neden böyle söyledin?”

“On beş yıl... Bu tarz bir yıkım için yeterince uzun bir süre değil. Bu mümkün değil...”

“Hastane boşaltıldıktan sonra biyokimyasal hızlandırıcı kullanıldı,” diye açıkladı Kaiden. “İnan bana böylesi bir yıkım için on beş yıl yeterince uzun bir süre.”

Alex, Medora’da tecrübe ettiği onca şeyi düşününce, çürüme sürecini hızlandıran bir tür teknoloji olmasına çok da şaşırmaması gerektiğine karar verdi.

“Tamam, yani bulunduğum yer eski bir hastane,” dedi, her ne kadar burasının eskiden modern bir hastane değil de, antik bir yapı olduğunu hissetse de. “Ama neden?”

Daha fazla yıkık kemerin bulunduğu, sütunlarla kaplı taş bir avluya geldiklerinde Kaiden durdu. Alanın ortasında bulanık bir süs havuzu vardı. Mermer kenarları, durgun suyun içine yan yatmıştı. Bu manzara, etrafında gördüğü diğer her şey gibi, Alex’in yüreğini burktu. Bu manzara ona çaresizliği anımsatıyor, sanki taşlardan melankoli sızıyordu.

“Kaiden?” diye bastırdı, çocuktan cevap gelmeyince. “Neden buradayız?”

Kaiden kızın gözlerine bakıp, “Birlikte çok fazla vakit geçirdiğimizi ama aslında birbirimizi çok da iyi tanımadığımızı bu gece fark ettim,” dedi.

Alex çocuğa iyi olup olmadığını sormamak için kendini zor tuttu çünkü söylediği hiçbir şey ondan duymayı beklediği şeyler değildi.

“Bana güvenmekte sorun yaşamam çok mantıklı. Ama umuyorum ki...” Her zamanki öz güveni kaybolmuştu, başını eğdi. “Ama umuyorum ki beni daha yakından tanımaya çalışmanın bana güvenmen konusunda bir yardımı dokunur.” Yüzü şu an her zamankinden daha solgun ama kararlıydı. “Geçmişimi bilen çok az insan var. Senin de onlardan biri olmanı istiyorum.”

Alex nedenini bilemedi ama nabızı hızlanmaya başladı. Birazdan duyacağı şeylerden birden fazla açıdan etkileneceğini hissetti.

Kaiden, kıza kendisini takip etmesini işaret ederek avluda ilerledi. “Üç yaşındayken hastalandım. Ama çok hastalandım. O kadar ki ailem tedavi için beni buraya getirmek zorunda kaldı.” Terk edilmiş manzaraya derin derin bakarken, Alex’in görebildiğinden çok daha fazlasını görüyordu. “Bana özellikle çocuklarda görülen bir hastalık olan *sarinpox* teşhisi koydular. Doğru ilaçlar verildiğinde, genelde iki haftadan daha kısa bir sürede iyileşebilen bir hastalıktı. Ama aradan iki hafta geçmesine rağmen, durumum daha da kötüleşti.”

Önüne çıkan büyük bir taşa tekme atıp devam etti: “Bir ay hiçbir gelişme olmadı, derken bir anda ateşim o kadar hızlı yükseldi ki beyin hasarı riski ile karşı karşıya kaldım. Ya da daha beteriyle. Bilindik ilaçlar hiçbir işe yaramıyordu, o yüzden atlayabilecek miyim diye beklemekten başka yapacak bir şeyleri yoktu.” Yutkundu. “Ailem yanımdan asla ayrılmadı. Nisha halam, Jeera’yı yanına aldı, ikisi de ellerinden geldiğince sık ziyaretime geliyordu. Ama ailemin yanımda olduğunu bilsem bile... Çok korktuğumu hatırlıyorum. Çok yorgun ve çok güçsüzdüm.”

Alex bunu çocuğun sesinden bile anlıyordu. Yaşadıkları her ne ise, belli ki anısı hâlâ onu çok etkiliyordu.

“Ateşim dört günün sonunda düşmeye başladı. O süre zarfında kendimde değildim ve sonunda kendime geldiğimde doktorlar kalıcı bir hasar olmadan atlattığıma çok şaşırdılar. Bana *mucize çocuk* dediler.”

Kaiden hafifçe gülümsedi ama gözlerindeki karanlık Alex’in yüreğini burktı.

Bir anda yön değiştirdi ve amaçsız adımlarla avlunun diğer ucuna doğru yürümeye başladı. Birkaç taş kalıntının daha üzerinden geçtikten sonra ormana vardılar.

“Ama ünvanım fazla uzun sürmedi,” diye devam etti Kaiden, “çünkü kısa süre sonra başkaları da hastalanmaya başladı. Bir sarinpoş salgını olduğunu söylediler; tedaviye dirençli bir tür hastalıkmiş, bu hastalıkla savaşan kişilere yardım edilemiyordu.”

Alex bazı dalları kaldırıp altından geçti. Dikkatini çocuğa ve anlattığı hikâyeye vermişti.

“Neler olduğunu anlayamayacak kadar küçüktüm, bildiğim tek şey iyileşiyor olmama rağmen ailemin artık ziyaretime gelmediği idi. O dönem annem de babam da ordudaydı -annem bir muhafız, babamsa generaldi- o yüzden sadece işe geri dönmediklerini, onların da hastalığa yakalandığını öğrenmem birkaç gün sürdü.”

Kaiden kızın bu yoğun ormanda güvenle ilerlediğinden emin olmak için dönüp baktı ve “Çocuklar daha az acı çekiyordu, çoğu benimle aynı şeyleri yaşadı. Ama yetişkinler...” Ağır bir sessizlik oldu. “Onlar farklı bir hikâyeydi.”

Derken ağaçların arasından çıkıp bir açıklığa geldiler. Alex, Kaiden’in kıpırtısız bedeninin arkasından bakınca çocuğun gözlerinin zeminden yükselen bir şeye odaklanmış olduğunu gördü. Parçaları birleştirmesi biraz zaman aldı ve ne olduğunu anlayınca eliyle ağzını kapatıp bir adım geriledi.

...Zira batmakta olan güneşin tam altında iki solgun mezar taşı duruyor, taşların üzerine oyulmuş yazılar, bu mezarların kime ait olduğunu anlatıyordu.

“Annemle babam ilk ölen kişiler oldu,” dedi Kaiden, mezarlarına sessizce bakarak. “Ama son değillerdi.” Kederli gözleri Alex’e döndü. “Sarinpox salgının ilk bilindiği tarihte ben sıfır numaralı hastaydım. Hastaneyi karantinaya almak yerine boşaltmak zorunda kalmaları çok kötüydü. Bunun benim hatam olmadığını bilmeme rağmen, yine de hayatım boyunca omuzlarımda taşıyacağım bir yük... Annemle babamın benim yüzümden öldüklerini bilmek.”

“Kaiden,” dedi Alex sessizce. Çocuğun eline uzandı ama ne söyleyeceğini bilemedi.

Çocuk, acısını kızın görmesine izin verir gibi, gözlerinin içine baktı. Alex’in gözleri yaşlarla doldu çünkü çocuğun çektiği acıyı, kontrol edemediği bir olay yüzünden hissettiği ağır suçluluk duygusunu çok iyi anlıyordu. *Bu* Alex’in kendisi için de hissettiği bir şeydi ama tamamen farklı bir şekilde.

“Çok çok üzgünüm,” diye fısıldadı. Bu sözlerin yetersiz olduğunun farkındaydı ama bütün kalbi ve tüm samimiyetiyle söylemişti.

Derin bir nefes alan Kaiden’in yüzünde daha kendinden emin, normalde hâline daha yakın bir ifade belirmeye başladı ama yine de bu kadar açık davranmış olmasının getirdiği gerginliğin izleri görülebiliyordu.

“Bu durumla yüzleşmem çok uzun zaman aldı,” dedi. “Onca insan ölmüşken ben niye sağ kaldım, bilmiyorum. Ancak Nisha halamın yardımıyla, yapabileceğim hiçbir şey olmadığını kabullenmeyi öğrendim. Ben sadece hastalanmış bir çocuktum... Bunun nelere yol açabileceğini hiç kimse bilemezdi.”

“Sonrasında Nisha seni yanına mı aldı?” diye, yine fısıldayarak sordu Alex. Çünkü boğazına takılan yumru, sesinin çıkmasını engelliyordu.

Kaiden başını salladı. “O da hastalandı Jeera da. Ama ikisi de iyileşti ve hepimiz sağlığınıza kavuşunca, Nisha ile birlikte yaşamaya başladık. Nisha bizim geriye kalan tek ailemiz.”

Alex, başka kimseleri kalmayan yeğenlerine yuvasını ve kalbini açan kumandanı düşününce ona daha da çok saygı duydu.

“Gerçi... şu an bana karşı biraz fazla korumacı,” dedi, eliyle yanağını kaşıyan Kaiden. Bunu biraz sinirli, biraz neşeli ama kabullenmiş bir ifadeyle söyledi. “Dersler başladıktan sonra iki hafta ortadan kaybolmuştum ya hani?”

Alex bunu unutabilir miydi sanki? Çocuğa bunu söyler gibi bakanca, Kaiden gülümsedi. Ama sonra ciddileşti ve kirpiklerini kırıştırarak savuşturmaya çalıştığı bir keder bürüdü yine gözlerini.

“Kaldoras tatilinde ateşim çıktı,” dedi.

Alex kaskatı kesildi ve gözlerini kısarak bakışlarını çocuğa odakladı.

“Ne ilaç verilirse verilsin iki hafta boyunca geçmedi, akademiye döndüğüm o ilk pazar gecesine kadar da kendimi ancak toparlayabildim.”

Kaiden parmaklarını kıpırdatınca, Alex çocuğun çok elini çok sıkıtiğini fark etti ve *hafifçe* gevşetti.

“İlaçlar beni iyileştiremeyince Nisha halam birkaç test yaptırmam için beni zorladı ve sonuçlar pazartesi sabahı geldi,” dedi Kaiden. “Kanımda... endişeye yol açacak bir şey bulundu.”

Alex göğsüne yapışan bir elin, ciğerlerindeki tüm havayı çekmeye çalıştığını hissetti.

“Sarinpox, insanın hayatının sonuna dek omuriliğinde yaşamaya devam eden türden bir hastalıktır. Çok nadiren nüksedip tekrar bağışıklık sistemine saldırabilir. Ben de aynı belirtileri gösterdiğim için...” Kaiden omuz silkti. “...Nisha halam endişelendi ve mümkün olan her teste girebilmem için beni derslere sokmadı. İyi olduğumdan emin olmak istedi. O yüzden o kadar uzun süre yoktum... Hiç kimse işi şansa bırakmak istemediği için.”

Çocuğun, ailesini öldüren hastalığa yeniden yakalandığını düşününce kalbi ağzına gelen Alex, “İyi misin peki?” diye sordu.

Kızın endişesini gören çocuk, onu rahatlatmak için hızlı cevap verdi: “Tatilde Nehir Ateşine yakalandığım ortaya çıktı. Testini yaptırmadığın sürece anlaşılmayan bir hastalıktır ama neyse ki buldular. Zaten ben de çoktan iyileşip hayatıma geri dönmeye hazır hâle gelmiştim... O gece Kütüphane’de sen ve Athora ile buluşmaya yetiştim.”

İtiraf etmek istemediği kadar çok rahatlayan Alex, çocuğun elini sıkıp, “Güzel,” diye cevap verdi.

Bu aslında hissettiklerinin çok azını ifade eden bir kelimeydi çünkü Alex çocuğun anlattıklarından sonra, kollarına atılmak ve çekmek zorunda kaldığı onca acıdan nasıl da nefret ettiğini söylememek için kendini zor tutuyordu. Katlandığı onca şey, üstesinden geldiği onca şey, ailesini o kadar erken yaşta kaybetmesi... Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdi. Her ne kadar Alex’inkiler “Yılın Ebeveynleri” ödülünü almaktan çok uzak olsalar ve işlerine olan takıntıları yüzünden çocukken onu ihmal etseler de, onların öldüğünü düşünmek bile Alex’i çok korkuttu. Kaiden, annesi babası olmadan büyümüş ve buna rağmen muhteşem bir insan hâline gelmişti... Bu da onun kim olduğu hakkında çok şey anlatıyordu. Ve daima kim olacağı hakkında.

D.C. haklıydı. Bu çocuk gerçekten insanın hayallerini süsleyen biriydi.

“Haydi, dönmeden evvel son bir durağımız daha var,” dedi Kaiden, kabanından bir köpük çıkardı.

Alex gözlerini kısarak alete baktı. “Hani yanında köpükkapı yoktu?”

“Geçerliliği olan köpükkapı yok dedim,” dedi, elindekini yere fırlatan çocuk. “Ama G.V.H. gezimizden sonra, yanımda acil durumlar için hep bir tane taşıyorum.”

Alex aynısını neden kendisinin de yapmadığını düşündü. “Bu acil bir durum mu?”

Çocuk hafifçe güldü. “Bu, bir sonraki adımda neler olacağına bağlı.”

Çocuğun yüzündeki haylaz ifade Alex'i biraz telaşlandırdı.

“İnan bana, annemle baban yaşıyor olsaydı, seni utandıracak hiçbir şey söylemezlerdi,” diye cevap verdi Kaiden, kızın dile getirmedeği sorusuna. “Ama aynı şeyi ailemin geri kalanı için söyleyemem.”

Sonra da kızın elini tuttu ve onu köpükkapıdan geçirdi.

Hafifçe sendeleyerek içeriye giren Alex'in gözlerinin gece manzarasına alışması biraz zaman aldı. Okaynus kokusu ciğerlerine dolarken, rüzgâr saçlarını savurdu. Minik bir sahil kasabasına bakan bir uçurumun kenarında olduklarını gördü. Evlerin pencere ve kapılarından minik sarı ışıklar görünüyor ve fenerle aydınlatılan patikalar balıkçı tekneleriyle dolu eski bir rıhtıma çıkıyordu.

Alex dilinin ucunda bir sürü soruyla Kaiden'e döndü. Ama ağzından tek kelime bile çıkmadı çünkü arkalarındaki bu çimenli tepede onları bekleyen şeyi gördü.

Bu bir evdi ve kapı eşiğindeki ışığın altında biri duruyordu.

Sonra birini daha gördü.

İkisi de ona çok tanıdık geldi.

Eşikte duranların Nisha ile Jeera olduğunu fark edince kendini tutamayıp şaşkın bir çığlık attı. Onları daha önce hiç görmediği kadar sıradan görünüyorlardı, üzerlerinde siyah üniformaları değil, ev kıyafetleri vardı. Jeera bir kot pantolonla kazak, Nisha ise bir pantolon ve gömlek giymişti. Kumandan, onlara merakla bakarken, Jeera'nın yüzünde neredeyse bilgiç bir tebessüm vardı... Yeteneği sayesinde, belli ki geleceklerini tahmin etmişti.

Kumsalın rüzgârlı havasına rağmen, Alex gerginlikten alnının terlediğini hissetti. Hafifçe gülen Kaiden'e gözlerini kısarak baktı... Bunun üzerine Kaiden kocaman sırtınca, Alex gözlerini daha da kıstı.

Çocuk önden gidip yolu gösterirken, Alex, "Sanırım bunun için senden birazcık nefret ediyorum," dedi yavaşça.

"Sanırım bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz," diye aşırı neşeli bir sesle cevap verdi Kaiden.

Derken eve açılan merdivenlere geldiler bir anda. Kaiden'in halası ve kız kardeşi sadece birkaç adım ötelerindeydi.

"İkinizi burada görmek ne güzel," dedi, kardeşininki gibi gözleri ışıldayan Jeera. Bakışları, Kaiden ile Alex'in birbirine kenetlenmiş ellerini fark etti ve gülerek, "Ve bu kadar sıkı dost olduğunuzu görmek," diye ekledi.

Daha iki kelime bile etmemiş olmalarına rağmen, Alex o an kendini uçurumdan aşağı atmak istedi.

"Acaba okulun çıkış yaşağını neden ihlal ettiniz diye sorsam mı, yoksa hiç sormasam daha mı iyi?" dedi Nisha. Kaşlarını kaldırmış olmasına rağmen, kapıyı açtı ve onları evine davet etti sessizce.

"Duruma göre değişir," dedi Kaiden, içeriye girerlerken.

"Hangi duruma?"

"Yakalanırsak bizi koruyacak bir hikâye uydurup uydurmama durumuna."

Nisha bir kahkaha attı. "Bunu tahmin etmeliydim."

Dördü birden koridorda ilerlerken, Alex üzerindeki gerginliği atmaya odaklandı. Duvarlardaki portreleri görünce dikkati birazcık dağıldı. Çoğu, Jeera ile Kaiden'in çeşitli yaşlarda çekilmiş fotoğraflarıydı. Bazılarında Nisha, bazılarında da Kaiden ile Jeera'nın anne ve babası olabilecek bir adamla bir kadın vardı yanlarında. Onlara bakmak Alex'in hem hoşuna gitti hem de üzülmesine neden oldu çünkü olanları biliyordu fakat bir yandan da ölümlerinde bile bu küçük ailenin birbirlerine duyduğu sevgiyi hissedebiliyordu.

Güröl güröl yanan bir şömine ile aydınlatılan rahat bir oturma odasına vardıklarında portreler sona erdi. Oda sıcak olduğu için Alex kabanını çıkarıp, Kaiden'in hemen yanına, eski bir kanepeye oturdu. Bir yanı aralarına mesafe koymak istiyor, bir yanı bunun yapmasının bir anlamı olmadığını söylüyordu. Özellikle de Jeera böyle haylaz haylaz sırtırken. Nisha da kendini zor tutuyor gibiydi.

İki kadın onlara yiyecek bir şeyler hazırlamak için gidince, Alex çocuğa dönüp, "Uyarın için sağ ol," diye tısladı.

"Rica ederim, ne demek?" diye dalga geçti Kaiden. Sonra kızın ne kadar öfkeli olduğunu fark edip nazikçe ekledi: "Sakin ol, Alex. Sanki onlarla daha önce tanışmadın da."

"Bu seferki farklı ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun."

Çocuk en azından bunu inkâr etmeye çalışmadı. Ama yüzünde daha da nazik bir ifade belirdi... Kızın nefesini kesmeye yetecek kadar yumuşak ve anlayışlı bir ifade.

Jeera ve Nisha içeriye girince Alex yerinden fırladı. Birkaç dakika sonra kucığında Nisha'nın "ödüllü" çikolatalı musu duruyordu... Alex tadına baktığı tatlının neden ödül aldığını hemen anladı.

Keyiften gözlerini kapattı ve kumandana, "Bunu siz mi yaptınız?" diye sormak için tekrar açtı.

Alex'in tepkisinden çok hoşlanan Nisha, "Gizli aile tarifi," diye yanıt verdi.

"Muhteşem," dedi Alex, ağzına bir kaşık daha atarken. Kâsenin içinde bir çeşit üzüm vardı... Ağzında patlayana kadar Alex'in ne olduğunu anlamadığı melez bir meyve. Tabağına yayılmış olan yıldız şeklindeki mor meyveleri şaşkınlıkla inceledi. "Bunlar dilly üzümü mü?"

"Daha önce hiç dilly üzümü görmedin mi?" diye sordu Nisha.

“Ben buralı değilim, unuttunuz mu?” dedi Alex, kendini işaret ederek. Kökenleri hakkında konuşabiliyor olmak Alex’i rahatlatmıştı. “Suyunu içmiştim ama meyvenin kendisini hiç yememiştim.” Gözlerini kısarak parlak meyveye bir daha bakıp ekledi: “Çok güzelmiş.”

“Güzel ama çok kuvvetli,” dedi Jeera. Tecrübenin konuştuğu belli oluyordu. “Bir bardak dilly üzümü suyuna kıyasla meyveleri daha minik olsalar da çok daha yoğunlardır. Kaç tane yediğine dikkat et yoksa, Kaiden seni buradan sırtında taşıyarak götürür.”

Ağızına ikinci meyveyi atmak üzere olan Alex hemen onu kâseye geri koydu. “Sanırım ben musla devam edeceğim.”

Bunun üzerine herkes hafifçe güldü. “Siz ikiniz bu gece sizi buraya getiren şeyin ne olduğunu paylaşacak mısınız yoksa tahmin mi etmemiz lazım?” diye sordu Nisha.

Kaşığını yalayan Alex, ne söyleyeceğini merak ederek Kaiden’e baktı. Çocuğun onlara doğruyu anlatmasına hiç şaşırmadı.

“Alex’i Heartstone Grove’a götürdüm. Ona annemle babamı anlattım.”

Alex kendini hâlâ kötü hissediyordu. Ama ailesinin geri kalanını görmek için Kaiden’in onu buraya getirmesine artık kızmıyordu çünkü çocuğun buna ihtiyacı olduğunu hissetti. Aradan on beş yıl geçmiş olabilirdi ama ailesinin mezarını ziyaret etmek Kaiden için hâlâ çok zor olabilirdi. Sonrasında halasıyla kardeşini görmek ona iyi gelmişti ve Alex buraya geldikleri için artık çok mutluydu.

“Declan’ın da sizinle gelmemesine çok şaşırdım,” dedi Jeera. Yeteneği sayesinde geleceklerini hissetmiş olabilirdi ama belli ki daha fazlasını anlamamıştı. “Orada kaybettiği bir oyuncakı aramıyor muydu o?”

Kaiden bir kahkaha patlatınca Alex soru sorar gibi çocuğa baktı.

“Declan ile orada tanıştık,” dedi Kaiden. “Heartstone’da. Ben oradayken Declan da hastaydı... Ağaçtan düşmüş ve iki kolunu da kırmıştı. İyileştiriciler işlerini yaparken birkaç gün hastanede yatmıştı.”

Alex, maceracı ve sakar Declan ile ilgili bu hikâyeyi duyunca hiç şaşırmadı. Üç yaşında olsa bile, bazı şeyler hiç değişmiyordu.

“Declan her zamanki gibi, yatmaktan sıkılmış ve kalkıp hastanede dolaşırken benim odama gelmişti.” Kaiden çocuğun bu alışkanlıklarına şaşıryormuş gibi, başını iki yana salladı. “Bana jöleli haplarından verdi, ben de ona Sarinpox.”

Bu hiç ama hiç komik değildi. Ama Alex iki ufaklığın hastane duvarlarına jöleli ilacı sürdüklerini düşününce yine de gülümsemeden edemedi. “Bana oldukça adil bir takas gibi geldi.”

Bunun üzerine sadece Kaiden değil, Nisha ve Jeera da kahkahalarla gülmeye başladılar.

“Bence Declan bunu duysa itiraz ederdi,” dedi Kaiden. “Zira hastane boşaltıldığında en sevdiği oyuncakını kaybetmişti. Daha sonra kaç kez gidip harabelerin arasında oyuncakını aradık, yine de aklı hâlâ onda.”

“Jaxon onu kötü etkilediğini düşünüyor,” dedi, tebessümünü çay fincanıyla gizlemeye çalışan Nisha.

“Jaxon *herkes* için aynı şeyi düşünüyor,” dedi Jeera gözlerini devirerek. “Konu siyaset ve devlet olunca çok hassas ama o adam sosyal diplomasiden hiç anlamıyor.”

Alex bu kadarını kendisi için de söyleyebilirdi.

“*O kadar da* kötü değil,” dedi Nisha, kraliyet danışmanını koruma ihtiyacıyla. Ama sonra aklına bir şey gelmiş gibi yüzünü buruşturdu ve “Eminim önemsedığı insanlara karşı daha naziktir,” diye ekledi.

“Declan’a bakılırsa bu liste çok küçük,” dedi Kaiden.

“Ne yapalım... hepimizin kusurları var,” dedi Nisha. “Declan’ın büyükbabasına benzemediğine şükredip konuyu kapatalım bence.”

Alex, kumandanın sadakatle dürüstlük arasında bir savaş veriyormuş gibi göründüğünü fark edince gülmemek için kendini zor tuttu. Ancak Nisha'nın meslektaşlarından biri hakkında kötü konuşulmasına -adam bunu çok hak etse de- izin vermemesi de Alex'in kadına olan saygısını artırdı. Bu, kadın hakkında çok şey söylüyordu... Ayrıca Kaiden'in de neden *Kaiden* olduğunu şimdi çok daha iyi anladı. Doğruluk ve dürüstlük belli ki bu ailenin kanında vardı.

Nisha ile Jeera derslerinin nasıl gittiğini sorunca sohbetin konusu değişti... Özellikle de Jeera, muhafız eğitimine kabul edilmeden önceki iki yılını Avcı'nın çıraklığını yaparak geçirdiği için G.V.H. dersini sordu. Avcı'yı çok iyi tanıyordu ve katlanmak zorunda kaldığı zorlu sınavların hikâyelerini anlattı.

Derken sohbetlerinin konusu yine değişti ve Alex'e Freya ilgili sorular sordular, ayrıca Medora'ya ilk geldiğinde her şeyi nasıl idare edebildiğini merak ediyorlardı. Alex bazı anılarını paylaştı, onu dinlerken hep birlikte gülüp bazen de suratlarını buruşturdular. Alex duygularını hayal edebildiğinden daha rahat ifade etmişti.

Sonunda esnemeye başladılar. Kaiden ile Alex kanepeden kalktı, onlarla vedalaştı. Jeera, yetkin bir köpükkapı sundu ikisine... Alex, Jeera'nın bu kapıyı nereden bulduğunu kestiremedi. Ama muhafızların gizemli erişimleri olduğunu da biliyordu. Onlarla kucaklaşıp vedalaştıktan sonra akademiye döndüler.

Kaiden kızı odasına kadar bıraktı. Yolda ikisi de hiç konuşmadı... Zaten paylaştıkları onca şeyden sonra buna gerek kalmamıştı. Alex artık kendini Kaiden'e çok daha yakın hissediyor ama bu nedenle de şu an aralarında büyüyen hassas duygulara, yanlış bir şey yaparak zarar vermekten korkuyordu.

Kaiden de onu bir şekilde, sözlere dökmesine gerek kalmadan, anlıyor gibiydi. Ya da belki ona zaman ve alan tanıyacağına dair verdiği söze sadık kaldığı için böyle davranıyordu. Sebep her ne ise, nazikçe ve sıcacık gülümseyerek, "Tatlı rüyalar, Alex," dedi. Sonra da arkasını dönüp koridorda ilerledi.

"Kaiden," diye seslendi Alex kendini tutamayıp. Çocuk durup omzunun üzerinden ona baktı. Alex, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Alex'in bile ona ne için teşekkür ettiğinden emin değildi. Belki geçmişini paylaştığı ve karşılığında Alex'in de ona güvenebileceğini gösterdiği içindi. Ama sebep her ne olursa olsun, Alex bunu tüm yüreğiyle söylemişti... Ve çocuğun gözlerinden onun da kendisi gibi hissettiğini anladı.

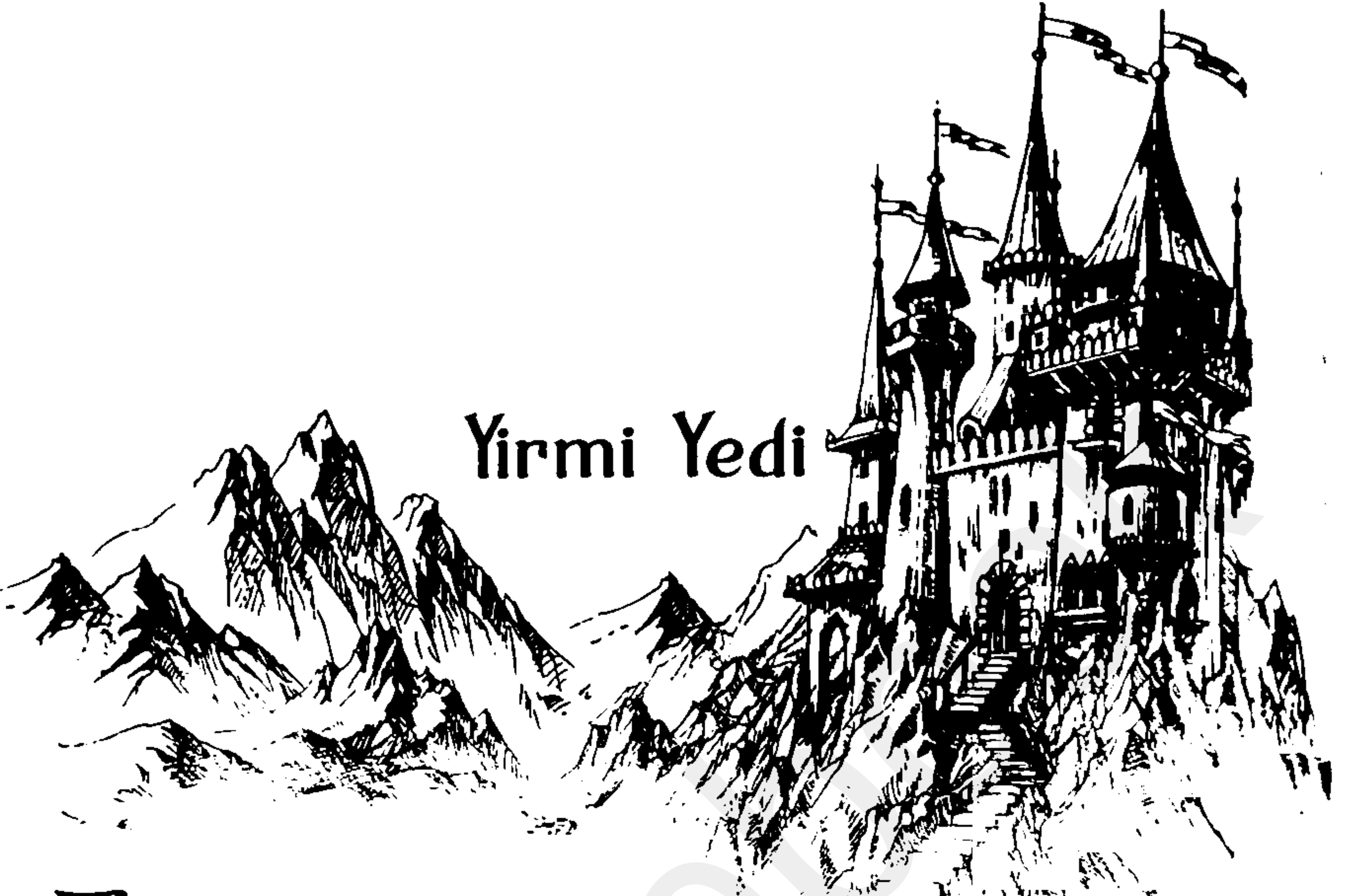
"Hayır, Alex. Asıl ben *sana* teşekkür ederim," dedi Kaiden, sonra da yürümeye devam etti.

Alex odasına girip yatağına süzülünce Niyx ile konuşacak cesareti topladı ve gece neler yaşadığıyla ilgili belirli şeyleri anlatıp, Kaiden'e olan hislerini de itiraf etti. Niyx karşılığında homurdanarak, "duygulu ve âşık kızlarla" ilgili bir şey söyledi ama Kaiden için etrafına ördüğü duvarları yıkması gerektiğini, normal gençler gibi normal sorunlarla ilgilenmesinin onun için iyi olacağını da belirtti. Sonra kızın bunun neden iyi bir fikir olmadığı hakkında sürekli tekrar ettiği gerekçeleri dinledi ve dayanamayıp sözünü keserek, "*Üzgünüm ama ben bu konuda Kaiden'den yanayım, kedicik. Hem de sonuna kadar,*" dedi.

Alex, Soraya'nın yanında uykuya dalmak üzereyken Niyx'e çocuktan bahsederken hiç isim kullanmadığını fark etti. Hem de *hiç*. Buna rağmen Niyx onun kimden söz ettiğini net şekilde anlamıştı.

Ama ona tekrar seslenip bunu soramadan uykuya daldı. Ertesi gün uyandığında konuyu tamamen unutmuştu.

Yirmi Yedi

Ertesi gece Alex, Avcı'nın gizlilik ve hile dersinde kamufle becerilerini ölçtüğü ormanda, Jordan'ın yanında yürüyordu. Dersleri sona ermişti. Diğer sınıf arkadaşları gibi, çamurdan ağaç kabuklarına kadar her türlü orman pisliğiyle kaplanmış, kafasını çamurlu karlara sürterek ilerlemesi gerektiği için saçları ıslanmıştı ve her yeri kaşınıyordu.

Yanlarında mutlu mutlu ilerleyen tek kişi Soraya'ydı. Gölge kurt son birkaç gündür Alex'in yanından hiç ayrılmamıştı. Alex sadece sınıfa ve geceleri Athora ile eğitime giderken onu odasında bırakıyordu. Ama G.V.H. derslerini dışarıda yaptıkları için kurdun koşabileceği bir sürü açık alan vardı. Soraya şaşırtıcı derecede kıza itaat ediyor ve gölge yeteneklerini kullanarak gizlice Alex'in peşinden gitmiyordu. Ama Alex yavrunun bunu yapacağı bir vaktin geleceğini de gayet iyi biliyordu... ki kurdun bunu yapabileceğinin zaten *hep* farkındaydı. Onun dışında Soraya, sabahları Niyx ile yaptıkları eğitim de dâhil olmak üzere Alex'in yanından hiç ayrılmıyor ve Niyx bunu hem çok komik hem de çok sinir bozucu buluyordu.

Sadece beş günün ardından gölge kurt artık bir yavrudan ziyade Alex'in kalçalarını geçecek kadar irileşmişti. Alex her sabah uyandığında, kurdun ne kadar büyüdüğünü görüp, *şeytan tazi!* diye bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Ama panik yapmasına fırsat vermeyen Soraya mutlu mutlu havlıyor ve sanki dünyanın en muhteşem şeyini uyandırıyormuş gibi, Alex'in üzerine atlıyordu.

Soraya, şimşeklerin çaktığı gölge bulutlarıyla yemekhaneye dalıp diğer öğrencilerin korkudan ödlerini kopartmak dışında, aslında insanın yanında bulunması şahane olan bir hayvandı. Zekâsı Alex'in hiçbir şeyle kıyaslamayacağı kadar ileriye. Mesela o sabah tıp bilimleri dersine geç kalmak üzere olan Alex öfkeyle, "Kitabım nerede?" diye haykırınca, odayı altüst eden Soraya üç saniye içinde dişlerinin arasında ağır kitapla kızın yanına gelmişti.

Alex içine *şeytan kaçmış bir köpeğim var!* diye ciyaklamamak için kendini zor tutmuş, onun yerine Soraya'yı teşekkür eder gibi okşayıp, dersine koşmuştu.

Bu kurt tek kelimeyle sihirliydi. Alex akıl sağlığını korumak istiyorsa, bunu kabul edip devam etmesi gerektiğinin bilincindeydi.

Bu zaten hiç zor bir şey değildi. Şu an bu egzotik yavruya *-ama artık yavru olmayan hayvana-* bakıp, onun büyük bir neşeyle karların içinde hoplayıp zıpladığını görünce gülümsemeden edemedi.

Diğer sınıf arkadaşlarının ilerlemesi için adımlarını yavaşlattı ve yalnız kaldıklarında Jordan'a döndü.

Çocuğun çamurla kaplı yüzüne bakıp gülmemeyi başararak, "Sanki yıllardır seninle yalnız kalamadık. Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Jordan kızı dikkatle süzdü. "Yine ağlamaya başlamayacaksın, değil mi?"

Alex gözlerini devirdi ama geçen cumartesi gecesi nasıl dağıldığını hatırlayınca çocuğun haklı olduğunu düşündü. Gerçekten de çok duygusal davranmıştı. “Bu defa gözyaşı yok. Söz.”

Çocuk ona hafifçe gülümseyerek, “Bu durumda... eğer bu soruyu bana iki hafta önce sorsaydın, muhtemelen sana yalan söyler ve iyiyim derdim. Hayata devam ettiğimi söylerdim. Ama sen de zaten yalan söylediğimi anlardın.”

Sözleri her ne kadar üzücü de olsa, şaşırtıcı değildi. Jordan bir süredir kesinlikle her şey yolundaymış gibi davranıyordu. Öyle olmasa bile.

“O yüzden şimdi bunu içtenlikle söyleyebiliyor olmam bana çok çılgınca geliyor,” diye devam etti, hem ses tonu hem yüz ifadesinden çok şaşkın olduğu belli olan Jordan. “Kulağa imkânsız gibi gelse de, ben iyiyim. Gayet iyiyim. Ya da en azından mümkün olduğuna inanmadığım bir noktaya varmak üzereyim.”

Soraya’nın hopyaya zıplaya kendilerine açtığı karla kaplı yolu takip ederken, Jordan’ın yüzündeki şaşkın ifade değişmedi.

“İlk hafta sürekli kâbus gördüm,” diye sessizce itiraf etti çocuk. Alex onun D.C. ile birlikte neden geceleri göl kenarına gittiğini hemen anladı. “Öyle korkunç kâbuslardı ki çığlık çığlığa uyanıyordum. Bear’ın ödünü koparttım. Ama -çok uzun sürmeyeceğini bilsem de- zaman bana çok yardımcı oldu. Her sabah yeniden *ben* olduğumu fark ederek uyandım. Zihnimi, bedenimi ve hayatımı kontrol edebildiğimi, Aven’in artık bana ulaşamayacağını bilerek kalktım. Bu bana güç verdi. Bunlara takılı kalırsam Aven’a kendi üzerimde güç vermeye devam edeceğimi fark ettim. Bir daha *asla* almasına izin vermeyeceğim bir güç.”

Jordan omuz silkti ve bu defa kocaman sırıtarak, “Dahası ateşli bir kız arkadaşımın olması böyle bir zamanda benim için bir artı oldu,” diye ekledi.

Alex bir kahkaha attı ve Jordan’ı hafifçe itti. Çocuğun bu son sözleri, gerçekten de iddia ettiği kadar iyi olduğunu ispatlıyordu.

“Dix’in kendisine ‘ateşli’ etiketinin yapıştırılmasından çok da hoşnut olmayacağını bilsem de, onunla olmandan ve bu kadar iyi gitmenden çok memnunum,” dedi Alex. Sonra da nazik bir sesle ekledi: “Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Jordan.”

Kızı kendisine doğru çekerek yürümeye devam eden Jordan gülümsedi. “Sen olmasan yapamazdım, Alex. Bear ile birlikte seni ormanda bulduğumuz gün hayatım çok daha iyi yönde değişti. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Çocuğun bu güzel sözleri karşısında içi ısınan Alex, “Benim hayatım da çok daha iyiye doğru değişti,” diye fısıldadı.

Jordan şaşırtıcı bir şekilde surat astı. “O, Aven’la ilk karşılaştığında olmamış mıydı?”

Alex buna çok güldü ve düzeltti: “Tamam, hayatım çok daha kötüye gitmiş olabilir ama bazı kısımları daha iyi oldu.”

“Ah, hayatın karşı konulamaz dengesi işte,” dedi Jordan. “İlk önce kötüyü bilmeden iyiyi bilemeyiz, kör olmadan her şeyi göremeyiz, üşümeden sıcaklığı hissedemeyiz, sessizliği bozana kadar sesi duyamayız...”

“Bu böyle devam mı edecek?” Alex, sakızdan çıkan fallar gibi durmadan konuşmaya devam eden çocuğun sözünü kesmek zorunda kaldı.

Kaşlarını çatan Jordan, “Monoloğumu kestir. Oysa insanlar böyle bilge sözler için para ödüyor,” dedi.

“İnsanlar paralarını geri almalı,” diye espri yaptı Alex.

Neyse ki artık yurt binasına varmışlardı. Jordan itiraz etme fırsatı bulamadan yolları ayrıldı... Ya da daha beteri, örneklerini saymaya devam etme fırsatı bulamadan.

Çağrı geldiğinde cumartesi sabahının erken saatleriydi. Alex horlarken uyuyordu ama Soraya’nın uyarır gibi derin derin hırladığını duyunca, yatakta doğruldu. Gölgelelerin arasında bir şeyin kıpırdadığını görüp bir çığlık attı.

“Sakin ol, insan,” dedi Shirez yavaşça. Soraya’nın uyarısına rağmen uyumayı beceren D.C.’yi uyandırmamak için alçak sesle konuşuyordu. “Buraya sana bir mesaj iletmeye geldim.”

Ani adrenalin yüzünden kalbi hızla atan Alex, Gölge Yürüyen’e bakıp, diğer türler diledikleri zaman girip çıkabileceklerse, oda kapılarının bio-sensör güvenlik önlemiyle donatılmasının ne anlamı kaldığını merak etmek dışında hiçbir şey yapamadı.

“*Vatali targo* sonuçlandı,” dedi Shirez. Bunu duyan Alex daha da doğruldu. “Kazanan belli oldu.”

Alex’in zaten hızla atmakta olan nabzı iyice yükseldi.

“Kadimler halka, kazananın son bir kez daha dövüşeceğini duyurdular... *sana* karşı.” Shirez duraksadı. “Bu duyuruya çok fazla itiraz geldi.”

Alex buna hiç şaşırmadı.

“Bununla birlikte kazanan, duyuruyu kabul etti, böylece halkın itirazları az da olsa yumuşadı. Belli ki kadın seninle tekrar dövüşmek için çok hevesli.”

Alex kuruyan dudaklarını yalayarak, “Tekrar mı?” diye sordu.

“Kazanan Trell Roven,” dedi Shirez. “Geçen günkü rakiplerinden biriydi.”

Trell... Alex daha ne olduğunu bile anlamadan ona yumruk atan kadın.

Hayal kırıklığına uğrayan Alex göğsüne çektiği bacaklarını kollarıyla sardı. Ne kadar huzursuz görüldüğünü umursamadı bile. “Onunla ne zaman dövüşeceğim?”

“Bugün,” dedi Shirez. “Öğlen.”

Alex güçlkle yutkunarak başını salladı. “Orada olacağım.”

Karşılığında Shirez de başını salladı ve tam gidecekken, sessizce, “Geçen seferkinin aksine bu defa silah kullanacaksınız. Trell Roven çift bıçaklı silah kullanır. Kendisi en iyi savaşçılarımızdan biridir,” dedi.

Alex yutkundu. “Oyunu kazanmak için altı kişiyi yendiyse, eminim öyledir.”

“Ayrıca öz güveni çok yüksektir, özellikle de senin karşında. Hazırlıklı olmanı beklemiyordur.”

Alex, Shirez’in bir heykel gibi kıpırdamadan durduğu gölgeli köşeye baktı. “Bunu bana neden söyledin? Bana hangi silahı kullanacağı bilgisini neden verdin?”

“Bilgi güçtür, Alexandra Jennings,” dedi Gölge Yürüyen, oldukça anlaşılır bir sesle. “Üstelik bulabileceğin her türlü avantaja da ihtiyacın var.”

Bir saniye içinde gölgeler yükseldi ve Shirez gözden kayboldu.

Gecenin bir yarısı olsun olmasın, Alex yorganı itip yataktan çıktı ve hafifçe esneyen Soraya’yı susması için okşadı.

“Niyx?” Bu defa onu uyandıran Alex olmuştu. Saate bakılacak olursa adam uyuyor olmalıydı. Ona yüksek sesle seslendi.

“*Kedicik, saat sabahın üçü,*” diyen adamın uykulu sesi geldi.

Dolabına gidip en sıcak tutan kıyafetlerini alan Alex, “*Gerçekten çok üzgünüm fakat yardımına ihtiyacım var,*” diye cevap verdi.

Shirez haklıydı, bilgi güçtü. Trell’in kullanacağı silahın ne olduğunu bilmek de büyük bir güçtü. O yüzden bu erken saate rağmen, Niyx kızın ertesi gün öğlen dövüşeceğini duyunca onu almaya geldi.

Hiç durmadan dövüşürlerken saatler geçti. Niyx ona bir şeylerle saldırıyor, Alex de farklı silahlar deneyerek ona karşılık veriyordu. Sonunda bir silahla daha güçlü saldırmaya başladığını görünce, dövüş esnasında A’enara’yı eline almasının ona daha güven vereceğini düşündü. Zaten sihirli hançeri onu genelde hayal kırıklığına uğratmazdı. Alex’in de vereceği mücadelede ondan başka bir silaha güvenmesi mümkün değildi.

Güneş ufuk çizgisinde yükselmeye başlarken, Niyx, Paedris Dağı’nın tepesindeki eğitimlerini bitirdi.

Alex’in Graevale’a gitmesine hâlâ birkaç saat vardı. Eğitime devam etmek istedi.

Ama Niyx, “Dinlenmelisin,” diye cevap verdi. Eline bir avuç karışık üzümle *laendra* tutuşturdu. “Maçtan önce kendini fazla yormak sana hiçbir yarar sağlamaz.”

Ağızına birkaç meyve ve ısıtılmış nektardan atan Alex, “Yine de adrenalinim devam edecek. Bari yeterince hazır olduğumdan emin olayım,” dedi.

“Kedicik, hazırsın,” dedi Niyx ciddi bir sesle. “Son üç maçımızı sen kazandın ve eğer *laendramı* içmemiş olsam sana vücudumdaki yara ve kesikleri de gösterirdim.”

Alex adamı birkaç kez yaraladığı için irkilerek özür diledi. *Yaralamak* derken, bıçak saplamak, kesmek ve neredeyse bağırsaklarını deşmeyi kastediyordu.

Meyarin, bu denli centilmen bir sporcu olduğu için kesinlikle bir madalyayı hak ediyordu. Soraya da nihayet onlara katılmaya karar verdiğinde adam itiraz bile etmemiş ve Alex’in ricasını kırmamış, bacaklarının dibinde dolanan hayvan yüzünden kaşımak daha da güçleşmişti. Hatta Niyx kurdu desteklemiş ve hayvanı kızın dikkatini dağıtacak şekilde yönlendirmişti. Soraya bu takımın bir parçası olmaktan büyük keyif almıştı, şimdi de soluk soluğa bir hâlde karların üzerinde uzanmış, bir daha ne zaman dövüşecekler diye hevesle bekliyordu.

“Bu dövüş tam anlamıyla hazırlıklı olabilmen için aylar, hatta yıllar boyu egzersiz yapman gerekir,” diye devam etti Niyx. “Böyle bir şansın da yok. Ama güçlü reflekslerin, kuvvetli bir sezgin, geliştirilmiş becerilerin ve doğal bir yeteneğin var.” Uzanıp kızın başını göz hizasına kaldırdı. “Rakibinin gölgeleme yeteneği olabilir ama diğer her seviyede, sen ondan çok daha iyisin. Üstelik gölge yüzüğünle Aes Daega’nın planını da gerçekleştirebilirsen o zaman kazanmak için sadece şansın değil, garantin olur.”

Niyx’in inancı Alex’in korkularına merhem gibi geldi. Ama yine de Alex, “Eğer kazanamazsam...” diye fısıldadı.

“O zaman biz de başka bir plan yaparız,” diye araya girdi Niyx. Gerçi o da Graevale’in onlarla ittifak yapmasının ne kadar önemli olduğunu biliyordu. “Şimdi bunu düşünme... Sadece dövüşe odaklan, sonrasında neler olup olmayacağına değil. Adım adım git, kedicik.”

Derin bir iç çeken Alex başıyla adamı onayladı ve çikolata olmasını çok istediği bir avuç üzümü ağzına attı.

“Şimdilik seni akademiye geri götürmeliyiz,” dedi Niyx. “Biraz ısınıp gevşemek için bir şeyler yapman lazım. Belki biraz kestirebilirsin.” Kızın elindeki meyvelerden birazını aldı. “Graevale’a nasıl gideceğini biliyor musun?”

Alex omuz silkti. “Dövüş saatini öğrendiğimden beri seninleyim. Döndüğümde Caspar Lennox hazır olur diye tahmin ediyorum. Beni o götürür herhalde. Ama...”

“Ama?”

“Sanırım destek vermek için Jordan, Bear ve D.C. de gelmek ister ki bu durumda Kütüphane’den gideriz,” dedi Alex. Bu kez geçen sefer olduğu gibi yanlışlıkla değil, bilerek gidecekti.

“Bu konuda dikkatli ol çünkü Gölge Yürüyenler aralarında bir insan görmekten bile hoşnut değilken, yanında üç tane daha götürmen çok da doğru olmayabilir.”

Alex çenesini havaya kaldırıp, “Çok da umurumda,” dedi.

Niyx güldü. “Bunu kadimlere söyleme sakın.”

O kadar cesareti olmayan Alex yüzünü buruşturdu.

“Haydi gel bakalım... Cesur, küçük aslan parçam benim,” dedi Niyx şefkatle ve *valisyolunu* çalıştırdı. “Seni eve götürelim.”

Soraya, gölge bulutları ve çakan şimşeklerle onlardan daha hızlı atladı *valisyoluna*. Alex ne zaman onu böyle görse, kurdun bu tuhaf yeteneğinden her defasında büyüleniyordu. Yavru olan ama artık olmayan kurdun büyüyüp onu gezdireceği günleri iple çekiyordu.

Niyx ise bunun her an olabileceğine inanıyordu. Zira Soraya'nın başı şu an Alex'in karnına kadar gelmekteydi. Birkaç santim daha büyüdükten sonra tam anlamıyla gelişmiş bir gölge kurt olacaktı.

Niyx ile beraber imkânsız bir hızda akademiye giderlerken Alex, *bebeğim çok hızlı büyüyor*, diye düşündü.

Ezera Ormanı'nın sonuna yaklaştıklarında *valisyolu* yavaşlamaya başladı. Kampüs önlerinde belirdi. Hızları şu an kampüste dolaşmakta olan üç erkenci cumartesi kuşunu görmelerine yetecek kadar ağırlaşmıştı.

Bunlardan ilki, yemekhaneden tıbbi koğuşa doğru yürümekte olan Fletcher'dı. Muhtemelen kahvaltısını bitirmiş, tedavi edeceği hastalar için hazırlanmaya gidiyordu.

İkincisi, bir elinde dumanı tüten bir fincan, diğer elinde bir kitapla, göl kenarına serdiği bir battaniyenin üzerinde oturan Müdür Yardımcısı Jarvis'ti.

Okçuluk alanına doğru yaklaşıp kadar Alex'in tam olarak seçemediği üçüncü kişi, hazır henüz etrafta kimse yokken ne kadar uzağa atış yapabileceğini test eden Maggie'ydi.

Öğretmenini izlerken, ondan Niyx'e hiç söz etmediğini, Maggie'nin sırf "Aeylia" kılığına girmek için Meya'yı terk ettiğini anlatmadığını fark etti. Niyx'in, kadını o dönemlerde tanıyıp tanımadığını merak etti, zira Maggie'nin erkek kardeşi, Aven'in ilk başlardaki *garsethinin* bir üyesiydi.

Yavaşça ama bir insanın fark edemeyeceği kadar hızla yukarıdan geçerlerken Alex bu bilgiyi paylaşmak için ağzını açmıştı ki bir Meyarin olduğu için Maggie başını kaldırıp onlara baktı. Niyx de aynı anda ona bakıyordu. Alex sadece, "Hey, biliyor musun..." diyebildi ama *valisyolu* çözüldü ve Niyx ile birlikte gökyüzünden aşağıya düştüler.

Neyse ki çok yüksekte uçmuyorlardı ve şans eseri kalın bir kar yığının üzerine düşmüşlerdi ama Alex yine de acıyla kıvrılarak bir süre öylece yattı ve nefesini toparlamaya çalıştı.

“Neler oluyor, Niyx?” diye inledi. Nihayet ciğerlerine biraz nefes çekebilmeyi başardı. Düşmeleri sadece Niyx’in dikkatinin aşırı derecede kaymasından kaynaklanabilirdi ama bu kadar tecrübeli bir adamın bunu yaptığını görmek Alex’i şoke etti.

Başını çevirince, şoke olan tek kişinin kendisi olmadığını gördü... Niyx yanında fal taşı gibi gözlerle yatıyor, Maggie de tepelerinde onlara bembeyaz bir suratla bakıyordu.

...elinde Niyx’in kalbine doğrultarak çektiği bir okla.

Yavaşça ellerini kaldıran Niyx silahsız olduğunu gösterdi. Ama Maggie sakinleşmedi ve daha da gerildi, hedefine bakarken kolu titremiyordu bile.

Alex donakaldı ve telaşla, “Maggie, sorun yok. Ne duyduğunu bilmiyorum ama o iyilerden biri,” dedi.

Eğer Maggie yıllardır Meya’dan uzaksa ve bu süre içerisinde gördüğü tek Meyarin Aven’sa -ki ondan da saklanıyordu- söz konusu türle ilk kurduğu iletişim, Zain’in gelişiyle olmuş olmalıydı. Karter’in asistanı olarak akademiye gelen Zain’in yolu muhtemelen okçuluk öğretmeniyile kesişmiş ve belli ki kadına anlattığı bir sürü şey olmuştu, buna Meya’nın tarihindeki gelişmeler de dâhildi. Ama Alex, Maggie’nin şu anki bilgilerinin ne olduğundan emin değildi; Niyx’in Kral Astophe’yi öldürdüğü yalanını duymuş muydu, bilmiyordu.

“Seni temin ederim ki Alex, bu hain pislik ‘iyilerden’ biri *değil*,” diye tısladı Maggie. Normalde bronz olan teni ağzından çıkan her kelimedede daha da beyazlıyordu.

Alex öğretmenini daha önce hiç böyle öfkeli görmemişti. Kadın, kontrolünü kaybetmek üzereydi.

Pozisyonunu her an kadının üzerine atlayacak şekilde değiştiren Alex, “Maggie, lütfen. Beni dinle. Niyx...” demeye çalıştı.

“Ben onun kim olduğunu *kesinlikle* biliyorum,” diye sertçe araya girdi Maggie. “Ve ne yaptığını da.”

“Hayır, sadece öyle sanıyorsun,” dedi Alex. Sessizliğini koruyan Niyx’e doğru sessizce sokuldu. “Neden yayını indirmiyorsun? Sana her şeyi açıklayabiliriz.”

Maggie yayı daha da germek dışında hiç kıpırdamadı.

“*Araya girmemi ister misin?*” dedi Alex, Niyx’e. Ama adam yanıt vermedi zira şaşkınlıktan donakalmıştı.

“Açıklama duymak istemiyorum.” Maggie’nin gri gözlerinde şimşekler çakıyordu. “O, Aven’in en sadık *garseth*lerinden biri ve binlerce yıldır da böyle. Onun söylediği hiçbir şeye güvenilmez ki bu *senin* de söyleyeceğin hiçbir şeye güvenilmeyeceği anlamına gelir çünkü onun sana anlattığı her şey yalan.”

“Maggie, lütfen biraz düşün,” diye yalvardı Alex. “Aes Daega sana geçmişte olduğumu anlattı...” Bunu duyan Niyx şaşırarak irkildi. “...ve Niyx, kraliyet ailesine çok yakındı, o yüzden geçmişte kendisiyle çok vakit geçirdim. Onunla arkadaş olduk.” Gerçi biraz inişli çıkışlı bir ilişkileri olmuştu ama yine de buna *arkadaşlık* denebilirdi. “O gün bugündür beni Aven’a *karşı* dövüşebilmem için eğitiyor.”

Alex, anlattıklarının kadını etkilemediğini görünce daha alçak ama son derece ciddi bir ses tonuyla ekledi: “Onca yıldır burada beni korumak için sahte ‘Aeylia’ taklidi yaptın...” Niyx bu kez daha da çok irkildi. “...ama benim için hayatını feda eden tek kişi sen değildin. Niyx de aynısını yaptı ve *asla* işlemediği bir suç yüzünden *Taevarg*’da çürüdü. Böylece vakit geldiğinde harekete geçecek pozisyonu alabilecekti.”

Maggie yayını daha da gererek, “Buna inanıyorsan tam bir aptalsın,” diye çıkıştı.

“Öldüğünü sanıyordum.”

Alex kaşlarını çatarak Niyx’e şaşkın gözlerle baktı. Kadınla yaptıkları yoğun ama kısa konuşma esnasında Niyx şoku atlatmış olmalıydı.

Maggie’ye sanki bir hayaletmiş gibi bakmaya devam ederek, “Öldüğünü söylediler bana,” diye fısıldadı.

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki Alex kadının yanıt vermeyeceğini düşündü ama Maggie sonunda konuştu:

“Onlara göre ölmüştüm,” dedi. “Tıpkı senin bana göre olduğun gibi. Hâlâ da öylesin.”

Niyx kadının bu sert sözleri karşısında irkildi ve Alex, adamın yüzünde kırbaç yemiş gibi kederli bir ifade gördü.

“*Burada neler oluyor?*” diye zihninden seslendi. “*Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?*”

Adam yine cevap vermedi.

“Merak ettim, bilirsin,” dedi Maggie, duyulamayacak kadar alçak bir sesle. “Yıllar boyunca acaba bir hata mı oldu diye. Bunun gerçek dışı bir düşünce olduğunu biliyordum ama yine de umut ettiğim anlar oldu...” Aniden durdu ve kendini toparlamak ister gibi uzaklara baktı. Tekrar Niyx’e döndüğünde, gözleri gümüşü buzlar gibi keskin ve soğuktu. “Sonra *Taevarg*’dan kaçtığını duydum ve yaptığın ilk şey kralımızı öldürmek oldu, hem de dostum dediğin o canavar için. *Midemi bulandırıyor*sun.” Derin bir iç çekti. “Tek bir dilek hakkım olsa, senin yıllar evvel ölmüş olmanı dilerdim. Senin gibiler için hapishane fazla iyi.”

Niyx’in yüzündeki acıyı gören Alex, daha fazla dinlemek istemedi. Aralarına girip Maggie’nin okunun önüne atladı ve “Bu kadar *yeter*, Maggie,” diye tısladı. “Neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Eğer *bilseydin*...”

“Kedicik, sorun yok,” dedi Niyx yavaşça, Alex’in arkasından. “Mayra’nın benden nefret etmek için herkesten daha fazla sebebi var.”

Alex kaskatı kesildi ve Niyx’e dönüp, “*Mayra* mı?” dedi.

Niyx gözlerini Maggie’den ayırmadı ama Alex’in nefesini kesecek bir cevap verdi: “Mayra Readon. Kız kardeşim.”

Yirmi Sekiz

“Kız kardeşin mi?” diye tiz bir çığlık atan Alex, bir Niyx’e bir Maggie’ye baktı.

“Onun kardeşi olmayı uzun zaman önce bıraktım,” dedi Maggie sert bir sesle. “*Mayra Readon*’u arkamda bırakıp *ağabeyimden* hemen sonra *Magdelina Llohilas* oldum.” *Ağabey* sözcüğünü küfreder gibi söyledi. “Sırf bir tiranın peşinden gitmek için beni terk eden, dünyada en çok sevdiğim kişiden sonra.”

Bu sözler Alex’in aklına, Maggie’nin yaklaşık iki hafta önce söylediklerini getirdi: “*Aven’in o insanları öldürüp şehirden kaçtığı gün, o tiranın peşinden giden ağabeyim de hayatını kaybetti.*”

Alex, kadının ağabeyinin öldüğünü sanmıştı. Ama artık Maggie’nin tamamen farklı bir şey kastettiğini anlıyordu. Niyx hayatını kaybetmişti, yani özgürlüğünü. Ama bunun sebebi, Aven’in peşinden gitmesi değildi.

“Niyx’in hapse atılması büyük bir hataydı,” dedi Alex, kadına. “O dönem Aven’in yaptığı hiçbir şeyi onaylamadı, tıpkı şimdi de onaylamadığı gibi. *Garseth* sarayın önünde insanlara saldırırken Niyx *orada* bile değildi... Benimleydi. Sırf Aven’a yakın olduğu için suçlandı, başka hiçbir sebebi yoktu.”

“O hâlde neden duruşmada suçlu olduğunu kabul etti?” diye bastırdı Maggie öfkeyle. “Neden suçlamalara karşı gelmedi?”

“*Senin duruşman mı oldu?*” diye sordu, bundan haberi olmayan Alex. “*Neden masumiyetini kanıtlamadın?*”

Niyx bu kez, iki kelimeyle cevap verdi: “*Nedenini biliyorsun.*”

Alex gözlerini kapattı çünkü adamın gelecekte oynayacağı rol için Aven’in sadık dostuymuş gibi davranmaya devam ettiğini anladı. Bunların hepsini Alex’e yardım etmek için yapmıştı. “*Ah, Niyx.*”

“*Tek pişmanlığım Mayra’yı bırakmak oldu ama sonra ailem beni ziyaret edip bir kaza yaşandığını söyledi. Bana Mayra’nın öldüğünü söylediler... Senin sahte kimliğini taşımasıyla ilgili az evvel ne dedin?*”

Alex zihninden Niyx’e, Maggie’nin hikâyesini paylaştığı ânı oynattı. “*Sana daha önce anlatmayı akıl edemediğim için üzgünüm,*” diye özür diledi. Kendini berbat hissediyordu. “*Hiç aklıma gelmedi.*”

“*Nereden bilecektin ki?*” diye cevap verdi Niyx.

Kendi aralarında telepatik şekilde konuşurlarken Alex, Maggie’nin sorusunu cevaplamak bir yana, oldukça uzun bir süredir tek kelime etmediklerini fark etti. Bu biraz tuhaf görünüyor olmalıydı. Bu nedenle telaşla konuşmaya başladı.

“Geçerli sebepleri vardı, sana çoktan açıkladığım sebepler. Benim Aven’a karşı dövüşmeme yardım etmek için sen dâhil, her şeyden vazgeçti. Gerçi eğer öldüğüne inandırılmamış olsaydı, neden ve ne kadar süreliğine vazgeçtiğini de fark edemezdi.”

Maggie’nin kolu hafifçe titredi. Ama kadın hâlâ Niyx’i hedef aldığı için Alex korkudan nefesini tuttu.

“Sana inanmıyorum.”

“*Anlat ona, Niyx,*” diye yalvardı Alex. “*O senin kız kardeşin, gerçeği bilmeyi herkesten daha çok hak ediyor.*”

“Hem inansam bile,” diye yutkundu Maggie, “yine de bu mümkün olamazdı çünkü şu an Meya’daki herkes Aven’in kontrolü altında. Hayatın pahasına koruduğun bu Meyarin hakkında sen neye inanıyorsan inan, Alex, şu an yanında içi boş bir kabuktan ibaret bir sosyopat var.”

Alex başını iki yana salladı. “Aven onu talep etmedi.”

Maggie gözlerini hiç ayırmadan, “Hâlâ yalan söylüyorsun,” dedi.

Alex, “Edemezdi,” dedi ve fısıldayarak ekledi: “Çünkü Niyx’i ilk önce ben talep ettim.”

Maggie o kadar şaşırdı ki yanlışlıkla oku fırlattı. Alex, Meyarin refleksleri sayesinde yana doğru eğilip Niyx’i de beraberinde itti ama keskin ok kabanını delip kızın kolunu çizdi.

Niyx acıyla tıslayan Alex’i hemen üzerinden itti ve koluna bakmak için telaşla sırtüstü çevirdi.

“Sadece sıyırmış,” dedi dişlerini sıkarak çünkü aynı yara kendi kolunda da belirmediği için Niyx de acı çekiyordu. Alex gibi kat kat giyinmediği için Niyx’in yarası daha görünürdü.

“Al,” dedi, kıza bir avuç *laendra* uzatarak. Alex sabah hepsini bitirmemiş olmalarına çok sevindi. Gerçi yarası kötü değildi ama yine de karların üzeri kanla kaplanmıştı. Niyx’in de kolu kanıyordu ve Alex’in yarası iyileşmeden adamınki de iyileşmezdi.

Birkaç damla içtikten sonra yine eski hâllerine döndüler.

Bu sırada Maggie eliyle ağzını kapatmış, olduğu yerden onları hayretle izliyordu. “Onu *talep* mi ettin?” diye fısıldadı okçuluk öğretmeni, dehşetle.

“Uzun hikâye ama evet, ettim.” Alex, bu Meyarin yasasını çiğnemenin cezasının ölüm olduğunu bildiği için sesini alçaltarak cevap verdi.

“Bir sarnaph saldırısına uğramıştım, May,” dedi Niyx. Belli ki kardeşinin bu hikâyeyi duyması gerektiğine karar vermişti. “Ölü-yordum. Aeylia hayatımı kurtardı. Sonrasında beni serbest bırak-maya çalıştı ama ben kabul etmedim. Artık beni kontrol edemiyor ama hâlâ birbirimize bağlıyız, az evvel de gördüğün gibi.”

Kolundan yere damlamış olan kanlara ve artık iyileşmiş olan yarasına imalı gözlerle baktı. “Bu bağdan dolayı Aven beni talep ede-mez. Gerçi o ettiğini *sanıyor*. Ben de zaten sırf bu nedenle Meya’da kalıp casusluk yapabiliyorum ama Aeylia’nın talebi beni aslında güvende tutuyor çünkü onun iradesi Aven’inkinden daha güçlü.”

Gözleri yaşlarla dolan Maggie ikisine birden şaşkınlıkla bakarken hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. “Yalan söylemiyorsun, değil mi?” diye fısıldadı. “Hiçbir konuda?”

Niyx derin bir iç çekip, “Hayır,” diye fısıldadı.

“Ama... Ama kral...”

Niyx cevap vermedi ama Alex, kız kardeşini geri kazanma-sı için son şansı olabileceğini düşünerek onun yerine söz aldı: “Onu da Niyx yapmadı ama Aven’a olan sadakatini kanıtlamak için böyle düşünmesini sağlamak zorundaydı. Bunu hiç kimse öğrenmemeli, Maggie. Eğer Aven gerçeği öğrenirse Niyx’in ha-yatı biter. Anlıyor musun?”

Maggie sözlü olarak cevap vermedi. Başını da sallamadı, herhangi bir mimik de yapmadı. Hıçkırarak ağabeyinin kollarına atıldı ve binlerce yıldır çektiği acıyı gözyaşlarıyla akıtarak ağabe-yinin omzunda ağlamaya başladı.

“Ben, şey sizi yalnız bırakayım,” dedi Alex, mahremiyete ihtiya-çları olduğunu gördüğü için. “Onunla gereken her şeyi paylaş, eğer duyması gerektiğini düşünüyorsan buna benim sırlarım da dâhil.”

Niyx gözlerinde minnetle kıza bakıp başını salladı.

“Unutma birazdan herkes kalkmış olacak,” diye uyardı Alex. “Onu başka bir yere götürüp konuşmak isteyebilirsin. Ama Meya’dan da çok uzun süre ayrı kalma... Kardeşin riski anlayacaktır, özellikle de şimdi.”

“Kalmam,” diye söz verdi Niyx. “Sen de dövüşten önce gidip biraz dinlen.”

Alex’in bir anda midesi bulandı. *“Dövüş biter bitmez sana haber veririm.”*

“Sonra da zaferini kutlarız,” dedi Niyx, kıza ne denli güvendiğini göstererek. Ardından da ekledi: “Ama bugün bir daha Meya’dan ayrılamayacağım için bir uzun mesafe kutlaması yaparız.”

Alex sırtı ve arkadaşıyla öğretmenine sırtını dönüp, uzun mesafe kutlamasının ne kadar eğlenceli olacağını düşündü.

Ancak Graevale’a gitmeden evvel Niyx’in tavsiyesine uyup biraz kestirmek için yurda dönerken, kutlamanın nasıl bir şey olacağını düşünmediğini fark etti. Zira onun için önemli olan tek şey, bu kutlamanın sebebiydi.

Alex nefes alamadı.

Nefes alamıyordu çünkü sinirleri nefes borusunu tıkamış, ciğerlerine hava akışını engelliyordu.

Nefes alamıyordu çünkü etrafını saran mor alevler, Obscuria’nın her yanından bağırarak Gölge Yürüyenleri, tedirgin arkadaşlarını, huzursuzlanan kurdunu, gergin Caspar Lennox’u, sabırla bekleyen Shirez Ganare’yi ve üç kibirli kadimi görmesini engelliyordu.

Nefes alamıyordu çünkü altı köşeli yıldızın tam ortasındaki yırtıcı sahada duruyor, rakibinin karanlık ve acımasız gözlerine bakıyordu.

“Vazgeçmek için geç değil, insan,” dedi Trel, şaşırtıcı derecede derin bir sesle. Silahını -uzun, siyah ve her iki ucunda sivri bıçakları olan bir şeydi- rahat bir tavırla ellerinin arasında döndürdü.

Shirez'in sabahki uyarısına rağmen, rakibinin silahını gördüğü an Alex'in yüzündeki tüm kan çekilmişti çünkü oldukça ölümcül bir silaha benziyordu.

"Aynısı senin için de geçerli," diye karşılık verdi bir şekilde sesi bile titremeyen Alex. O da elinde A'enara'yı tutuyordu. Bu alevli silah Gölge Yürüyenler arasında epey bir tantanaya sebep olmuştu ama Trell ona yan gözle bakmak dışında başka bir tepki vermedi.

Alex Gölge Yürüyen'le dövüşüne, daha önceki gibi sürpriz bir saldırıdansa, bu şekilde yüz yüze başlamaktan memnundu. Trell'in yüzündeki neşeli ifadeye ve rahat tavrına bakılacak olursa, bu dövüşü şaka gibi görüyor olmalıydı.

Heyecanla bağırarak kalabalığın üzerine bir sessizlik çökünce, Alex başını kaldırıp alevlerin arasından baktı ve herkesin balkondaki kadimlere dikkat kesildiğini gördü. Üç ihtiyar Gölge Yürüyen, tahtlarında oturmuş, aşağıda biriken kalabalığa bakıyordu. Yandaki balkonda Jordan, D.C., Bear, Caspar Lennox ve Shirez hep birlikte, dövüşe başlamak üzere olan iki rakibi izliyorlardı. Soraya da huzursuz bir şekilde onların yanındaydı. Alex, orada kalması gerektiğini söylediğinde, kurt onu anlayacak kadar akıllıydı ama bu, durumdan memnun olduğu anlamına gelmiyordu.

"*Vatali targonun* galibi Trell Roven, insan Alexandra Jennings ile çarpışacak," diye yüksek sesle bağırdı Radek, kadimlerin balkonundan. Kalabalık hem ortak dilde hem de kendi dillerinde Alex'e küfretmeye başlayınca, adam sessiz olmaları için elini havaya kaldırdı. "Trell Roven onunla çarpışmayı kabul etti. Şimdi hep birlikte, sonucu ne olursa olsun, savaşmalarına tanıklık edecek ve maçın sonunda kutlamalarımıza devam edeceğiz," dedi. Alex, Trell'in kazanamayacağı ihtimalini, Radek'in çok komik bulunduğunu, yüzündeki ifadeden anlayabiliyordu.

Kalabalık bir kez daha ama bu defa heyecanla kükredi.

Sonra Saber söz aldı ve doğrudan Alex ve Trell'e hitap etti: "İçinizden biri pes ettiği ya da devam edemediği an, maç sona erer."

Sonra Azalia konuştu ve sadece tek kelime etti: “Başlayabilirsiniz.”

Son seferki sürpriz başlangıçtan sonra, Alex bu sözü duymadan çok önce hazırlanmıştı. Bedenine dolan adrenalin, bağırarak kalabalıktan, başarısız olma korkusuna kadar her şeyi yok etti. Onun yerine sakın bir şekilde gözlerini kısarak beyaz saçlı, gri tenli Trell’e odaklandı. Gölge Yürüyen saldırıya geçtiğinde, Alex hazırды.

Alex’in kulaklarını acıtan bir savaş çılgılığıyla Trell öne doğru atıldı ve iki eliyle kavradığı silahını omuz hizasından yukarıya kaldırdı. Ayaklarını yere sıkı sıkı basan Alex, A’enara ile silahı engelledi ve Gölge Yürüyen ona tüm gücüyle saldırırken silahları metalik sesler çıkartarak havada çarpıştı.

Alex’in yönü kolayca değiştirmesinden yılmayan Trell, diğer bıçağıyla onu yakalamak için silahının alt kısmını yukarıya kaldırdı. Ancak Alex o sabah boşuna saatlerce egzersiz yapmamıştı... Ve adil bir dövüşte, *zeltora* eğitimi almış bir Meyarin savaşçısı olan Niyx gibi birinin yanında, bir Gölge Yürüyen’in lafı bile olmazdı.

Alex, ikinci saldırıdan geriye doğru atlayarak kurtuldu. Trell kendisini merkeze alıp onu hazırlıksız yakalamayı umuyordu. O sırada Alex kadının üzerine çullandı. Ancak A’enara kadının etiyile buluşma fırsatı bulamadan, Gölge Yürüyen ani bir karanlığın içinde kayboldu ve Alex’in arkasında belirdi.

Hızla arkasını dönen Alex tam vaktinde eğilmeyi başardı ve Trell’in bıçaklarından biri havada ıslık çalarak, başının üzerinden geçti. Alex eğilmiş vaziyetteyken bacağını öne doğru uzatarak Trell’e çelme taktı ve Gölge Yürüyen öne doğru sendeledi.

Yeniden gölgelerin arasında kayboldu ve bir anda Alex’in solunda belirdi.

Alex öfkeyle kükredi ve öne doğru atılıp A'enara'yı aşağıdan savurarak kendini savunmaya devam etti. Trell tam vaktinde hamle yaparak kızın silahına vurdu. Ama Gölge Yürüyen'in ellerinin titrediğini gören Alex cesaret buldu. Tekrar rakibinin üzerine atladı ama ikinci bir yumruk vurmasına kalmadan, Trell yine ortadan kayboldu.

Gölge Yürüyen hemen ortaya çıkmadı ve Alex bulunduğu noktada rakibinin bir sonraki hamlesini beklerken gerilim iyice arttı.

Trell tekrar belirdiğinde kıza acımasızca saldırdı. Boğazını yırtar gibi kükreyerek gölgeler içinde tekrar belirdi ve silahını öyle bir savurdu ki Alex eğer geri çekilmek için bir saniye bile geç kalsaydı, göğsü paramparça olabilirdi. Farklı bir yerde belirmiş olan Gölge Yürüyen'in saldırısını engellemeye çalışan Alex dengesini kaybetti.

Trell bu avantajı kullanarak kıza defalarca saldırdı. Ama Alex ne kadar hızlı olursa olsun, ne zaman bir hamle yapsa, Trell ortadan kayboluyor ve silahını kızın kafasının üzerine doğru savurarak başka bir yerde belirliyordu.

Trell'in silahı Alex'inkinden çok daha uzun olduğundan, Alex'in tek umudu rakibine yaklaşmaktı ama bunu yapmaya kalkınca, Trell kayboluyor hatta bazen Alex'i de yanında götürüyordu.

Trell üç kez, Alex'i gölgelere saracak kadar çok yaklaştı, yıldızın farklı köşelerinde yeniden belirirlerken Alex yön duygusunu kaybetti. Trell'in bıçağı üç seferde de ona değdi. Bunlar kısa ve yüzeysel kesiklerdi ama Alex'in öz güvenini yıkmaya yetti.

Birbirlerinin etraflarında daire çizerlerken soluk soluğa kalan Alex, tek tükenmişlik belirtisi gösteren kişinin kendisi olmadığını fark etti... Ayrıca tek yaralanan da kendisi değildi zira Trell'in sıyrıklarından akan koyu renk kanı açıkça görebiliyordu. Alex bunu nasıl becerdiğinden emin olamadı. Ancak Gölge Yürüyen'in yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla, o da bunu *insandan* hiç beklemiyordu.

Alex, Trell'in gözlerindeki sert bakıştan dövüşün sonuna gelmek üzere olduklarını anladı. Gölge Yürüyen'in ilk baştaki o umursamaz tavrından şu an eser yoktu. Alex hızı ve becerileriyle kadını şoke etmişti. Ama Trell oyunun sonunu getirmeye hazırdı. Eğer Alex rüzgârı kendi arkasına alma şansını yakalayıp sürpriz bir hamle yapmayı becerirse, o zaman oyun çok kısa süre içinde biterdi.

Trell bakışlarını Alex'e sanki onu tartar gibi odakladı, ayaklarının etrafında dönen gölgelerin hızını artırmaya çalışıyordu. Ancak aynı manevrayı Niyx de sabahki eğitimlerinde Alex'e yapmıştı, o yüzden Alex korkmadı. Hatta Gölge Yürüyen korkunç bir çığlık atıp onu ortadan ikiye yarmak için üzerine atıldığında bile...

Ama Trell bu şansı bulamadı. Çünkü *Alex* tam da o an hareket etti.

Göz açıp kapayıncaya kadar aklına Aven'in o korkunç ânını getirdi ve kendisini karanlıkla sarıp yüzüğündeki gölge özünü harekete geçirerek ihtiyacı olan şeye *hızlıca* odaklandı. Ama hız konusunda endişe etmesine gerek yoktu çünkü Lady Mystique haklıydı... Alex artık bunun nasıl yapılacağını bildiğinden, bir anda gerçekleştirdi. Az evvel Trell'in tam önünde dururken, şimdi gölgelere *beni Trell'in arkasına götürün* emrini veriyordu. Sonuç olarak, karanlığın içinden rakibinin arkasında bir anda beliren kişi bu defa *Alex* oldu.

Tekrar belirlediği an baş dönmesini görmezden geldi, elindeki avantajı heba etmek istemedi. Bu sırada Trell hâlâ kendi sis bulutlarının hızlanmasını bekliyor ve az evvel önünde duran Alex'e silahını sallıyordu ama Alex yer değiştirdiği için ona tepki veremezdi. İki eli de serbest kalsın diye A'enara'yı yok etti.

Sislerin arasındaki Gölge Yürüyen, Alex'in gölgelere sarınıp kaçtığını fark edince şaşıtı kaldı. Alex de bu sırada yan taraftan atılıp Trell'in elindeki silahı almak için saldırdı.

Trell direnç gösteremeyecek kadar şoktaydı ama Alex'in sağ eline sağlam bir yumruk atmayı becerdi. Silahtaki bıçaklardan bir tanesi, Alex'in avucunu yardı.

Acıdan tıslayan Alex sivri uçlu keskin silahı bu kez başka bir pozisyonla kavradı. Hızla dönüp tüm ağırlığıyla Gölge Yürüyen'e vurdu, dengesini kaybeden Trell havaya savruldu ve mermer zemine yüzüstü düşerek kaydı. Bir an bile tereddüt etmeyen Alex rakibinin silahını mor alevlerin içine attı. Alevler anında yükseldi.

Alex bu defa da başını yerden kaldıramasın diye Trell'in sırtına bindi. Onun yine gölgelerin arasında kaybolup kendine gelene kadar görünmez olmasını istemiyordu.

Ancak tabii ki bu Trell'i durdurmadı. Kadın, Alex'i de *yanına alarak* ortadan kayboldu. Fakat Alex bunu zaten bekliyordu.

Gölge Yürüyen, Alex'i sırtından indirmek için ne kadar uğraşsa da Alex inatla yerinde kaldı ve rakibinin kolunu büküp omurgasına diziyle bastırdı. Onu savunmasız bir konuma getirmeyi başardı. Ancak Gölge Yürüyen bu kadar kolay yenilmeyi reddetti. Artık silahı ve üstünlüğü olmayabilirdi ama bu, dövüşü bitirdiği anlamına gelmezdi.

Trell gölge üstüne gölge bulutları ile kendisini ve Alex'i bir kaybedip bir ortaya çıkarıyor, ikisi de yıldızın farklı köşelerinde bir görünüp bir kayboluyordu. Alex'ten kurtulabilmek için ne gerekiyorsa yaptı, altında kıvrılıp çırpındı. Ama Alex onu bırakmadı. Bu bitmez tükenmez gölgelemeler yüzünden başı ne kadar çok dönse de, Trell'e karşı koymaktan ne kadar çok tükense de *bırakamazdı*.

Kasları âdeta çıgılık atıyor, kesilmiş elinden ikisinin üzerine de kan akıyordu -tabii daha sığ diğer yaralarından da- ama Alex yine de dayandı. Rakibinin kolunu geriye doğru o kadar çok bükmüş-tü ki, Trell ters bir hamle yaptığı an kolunu yerinden çıkarabilirdi. Alex ona daha fazla zarar vermek istemiyordu ama Trell'in karşı koymayı bırakmaması hâlinde, gerekeni yapmak zorunda kalırdı.

Ancak rakibinin çarpınışları hafiflemeye ve soluk alıp verişleri sıklaşmaya başladı, kaçmaya çalışarak harcadığı çaba nihayet tükeniyor gibiydi. Gücü yavaşça azalırken birkaç başarısız hamle daha denedi ama sonra nefes nefese bir hâlde Alex'in altında yüzükoyun yere uzandı.

Rakibinin teslim olmuş gibi görünmesine güvenmeyen Alex onu hemen bırakmadı. Yanlış bir karar vermek için bu kadar dövüşmemiştii ne de olsa. Onun yerine Trell'in kolunu dürttü, onu uyarır gibi. Minik bir hareket dahi yapacak olsa, kolunun yerinden çıkacağını hatırlattı. Sonra üzerine eğilip, "Pes ediyor musun?" diye sordu.

Trell'in verdiği cevap, kesik nefes sesleri oldu.

Bunun üzerine Alex rakibinin kolunu birazcık daha bükte. Gölge Yürüyen'in canı iyice yandı.

"Pes ediyor musun?" diye bağırdı kulağına.

Cevap gelene kadar yıllar geçmiş gibi hissetti ama sonra rakibi soluk soluğa, "Pes ediyorum," diye fısıldadı.

Alex yüksek duyu algısıyla bile onu zar zor işitebildiği için, bağırarak söylemesini istedi.

"Daha yüksek," diye emretti. "Herkes duyabilsin."

Trell'den ses çıkmayınca Alex dişlerini sıktı ve mide bulantısını boş verip Gölge Yürüyen'in kolunu bir santim daha kaldırdı. Omuzunun yerinden çıkacağını hissettiğinde durdu.

Trell'in ses tellerinden acı dolu bir çığlık fışkırdı ama Alex'in tam vaktinde durduğunu hissedince sustu.

"Pes ediyorum, tamam!" diye kükredi. Sonra kendi dilinde bir kez daha, "Pes ediyorum!" diye bağırdı.

Bunu söyler söylemez çevrelerini saran mor alevler kayboldu ve sessiz kalabalık Alex'e korku ve hayretle bakakaldı.

Alex derhâl ayağa fırlayıp Trell'den uzaklaştı. Gölge Yürüyen de yavaşça ayağa kalktı ve omuzlarını korumak ister gibi kollarını birleştirdi. Hem kendi siyah kanı hem de Alex'in kanı her yeri ne bulaşmıştı. Alex kendini suçlu hissetti ama sonra avucundaki yara sızlayınca yapması gerekeni yapmış olduğunu anladı. Zira her ne kadar çok fazla engelle karşılaşsa da, kazanmayı başarmıştı. Bu da demek oluyordu ki...

"Alexandra Jennings," diye seslendi Radek, balkondan. Kalabalığın sessizliği içinde adamın sesi daha da çok dikkat çekiyordu. "Tebrikler. Maçı kazandın."

Sonra bir sürü ses çıktı ama kalabalıktan değil, kadimlerin hemen yanındaki balkondan. Alex'in dostları sevinçle tezahürat yapıyordu. Hatta Caspar Lennox bile gülümsüyor, Shirez de rahatlamışa benziyordu. Soraya ise artık Alex için tehlike geçtiğinden dolayı, huzurla kestirmeye başlamıştı.

En azından içlerinden bir tanesi öncelikleri konusunda doğru davranıyordu.

"Hile yaptı!"

Zafer sarhoşluğu içindeki Alex bu sesin kimden çıktığını görmek için şaşkınlık içinde kalabalığı taradı. Kaynağını tespit edemedi ama bir sürü Gölge Yürüyen şimdi aynı sözcükleri tekrar ederek bağıırıyordu.

"Sessizlik!" diye kükredi Radek ve kalabalık anında sustu.

Bu emrine rağmen Alex'i savunmak için ilk konuşan o olmadı, bunu Alex de yapmadı.

Onun yerine Alex'i savunmak için öne çıkan kişi Trell oldu ve kendi türünün dilinde konuşmaya başladı. "Hile yapmadı," dedi sessizce ama zaten sessiz olan katedralde sözleri yankılandı.

Trell yavaşça yaklaşıp Alex'in yumruk yaptığı kanayan eline uzandı. Alex gerildi. Trell herkes yüzüğünü görsün diye kızın elini havaya kaldırdı.

“Bizim gücümüzü bize karşı kullandı,” dedi kalabalığa. “Bir insan gölgelerin arasına kolayca girip onlara karşı koyamaz, hatta onlara asla emredemez. Ama artık hepimiz bu kızın sıradan bir insan olmadığını kabul etmeliyiz.”

Alex, yüzüne düşen saçlarını diğer eliyle geri iterken, alnındaki minik kesikten akan kan yanlışlıkla yüzüne bulaştı.

“Alexandra Jennings bizden biri gibi dövüştü,” diye devam etti Trell, bu kez daha yüksek ve kararlı bir sesle. “Beni şaşırttı mı? Evet. Ancak bunu yapabilecek kapasitesi varsa, hiçbir insanın gölgelerin arasından geçmesi yasak değildir bu yüzden yaptığı hiçbir şey hile olarak görülemez.” Trell gözlerini kadimlere dikip bu kez ortak dilde sözlerini bitirdi: “Eğer onu diskalifiye ederseniz kazandığımı kabul etmem. O hakkıyla kazandı ve bu gurur tamamen ona aittir.”

Trell kızın elini bıraktı ve ikisi birden yan yana durup birbirlerine bakarak, fısıldaşan kadimlerin kararını bekledi.

Kalabalığa seslenmek için öne çıkan kişi Azalia oldu. Alex bu kadının kendisinden hiç hoşlanmadığını bildiğinden, midesinin kasıldığını hissetti.

“Kararımızın arkasındayız,” diye bağırdı Azalia. Bunu duyan Alex’in omuzları gevşedi. “Trell Roven her bir turu başarıyla tamamlayarak elde ettiği ‘*vatali targonun şampiyonu*’ ünvanını koruyacak ve Alexandra Jennings de bu maçın galibi sayılacaktır. İkiniz de çok iyi dövüştünüz. Tebrikler.”

Sonunda bu işi başardığına inanamayan Alex, kalabalık mırıldanmaya başlarken Trell’e döndü. “Teşekkür ederim. Beni savunmak zorunda değildin.”

“Hak edilmemiş bir zaferi kabullenemezdim,” diye sessizce cevap verdi Trell. “Sen çok etkileyici bir savaşçısın, Alexandra Jennings. Umarım gelecekte yine kılıç çarpıştırma şansımız olur.”

Alex güldü. “Eğer bana bu yüzükten bir tane daha bulursan, hatta belki bir taneden fazla, o hâlde tamam derim. Ama bulamazsan, olmaz.”

Trell'in yüzü neşeyle aydınlandı. "Elimden geleni yaparım."

Bunun delilik olduğunu bilse de, bir yanı Trell'in ona gerçekten bu yüzüklerden bulmasını umut ediyordu. Ama herhalde bunu zafer sarhoşluğuyla söylemişti çünkü sakinleştğinde bırakın dövüşmeyi, bir daha başka bir Gölge Yürüyen'i görmek bile istemeyeceğini biliyordu.

Trell gittikten sonra Alex'in yanında beliren Shirez, "Benimle gel, Alexandra," dedi. Kızın kanayan eline gazlı bez gibi bir şeyle tampon yaptı ve "Kadimler seni şimdi görecektir," dedi.

Alex gazlı bezi iyice sıkarak yarasının üzerine bastırdı. "Şimdi mi?"

Shirez, Alex'i kalabalığın içinden götürmek yerine onu gölgeleyip doğrudan balkona getirdi. Sonra da, "Evet. *Şimdi*," diye cevap verdi.

Soğuk tavırlı Gölge Yürüyen'e bakan Alex, dağılmış giysilerini hemen düzelterip doğruldu ve elinde sarılı gazlı bezi sıkıp baskı uygulayarak, aşırı süslü tahtlarından ona dik dik bakan kadimlerin bir adım önüne çıktı.

"Sürprizlerle dolusun, Alexandra Jennings," dedi Azalia. İğneleyici ses tonundan, Alex kadının *sürprizler* hakkında ne hissettiğini anladı.

"Bununla birlikte," dedi Saber, eşsiz soluk gözlerinde hafif bir saygı ifadesiyle, "seni dinlememize hak kazandın. O yüzden konuş da dinleyelim, insan."

Ve Alex nihayet... *nihayet* konuştu.

Yirmi Dokuz

“Sence neden bu kadar geciktiler?” diye sordu Jordan, daha sonra... çok *çok* daha sonra.

Alex dostlarının dövüşü izledikleri balkonda volta atıyor, Soraya da huzursuz gözlerle onu izliyordu.

“Keşke bilseydim,” diye cevap verdi. “Karar vermeden önce her şeyi etraflıca konuşmaları gerektiğini söylediler sadece.” Ellerini saçlarında gezdirirken alnındaki yaraya dokununca acıyla irkildi.

D.C., “*Saatler* oldu,” dedi. “Neyi değerlendiriyor olabilirler ki? Aven durdurulması gereken kötü biri. Bitti.”

Alex başka nasıl cevap vereceğini bilemediğinden başını iki yana sallamakla yetindi. Kadimlere durumu açıklamak için elinden geleni yapmış, hatta eğer Gölge Yürüyenler tamam derse, Gündüz Binicilerinin de kendilerini desteklemek istediklerini bile söylemişti. Şu an yapabileceği tek şey beklemektir. Ve umut etmek...

“*Her ne olursa olsun sen elinden geleni yaptın, kedicik. Artık olay senden çıktı.*” Dövüşten sonra kendisiyle irtibat kurduğunda, Niyx ona bunları söylemişti. Alex onunla sonucu paylaşmış ve akademiye dönene dek tedavi edemeyeceği yaraları için özür dilemişti.

Niyx bu ufak yaralara takılmamış, daha çok Alex için endişelenmişti. Ancak kazanmasına hiç de şaşmamıştı. Alex, bağları sayesinde Niyx'in ne kadar gururlandığını net şekilde hissetmişti.

"Belki de bu kadar vakit ayırmaları iyi bir şeydir," dedi, oturduğu yerden sabırsızlanarak ayağını sallayan Bear. "Biz konuşurken onlar bir strateji planlıyor olabilirler."

Alex, Bear'ın bu iyimserliğine minnettardı. Özellikle de kendi iyimserliğini korumak konusunda mücadele ederken.

"Umarım haklısındır," dedi. Soraya Alex'e yaklaşıp tüylü kafasını karnına yasladı. Alex yürümeyi bırakıp onu şefkatle okşadı. Sadık dostuna bakınca gülümsemeden edemedi, ihtiyaç duyduğunu hissettiği rahatlığı bir şekilde sağlayan kurda minnettardı.

"Aşağıda nasıl da güzel dövüştüğüne hâlâ inanamıyorum," dedi Bear, şaşkın bir ses tonuyla. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Sen ve Trell..." Hayranlıkla başını iki yana sallayarak sustu.

Jordan arkadaşını başıyla onayladı. "Efsaneydi."

D.C., "Bana birkaç hamleni öğretmen lazım," dedi. Jordan ile Bear'ın yüz ifadelerini görünce, "Yani hepimize öğretmen lazım," diye ekledi.

Alex, üç arkadaşını, Niyx'in ona yaşattığı şeyleri yaşarken düşününce gülümsemeden edemedi. "Eğitimin neleri kapsadığını bilsen, eminim bunu istemezdin."

Alex'in haklı olduğunu düşünen D.C. yüzünü buruşturdu. "Sanırım Mayerin kanı taşımıyor olmamız bizi biraz... zorlayabilirdi."

Alex'in dostlarına kıyasla böyle bir avantaja sahip olduğunu herkes biliyordu, o yüzden fazla söze gerek yoktu.

"Biraz kıpırdasalar iyi olur," dedi ComTBA'sını çıkarıp saate bakan Jordan. O öğleden sonra, bunu defalarca yapmıştı. "Açlıktan ölüyorum."

Alex gözlerini devirdi. "Dilediğin zaman seni akademiye geri götürebileceğimi biliyorsun. Söylemen yeter."

"Sizi burada mı bırakayım? Açlıktan ölürüm daha iyi."

Alex yemek yemeyi çok seven arkadaşı için bunun iddialı bir laf olduğunun farkındaydı ama ona teşekkür etme ya da giderse burada sorun yaşamayacağını söyleme fırsatı bulamadan, Caspar Lennox ile Shirez gölgelerin içinden balkonlarında belirdi.

“Kadimler kararlarını verdi,” dedi öğretmen. “Gel, Alexandra.”

Dostlarıyla kurdunu arkasında bırakarak -çünkü Niyx onu kadimlerin zaten Graevale’a daha fazla sayıda insan getirmesinden hoşlanmayacakları konusunda uyarmıştı, hele bir de Alex’in “kusurlu” bir gölge kurt beslediğini görürlerse durum daha da kötüleşebilirdi- Caspar Lennox ve Shirez ile birlikte katedralin alt katına indi. Oradan da kadimlerin balkonuna çıkan özel merdivene yöneldi. Neden bazen normal yürüdüklerini bazen de gölgelerle seyahat ettiklerini kestiremedi ama şu an endişelenmesi gereken bundan çok daha önemli konular vardı.

Kadimlerin karşısına bir kez daha çıkan Alex’in kalbi, ne söyleyeceklerini beklerken küt küt atıyordu.

“Uyarılarını dikkatle değerlendirdik, insan,” dedi Radek, parmaklarıyla çenesine vurarak. “Uyarılarının korkunç olduğuna inanmanı takdir etsek de biz öyle olduğunu düşünmüyoruz.”

Alex’in görüşü bulanıklaştı ve üzerine bir çaresizlik çöktü.

“İnsanlar aşırı dramatik bir türdür,” dedi Azalia, burnunu havaya kaldırarak. “Özellikle de sen.”

Alex alçak ama sert bir sesle, “Benimle dalga mı geçiyorsunuz?” diye tısladı.

Azalia kaşlarını kaldırdı. “Dikkat et, insan. Nerede olduğunu ve kiminle konuştuğunu unutma.”

“Nerede olduğumu *gayet iyi* biliyorum,” dedi Alex öfkeyle. “Ve sizler...” Kadimlere doğru parmak salladı. “...şu kibirli tavrınızı bir kenara bırakıp beni ciddiye almaya başlarsanız iyi edersiniz.”

“Bu ne *cüret!*” diye bağırdı Azalia, gözlerini kısarak.

“Cüret ediyorum çünkü birinin bunu yapması lazım!” diye bağırdı Alex. “Bir fikriniz... *herhangi bir fikriniz...*” Ama boğazı tıkanıp ve cümlesini tamamlayamadı.

Tekrar konuşmaya başladığında, daha önce hiç kimseye paylaşmadığı bir şey paylaştı. Dostlarıyla hatta Niyx'le bile paylaşmadığı bir şey. Zihninin derinliklerine gömdüğü ve Gölge Yürüyenlerin de dâhil olduğuna inandığı bir şey.

Graevale'a ilk geldiği ve şehrin gece ile gündüz şeklinde ikiye bölündüğünü gördüğü andan beri gerçeği biliyordu. İşaretlerin bu kadar bariz olduğunu bilerek görmezden gelmişti. Onun yerine görevine odaklanmış, şehrin iki yakasındaki türleri planına dâhil etmek için mantıklı ve geçerli sebepler sunarak onları ikna etmeye çalışmıştı.

Görevi başarısızlıkla sonuçlanmıştı. O yüzden artık lanet dramatik insanların yaptığı gibi, bildiği her şeyi paylaşabilirdi.

Fısıldayarak, "Benimle ilgili bir kehanet var," dedi. Çenesini kaldırıp kadimlerin gözlerinin içine baktı. "Ve sizinle de ilgili."

Radek kaşlarını havaya dikince normalden daha sorgular bir görüntüye büründü. "Kehanet mi?"

"Bunu benimle bir Tia Auran paylaştı," diye devam etti Alex. Sinirden sesi hafifçe titriyordu. "Antik bir parşömenin üzerine çevirisi yapılmış hâlde yazılmıştı. Bunu Meya'nın prensi olan Roka Dalmarta'ya gösterdiğimde, aynı şeyi çok çok uzun zaman önce bir Tia Auran'ın ağzından duyduğunu ama kendi dilinde konuştuğunu söyledi."

Alex bunu Roka ile paylaşanın Lady Mystique olabileceğini düşündü bir an için. Ama şu an bunun bir önemi yoktu.

Gözlerini kısmaya devam eden Azalia, "Sözünü ettiğin bu kehanet nedir?" diye sordu.

Alex dudaklarını yaladı ve beynine kazılı cümleleri tekrar etti: *"Gece ile Gündüz birleşip tek bir düşmana karşı savaştığında, karanlıkla aydınlık ortada buluşacak ve tüm tutsaklar serbest kalacak."*

Kadimler sessizlik içinde kızın söylediklerini düşünmeye başladılar ve onunla aynı sonuca vardılar.

"Gece ile Gündüz," dedi Saber. "Bunun bizi kastettiğini mi düşünüyorsun?"

Alex yavaşça başını salladı. “Sizi ve Gündüz Binicilerini.”

Caspar Lennox ile Shirez’e bakınca ikisinin de gözlerinin fal taşı gibi açıldığını ve gri tenlerinin bembeyaz olduğunu gördü.

“Ve bu *düşman*...” diye devam etti Saber. “Sanırım onun da Aven olduğuna inanıyorsun?”

“Evet,” diye doğruladı Alex. “*Tutsaklar* da şu an talep altında olanlar.”

“Ya geri kalanı?” diye sordu Radek.

Alex bu kez başını iki yana salladı. “Kehanetler hakkında bildiğim kadarıyla....” Ki bunların hepsi fantezi kitapları ve filmlerinden ibaretti ama kadimlerin bunu bilmesine gerek yoktu. “...genelde tekrarlanan sözler içerirler. O yüzden ‘karanlık ve aydınlık’ kısmının ne anlama geldiğinden eminim. Ancak ‘tam ortada buluşacaklar’ sözünü tahmin etmem gerekirse, belki de...”

Alex cümlesini tamamlamadı. Onun yerine görkemli alevler içinde beliren A’enara’yı çağırdı.

“Bu hançerin pek çok ismi var,” dedi kadimlere. “Bunlardan biri de *Işık Getiren*. Belki bunun bir anlamı vardır belki yoktur. Ancak bir sebeple bu kehanet bana anlatıldı ve vakti geldiğinde ne demek istediğini net şekilde anlayacağım söylendi.” Hepsini dikkatle süzdü. “Ben vaktin gelmek üzere olduğuna inanıyorum. Kehaneti yok sayamazsınız, tıpkı benim de bunu yapamayacağım gibi. Size kararınızı tekrar gözden geçirmeniz ve Aven’a karşı savaşta bize katılmanız için yalvarıyorum.”

Uzun bir süre Alex’e bakmakla yetindiler. Sonra Azalia söz aldı.

“Uyarın hassas Kütüphane tarafından gösterilen gelecek kıyameti ve başka bir dünyaya ait birinin sana anlattığı bir kehanet midir?”

Alex öfkeyle sıktığı dişlerinin arasından, “Aven’ın ölümlülere karşı beslediği nefreti de unutmayın. Şu an talep ettiklerinden oluşturduğu ordusuyla bize saldırmak için kullanacağı nefretini...” diye cevap verdi.

“Buna rağmen bize ordusunun olduğunu kanıtlayamıyosun,” dedi Azalia.

Alex aynı yerde dönüp durduklarını hissetti çünkü bir önceki görüşmelerinde bunu zaten anlatmıştı. Yine de cevap verdi: “Bunun nedeni *ordusundaki* herkesin talep altında olduğu ve sadece Aven’in istediği şekilde cevap verecekleridir.”

“Anlıyorum,” dedi, sivri tırnağıyla çenesine hafifçe dokunan Azalia. “Peki, güya talep edilmiş ordusundan senin suçlamalarına karşı ifade verecek biri çıkarsa? Talep edilmemiş ve biz Graevale’dakilerin güvende olduğumuzu garanti edecek biri? Kehanet ya da gelecek görüsü olsun olmasın, bu durumda ne söyledin?”

Alex gerçeği söyledi: “Böyle biri yok.”

“Yanlış,” diyen birini duydu ve arkasını dönünce Marcus Sparker’la karşılaştı. “Gerçi saygıdeğer kadimlerle paylaştıklarından etkilenmediğimi söyleyemem. Muhteşem bir hayal gücün var.”

Geri geri sendeleyen Alex şaşkınlıktan eliyle ağzını kapattı. Görü, kehanet... Adam her şeyi *duymuştu*. Bunun ne anlama geldiğini bilen Alex, korkuyu iliklerine kadar hissetti... Belki de gerçekleri kendi ağzıyla Aven’a haykırmıştı.

Hayır, hayır, hayır diye çaresizce düşündü. Ancak adam konuşmasını bitirmemiş hatta konuşmaya yeni başlamış olduğundan, tezini savunmaya devam edemedi.

“Obscuria’da gezerken oğlumu gördüm,” dedi Marcus, sanki dostça sohbet ediyorlarmış gibi. “Dikkati başka bir yerde olduğu için o beni görmedi... Tabii sadece prensesle ilgilendiğinden buna hiç şaşırmadım. Görünüşe bakılırsa oğlumun müthiş bir zevki var. Eğer ben fırsat bulamazsam, lütfen mutluluklar dilediğimi onlara sen ilet.”

Marcus'un Jordan'a ne kadar çok benzediğini düşünen Alex âdeta aklını kaçırdı. Marcus ile Natasha Jordan'ı eve çağırdığında, Aven onu talep etmişti. Jordan'ın ailesi ayrıca ağabeyi Luka'nın yaşadığıyla ilgili de yalan söylemişlerdi ama Alex, bunu talep altında olduklarından mı yoksa sadece korkunç insanlar oldukları için mi yaptıklarını bilmiyordu.

"Jordan'dan uzak dur," diye tısladı Alex. Ellerini yumruk yapıp sıktağında yaralı avucunun zonkladığını hissetti. "Hepimizden uzak dur seni pislik..."

"Sözlerine dikkat et, Alexandra," diye sözünü kesti, buz gibi gözlerinde hafif bir neşe beliren Marcus. "Ne de olsa saygın kişilerin arasındayız."

"Senin uyarılarını değerlendirirken Marcus Sparker geldi," dedi Radek.

"Teşadüfen olduğundan eminim," dedi Marcus, son derece yumuşak bir tavırla. Alex dilinin ucuna gelen sözleri güçlkle yuttu.

"Bize Aven'in gazabının sadece senin türün için olduğunu, bizimle herhangi bir ilgisinin bulunmadığını anlattı," dedi Azalia. "Meya, Graevale'in düşmanı değil."

Alex kendi sözleri yerine, Marcus'a inanmalarına çok şaşırdı. "Yalan söylüyor!"

"Marcus talep altında mı?" diye sordu Saber. Bu Gölge Yürüyen, kadimler içinde Alex'in uyarılarını dikkate almak isteyen tek kişiye benziyordu.

"Bi-bilmiyorum," diye itiraf etti Alex. Adamı sonrasında serbest bırakmak üzere, kendisi talep altına almadan da bunu nasıl ispatlayacağını bilmiyordu. "Ama öyle olduğunu tahmin ediyorum. talep altında olmasa bile, Aven'in avucunun içinde olduğu için o ne derse onu söyler ve onu yapar. Aven'a kendi *oğlunu* talep etmesi için bile izin verdi o. Size anlattığı hiçbir şeye kesinlikle güvenemezsiniz."

"Bir insana göre fazla şüphecin ama biz yeterince dinledik. Sen bize saçma sapan görüler ve temeli olmayan kehanetler sunarken, Meya bize güvence veriyor," dedi Radek.

"Ama..."

“Seninle bir anlaşma yapmıştık, Alexandra,” diye sözünü kesti Azalia. “Sen kendi payına düşeni yapıp bizi uyardın ama sana daha fazlasını vadetmemiştik. Senin için yapabileceğimiz başka bir şey yok.”

“Beni...”

Azalia, “Senin için daha fazla bir şey *yapmayacağız*,” diyerek durumu netleştirdi. “Sen ve arkadaşlarının Graevale’den gitme vaktiniz geldi. Şunu da bil ki eğer geri dönmeye karar verecek olursan, Gölge Yürüyenler seni hiç hoş karşılamayacaktır.”

Alex son bir kez daha denedi: “Lütfen, dinlemelisiniz...”

Kızın yanına yaklaşan Caspar Lennox, “Gel, Alexandra,” diye sessizce araya girdi. “Akademiye dönme vakti geldi.”

Öğretmeninin riski bilmesine rağmen onu götürmeye çalışmasının farkında olan Alex’in keyfi fena hâlde kaçtı. Kadimler fikirlerini değiştirmeyecekti. Gölge Yürüyenler onlarla ittifak kurmayı reddettikleri sürece, Gündüz Binicileri de destek vermeyecekti. Fliplerle Jarnocklar da zaten onları geri çevirmişti. Alex’in uğruna çabaladığı her şey sonuçsuz kalmıştı.

Hissettiği hayal kırıklığını belli etmemek için yanağını ısır-
dı ve arkasını dönüp Caspar Lennox’un peşinden aşağıya indi. Tam uzaklaşmak üzereyken son bir kez dönüp arkasına baktı. Marcus’un sahte şefkatini görmezden gelerek -adam onu bile kandıracak kadar samimi görünüyordu- kadimlerle göz teması kurdu ve “Yanımızda durmak istemiyor olabilirsiniz ama vakti gelip de yardımımızı istediğinizde, biz sizin yanınızda olacağız,” diye fısıldadı.

Azalia’nın kalkan kaşlarını, Radek’in sıkılmış, Saber’in hâlâ sabırlı yüz ifadesini gördükten sonra, arkadaşlarını da alarak öğretmeninin peşinden akademiye döndü. Paramparça olmuş umutlarının hepsini Graevale’da bırakıp gitti.

O gece Athore ve Kaiden ile yaptığı eğitim esnasında dikkati dağınık, zihni ağır bir öfke, çaresizlik ve umutsuzlukla doluydu.

Arkadaşları, kadimlerin kararına çok kızmış ve Jordan, babasının da konuya dâhil olduğunu öğrenince dehşete kapılmıştı. Gözlerindeki gölgeler intikam hırsıyla geri dönmüştü. D.C. ve Bear onu rahatlatmaya çalışırken, Alex de Kyia ile Zain'e bilgi vereceği bahanesiyle Kütüphane'deki gizli eğitim seansına katılmak için sıvışmıştı ama bunu Athora ile dersinden sonra yapacaktı.

Jordan bile yaşanan olaylar yüzünden çılgına dönerken, Niyx öfkeden felç geçirecek gibi oldu. Zira o, Alex'in içinde bulunduğu riski arkadaşlarından çok daha iyi biliyordu. Ancak öfkesine rağmen, kıza Gölge Yürüyenler ve diğerlerinin yardımı olmasa da başka bir yol bulabileceklerinin güvencesini verdi. Her şeyin yoluna gireceğine söz verdi.

Ama Alex durumun hiç de onun söylediği gibi olmadığını biliyordu.

Hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Çünkü Alex başarısız olmuştu.

Kütüphane'deki eğitimi bile moralini düzeltmedi. Hatta Athora'nın verdiği görev bile onu neşelendirmeye yetmedi. (Alex'in "seçilmiş kişi" statüsünü kullanarak, Kütüphane'deki sürekli değişen tablolara girip çıkacağı, normalde çok eğlenceli sayılabilecek bir görevdi üstelik.) Kaiden ile birlikte eski savaş alanlarından, terk edilmiş kalelere, tropik adalardan, Altın Kayalık'ın tabloda mükemmel şekilde resmedilmiş, Meya şehrine bakan muhteşem manzarasına kadar pek çok yere gittiler.

Tablolar arasındaki bu eğlenceli seyahatlerine rağmen, Alex o gün olanları unutamıyordu. Dersten hemen sonra Draekora'daki dostlarına görevinde başarısız olduğu haberini vermek üzere yola koyuldu.

Gecenin karanlığında yerleşkede yürürken kendini berbat hissediyordu. Ama Kyia, Zain, Gaiel, Cykor ve Roathus -Alex'in orada olduğunu duyunca anlatacaklarını dinlemek istemişti- ile konuştuktan sonra kendini daha da berbat hissetti.

Meyarinlerin tepkileri hem beklendik hem beklenmedik tepkilerdi. Zain ve Kyia da kendilerini en az Alex kadar yenilmiş hissettiler ama ona her şeyin henüz bitmediğinin güvencesini verdiler. Roathus, keyfi kaçsa da korkunç düşüncelerini kendine sakladı. Cykor kayıtsız görünüyordu ama Niyx'in babası hakkında pek de mükemmel olmayan görüşü ve Maggie'nin anne ve babasından ilgi görmediği ele alındığında, Alex adamın diğerleriyle ilgili hiç endişe etmemesine şaşırmadı.

Tüm bu tepkileri zaten tahmin ediyordu ama Alex'in kafasını karıştıran şey Gaiel'in tepkisi oldu. Adam ne bağırdı ne suçladı ne de kızdı. Aksine son derece şefkatli ve destekleyiciydi. Kyia ile Zain gibi, o da durumun o kadar da kötü olmadığını, sadece yeni bir olasılık planı yapmaları gerektiğini söyledi.

"Olasılık planı." Bu sözcükleri kullanmıştı. Sanki sakin ve mantıklı bir şekilde Aven sorununa çözüm bulmalarını önerir gibi, oysa Alex adamla yaşadığı tecrübeye dayanarak, onun kesinlikle sakin ve mantıklı biri olmadığını çok iyi biliyordu.

Adamın toplantıdan önce *laendradan* daha güçlü bir şey içip içmediğini merak etti. Eğer adam onu dikkatli ve odaklanmış gözlerle izlemiyor olsaydı, sarhoş olduğu düşünülebilirdi. Mutlu ve yardımsever bir sarhoş.

Yatağına sığınma ve ağır geçen günün ardından hemen uyu- ma hevesiyle bir an evvel oradan kaçmak isteyen Alex söylemesi gereken her şeyi söyledi. Zain ona kapıya kadar eşlik etmek istedi ama Alex bunu kabul etmedi, daha fazla destek sözü duymak istemedi ve gitti. Belki sabah çok daha iyimser bir ruh hâlinde olabilirdi ama şu an bu onun için imkânsızdı.

Ertesi gün ne yapacaklarını değerlendirmek üzere geri geleceğine söz verdi ve Roka'nın çadırından ayrıldı. Buraya ilk gelişinden sonra artık onu rahatsız etmeyen özgür Meyarinlerin yerleşkesinden hızlı adımlarla uzaklaştı. Yine de gözünü açık tutmayı ihmal etmedi.

Tam kapıya yaklaşmak üzereyken, Gaiel *valisyolu* ile geldi ve birkaç adım önünde durdu. Gerilen Alex, A'enara'yı çağırmaya hazırlandı ama adam teslim olur gibi ellerini kaldırdı.

Gözlerini kızıdan ayırmadan, "Sadece konuşmak istiyorum," dedi.

Adamın bu sıra dışı tavrına karşılık, Alex ona şüpheyile yaklaşmadan edemedi.

Kızın ifadesini gören Gaiel yavaşça, "Sana bir özür borçluyum," dedi.

Bu cümle Alex'i çok şaşırttı. Yaşadığı şokun, yüzüne yansıdığından emindi.

"Seninle..." Adam boğazını temizleyip kızın gitmekte olduğu yönü gösterdi. "Seninle yürüyebilir miyim? Ve açıklayabilir miyim?"

Gaiel ile vakit geçirmek, Alex'in en son istediği şeydi ama adamın bu garip tavrı onu meraklandırmıştı. Çekinerek başını salladı. Buzlu yolda yürürlerken adamın her hareketine dikkat edip, yapacağı en küçük saldırıda veya kendisini sonsuzluk yoluna itme çabasında, A'enara'yı çağırmak için tetikte bekledi. Bu süre boyunca adam konuştu, Alex de dinledi.

Adam konuştukça konuştu, kötü davranışlarının sebeplerini sıraladı ve nihayet sözlerini, "...görüyorsun işte, tüm öfkemi senden çıkardım. Kızım şehirde yalnız ve o benim bu dünyada sahip olduğum tek kişi. Annesi, sarnaph kanı bulaşmış bir bıçak çiziyiyle öleli çok uzun zaman oldu. Korkunç ve acı dolu bir ölümdü. Aslında bıçak ona zarar vermek için kullanılmamıştı... Karım bıçağı eline almıştı ve yanlışlıkla elinden kaydırınca, parmağının ucunu yaraladı. Tedavisi olmayan trajik bir kazaydı," diye bitirdi.

Gaiel sarnaph kanından bahsedince, Alex'in aklına Fitzy'nin spreyi geldi. Adamın iki haftalık bu projesinin sonuna yaklaşıyorlardı. O yüzden Alex, işe yarar bir prototip elde etti mi diye yakından bakıp kontrol etmeyi zihnine not etti.

"Karın için üzgünüm ve kızın için de," dedi.

“Vaera güçlüdür, bunu atlatır. Atlatmak zorunda.”

Alex adamın sesindeki kararlılığı fark edemedi çünkü o sırada ağzından çıkan isme odaklanmıştı. “Vaera mı?”

Alex’in ses tonundan bir şeyler bildiğini anlayan Gaiel, “Kızımı tanıyor musun?” diye sordu.

“Çok sayılmaz,” dedi, çelik gözlü Meyarin ile yollarının keşiştiği birkaç ânı hatırlayan Alex. Geçmişte insanların elçisi ve çevirmeni, şu anda da sarayın nöbetçilerinden biri olarak görev yapıyordu. “Ama gerçekten de güçlü birine benziyor. Herkesi Aven’den nasıl kurtaracağımızı çözer çözmez, ona kavuşacaksın.”

Alex bu iyimser fikri nereden çıkardığından emin değildi ama bir şekilde samimi konuşmayı başarmıştı.

Çok minnettar görünen Gaiel, Draekora’ya ilk gelişinden beri sergilediği kötü tavırlar yüzünden ondan bir kez daha özür diledi. Ancak adam af dilemesine ve güzelce eşlik etmesine rağmen, yolun sonuna geldiklerinde Alex ondan ayrılacağı için yine de rahatladı.

Şu an son derece cana yakın görünen Meyarin’den bir an evvel ayrılmak isteğiyle sessizce kapıyı çağırdı. Adamın, düşmanca tavırları, kızından ayrı kalmasından dolayı belki bir noktaya kadar hoş görülebilirdi ama yine de Alex’in en sevdiği insan sayılmazdı ve asla da olmayacaktı.

“Sanırım yarın görüşeceğiz,” dedi Alex.

Gaiel başını salladı ve Alex bir an evvel akademiye dönüp Soraya ile yatağında kucak kucağa yatmak için sabırsızlanarak eşikten adım attı.

Alex tam diğer ayağını da atacakken, Gaiel, “Ah, son bir şey daha var, Alexandra,” dedi.

Kız omzunun üzerinden adama doğru baktı. “Efen...”

Adam kızın yüzüne bir avuç siyah toz fırlattı ve Alex daha ne olduğunu bile anlamadan buzla kaplı yere yığıldı.

Otuz

Alex bir hücrede uyandı.

Hücre karanlıktı ama bunun sebebi sınırlı aydınlatma veya hâlâ gece olması değildi. Gerçi Alex'in zaman hakkında fikir yürütmesi imkânsızdı. Hücrenin karanlık olmasının sebebi, *abrassadan* elde edilen saf karanlıkla yapılan *traesos* ile inşa edilmiş olmasıydı.

Etrafını saran siyah kristalleri gören Alex gergin bir şekilde terledi çünkü nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Burası Meyarin hapishanesi olan *Taevarg*'dı. Niyx'in eski hücreesindeki şeylerin görünüşünden anladığı kadarıyla, onu yaklaşık üç hafta evvel serbest bıraktığında eriyen kapı hâlâ aynı durumdaydı.

Alex, moxyreel zinciriyle odanın ortasına bağlanmıştı. Kolları başının üzerine uzatılmış, bacakları iki yana açılmış vaziyette sanki atlarken donakalmış bir yıldız gibi, ince tellerle bağlı olduğunu fark etti. Parmakları bile, A'enara'yı çağırmasın diye sıkıca bağlanmıştı.

Neden *Taevarg*'da olduğunu ve eğer kaçmazsa neyle karşılaşacağını düşünmemeye çalışarak bağlarını çözmeye ve buradan çıkmaya çalıştı.

İhtiyacı olan tek şey silahını çağırabilmek için tek elini çözmekti. Ama moxyreelden yapılmış bağları kesmesi imkânsızdı. Yardıma ihtiyacı vardı, hem de *hemen...*

"Niyx!" diye haykırdı. *"Niyx, başım dertte!"*

"Kedicik, üzgünüm ama sorun her neyse beklemek zorunda," diye hemen cevap verdi Niyx. *"Aven'in yanındayım... Yapması gereken önemli bir şey olduğunu ve birkaçımızı yanına alması gerektiğini anlatıyor. Çok ama çok mutlu."*

"Niyx..."

"Şu an Taevarg'dayız. Birkaç dakika önce geldik," diye sözünü kesti Niyx. *"Burada görmek istediği bir mahkûm varmış. Üzgünüm kedicik ama odaklanmak zorundayım yoksa açığa çıkarım."*

Alex yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti. *"Hayır, hayır, hayır Niyx! O mahkûm..."*

Alex "benim" diyemeden, Aven erimiş kapıdan içeriye girdi. Yanında Calista Maine, dövmei Gerald Togen, Marcus Sparker ve Alex'in henüz tanışmadığı başka bir insanla üç silahlı muhafız vardı. Üzerlerindeki silahları gören Alex onların talep altındaki *zeltoralar* olduğunu tahmin etti. Grupla birlikte içeriye giren Niyx, kızı görür görmez donakaldı.

Dehşete kapıldığı belli oluyordu ama hiç kimse görmeden normale dönmeyi başardı ve Alex'in zihnine bağırarak küfrederken hiçbir şey olmamış gibi ilerledi. Ama Alex onu zar zor duydu çünkü dikkati, yüzünde kocaman ve pis bir gülümseme ile karşısında duran Meya'nın yeni kralına odaklanmıştı.

"Alexandra," dedi Aven, "seni gördüğüme her zamanki gibi çok sevindim."

Alex onun bu bal damlayan sesinden tiksindiği için gözlerini kapattı. Zira ona bakmazsa böylesi vahşi bir canavara dönüşmeden önceki genç hâlini hayal edebilirdi. Bir zamanlar arkadaşı olan Aven'ı.

Ancak gözlerini yeniden açınca o anının yerini, tadını neredeyse dilinin ucunda hissettiği bir korku aldı. Şu an tamamen Aven'in merhametine kalmıştı. Niyx kendini açığa çıkarsa bile, onu kurtarmak için bire karşı sekiz kişiyle dövüşmek zorunda kalacaktı. Karşısında *zeltora* savaşçıları, yetenekli insanlar ve Aven varken bu neredeyse imkânsızdı.

“Gaiel'i suçlamamalısın,” dedi Aven. “O sadece yapması gerektiğini sandığı şeyi yaptı ve seni bana getirdiği için ödüllendirildi.” Başını havaya kaldırdı. “Elbette sandığı gibi bir ödül almadı. Ama özellikle de kızıyla tekrar kavuştuğu için burada bizimle kalacak.”

Alex ellerini yumruk yapmaya çalıştı ama bağları azıcık bile gevşemedi ve moxyreel bileklerine acıyla battı. Titreyen sesiyle korktuğunu değil de öfkesini belli etmeyi umarak, “Onu talep ettin, değil mi?” diye sordu.

“Seni bana getirdikten sonra ama,” dedi, deri yakalı yeleşindeki görünmez bir ipliği alan Aven. “Bu kararı tamamen kendisi verdi.”

Alex adamın Draekora'daki davranışlarından şüphelenmekte haklıydı. Gaiel'in Vaera hakkındaki hikâyesini duyduğu için, kendisine saldırma ihtimalini göz ardı etmişti. Aslında içgüdülerini dinlemesi ve gardını düşürmemesi gerekirdi. Ama insanı tek üfleyişte bayıltan bir tozu da daha önce hiç duymamıştı. Eğer *Taevarg*'dan çıkabilirse -ki bu pek mümkün görünmüyordu- o şeyin ne olduğunu bulacaktı.

“Gördüğün gibi,” diye devam etti Aven, “seninle tekrar bir araya gelişimize tanıklık etmeleri için yanımda birkaç arkadaşımı daha getirdim. Calista, Gerald ve Marcus. Onları zaten tanıyor-sun. Şahsi korumalarımın tanışmana gerek yok ama onun dışında tanışmanı istediğim iki kişi daha var.”

Bu sırada zihninden emir vermiş olacak ki tanımadığı erkek bir adım öne çıktı. Koyu tenli, bir fasulye sıığı gibi ince olan bu adam, Alex'ten sadece birkaç yaş büyük görünüyordu. Yaşına bakılacak olursa Alex onun bir süredir talep altında olduğunu tahmin etti.

“Bu, Grimm Helkin,” dedi Aven. Bu ismi tanıyan Alex irkildi. “Ona ağabeyimin mevcut durumu nedeniyle şükran borçluyuz.”

Alex, eğer Lady Mystique komadaki prensi Draekora'ya kaçırmıyorsa, bu adamın onu hiç tereddüt etmeden öldüreceğini biliyordu. Aven da bunu bildiği için yüzünü ekşitti.

“Grimm davama destek için aramıza daha yeni katıldı,” diye devam etti Aven, “ancak bana bin yıldır sadık olan biri daha var. *Gerçek* kardeşim.”

Aven kendisiyle zihinsel bir bağı olmadığı için, bir adım öne çıksın diye Niyx'e eliyle işaret etti.

“Alexandra, seni Niyx Raedon ile tanıştırayım,” dedi Aven. Niyx ise gözlerini kızın gözlerine dikmişti. “*Garseth* yüzünden binlerce yıl acı çekti ama ödölsüz kalmadı çünkü babamı öldürme onuruna erişti. Şu anki lakabı, *Niyx Kral Katliamcısı*. Kıymetli bir Meyarin'e layık bir lakap.”

Aven gururla arkadaşının omzunu sıvazladı ama bu sırada Alex'e baktığı için, Niyx'in tiksinierek yüzünü buruşturduğunu görmedi.

Alex dehşetini bastırarak Aven'a, “Dostlarınla tanışmak benim için de çok hoş ama beni bıraksan da bu konuşmayı başka bir yerde yapsak nasıl olur?” dedi. *Tercihen zincirli olmadığım ve en azından dövüşerek şehirden kaçma fırsatımın olacağı bir yerde,* diye de içinden geçirdi.

“Korkarım bunu yapamam,” dedi Aven, sahte bir şekilde özür diler gibi. “Ben tatmin olmadan senin güvende olma riskini göze alamam. Etrafımızı saran *traesos* sayesinde, o ahmak arkadaşın seyahat becerilerini kullanarak seni buradan kaçırılmaz. Aksi takdirde bu fırsatı kaçırmayacak kadar zekidir.”

Alex bunu duyunca Marcus'a dik dik baktı. Adam belli ki Graevale'da Soraya hakkında bilgi edinmiş ve öğrendiklerini Aven ile paylaşmıştı.

Tekrar Aven'a döndü ve "Tatmin olmak derken neyi kastettin?" diye sordu. "Sana hiçbir şey anlatmayacağımı bilecek kadar beni tanıyor olmalısın." Gerçi Aven'ın bilmediği bir şey kalmamıştı çünkü Marcus ona zaten kadimlerle geçirdiği süre içinde duyduğu her şeyi anlatmış olmalıydı. Alex'in elinde tek kalan şey Aven'ın duyma ihtimalinin olmadığı sırlardı: Geçmişe yaptığı yolculuk, Niyx'i tanıyor olması, Jordan'ı nasıl serbest bıraktığı, Kaiden'in tehlikeli yeteneği ve Athora'dan aldığı eğitim gibi sırlar. Ayrıca Alex'in damarlarındaki kan Aven'a aitti ama o, bunu da bilmiyordu. Gerçi şimdiye dek bu konuda bazı fikirler edinmiş olabilirdi.

"Artık söyleyeceklerini umursama aşamasını çoktan geçtik, Alexandra," dedi Aven. "Şu an istediğim her şeyi elde edebildiğim bir konumdayım, o yüzden artık sana ihtiyacım kalmayacak zira sorularıma vereceğin cevaplar benim için hiçbir anlam ifade etmiyor."

Bunu duymak Alex'i hem şaşırttı hem de endişelendirdi. Eğer Aven buraya onu sorguya çekmeye gelmediyse, o hâlde ne istiyordu?

Kızın yüzündeki sorgulayan bakışları gören Aven'ın dudaklarında karanlık bir tebessüm belirdi. "Seninle tanıştığımdan beri, benim için hep diken gibi oldun," dedi sinsi bir sesle. "Her ne kadar senin bu dünyadan silinmeni istesem de, ölüm senin için fazla iyi olur. Önce acı çekmelisin."

Altın sarısı gözleri heyecanla parlayınca, Alex'in tüyleri diken diken oldu.

“Evet,” dedi sanki olacakları zihninde canlandırıyormuş gibi hevesle fısıldayarak. “Önce fiziksel acı çekeceksin, ta ki acıdan başka bir şey hissetmeyene dek. Sonra sevdiklerinin öldüğünü görüp asla dindiremeyeceğin bir acıyla karşılaşacaksın. Ve eğer bundan daha uzun yaşamayı başarırsan o pis insanlığının son temsilcisi olana dek acı çekeceksin -hatta belki bu dünyada son kalan ölümlü olursun- ve ben de sana ancak o zaman merhamet edip acına bizzat son vereceğim.”

Aven’in çizdiği tablo karşısında nefesi kesilen Alex, “Eğer senin merhamet anlayışın buysa, o hâlde eğitiminde ciddi anlamda bir terslik olmuş,” demeden duramadı.

Bir an için duyduğu dehşet dolu homurtunun yüksek sesle çıkarıldığını sandı ama sonra bunun zihinsel bağları aracılığıyla Niyx’ten geldiğini fark etti.

“Işık aşkına, aklından ne geçiyor senin? Yıldızlar aşkına, Aeylia, onu kıskırtma!” dedi adam.

“Onu duydun,” diye karşılık verdi Alex. *“Ne dersem diyeyim zaten bana acı çektirecek. Ben de hâlâ şansım varken ona içimden geleni söylemek istedim.”*

“Böyle konuşma. Seni buradan çıkartacağız.”

“Niyx, ikimiz de durumun hiç açıcı olmadığını farkındayız.”

“Belki de merhamet yanlış kelimeydi ama o gün gelene kadar bunu bilemeyiz,” dedi Aven. Sinirlendiği sadece gözlerindeki minik bir ışıltıdan belli oluyordu. “Bu sırada itiraf etmeliyim ki başlamak için sabırsızlanıyorum. Son birkaç hafta, bir sonraki hamlemi yapmam için mükemmel zamanı kollamakla geçti ama artık ölümlü türleri ittifaka ikna edemediğin için -bu kadar şaşırma, Alexandra, tabii ki haberim var- nihayet harekete geçebiliyim.” Sözlerini bitirirken yüzünde heyecan dolu bir ifade belirdi. “Bu dünya için yeni bir şafak sökmek üzere, yarından itibaren Medora sonunda Meya’nın gazabını tatmaya başlayacak.”

Kızın tam önüne geldi ve yüzüne bakıp, “Yarından itibaren ölümlüler şu âna dek hiç tatmadıkları bir acıyı tatmaya başlayacak. Ama sen canım...” dedi ve parmağını kızın yanağında gezdirerek nefret dolu gözleriyle, gözlerine baktı. “...senin acın şimdi başlıyor.”

Aynı hızla geri çekilip Niyx’e döndü.

“Onu kanını akıt. Acı çekmesini istiyorum ama ölmesin.”

Bu, talep altındaki bir takipçinin derhâl yerine getirmesi gereken bir emirdi.

Ama Niyx tereddüt etti.

Fakat bu tepkisi çok kısa sürdü; onun talep altında olmadığını bilen Alex’in görmesine yetecek, Aven dâhil başka hiç kimse-
nin fark edemeyeceği kadar kısa.

“*Kıpırdasana sersem!*” diye haykırdı Alex. Bu ani tepki üzerine Niyx irkildi. “*Söylediğini yapmak zorundasın yoksa ikimiz de ölürüz!*”

Niyx’in alev alev yanan ametist rengi gözleri, Alex’in gözlerine kilitlendi. Ona doğru yavaşça yaklaştı. “*Olmaz. Sana zarar vermem.*”

“*Buna mecbursun,*” dedi Alex. “*Buradan sadece senin sayende çıkabilirim ama bunu yapabilmen için sağ kalman lazım ve eğer Aven gerçeği öğrenirse, sağ kalamazsın. O ve muhafızları seni indirir, o zaman ikimiz de hapı yutarız!*”

“*Aeylia...*”

“*Düşün Niyx!*” diye sert şekilde sözünü kesti Alex ve ciddi gözlerle adamın gözlerinin içine baktı. “*Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyorsun. İkimizin iyiliği için. Herkesin iyiliği için.*”

Güçlkle yutkunan Niyx uzun bir myrox hançer çıkardı. Hançeri doğrulturken eli çok hafif titredi. Bıçağı gören Alex’in kalbi deli gibi atmaya başladı, yaşanacakları göremeden bayılmayı diledi.

“Kanının akmasını istiyor,” dedi Niyx, duygusuz bir sesle. Yapmak zorunda olduğunu ikisinin de bildiği şeyi yapmaya hazırlandı. “Ama kollarını ya da boynunu kanatamam ya da benim de kanadığımı görebileceği başka bir yerini.”

Alex, Niyx’in giydiği deri yelekle pantolona baktı ve ince bir kumaşla kapatılmış olan kollarının aksine, bu kıyafetin daha önceki yaralarını gizlediğini anladı.

“Bu da canının yanacağı anlamına geliyor,” diye uyardı Niyx. “Hem de çok.”

Midesi kasılan ve nabızı kulaklarında yankılanmaya başlayan Alex, *“Yap şunu...”* diye fısıldadı.

“Çok çok üzgünüm kedicik,” diye fısıldadı Niyx ve pişmanlık dolu gözlerle kızın gözlerine baktı.

...sonra da hançerini Alex’in yan tarafına sapladı.

Alex’in ağzından acı dolu bir çığlık fişkırdı, görüşü bulanıklaştı ama Niyx’in az evvel yaptığı şey yüzünden kendisinin de acı çekmekte olduğunu görebildi.

Sanki gövdesinde şimşekler çakıyordu, ses telleri yırtılırcasına bağırdı. Çırpınarak bağlarından kurtulmaya çalışırken kasılan kolları sanki yerinden sökülüyor gibiydi. Sonunda direnmekten yorgun düşüp soluk soluğa ve kan içinde bir hâlde başını zincirlerine yasladı.

Aven, *“Ne güzel bir ses,”* dedi ve kızın yanına gidip çenesini hafifçe yukarıya kaldırdı. *“Bir daha duymayı çok isterim. Niyx?”*

Aven Niyx’e kızı bir iğne yastığı gibi art arda bıçaklamasını emrettikçe, ilk yaranın acısı, ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci yarayla daha da bulanıklaştı.

Alex'in boğazı patlayana kadar attığı çığlıklar hücrede yankılanıyordu. Sesi artık çatlamaya, inler gibi çıkmaya başlamıştı. Acıdan dişlerini sıktıkça çenesi çıkacakmış gibi hissediyordu. Kan kaybı ve bitkinlikten zayıf düşmüş, moxyreel zincirlerle bağlı olan el ve ayak bilekleri çırpınırken sürtünmekten yaralanmıştı. Alex, işkencenin ortasında bunu fark ettiğinde, Aven'in benzer yara izlerini Niyx'te de görmemesi için çırpınmayı kesmesi gerektiğini fark etti.

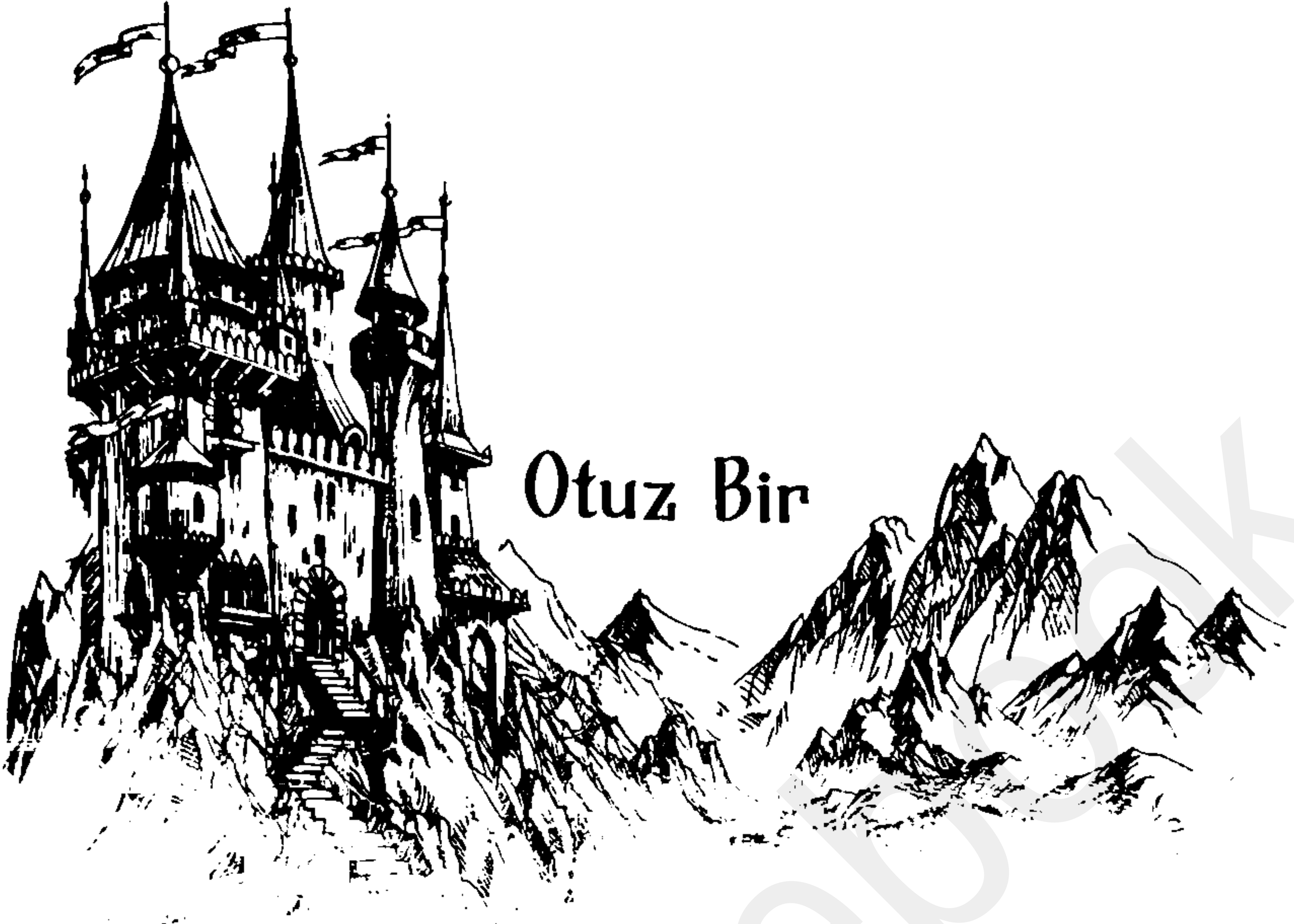
Tam Alex artık daha fazla dayanamayacağından emin olmuşken, Aven, "Yeter," dedi.

Alex'in çektiği acıdan başı yana düşmüştü. Sadece Niyx'in uzaklaşan ayaklarını görebildi. Adamın hafifçe topalladığını fark etti, onunla aynı anda acı çektiğine dair tek belirti buydu.

"Niyx işkence sanatının ustasıdır," dedi Aven. Sesi, Alex'in cınlayan kulaklarına ve allak bullak olmuş zihnine mırıltı gibi geliyordu. "Önemli organlarına zarar vermediği için yaraların seni öldürmese de umarım dayanılmaz bir acı çekmeni sağlıyor." Kızın yaşadığı dayanılmaz acıdan keyif almışa benziyordu. "Kan kaybından ölmemen için birkaç saat içinde yanına birini yollarım, böylece yarın taze bir başlangıç yapıp kaldığımız yerden devam ederiz. Sabah kazanacağım zaferi de bu şekilde kutlamış oluruz."

Alex başka şeyler söyleyip söylemediğinden emin olamadı zira yavaş yavaş uyuşmaya başlayan acısından başka bir şey hissedemiyordu. Uyuşukluk iyiydi. Uyuşukluk daha fazla acının olmadığı anlamına geliyordu. Uyuşukluk Aven'in sabahki planlarından korkmamak demekti, sonrasında zaferini ona işkence ederek kutlamasından korkmamak... Ve bir sonraki gün... Ve ertesi gün...

Karanlık hücredeki zincirlerinin üzerine yığılan Alex, belki de Aven'in haklı olabileceğini düşünerek kendinden geçti. Eğer çekeceği acıların başlangıcı buysa, o hâlde onu öldürmesi merhamet etmesi demek olabilirdi.

Otuz Bir

“Uyan! Uyanman gerek!”

Biri Alex’in ağzını açıyordu. Alex, boğazından inen tatlı sıvıyı içerken neredeyse boğulacaktı.

“Yut, Aeylia. Lütfen hepsini yutmaya çalış.”

Alex öksürüp tükürmeye başladı ama zaten emredileni yapmak dışında çok az bir seçeneği vardı. Bilinci yavaş yavaş yerine gelirken, Niyx de bir eliyle yaralarına *laendra* sürmeye, diğer eliyle dudaklarını aralayıp sıvıyı yavaşça ağzından içeri dökmeye çalışıyordu.

Bedeninde çok fazla hasar vardı ama Aven’in da dediği gibi, Niyx önemli bir yere vurmamıştı ve *laendra* ölümcül yaralardan çok daha hızlı bir etkiyle harekete geçmeye başladı ki Alex için bu zaten tecrübeyle sabitti.

“İşte oldu, kedicik,” dedi Niyx. Çiçeği doğrudan bıçak yaralarının üzerine sıktı ve içinden çıkan sıvının emilmesi için bekledi. “Birazdan kendini çok daha iyi hissedeceksin.”

“Burada ne yapıyorsun?” diye hırlar gibi hızlı hızlı konuştu ses telleri çatlayan Alex. Onu gördüğü için hem sevinmiş hem de korkmuştu ama etrafına baktığında Niyx’in yalnız olduğunu gördü ve sevinci galip geldi.

“Seni buradan çıkarıyorum,” dedi Niyx, kararlı bir şekilde ve myrox bıçağı ile kızın bağlarını kesmeye başladı. Sonra Alex’i yere düşmeden tuttu ve ne kadar sarsılmış da olsa, ayaklarının üzerinde durmayı becerene kadar bırakmadı.

“Aven... Öğrenecek...”

Niyx başını iki yana salladı ve destek vermek için tek koluyla kıza sarılıp onu hızla hücre kapısına doğru götürdü. “Umu- rumda değil. Bu işkenceyi bir kez daha yaşamana izin veremem. Ne benim elimden ne de bir başkasının elinden. Hiçbir şey seni tavandan sarkmış bedenine işkence edilirken görmeye değmez. Hiçbir şey.” Son sözcükte sesi titredi.

“Niyx,” diye fısıldadı, arkadaşının onu böyle görmek zorunda kalmasından nefret eden Alex. Bunu yapmaya zorlanmasından nefret ediyordu. “Ben çok çok üzgünüm...”

Erimiş kapıdan geçerlerken, “Sakın özür dilemeye *kalkma*,” dedi Niyx, sert bir sesle. Alex adamın kederle dolu yüzüne bakınca, aldığı bıçak darbelerinin yanında hiç kalan bir acı hissetti.

“Bunu duymak istemediğini biliyorum ama bana zarar vererek ikimizin de hayatını kurtardın,” dedi Alex nazikçe. “Şimdi tüm bunlar boşa gitmeden hemen buradan çıkalım.”

İkinci kez söylenmesine ihtiyacı olmayan Niyx, kızla birlikte *Taevarg*’ın karanlık koridorlarından geçerek hapis haneden çıktı. *Valisyolunu* çalıştırdı ve birlikte Meya’dan uzaklaştılar.

Kaçışları Alex’e çok kolay göründü ve Altın Kayalık’ın üzerinden, şafakla aydınlanan Gümüş Orman’a doğru uçarlarlarken bunu çekinerek dile getirdi.

“Şehir boşaltıldı da ondan,” diye cevap verdi Niyx. “Aven dün geceki planları hakkında yalan söylemiyordu. Medora’daki ölüm- lülere karşı savaşı bugün başlıyor.”

İşkence gören bedeni, *laendra* sayesinde yavaş yavaş düzelme-ye başlasa da, Alex kendini daha önce bu kadar kötü hissettiği sadece birkaç an hatırlıyordu. Aven'in talep altındaki Meyarinleri ile birlikte bir yerlerde olduğunu düşününce, sevdiklerini de alıp Freya'ya kaçmak ve bir daha asla Medora'ya dönmek istemedi. Ama bunu yapamayacağının farkındaydı. Bunu *yapmazdı*. Geriye sadece tek bir seçeneği kalıyordu.

Gümüş Orman'dan süzülüp sabah güneşinin altında uzanan kırlık araziye vardıklarında, "O nerede, Niyx?" diye yavaşça sordu. "Aven nerede?"

Niyx titrek bir nefes alıp yanıt verdi, "Graevale'da... Garevale'a gitti. Gölge Yürüyenlerin bir saldırıya hazırlıklı olmadıklarını biliyor, o yüzden insanlar hâlâ onun için oyunun sonuyken, kadimlerin senin uyarını ciddiye almamış olmalarının avantajını kullanıyor."

Kehanet, zihninde tekrar yankılanırken, Alex başını hafifçe salladı. "*Gündüz ile gece birleşip savaştığında...*"

"Oraya gitmemiz lazım."

Alex arkadaşının sert bir sesle verdiği cevabı zaten tahmin ediyordu. "Hiç şansın yok."

"Mecburuz," dedi Alex de sert bir sesle ve ona kehaneti söyledi. Bunu Niyx'ten bilerek saklamamış, sadece hiç konusu açılmadığı için daha önce söylememişti... En büyük sebebi de aslında kendisinin de inkâr etmesiydi. "Görmüyor musun? Mantıklı gelmiyor, farkındayım ama belki de bu onu daha başlamadan durdurmanın bir yolu olabilir."

"Oraya gidersek tam olarak ne yapacağız?" diye sordu Niyx. "Aven'a durmasını söyleyeceğiz? Şu an ona karşı kazanma şansın olsa bile -ki *yok*- ne yapacaksın?"

Alex cevap vermek için ağzını açtı ama Niyx, ona fırsat vermeden devam etti: “Onu öldürmeyeceğini kendin söyledin ve her ne kadar seninle aynı ahlaki anlayışa sahip olmasam da ben bile bir sürü canı riske atacak bir girişimde bulunmam,” dedi Niyx sinirlenerek. “Talep altına aldığı herkes serbest bırakılmadan, elde edeceğimiz tek sonuç Aven’in ölümüyle sonuçlanacak bir kavgaya girişmek olur. İstedğin bu mu, Aeylia?”

“Ben...”

“Çünkü böyle olacak. Eğer Aven’la bugün yüzleşirsek sonumuz iyi olmaz.”

“Biz...”

“*Karanlık ve aydınlık ortada buluştuğunda,*” dedi dalga geçer gibi. “Eğer bunun seni ve Aven’ı kastettiğini düşünüyorsan, unut gitsin. Bu kadar çabayı, kendini kurban edip düşmanın kol-larına atılman için sarf etmedim ben. Başından beri planın bu muydu?”

“Elbette ha...”

“O hâlde planın *nedir*, Aeylia?” diye bağırdı Niyx. “Yarısı senden nefret eden bir şehre yardım etmek için tek başına bir *insan* olarak, var olan en güçlü Meyarin’e karşı çıkmak gibi aptalca bir fikre neden kapıldın? *İkimizi de* öldürtmek mi istiyorsun?”

“Öyle söyleme...”

Niyx eğilip kızın suratına kükredi: “Planın nedir, Aeylia?”

Aklını kaybeden Alex de ona bağırdı: “Bilmiyorum, Niyx!” Sonra alçak sesle, “Bilmiyorum,” diye tekrar etti.

Korku ve çaresizlik gözyaşlarıyla boğazı tıkanan Alex ne kadar yutkunursa yutkunsun, yetmedi.

“Bir planım yok,” diye fısıldadı ormanların ve göllerin üzerinden hızla geçip Akarnae’nin güvenli sınırlarına doğru yaklaşırlarken.

“Aptal değilim... Aven’la yüzleşip kazanamayacağımı biliyorum, özellikle de bu durumdayken.” Parçalanmış, kan lekesiyle kaplı giysilerinin altındaki yorgun bedenini gösterdi. “Ama arkama yaslanıp Graevale’ı kendi kaderine de bırakamam. Yardıma ihtiyaç duydukları zaman, orada olacağımıza söz verdim.”

“Bana yarı ölü bir hâlde yaslanıyorsun ve ben de kendimi harika hissettiğimi söyleyemem,” dedi Niyx, açıkça belli olan bir öfkeyle. “Bu hâldeyken yetenekli insanlar ve ölümsüzlerden oluşan bir ordu karşısında ne yapabileceğimizi sanıyorsun?”

“Sadece ikimiz olmayacağız ki,” dedi Alex ve bileğindeki beacon dövmesini görsün diye elini kaldırdı. İçinde yavaş yavaş bir umut filizlenmeye başladı.

“Meya ordusunun karşısında, insanlardan oluşan bir ordu ile fazla direnemezsin,” dedi Niyx.

“Ama buna Gölge Yürüyenler ve Gündüz Binicileri de dâhil olduğunda sayımız ve gücümüz artacaktır,” dedi Alex. “Hem unutma, onların da arasında yetenekli olanlar var.”

“Kedicik...”

“*Bir şey* yapmak zorundayız, Niyx,” dedi Alex çaresizce. “En azından denemezek, kendimi asla affetmem.”

“Aven senin dövüşemeyeceğin kadar güçlü,” dedi Niyx doğrularak. “Ne kadar ustalaşırsan ustalaş, konu eğitim ve tecrübe olduğunda hâlâ ondan binlerce yıl geridesin. Buna diğer Meyarınleri hasat ederek sahip olduğu gücü eklemiyorum bile.”

“Bunun tamamen farkındayım,” dedi Alex yumuşak bir sesle. Sonra uzanıp Niyx’in kolunu sıktı. “Tek başıma dövüşmeyeceğimin tamamen farkındayım.”

Niyx bunu doğrulama gereği duymadı çünkü Alex’in her zaman yanında olduğunu zaten ikisi de biliyordu. Onun yerine başını yana eğip kızın gözlerinin içine baktı. “Athora ile eğitimin... yeteneğini paylaşmaya yaklaştın mı?”

İhtiyar adamın verdiği tuhaf görevlerin, Aven tarafından talep edilen kişileri nasıl kurtaracağına dair sihirli bir şekilde öğretmediğini bilen Alex çekindi. Athora ona bunun zaman alacağını söylemişti ama Alex artık zaman kavramını yitirmişti.

Zor da olsa Niyx'e gerçeği itiraf etti. "Hayır."

Niyx yüksek sesle iç çekti. "En azından dürüstsün."

Alex bedeninin yavaş ama çok yavaş bir şekilde iyileşerek tekrar gücünü toplamaya başladığını hissetti. Tam davasını tartışmak üzereyken, *valisyolu* keskin bir U dönüşü yaptı. Eğer Niyx onu tutmasaydı, kız görünmez bariyere çarpacaktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Eğer bunu yapacaksak, ben *ne diyorsam* onu yapacaksın," dedi Niyx, kararlı bir sesle.

Alex umutlarının yavaş yavaş yükselmeye başladığını hissetti. Bir yandan da midesi kasılıyordu.

"Graevale'a gidecek, insan orduna haber verecek ve desteğimizi göstereceğiz," dedi Niyx. "Ama Aven'in *yanına bile* yaklaşmayacaksın. Eğer sana doğru bakacak bile olsa başını çevirecek ve ondan mümkün olduğunca uzak duracaksın. Hiçbir şart ve koşul altında onunla dövüşecek bir pozisyona girmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Niyx'in az evvelki suçlamalarına rağmen, Alex'in zaten ölmek gibi bir niyeti yoktu. "Anlaşıldı."

"Yemin et."

"Yemin ederim, Niyx. Aven'dan uzak durmak için elimden geleni yapacağım."

Çenesi kasılan adam, onu Graevale'a götürüyor olmaktan daha şimdiden pişman olmuş gibiydi. Ama Alex ona fikrini değiştirme şansı tanımadı ve ComTBA'sını çıkardı. Bir yandan da Aven'in ceplerini bile kontrol etmeyecek kadar kibirli davranmış olmasına çok şaşırdı. Gerçi oradaki hâli düşünülünce zaten herhangi birini arayacak durumu da yoktu.

Alex, Jeera'nın kendisine Tryllin'de verdiği güvenli bağlantıyı kullanarak arama yaptı ve sabırsızlıkla beklemeye başladı. Aleti Niyx'in değil, sadece kendisinin görülebileceği bir açıyla tuttu. Tam o sırada karşısında uykulu muhafızın hologramı belirdi.

"Erkencisin, Alex," dedi Jeera, esneyip gözlerini ovuşturarak. "Her şey yolunda mı?"

Jeera o an kızın paramparça ve kanla kaplı giysilerini fark etti ve telaşla doğruldu. Yüzünde endişeli bir ifadeyle ağzını açtı ama Alex hemen lafa girdi.

"Ben iyiyim," dedi çabucak. "Ama seni uyarmam gerek."

Alex birazdan Graevale'da olacakları açıklamaya başladı -ya da belki çoktan olanları- ve bir saldırı gerçekleşip gerçekleşmediğini görmek için yolda olduğunu söyledi.

"Kumandana ve generallere haber verip herkesin dağıtımına hazır olmasını sağlayacağım," diye söz verdi Jeera, artık tamamen kendine gelmişti. Bir amaç doğrultusunda hızla hareket ederken hologram görüntünün kenarları buğulanıyordu. "Graevale ağır şekilde muhafazalı olduğu için oraya köpükkapılarla giremeyiz, senin beacon dövmeni çalıştırman gerekiyor... Böylece bulunduğun noktanın koordinatları bize ulaşacaktır. O yüzden olayın gerçekleştiği noktada olduğundan emin ol." Bakışları sertleşti. "Eğer Aven savaşmak istiyorsa, savaşırız."

Midesi bulan Alex, bir şekilde başını öne doğru sallamayı başardı.

Jeere uzun bir süre bekleyip nazik bir ses tonuyla, "Bugün kahramanlık yapmak yok, Alex. Eğer Graevale saldırı altındaysa, beaconu harekete geçir ve güvenli bir yere git."

Alex bu kez başını iki yana salladı. "Buna söz veremem."

"Ben de öyle tahmin etmiştim zaten," diye iç çekti Jeera. "O hâlde dikkatli ol, tamam mı?"

Güçlkle yutkunan Alex çatlak bir sesle, "Sen de, Jeera," dedi. Sonra da aramayı sonlandırdı.

Aletini tekrar cebine sokup etrafa baktı ve *valisyolunun* Graevale'a ulaşmasının ne kadar süreceğini merak etti ama Aven'in bulunduğu yere doğru değil de, Gümüş Orman'ın üzerine doğru uçtuklarını görünce bedeni kaskatı kesildi.

"Sakin ol, kedicik," dedi kızın kasıldığını hisseden Niyx. "Olabildiğince hazırlıklı gitmemiz lazım. Biraz dinlenmek, sonrasında hayatımızı kurtarabilir."

Adamın Meya'ya geri dönmek için geçerli sebepleri olduğuna güvenen Alex, kısa süre içinde oraya gitmediklerini anladı. Daha da çok gerilip itiraz etmek için ağzını açtığı anda, Niyx dik dik bakıp onu susturdu. Uyarılarını duymaya ihtiyacı yoktu, zaten hepsini biliyordu, tıpkı bin yıldır bildiği gibi...

Şehrin üzerinde yüksele yüksele Draekora'ya kadar çıktılar. Alex uzanıp Niyx'in elini tutmaktan başka bir şey yapamadı ve ona olabildiğince destek vermeye çalıştığını gösterdi.

"*Şurası*," dedi zihninden ve onu Roka'nın çadırına doğru yönlendirdi.

Şafak sökmek üzereydi ve etrafta gelişlerine tanıklık edecek hiçbir Meyarin yoktu ama *valisyolu* durur durmaz Alex yine de onu telaşla çadıra soktu.

Girişlerinden saniyeler sonra Soraya şimşekli gölge bulutların arasında, karşılarında belirdi. Alex'e *Taevarg*'dayken ulaşamadığı için huzursuzlanan kurt hırlayıp inliyordu. Ama Alex'in hayvanın başını okşamak dışında onu rahatlatacak vakti yoktu çünkü gelişleriyle birlikte, yataklarında uzanmakta olan Kyia ve Zain uyanmıştı.

Alex'in kanla kaplı hâline, aniden gelişine ve daha da önemlisi yanındakine bakınca, ikisinin birden silahlarını çekip Niyx'e doğrultmaları, kızı hiç şaşırtmadı.

Alex, "Durun!" diye bağırdı ve ellerini havaya kaldırıp Niyx'in önüne atladı. Soraya yırtıcı bir kükreme ile Alex'in önüne geçip onu korudu... Kurdun büyüklüğü göz önüne alınırsa, bu oldukça ürkütücü bir korumaydı.

“Kenara çekil ve canavarını da çek,” diye emretti Zain. “Bu pislik *garseth*le ne yaptığını bilmiyorum ama...”

“Yeter, Zain,” dedi Alex sertçe. “Şu an açıklama yapacak vakitimiz yok, o yüzden Niyx’in sandığınız şeyleri yapmadığını -ki buna kralı öldürmek de *dâhil*- ve masum olduğunu söylediğimde bana güvenmek zorundasınız. Aven konusunda bana casusluk yapıyordu. Talep altında değil, ayrıca o bir *garseth* de değil. Diğer her şey için biraz beklemek zorundasınız çünkü biz burada konuşurken, Meya, Graevale’a saldırıyor.”

Kyia’nın gözleri büyüdü ama Zain’inkiler tam tersine kısıldı.

“Beni dinle!” diye bağırdı Alex, adamı kendine getirmeye çalışarak. “Her şeyi daha sonra anlayacaksın ama o zamana kadar bana inanmak *zorundasın*.”

“Neye ihtiyacın var, Alex?” diye sordu Kyia. Zira Alex’in ne kadar ciddi olduğunu anlayacak kadar akli başındaydı. Bu sözler üzerine Zain nefretle Niyx’e bakıp şaşkın gözlerle Kyia’ya döndü. Yavaşça kılıcını indirdi.

Alex kızın sorusuna bir cevabı olmadığını fark etti. Ama Niyx hiç çekinmedi.

“Alex dün gece Gaiel tarafından kaçırılıp Aven’a teslim edildi. Geceyi *Taevarg*’da moxyreel ile tavana asılı vaziyette geçirdi. Aven’ın işkencesi sonucunda bir sürü yara alıp kan kaybetti.”

Niyx en azından o yaraları kendisinin açtığını söylemeyecek kadar akli başında davrandı zira Kyia da Zain de duydukları karşısında onu öldürecekmiş gibi bakıyorlardı.

“Ona *laendra* verdiğim için iyileşmeye başladı ama çok kan kaybetti. Graevale’daki çatışmaya katılmak istediği için, eğer sizde *haesondel* varsa ona vermenizi isteyeceğim. Ayrıca temiz giysilere de ihtiyacı var –tercihen myroxtan yapılmış olanlara- bir de yiyecek hafif bir şeyler lazım.”

“Eğer bir şey yersem kusarım,” dedi Alex.

Konuşmaya başladığı andan itibaren gözlerini Kyia ile Zain'den ayırmayan Niyx, bu defa kıza baktı. "Seninle bu konuda tartışmayacağım, kedicik. Mümkün olduğunca kısa süre içinde kuvvetini toplamalısın. Bu da yemek anlamına gelir."

Sadece bunları söyledi ve ses tonu, Alex'e homurdanmaktan başka bir şey söyleme şansı vermedi. "Ama üzerine kusarsam sakın beni suçlama."

Kyia ile Zain onların bu hâlini hayretle izlerken, Niyx dönüp, "Ayrıca silaha da ihtiyacımız var. Hem de bir sürü," diye ekledi.

Alex, A'enara'sı olduğu ve Niyx'in de üzerindeki bıçaklar olmadan hiçbir yere gitmediğini bildiği için, bunu duyunca kaşlarını kaldırdı. Ama eğer Niyx yine de daha çok silah gerekiyor diyorsa, buna itiraz edecek değildi.

Kyia ile Zain kıpırdamayınca Niyx dalga geçti: "Acele ettiğimiz falan yok. Lütfen beklemeye devam edin."

Fiziksel anlamda dürtülmüş gibi ikisi de bir anda irkilip hemen harekete geçtiler.

"En azında bu kadar alaycı bir pislik gibi davranmayabilirsin," dedi Alex ona yavaşça. Bu sırada Kyia sandıktan birtakım giysiler çıkarıyor, Zain de banktaki silahları gözden geçiriyordu.

"O zaman eğlenceli olmaz ki," diye karşılık verdi Niyx ama bu alaycı cevabına rağmen, kendilerine doğru telaşla yaklaşan Meyarinleri görünce bedeni kasıldı.

"İç şunu, küçük insan," dedi Zain. Bu sırada sahibinin yurttaki odasında olduğu gibi güvende olmadığını hissettiği için hursuzlanan Soraya'ya da temkinli bir şekilde yaklaştı.

"Sakin ol," diye mırıldandı Alex. Artık göğüs hizasına gelen hayvanın başını ve boynunu okşadı. Soraya anında gevşedi ve ön bacaklarını uzatıp kızın yanına kıvrıldı ancak yine de dikkatli gözlerle etrafa bakmaya devam etti.

Kurdun rahatladığını görünce Zain biraz daha yaklaşıp kıza çakıl ve çamura benzeyen bir karışım uzattı.

“Eğer bu şeyin tadı görüldüğünün yarısı kadar kötüyse ben almayayım,” dedi şüpheli sıvıyı inceleyen Alex.

“İç şunu, Aeylia.”

Niyx’in kullandığı ismi duyunca, adamın onun geçmişe yaptığı yolculuktan da haberi olduğunu anlayan Kyia ve Zain donakaldılar. Ancak onların aksine Niyx *hatırlıyordu*... Ama ikisi de bunun *nedenini* ya da nasıl olduğunu tahmin edemezdi.

Alex zaman kaybetmemek için tiksинmeyi bir kenara bırakıp daha fazla şikâyet etmeden sıvıyı içti... Taşlı, çamurlu karışımı yutmak zorunda kaldı...

Sinir uçlarında şimşekler çakar gibi olunca bir çığlık attı ve iki büküm bir vaziyette, “Ben az evvel ne içtim böyle?” diye bağırdı.

Zain ile Kyia hâlâ Niyx’in şaşkınlığını yaşadıkları için, kızı cevap veren Niyx oldu. Bir yandan da Kyia’nın hiç kıpırdamadan duran ellerindeki silahları alıyordu.

“Haesondel,” dedi Niyx ve ölümcül cephanelikleri de koleksiyonuna ekledi. “Bunu ani bir adrenalin patlaması gibi düşün. Ama ondan biraz daha güçlü.”

Tanrı aşkına, kız ölüyordu. Bedeni elektriğe tutulmuş gibi sarsılıyor, patlayacağını sanıyordu.

“Biraz bekle, kedicik,” dedi Niyx, kızı rahatlatmak için elini sırtına koyarak. “Birazdan bize teşekkür edeceksin.”

Niyx’in vadettiğinden daha uzun ama bir dakikadan daha kısa bir süre içinde, Alex artık kendisini muhteşem hissedecek hâle gelmiş ve normale dönmüştü. Enerji seviyesi tavan yapmıştı. Sanki dün geceyi bir işkence odasında kan kaybederek geçirmiş olan kendisi değilmiş gibiydi.

“Vay canına, bu çok iyiymiş,” dedi Alex, ağzında kalan kötü tadı tamamen görmezden gelerek.

“Ama sonrasında akşamdan kalmış gibi olacaksın,” diye uyardı Niyx. “O yüzden şimdi tadını çıkar.”

Hâlâ kıpırdamadan duran Kyia’ya imalı gözlerle baktı ve “Alex’e giysileri giymesi için yardım edebilirsin,” dedi.

Alex, adamın bu kez ismini kasten *Alex* diye söylediğinden emindi.

“Soraya, burada kal,” dedi kurduna. Çünkü Kyia ona üzerini değiştirmesi için yardım ederken, Zain’in Niyx’e saldırıp saldırmayacağından emin değildi. “Rahat durun,” diye iki Meyarin’i de uyardı ve perdenin arkasına geçip soyunmaya başladı.

Uyumakta olan Roka’nın *önünde* üzerini değiştirmek oldukça tuhaftı ama içinde bulundukları durumun aciliyeti sebebiyle rahatsızlığını bir kenara bırakıp Kyia’nın yardımını kabul etti. Hafif bir gömlek, üzerine myrox ipinden yapılmış tamamen zırhla kaplı *zeltora* dövüş kostümünü giydi. Deri kumaşla desteklenen giysisi üzerine tam oturuyor ve ona rahat hareket kabiliyeti sağlıyordu.

Perdenin arkasından çıkıp iki erkeğin de hâlâ sağ olduğunu görünce rahatladı ve hemen Niyx’in yanına döndü.

“Hazırım,” dedi. Niyx eline biraz ekmek tutuşturup yemesi için başıyla işaret edince, Alex gözlerini devirdi. Ama şikâyet etmeden ekmeğini yedi... Bunu da sırf ağzında kalan kötü tattan kurtulmak için yaptı.

Niyx kızın ismini bir bomba gibi ortaya bıraktıktan sonra, ilk kez konuşan Zain, “Sizinle Graevale’da görüşürüz o hâlde,” dedi.

Alex başını iki yana salladı ve ağzındaki lokmayı telaşla yutmaya çalıştı. “Bizimle gelemersiniz. Eğer bu bir tuzaksa ve Aven sizi buradan uzaklaştırıp Roka’nın işini bitirmeyi planladıysa, burada olmanız lazım.”

Kızın haklı olduğunu bilen Zain dişlerini sıktı.

“Yalnız gitmene izin veremeyiz,” dedi Kyia. “Riski...”

“Yalnız değilim,” dedi Alex. Niyx ve kurdunu gösterdi. “Hem oraya varır varmaz destek de gelecek.”

“Ama...”

“Üzgünüm Kyia ama bunu tartışacak vaktimiz yok,” diye sözünü kesti Alex. “Yanımda dövüşmenizi istiyorum ve bunu ne kadar çok istediğimi anlatamam ama şu an burada kalıp Roka’ya göz kulak olmanız çok önemli. Ne olur ne olmaz. Bunu biliyorsun.”

“Gidin o hâlde,” dedi Kyia.

“Ama yıldızlar aşkına,” diye ekledi Zain, “tek parça hâlinde geri dön, küçük insan. Döndüğünde de bu *gars...* *Niyx* ile aranda neler olup bittiğini bize güzelce anlat.”

Zain, bırakın onunla aynı odada olmayı *Niyx*’in ismini söylerken bile fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Bunu fark eden Alex karşılaşmak üzere olduğu onca şeye rağmen, gülümsemeden edemedi.

“Elimizden geldiğince çabuk döneriz,” dedi onlara. “Geldiğimizde de her şeyi açıklarız.”

Sonra *Niyx*’i iterek çadırdan çıkardı ve Soraya’ya nereye gittiklerini söyledi. Çünkü varır varmaz kurdun yanlarında belireceğini biliyordu. *Niyx* hemen *valisyolunu* çalıştırdı ve Graevale’a doğru yola çıktılar.

Alex kan içindeydi.
Kan; kollarına, bacaklarına, göğsüne, hatta yüzüne sıçrayan gümüşü ve kırmızı kan, onu baştan ayağa kaplamıştı. Gölge Yürüyenlerin siyah kanı, Gündüz Binicilerinin beyaz kanıyla.

Kan.

Her yerdeydi.

Etrafındaki dört tür, acımasız savaş alanında, vahşice savaşıyordu.

Gölge Yürüyenler karanlığa dalıp çıkıyor, Gündüz Binicileri ışık patlamaları arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Gündüz Binicileri şimşekleri silah olarak kullanmak için çağırdıklarında, daha fazla ışık patlaması oluyordu.

Aralarında insanlar da vardı... Beacon dövmesini çalıştırdıktan sonra, Alex'in çağırdığı insanlar; sekiz şeklini yanlamasına beş kez izleyerek konumunu bildirdiği insanlar. Köpükkapılar neredeyse ânında belirmiş, silahlı güçler renkli geçitlerden geçip savaşa dâhil olmuştu.

Kumandan Nisha tarafından yönetilen ordunun yanı sıra, Alex'in yanında General Drock ve Tyson da vardı -Jeera ve William'ın liderlik ettiği bir grup muhafız da- ve insanlar savaş alanına *dengeleyiciler*inden beyaz ışıklar fırlatıyordu. Patlayan silahlar Meyarinleri çok az etkiliyor ama dikkatlerini dağıtmaya yetiyordu. Bu esnada Gölge Yürüyenlerle Gündüz Binicileri de bu ölümsüz türle mücadele edebilmek için savaş alanına ulaşıyordu. Muhafızlar ve ordu, Graevale halkının düşmanla yakın temasta olmadığı noktalara kendi kılıçlarını çekip bitmeyen bir cesaretle saldırıyordu.

Üç ayrı türe karşı savaşmalarına rağmen Meyarinler acımasızca saldırmaya devam ediyordu. *Valisyolu* sayesinde Graevale halkı kadar hızlı hareket edebiliyor, diğer tüm alanlardaki yüksek kuvvet hızları sayesinde de hepsini kolayca devirebiliyorlardı.

Kana susamış bu savaş katliamı, Alex'i asla hayal edemeyeceği bir şekilde şoka uğratmıştı. Sahneler hiç de filmlerdeki gibi değildi, saldırı ve savunmanın mükemmel bir koreografi yoktu.

Çok acımasızdı.

Çok vahşiydi.

En kötü kâbuslarının bile ötesindeydi.

Savaşın acımasız gerçeklerine eşlik eden görüntülere, seslere ve kokulara karşı hissizleşen Alex, yanından ayrılmayan Niyx ve Soraya ile birlikte kitleleri kasıp kavuruyordu. Kurt yaklaşmaya çalışan herkesi parçalıyor, Niyx de vücuduna bağladığı cephanelikle aynısını yapıyordu.

Alex'e gelince... O saldıran güçleri ortadan kaldırmak için A'enara'yı sağa sola savuruyor, öldürmeyi değil sakatlamayı amaçlıyordu. Bıçağını talep edilen Meyarinlerin kollarına, bacaklarına saplıyor ve onları geri çekilmeye zorluyordu. Ancak çok az kişi Alex gibi dikkatli davranıyordu. Niyx ile Soraya bile kontrolsüzce saldırıyor, talihsiz savaş kurbanlarını katlediyorlardı.

Alex'in vücudunu kaplayan kanın tamamı kendi kanı değildi. Ama öyle de olabilirdi çünkü gördüğü ve rol aldığı sahnelerden ötürü, içi ölmüş gibi hissediyordu.

Etraflarında bir sürü ceset yatıyordu.

Gölge Yürüyenler. Gündüz Binicileri. Meyarinler. İnsanlar. Çok fazla ölüm vardı.

Ve Obscuria'nın en tepesindeki basamaklarda, sahneyi insanlar arasındaki bir tanrı gibi inceleyen Aven duruyordu. Savaşa dâhil olmuyordu, kılıcını bile çekmemişti. Talep ettiği tebaası onun için savaşıırken, onun için ölürken, Aven kayıtsız bir hava ile olanları izliyordu. Kendilerini savunmak için yeteneklerini kullanan ya da bunu yaparken ölen, çapraz ateşe yakalanmış yetenekli insanları dâhil -hatta belki de özellikle onlar- ordusu için hiçbir endişe hissetmiyor gibiydi.

Calista da oradaydı, telekinetik yeteneklerini kullanarak en yakınındaki Gölge Yürüyen ve Gündüz Binicilerini donduruyor, Meyarinlerin hızla süzülüp onları öldürmelerini sağlıyordu.

Gerald'ın vücudundaki dövmeler canlanıyor ve derisinden dikenli, keskin kamçılar gibi fırlayıp, yaklaşmaya cüret edenleri öldürüyordu.

Grimm ise kendisiyle göz temasında bulunan herkesi koma benzeri bir uykuya gönderiyor ve Meyarinlerin kılıçlarıyla ölmelelerini garanti ediyordu.

Kalabalığın arasında başka yetenekli insanlar da vardı, iddiaya göre bazıları Medora ordusuyla gelmişti ama kime saldırdıklarını görmediği sürece, Alex'in onların hangi tarafta olduğunu bilmesine imkân yoktu. Kendi müttefiklerinden birine zarar vermek istemediği için, hücum girişimi daha da zorlaşıyordu.

"Alex!"

Adını haykıran tanıdık bir ses duyduğunda, Niyx ve Soraya'yı aşmayı başararak *valisyolu* ile ona yaklaşan bir Meyarin'in bıçağından kaçmak için son anda eğildi. A'enara ile adamın bacağını keser kesmez -bu ölümcül bir yara değildi- arkasını döndü. Kalbi hızla atıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı ve Niyx'in mevcut rakibini indirmesini beklemeden, çatışmanın en yoğun olduğu Obscuria'nın eteğinde uzanan parke taşlı devasa meydanı hızla geçti.

Katedrale koşarken, kalabalığın arasından adının bağırıldığı ara sokağa doğru ileyen Alex, Aven'in görüş alanından kaçınmaya dikkat etti.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı, suratları bembeyaz olmuş D.C., Jordan ve Bear'ı görünce. Üçü birlikte iki Meyarin'le kapışıyordu.

D.C. elinde kısa saplı bir hançer, Bear da muhtemelen ara sokaklardan birinde bulduğu derme çatma bir kalkan tutuyordu. Fakat Jordan'ın Meyarinlerin dikkatini dağıtmak için kullandığı ve etraflarında bir kaybolup bir belirerek yönlerini şaşırmalarına neden olan yeteneği dışında, başka hiçbir şeyi yoktu.

Alex'in dostları adil bir dövüşte fazlasıyla becerikliydi -Jordan ile Bear muharebe dersinde Delta seviyesindeyken, D.C. onlardan bir seviye aşağıda yani Gama'daydı- ama ölümsüz rakiplere karşı eğitimleri yoktu. D.C.'nin elindeki kürdan kadar bıçak dışında başka bir silahları da yoktu. Şimdiye kadar iyi idare etmişlerdi ama ucu ucuna. Bu nedenle, Jordan'ın yeteneği sayesinde Meyarinlerin aklını karıştırmasından faydalanan Alex, Bear ve D.C. ile birlikte bu iki ölümsüzün üstesinden geldi. Tökezleyerek ara sokağa kaçan iki Meyarin de savaş alanına döndü.

Her tarafına savaş pisliği bulaşmış, kanla kaplı olan Alex dostlarına baktı. Vahşi, savaş delisi gözleri onlardan bir açıklama beklerken, onların varlığından ne kadar şaşkına döndüğü de anlaşılıyordu.

Alex'in arkasındaki savaş alanına bakarak konuşan D.C.'nin sesi titriyordu: "Caspar Lennox'tan bizi buraya geri getirmesini istedik. Kadimleri seninle tekrar konuşmaya ikna etmek niyetindeydik. Ama bizi gölgeleyerek buraya getirdiğinde, bir şekilde ayrıldık..." Sözlerini bitirirken hırıldar gibi konuştu: "Biz sadece yardım istedik."

Alex dostlarının orada olmasına çok duygulanmıştı. Ama bu tehlikeli, hem de *çok* tehlikeliydi. Bir yanı, başlarına bir şey gelecek diye çok korkuyor; bir yanı, Graevale'a geldikleri için rahatlamış hissediyordu. Bu savaşın dehşetine tek başına katlanmak zorunda kalmayacağı için...

Tam onlara bunu söylemek için ağzını açmıştı ki, kılıçlarını çekmiş iki Meyarin'in kendilerine doğru yaklaşmakta olduğunu hissetti. Hamlelerine A'enara ile karşılık vermek için tereddüt bile etmeden mavi alevler saçan hançeriyle -şimdi bir kılıç boyundaydı- onlara saldırdı. Kabzasıyla vurup birini bayılttı, diğerini de omzundan yaraladı. Ardından da karnına kuvvetli bir tekme savurup Meyarin'i gerisin geriye savaş alanına yolladı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan dostlarına bir kez daha dönüp, "Haydi..." dedi.

"Demek buradasın!"

Alex kılıcını çekip tekrar arkasını döndü fakat savaşarak yanlarına gelmekte olan Caspar Lennox'u görünce rahatladı. Adam da onun gibi kanla kaplıydı, pelerini yırtılmış, gri teni her zamankinden çok daha solgun görünüyordu.

Adam yanlarına ulaşamadan birkaç Meyarin daha geldi ve Alex onlarla çarpışmaya başladı. Dostları da ellerinden geldiğince ona yardım etti... Bear metal kalkanıyla onlara vuruyor, D.C. küçük bıçağıyla bıçaklıyor, Jordan da görünmez olup onları yumrukluyordu. Caspar Lennox da yanlarına geldiği gibi onlara eşlik etti ve kısa süre içinde üç saldırganı hakladılar.

Hızla soluk alıp veren Alex zihninde Niyx'in sesini duydu: "*Işık aşkına neredesin sen? Sana yanımdan ayrılma demiştim!*"

“Acil bir durum oldu,” diye hemen cevap verdi Alex ve dostlarıyla T.V.K.B. öğretmeninin görüntüsünü Niyx’e yolladı, sonra da elinden geldiğince hızlı bir şekilde yanına döneceğine söz verdi.

Alex’in oraya nasıl geldiğini bile sormayan Caspar Lennox, “Siz dördünüz,” dedi, “gitme vaktiniz geldi. Bu sizin savaşınız değil.”

“Bu *herkesin* savaşı,” dedi D.C., sesi titrediği hâlde kararlı bir şekilde.

Normalde sakin olan tavrından eser kalmayan öğretmen, “Burada sizin için sadece ölüm var,” diye karşılık verdi.

Alex adamın savaş alanına geri dönüp kendi halkıyla birlikte savaşmak istediğini anlayabiliyordu. Ama buna rağmen adam onları güvenle geri götürmeye kararlıydı. Caspar Lennox, daha fazla bir şey söylemeden, Jordan ile D.C.’nin kollarından tuttuğu gibi, onları sis bulutlarının içine çekip ortadan kayboldu.

“Aynı anda sadece iki kişiyi götürebiliyor,” dedi Bear, Alex’e. “Birazdan gelir, o yüzden eğer sen de akademiye geri götürülmek istemiyorsan, bir an evvel...”

Bear ara sokakta gözüne bir şey takılınca sustu ve yüzündeki bütün kan çekilmiş gibi hissederek kızı aşır sokağa koştu. Alex’in tüm vücudu adrenalin dolu olduğu için tam vaktinde tepki verebildi ve öne doğru atlayıp Bear’ı belinden kavrayarak olası bir ölümden kurtardı. Bear o meydana girdiği an sadece tüm Meyarinlerin değil, karanlık gizlenme noktalarındaki diğer herkesin de hedefi olacaktı.

“Bear!” diye haykırdı, kasları çıglıklar atan Alex. “Dur!”

Ama Bear durmadı. Ona direndi ve kızın elinden kurtulmaya çalıştı.

“Baba!” diye bağırdı Bear. *“Baba!”*

Çocuk böyle bağıınca, Alex omzunun üzerinden ara sokağa baktı. William’ın bir yanında neşeyle sırıtan Gerald, diğer yanında boş bakışlı Calista ile dikildiğini gördü.

Calista, adamı etkisiz hâle getirmiş, Gerald da keskin uçlu dövmelelerini ona doğru savurarak, etraflarındaki kılıç ve çarpışma sesleri yüzünden Alex’in bile duyamayacağı birşeyler fısıldıyordu adama.

Bear, “Baba!” diye haykırdı tekrar ama bir faydası olmadı. William çok uzaktaydı ama öyle olmasa bile etrafı düşmanlarla çevrilmişti. “Bir şey yapmamız lazım! Bırak beni, Alex! Bir şey...”

Alex haklı olduğunu bildiği için arkadaşını bıraktı. Çocuğa engel olamazdı... Babasının yardıma ihtiyaç duyduğu böyle bir anda bunu yapamazdı.

“Gel!” dedi ve Bear’ın elinden tutup hızla William’a ulaşmak için meydandan koşarak geçmeye başladı. Ama daha üç metre gidemeden, ayağı takılan Bear yere düştü. Bu sırada Gerald da kolunu sağa sola savurup William’ın göğsünde derin, *çok* derin yaralar açıp, her yeri kanla kaplayan kırbacını savurmaya başlamıştı.

Alex’in midesi bulandı. Bear tekrar babasına seslendi... Ama William’ın oğlunun çığlığını duymasına imkân yoktu, buna rağmen adamın acı dolu gözleri, çarpışan kalabalıktan oğlunun üzerine çevrildi.

William’ın Bear’a, ailesine duyduğu sevgi daha bir hafta önce evladının kulağına fısıldadığı iki kelime gibi, gözlerinde parlıyordu.

Derken Gerald dövmelelerini bir daha savurdu ve bu kez William’ın boynunu hedef alarak, en az ilki kadar derin bir yara açtı.

Çok derin.

Ve William’ın gözlerindeki ışık söndü... son nefesiyle birlikte kayboldu.

“BABA!”

Bu kez Alex’in Bear’ı tutmasına gerek kalmadı çünkü Calista, William’ın cesedini yere indirip Gerald ile birlikte kalabalığın arasında gözden kaybolmadan önce, Bear kendi ağırlığını tutamayarak yere yığıldı.

“Bear,” diye fısıldadı, kendini boğulacak gibi hisseden Alex. Eğilip dostunun iki büklüm olmuş bedenine sarıldı. Doğru sözcükleri, yapacak doğru şeyi bulamıyordu.

Az evvel tanık oldukları, az evvel gördükleri...

Bear’ın babasıydı, arkadaşının *babası*...

Ölmüştü.

William ölmüştü.

Ancak Alex her ne kadar dostunun yanına yığılıp şu an görüşünü bulanıklaştıran gözyaşları içinde kaybolmak istese de, içgüdüleri ona eğer hareket etmezlerse sıranın kendilerine geleceğini söyledi.

Birlikte sadece birkaç metre ilerleyebildiler, ara sokakta belki az da olsa korunaklıydılar ama bu durum fazla uzun sürmeyecekti. Bear şoktaydı... Alex'in onu savaş alanından uzaklaştırması gerekiyordu. Caspar Lennox'un dönüşünü bekleme riskini de göze alamazdı.

Acısını bir kenara bırakıp etrafa bakındı, dostunu götürebileceği güvenli bir yer aradı. Gözleri, karanlık savaş alanının diğer ucunda Niyx ile birlikte çarpışmaya devam eden Soraya'ya takıldı. Gölge kurdunun büyüklüğüne bakınca, Soraya'nın ihtiyacı olan şeye yetmesini çılgınca diledi.

Ona seslendiği an kurt soluk soluğa, gölgeler ve şimşekler içinde yanında belirdi. Bu sırada üç Meyarin, Alex'e ve kıpırdamadan duran Bear'a doğru saldırıya geçti. Alex bir yandan onları arkadaşından uzak tutmaya çalışırken bir yandan da kurduna, "Onu buradan götür!" diye bağıırıyordu.

Alex ile kurt arasında nasıl bir bağ varsa, Soraya amber renkli zeki gözleriyle Alex'e bakıp ne demek istediğini hemen anladı. Sonra Bear'ı sırtına alıp gölgeler ve şimşek bulutları arasında gözden kayboldu.

Alex yeni rakiplerine o kadar yakındı ki rahatlayacak vakti yoktu -ya da tekrar yalnız kaldığı için üzülecek vakti- ve onları etkisiz hâle getirir getirmez, hızla meydana döndü. Acı içinde kıvranan yüreğini bir kenara bırakıp sağlı sollu saldırdı ve kalabalıkla boğuşarak Niyx'in yanına ulaşmaya çalıştı. Çünkü birlikte daha güçlü ve daha güvende olduklarını biliyordu. Bir yanı, *Bear'ı bırakmasam mı, arkadaşlarımanın yanına mı dönsem* diye düşündü. Ama burada ona ihtiyaç duyulduğunu biliyordu. D.C. haklıydı... Bu herkesin savaşıydı ve rahmetli William'ın da...

Alex buradan ayrılamazdı. Küçük de olsa bir fark yaratacak şansı varken, bunu yapamazdı.

Meydanın ortasında, dolayısıyla Niyx'le arasındaki mesafenin tam yarısında, çarpışmakta olan Gölge Yürüyenler, Gündüz Binicileri ve Meyarınların arasında kalmamak için durdu. Hızlı gölge ve ışık patlamaları, *valisyolu* yüzünden oluşan bulanıklık ve baş dönmesiyle uğraşırken, bedeninin kasılmasına ve başını hızla çevirmesine neden olan bir ses duydu... Tüylerini diken diken eden bir sestti bu.

Aven'in kahkaha sesi.

Kendini kalabalıktan kurtarmaya çalışan Alex, kılıcını saplamaktan ve Calista'nın Aven'a doğru karanlık taş basamaklardan çıkarken arkasında tuttuğu kişiyi korkulu gözlerle izlemekten başka bir şey yapamadı.

Alex bu kişinin kim olduğunu anlayınca büyük bir dehşetle irkildi.

Lady Mystique.

İhtiyar kadın çırpınmıyordu. Yüzünden yayılan bir huzurla sakince Aven'a bakıyordu.

Yüzündeki ifade hiç kaybolmadı, hatta Aven belinden mürekkep siyahı bir kılıç çıkardığında bile... Kadına sapladığı kılıcı, vücudunun diğer tarafından çıkardığında bile.

"Hayır!" diye haykıran Alex, yere yığılırken ağzı sessizce açılan Lady Mystique'i izledi. Kadın dizlerinin üzerine çökerken Aven da kılıcını çıkardı.

Aven'ın yüzündeki zafer dolu ifadeye rağmen, ihtiyar kadının huzuru hiç bozulmadı. Aven ona bir şey söyledi, Aven'ın az evvel yaptığı korkunç şeyi görmek için durup bakma zahmetinde bulunmayan kalabalığın ve çarpışan A'enara'sının sesi yüzünden Alex'in duyamadığı bir şey.

Lady Mystique, Aven'a cevap verdi ve kadın her ne söylediye, yüzü kararan Aven, kılıcını büyük bir öfkeyle kadına ikinci, hatta üçüncü kez sapladı.

“Hayır!” diye bir kez çığlık atan Alex, sanki kendisi bıçaklanmış gibi iki büklüm oldu. William’ın ölümünden sonra engellemeye çalıştığı gözyaşları şimdi dizlerinin üzerine çökmüş olan ihtiyar Tia Aruan karşısında yanaklarından sel gibi akıyordu.

Kadın, Alex’in çığlığını duymuş gibi acıyla ama hâlâ huzur dolu gözlerle ona doğru döndü, çılgınca çarpışan meydandaki kalabalığın arasında Alex’i buldu. Bakışları buluştuğu an ihtiyar kadın yumuşacık bir şekilde gülümsedi ve sonra gözlerini kapatıp Aven’in ayaklarının dibine yığıldı.

Lady Mystique’in son nefesini verdiği o anda, Alex zamanın durduğunu hissetti. En azından bir süreliğine...

Üç saniye boyunca, talep altındaki tüm insanlar ve Meyarinler donup kaldı. Sadece Alex, Niyx, Gölge Yürüyenler, Gündüz Binicileri ve özgür insanlar hareket ediyordu. Üç saniyenin ardından Aven’in talep altındaki ordusu öncekinden daha zalim bir şekilde çarpışmaya devam etti.

Ancak Alex savaşa odaklanmamıştı. Son anlarında doğrudan Alex’e bakan Tia Auran’ın bakışlarını takip eden Aven’a odaklanmıştı.

Adam, Alex’i görünce geriye doğru sendeledi. Gerçekten *sendeledi* ve gözlerini Alex’ten ayırmadı. Daha önce Alex’in hiç görmediği kadar perişan bir ifadesi vardı. Sonra ağzını açıp tek bir şey söyledi.

Alex onu duyamayacak kadar uzaktaydı ama buna gerek yoktu çünkü Aven’in ne söylediğini tam olarak anladı.

Aeylia.

Aven’in yüzündeki şaşkın ifade bir anda korkunç bir öfkeye dönüştü. Bir hayvan gibi başını geriye attı ve gökyüzüne doğru kükredi. Sesi o kadar yırtıcıydı ki meydanda savaşan herkes durup ona baktı. Aven gözlerini tekrar Alex’e çevirdikten sonra, ordular yine çarpışmaya başladı.

Aven'in yüzündeki ifadeyi gören, Meyarin ismini söyledikten sonra kükrediğini duyan Alex, Lady Mystique'in ölümüyle birlikte Meyarinlerin zihinlerindeki *Aeylia*'nın kaybolduğunu anladı.

Aven'in hafızası geri dönmüştü. Artık gerçeği biliyordu... Yani Alex'in Aeylia olduğunu. Yaptığı her şeyin -ve başına gelen her şeyin- sebebi olduğunu...

Sıvı alevler gibi yanan gözlerle önce bir, sonra iki adım atan Aven merdivenlerden hızla inip kükreyerek Alex'in üzerine doğru koşmaya başladı. Zihninden verdiği emir üzerine talep altındaki ordusu onun önünü açtı.

Alex donakaldı ve Niyx'in ona söylediklerini anımsadı: *"Hiçbir şart ve koşul altında onunla bir savaşa girmeyeceksin."*

Arkasını döndüğü gibi koşmaya başladı. Ya da en azından denedi. Ama şu an ordu onun önünü tıkıyor ve Alex geçmek için çaresizce uğraşarak onları bıçaklayıp savuşturmaya çalışsa bile çekilmiyorlardı. Bunun bir işe yaramadığını, kıpırdamadıklarını görünce tekrar arkasını döndü ve Aven'in kafasının üzerine kaldırdığı siyah kılıcından tam zamanında kaçmayı başardı. Kılıç hızla aşağıya doğru inerek yanından geçti.

Aven'in saldırma hızından irkilen Alex hemen A'enara'yı çağırıp adamın kılıcını silahıyla engelledi. Aven'in güçlü hamlesiyle birlikte geriye doğru sendeleyerek kanla kaplı taşların üzerine düştü.

Aven ona izin vermedi, geri çekilmedi, kıza doğru bastırmaya devam etti. Siyah kılıcı, mavi alevler saçan beyaz A'enara ile çarpışıyor ve alevler Aven'in kılıcını da sarıyordu.

İki silahın da uçları giderek boynuna yaklaşmakta olan Alex hâlâ yerde gücünü toplamaya çalışarak uğraşıyordu. Harcadığı çaba yüzünden kolları titriyordu. Aven'a kellesini kestirmemek için ancak bu kadarını yapabiliyordu.

"BU NASIL OLABİLİR?" diye yüzüne doğru eğilerek bağırdı Aven. İki bıçağı saran alevlerden hiç çekinmedi. "Seni öldürdüm! Binlerce yıl evvel! Sen *ölümlüsün*! Sen *insansın*! NASIL BURADA OLABİLİRSİN?"

Alex hayatında daha önce hiç bu kadar büyük bir dehşet hissetmemişti. Şakaklarından damlayan terler, yüzündeki kan ve Lady Mystique'in ölümüne tanıklık eden gözyaşlarıyla karışıyordu. Alex ölmek üzere olduğuna dair kesin inancından, Aven'in öfkesinden, gücünden dolayı âdeta felç oldu.

"SENİ ÖLDÜRDÜM!" diye tekrar bağırdı Aven. O da nefes nefeseydi ama kızın gücüne karşı koymaya çalıştığı için değil, kendi duygularını kontrol etmeye çalıştığı için.

Derken bir anda yüz ifadesi paramparça oldu ve üzerine sıra dışı bir dinginlik çöktü. Mükemmel, buz gibi bir sakinlik.

Alex daha önce korktuğunu sanıyordu ancak şu an Aven'in o güzel ve korkunç gözlerine bakarken, yanıldığını anladı. Zira şu an bizzat ölümün yüzüne bakmaktaydı.

Ve ölüm Alex'in kanını istiyordu.

Aven, kızın açıklamalarına artık ihtiyaç duymuyordu. Sadece ölmesine ihtiyacı vardı. Böylece kılıcını çekip ışık hızında kıza doğru savurdu. Alex artık hiçbir şansı olmadığını biliyordu.

Ancak siyah kılıç üzerine doğru karşı koyamayacağını bildiği bir kuvvetle inerken, bir savaş çılgılığı duyuldu ve Niyx önüne atlayıp Aven'a çarparak onu itti. Alevler içindeki kılıcı kıvılcımlar saçarak yalpaladı.

Dengesini kaybetmemek için çabalayan Aven'in yüzündeki buz gibi dinginlik, yaşadığı ihanetin üzerine, birkaç saniyeliğine dağıldı.

"Sen." Aven titreyerek kılıcını eski dostuna doğru kaldırdı. Yüz ifadesini bozmamak için boğazı titriyordu, çok sert bir ses tonuyla, "Asla talep altında değildin, değil mi?" dedi.

Niyx karşılığında alçak ve ölümcül bir sesle üç sözcük söyledi: "Senin tarafından değil."

Adamın ne demek istediğini anlayan Aven yüzüne bir tokat yemiş gibi irkildi ve öfkeli gözlerle Alex'e bakıp kükreyerek yine kızın üzerine saldırdı. Ancak bu defa Niyx buna engel oluyor, onunla çarpışıyordu.

Alex iki güçlü Meyarin'in bulanık hareketlerle kavga edişı kadar korkutucu güzellikte bir sahneyi daha önce hiç görmemişti. Etraflarını bitmeyen bir şiddetle kanlı savaşı sarmıştı.

Titreyerek ayağa kalkarken Niyx'e yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. Böylece en azından ikisi birlik olup Aven'i püskürtebilir ve *valisyoluna* binip buradan uzaklaşacak fırsatı yakalayabilirlerdi. Ancak Niyx onu korumak istediği, Aven da aşırı öfkeli olduğu için Alex aralarına girecek açık bir nokta bulamadı.

"Daha ne bekliyorsun? Git buradan!" diye bağırdı Niyx, Alex'in zihnine. Bir yandan Aven'la boğuşurken bir yandan da kızla ilişim kurmayı başarmıştı.

"Seni bırakmam!" diye cevap verdi Alex. Niyx'in Aven'in gücüne karşı koyabilmesinin, *valisyolunun* üzerinde olmasından kaynaklandığını biliyordu. Aven'in ayaklarıysa yere basmaktaydı. Ama bu Aven için çok da büyük bir handikapmış gibi görünmüyordu çünkü Niyx'in hamlelerini kolayca savuşturuyor ve Niyx sonsuzluk yolu sayesinde hızla yer değiştirse bile ona art arda saldırıyordu.

"GİT HADI!" diye bağırdı. *"Ben de arkandan geleceğim!"*

Alex adamın yalan söylediğini biliyor, Aven'in yıkıcı gücünün altında ezilmeye başladığını görebiliyordu.

Niyx'in ne kadar bağıracağını umursamadan ileriye doğru koştu ve talep altındaki Meyarinleri hızla geçti. Durup düşünmedi bile... Havaya fırlayıp, tam da Niyx'in başına kılıcını indirmek üzere olan Aven'in sırtına atladı.

Fakat Aven sanki Alex'in hamlesini kendisi planlamış gibi, son saniyede döndü ve kılıcını ölümcül bir hamleyle kızın kalbine doğru savurdu.

Ama o kadar uzağa gidemedi.

Zira Niyx bir anda Alex'in önünde belirdi ve Aven'in kılıcını durdurdu...

...kendi bedeniyle durdurdu.

Geriye doğru sendeleyeyen ve sonra olduğu yerde donup kalan Alex hareket edemedi. Aven mide bulandıran bir sesle kılıcını Niyx'in göğsünden çekti ve dimdik durarak, askıda kalmış gibi hareket etmeden duran eski dostuna baktı. Ama sonra Niyx'in kolu indi ve düşmemek için yana doğru sendelediği sırada kılıcı parke taşların üzerine yuvarlandı.

Alex ancak o zaman şoku atlatıp harekete geçti ve ileri doğru atılarak arkasından Niyx'e sarıldı. Hasarı göremedi ama inanmayı reddetti. İnanmayı *reddetti*...

"İhanetin bedeli budur işte," dedi Aven, yumuşak bir sesle. Ağırlığını tutamayarak Alex'in kollarına yığılan Niyx'e acır gibi baktı.

Parmaklarını şefkatle gümüşü kanla kaplı siyah alevli kılıcında gezdirerek, ışıldayan gözlerle Alex'e baktı. "Vae'varka hızlı bir ölüm sağlar. Niyx fazla acı çekmeyecek. Sen de öyle, sevgili Aeylia."

Daha fazla ertelemedi ve kılıcını kızın başına indirdi. Alex bırakın kılıcı engellemeyi, gözlerini bile kapatacak vakti bulamadı.

Ama siyah kılıcın Alex'in kafasını ikiye bölmesine birkaç santim kala, kız yan tarafta siyah bir şekil gördü. Niyx ile ikisi, Soraya tarafından gölge ve şimşek bulutlarının içine çekilirken, Aven'in öfkeli kükremesinin yankıları duyuldu.

Soraya onları her sabah eğitim yaptıkları Paedris Dağı'nın zirvesine bıraktı.

Kafası karışmış ve ortadan ikiye bölünmekten son anda kurulduğu için şaşkına dönmüş olan Alex, Niyx'in göğsünün inip kalkmadığını ancak birkaç saniye sonra fark edebildi. Adamın bedeni ölü gibi üzerinde yatıyordu.

Dağın zirvesine beklenmedik bir şekilde ulaşan Alex, Niyx'in altına sıkışmıştı. Hemen çıktı ve adamın yanına diz çöküp hasarı incelemek için onu dikkatle çevirdi. Aven'in silahının hızlı bir ölüm sağladığı hakkındaki sözlerini dikkate almayı reddetti. Niyx ölmüyordu. Ölemezdi.

Ancak bembeyaz suratını, cam gibi gözlerini, kısa kısa nefes alıp verirken gümüşü kanla kaplanmış göğsünü görünce durumun hayal ettiğinden çok daha kötü olduğunu anladı.

“Soraya, bana...”

Cümlesini bitirmesine gerek kalmadan kurt kayboldu ve birkaç saniye sonra ağzında bir avuç *laendra* ile geri döndü.

A'enara ile Niyx'in elbiselerini parçalayan Alex, dişleriyle çiçeğin üzerinde bir delik açtı. Adamın yarasının tamamını görünce midesi bulandı. Bu korkunç manzara karşısında çok kısa bir süre tereddüt ettikten sonra, gümüş renkli nektarı adamın gümüş kanlar akan yaralarına sürdü hemen. Başka bir çiçek daha açtı ve Niyx'in göğsündeki o eski dört pençe yarasının izine bakmamaya çalıştı ama o gün de aynı şeyleri yaşadığından dejavu hissetti. Niyx'in başını nazikçe kaldırdı ve ağzını açması için ona cesaret verici sözler söyledi.

Niyx hiç şikâyet etmeden, söyleneni yaptı. Bu sırada kıza özür diler gibi bakıyordu.

Alex bir terslik olduğunu fark edene kadar, Niyx'in bakışlarının ne anlama geldiğini kestiremedi.

Yarası... iyileşmiyordu.

"Kedicik, yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi Niyx soluk soluğa.

"Hayır," dedi kız, başını iki yana sallayarak. Bir *laendra* daha açıp adamın göğsüne biraz daha sıvı damlattı ama bir gelişme olduğunu görmedi. Bu kez işin içinde hyroa kanı yoktu... O yüzden Niyx'in iyileşmesine engel olacak başka bir şey olamazdı. "H-hayır, Niyx. İyi olacaksın. Biraz bekle."

"Olmayacağım, kedicik. Ölüyorum."

"Ölmüyorsun!" Alex adamın iç gömleğini yırtıp çiçeğin suyunu sıkıca yarasına bastırırken gözyaşlarına engel olamadı. Niyx irkilince o da irkildi ama yine de "Eğer gerekirse seni yine talep ederim!" diye öfkeyle yanıt verdi.

"Bunun işe yaramayacağını biliyorsun," dedi Niyx yavaşça... Haklıydı da. Niyx ile bir kez daha yaşam gücünü paylaşamazdı çünkü teknik olarak zaten bağlıydılar.

"Fark etmez," dedi Alex, sarsılmaya başlayan vücudunu görmezden gelerek. "Zaten ihtiyacın kalmayacak, birazdan iyileşeceksin."

“Aeylia, tatlım, bana bak,” dedi Niyx, ametist gözlerindeki acıya rağmen son derece nazik ve yumuşak bir sesle. Bu Alex’in adamın üzerine top gibi kıvrılmasına yetti ama gözlerini Niyx’in gözlerinden ayırmadı.

Korkusunu gizlemeye çalıştığı hâlde başaramadı ve “Neden iyileşmiyorsun?” diye fısıldadı.

Niyx’in yüzündeki özür diler gibi ifade, bu kez daha net bir şekilde geri döndü.

“Aven’in kılıcı...” Durup korkunç şekilde öksürmeye başlayınca, Alex gövdesine sarılıp onu sakinleştirmeye çalıştı. “Vae’varka... bu kılıç saf karanlık olan *traesostan* yapılmıştır.” Hırıltılı bir sesle nefes aldı. “Bir Meyarin’i sarnaph kanından bile daha kötü ve daha hızlı etkiler. Beni çizmiş bile olsaydı...”

Yeniden öksürmeye başladı ve Alex eğilip adamın ağzına birkaç damla *laendra* damlattı. Çiçeğin birazdan etkisini göstereceğinden emindi. Göstermek *zorundaydı*.

“Şşş,” dedi yanaklarından yaşlar süzülürken. “Konuşmayı bırak ve gücünü sakla, olur mu? Bırak da *laendra* işini yapsın.”

Niyx onu dinlemedi, zaten genelde dinlemezdi.

“Senin için öleceğimi hep biliyordum zaten, kedicik.”

Acı. Alex saf acıyı kalbini delen bir bıçak gibi hissetti.

Hıçkırarak adamın gömleğini biraz daha yırttı ve kana bulanmış bezle değiştirdi. Bir yandan da Niyx’in haklı olabileceği korkusuyla boğazına bir yumrunun tıkanıldığını hissetti. “Sessiz ol, Niyx.”

Adam onu yine dinlemedi.

“Bir keresinde sana, senin için her şeyi feda ettiğimi söylemiştim,” diye fısıldadı Niyx ve buz gibi ellerini kızın ellerinin üzerine koydu. İkisinin de elleri gümüşü kanla kaplandı. “Ama bilmelisin ki, kedicik... Eğer bu, seni tanıma ayrıcalığına nail olacağım anlamına gelecekse, aynı şeyi binlerce kez yeniden yapardım.”

“L-lütfen, Niyx, k-konuşmayı kes,” dedi Alex, artık açık açık ağlayarak. “S-sen iyi-iyileşeceksin.”

Niyx bir kez daha öksürdü. Alex'in ellerinin altında duran gövdesi iki büklüm oldu. Ama o hâlde konuşmaya devam etti. "Mayra'ya söyle..." Bir kez daha hırıltıyla nefes aldı. "Kardeşıme onu sevdiğimi söyle ve üzgün olduğumu."

Alex gözyaşlarından onu zar zor görebiliyordu. "Bunu o-ona ken-kendin söyle."

Niyx kanlı elini uzatıp kızın yanağını avucunun içine aldı ve güzel gözlerinde kocaman bir ışıltıyla ona, "Seninle çok gurur duyuyorum, Alexandra Jennings, hem de çok," diye fısıldadı.

"N-Niyx..." Alex hıçkırarak ağlamaya başladı ve adamın elini yüzüne iyice yaklaştırdı. "Y-yapma... ya-yapamazsın."

Niyx'in gözleri devrildi ve sesi duyulamayacak kadar alçaldı. "Her zaman seninle olacağım, kedicik. Gökyüzünde yıldızlar olduğu sürece."

Sonra eli uyuştı, gözleri kapandı ve göğsü kıpırtısız kaldı.

Alex, "H-h-hayır!" diye bağırarak Niyx'in üzerine yığıldı. "L-lütfen, Niyx! Be-beni bırakma!"

Ama Niyx kıpırdamadı. Alex'in ellerinin altında hareketsiz yatıyordu.

Cansız.

"H-hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı Alex. Kollarıyla Niyx'e sıkıca sarılırken sesi kesildi. Üstü başı kan oldu. "Hayır, l-lütfen hayır!"

Ama ne kadar yalvarırsa yalvarsın, ne kadar gözyaşı dökerse döksün, gerçeği inkâr edemezdi.

Niyx ölmüştü.

Sonuna kadar Alex'i korumuş ve onu kurtarmak için canını vermişti.

Alex, Niyx'in cansız bedeninin üzerinde saatlerce ağladı.

Soraya burnuyla kıza sokulup ağıt yakarken, ikisi birden Niyx'in başında nöbet tutuyor ve güneş gökyüzünden yavaş yavaş kayboluyordu.

Alex, Trell'e karşı verdiği mücadeleden, kaçırılıp işkence görmesine, Graevale'daki savaşa ve sadece Lady Mystique ile William'ın değil, aynı zamanda kaybindan sonra nasıl yaşayacağını bilemediği ve kendisi için çok kıymetli biri olan Niyx'in ölümüne kadar, o hafta sonunda yaşadığı her şeyin fiziksel ve duygusal tepkisini veriyordu. Bunalmıştı, haesondelin vücudundaki etkisi geçmeye başlamıştı. Enerjisi de tükenmeye başladığı için ağlayarak derin ve huzursuz bir uykuya daldı.

Daha sonra Soraya'ya sarılmış hâlde uyandığında zihni artık daha berraktı. Geçmişin acılarını ve onu felç eden yasını bir kenara koyup, üzerindeki myroxtan yapılmış kıyafete ve Soraya'nın sıcacık tüylerine rağmen artık bu soğukta daha fazla kalamayacağını fark etti. Harekete geçme, oradan ayrıldıktan sonra Graevale'da neler olduğunu, Caspar Lennox ile Soraya'nın arkadaşlarını güvenli bir yere götürdüğünü öğrenme ve karşılaşacağı bir sonraki kâbusu keşfetme vakti gelmişti.

Ancak bunları yapmadan önce Niyx'i görmeliydi.

Paedris Dağı'nın buzlu zirvesine diz çöküp parmakları yarılana kadar, karlı yüzeyden toprağa erişene dek çıplak elleriyle bir çukur kazdı. Hem fiziksel hem duygusal açıdan uyuşmuş olduğu için acı hissetmedi. Sadece dostunun, ikisi için de çok özel bir yerde son uykusuna huzurla yatmasına odaklandı.

Eğer güvenli olacağını bilseydi, onu Meya şehrine bakan Altın Kayalık'a götürürdü. Onu talep ettiği yere. Ama hayatını bu şekilde riske atarsa Niyx onu asla affetmezdi, o yüzden Paedris Dağı'ndan ayrılmadı. Niyx burayı çok severdi. Akademiye ve Medora'ya bakan bu manzarayı çok severdi. Yaşadığı hayatın aksine artık Niyx ölümünde özgür olacak ve tüm dünya ayaklarının altında uzanacaktı.

Alex, boğazı yırtılır gibi hıçkırarak ağlamaya başladı ve kazmaya devam etti. Soraya da onu eşlik etti ve kurt pençeleriyle taşlı toprak yüzeye ulaşmasını kolaylaştırdı.

Alex'in tırnakları kırıldı, parmakları kanamaya, elinde yaralar açılmaya başladı. Ama durmadı. Aklında tek bir amaçla kazmaya devam etti.

Mezar yeterince derinleştğinde yüreğinin acısını bir kenara bırakıp nazikçe -çok nazikçe- Niyx'i mezara soktu.

Dostunun iyileşmeyen yarasını, göğsüne koyduğu bir avuç *laendra* çiçeği ile kapattı. Böyle bakınca Niyx uyuyor gibi görünüyordu.

Soraya kızın acı dolu sesini duyunca inledi. Alex, "Seni asla unutmayacağım, Niyx Raedon. Unu-unutamam..." diye fısıldadı. Hızlıca nefes alıp kederini bir kenara bıraktı. "Sensiz bir hayatı hayal bile edemiyorum ama sana yıldızlar üzerine yemin ederim ki benim için yaptığın fedakârlıkların boşa gitmemesi için elimden geleni yapacağım. Yaptığın... verdiğin şeyin bir anlamı olacağına yemin ederim."

Alex bu yeminin ardından Niyx'in güzel yüzüne son bir kez daha baktı ve üzerini toprakla kapatmaya başladı. Bunu yaparken, dünyanın bir daha asla yerini dolduramayacağı bir ışığı kaybettiğini biliyordu.

Alex, Niyx'in mezarının başında güneş doğana kadar oturdu. Henüz hareket etmeye hazır değildi. Ancak saatlerdir sabırla onu rahatlatmaya çalışan Soraya huzursuzlanmaya başlayınca, Alex artık gitme vaktinin geldiğini anladı.

Her yeri uyuştugu için nereye gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu.

Karar vermekten aciz olan Alex, kurdun kendisinden daha iyi bileceğine güvenerek Soraya'nın boynuna sarıldı ve "Lütfen beni nereye gitmem gerekiyorsa oraya götür," diye fısıldadı.

422 GRAEVALE

Aydınlık ve karanlık patlamasıyla birlikte gölge kurt onu Paedris Dağı'ndan ve Niyx'in yanından alıp Tryllin sarayının savaş odasının ortasına bıraktı.

Eğer Alex kalp ağrısından başka bir şey hissedebilseydi, yeni geldiği yeri görünce şoke olabilirdi. Ancak odada birbirine bağırانları gördüğünde hafifçe şaşırmak dışında bir şey yapmadı.

İnsan konseyi oradaydı, kral ile kraliçe, Danışman Jaxon ve oval masanın tüm diğer liderleri. Ayrıca Kumandan Nisha, Jeera, Drock ve Tyson da odadaydı. Çok daha iyi günler görmüş olan bu dört önemli şahsın tenleri de zırhları da tıpkı Alex'inki gibi kan ve pislik içindeydi.

Odada başkaları da vardı. Üç Gölge Yürüyen kadim, Gündüz Binicilerinden Kaysia, Fliplerden Tork ve Glyn ve Jarnocklardan Mareek ile Tibbs. Alex onların da diğerleri kadar berbat görünüşünü fark etti.

Onun geldiğini görünce sustular. Soraya, kızı korur gibi destek vererek yanında yürürken, Alex'i izlediler.

Koltuğundan fırlayıp telaşla kızın yanına ilk giden Jeera oldu. Alex, Jaxon'un, "*Onun* burada ne işi var?" diye mırıldanmasını duymazdan geldi.

"Alex," dedi Jeera, rahatladığı belli olan bir ses tonuyla. "Öldüğünü sandık."

Bir yanı zaten ölmüştü. Bir yanı ise Paedris Dağı'nın zirvesindeki mezarda duruyordu.

"Kanla kaplısın... yaralandın mı?"

Yaralanmamıştı.

Mahvolmuştu.

"İyiyim," dedi ağlamaktan kurumuş boğazından çıkan yumuşak bir sesle. "Burada neler oluyor?"

Jeera'nın ona inanmadığı açıkça belli oluyordu. Belki kızın sesindeki acıyı duyduğu belki de öngörü yeteneğinin Alex'in iradesine rağmen çalışmasından kaynaklandığı için. Sebep her ne ise, genç muhafız, Alex'in bu konu hakkında konuşmak istemediğini -ve konuşamayacağını- çok iyi anlamıştı, bu yüzden ona destek verir gibi, elini nazikçe kızın omzuna koydu.

"Aven bugün sadece Graevale'a saldırmadı," dedi, kızı yavaşça masaya doğru götürürken. "Maroo ve Nialas'a da hücum etti."

Alex her anlamda uyuşmuş olduğu için bu haberin şokunu yaşamadı.

"Otur da sana bilgi verelim," dedi Jeera ve yanındaki boş koltuğu çekti.

Koltuğa oturan Alex masadakilere şöyle bir baktı. Kral ve kraliçenin endişe dolu gözlerine ve daha az belli olsa da yine de endişeyle ona bakan Drock, Tyson ve Nisha'ya baktı. Onları hafifçe selamlayıp gözlerini diğerlerine çevirdi ama Kaysia hariç hiçbiri ona bakamıyordu. Sanki Alex'in ayağa fırlayıp, *ben size söylemiştim!* diye bağırmasını bekliyor gibiydiler.

Ancak Alex uyarılarının dinlenmemiş olmasını umursayacak hâlde değildi. Olan olmuştu. Geriye dönüş yoktu, olanları değiştiremezlerdi, kaybolan hayatları geri getiremezlerdi. Şu an yapabilecekleri tek şey, yaptıklarının sonuçlarına katlanarak yaşamak ve ilerlemektir.

Kurumuş boğazını temizleyerek, "Eğer Aven hepinize aynı anda saldırdıysa şu an nasıl burada olabiliyorsunuz?" diye sordu. Gözlerini kadimler ve Kaysia'dan ayırmadan, "Sizi en son gördüğümde Aven'in Graevale'a saldırmayacağını söylüyordunuz," dedi.

Drock cevap verdi; derin sesi, Alex'in kulaklarını rahatlatıyordu: "Başına gelenleri hepimiz gördük, evlat. Aven'in sana ölümcül darbeyi savurduğunu gördük. Talebi altındaki Meyarinler, öyle sıkı saf tutmuşlardı ki temas kurduğunu görmemize engel oldular. Ama çıkardığı o kükreme sesi yüzünden zafer kazandığını sandık." Sesini alçalttı. "Yanıldığımızı görmek çok güzel."

“Ondan sonra her şey çok hızlı oldu,” diye atladı Tyson. “San-ki Aven ve ordusu bir anda oradan ayrılmaya karar verdi. Az ev-vel dövüşüp *kazanıyorlarken*, bir baktık ki gitmişler.” Duraksadı. “Sen öldüğün ve Aven da zaferini kutlamak istediği için gittikle-rini sandık.”

Alex onların bu tahminlerini herkesten çok daha iyi anlıyor-du, tıpkı şu an bir açıklama beklediklerini anladığı gibi.

Alex yanında durmakta olan Soraya’nın parlak tüylerini ok-şadı. Kurt, bu koruyucu pozisyonda dururken, masada oturanlar kadar uzun görünüyordu. “Soraya beni tam Aven...” Cümlesini bitirmeye gerek duymadı, daha doğrusu *bitiremedi* çünkü Sora-ya’nın güvenli bir yere götürdüğü tek kişi kendisi değildi.

Ama şu an bunu düşünmeyecekti, *düşünemezdi*. Uyuşuklu-ğun özünün derinliklerine tırnaklarını geçirmesine izin verdi.

Alex’in daha fazlasını anlatmayacağını fark eden Nisha söz aldı: “Anladığımız kadarıyla Aven ve güçleri, Graevale’ı, Maroo ve Nialas’a yapılan saldırılarla aynı anda terk etti.”

“Geldi onlar. Öldürdüler. Sonra gittiler,” dedi, kel kafasını iki yana sallayan Tibbs. “Çok kötü onlar. Kötü, kötü, kötü. Bugün bir sürü Jarnock öldü.”

“Her birimiz her şeyden önce kendi halkımızı düşünmeliyiz,” dedi Tork sessizce. Bu Flip saldırı sırasında ve sonrasında artık neye şahit olduysa, gördükleri hâlâ gözlerinde taptazeydi. “Bir-likte buraya gelmemiz saatler sürdü, hiçbirimiz şehirlerimizden uzun süre ayrı kalamayız. Bize orada her zamankinden daha çok ihtiyaç var. Ancak ayrılmadan evvel bir aksiyon planı yapmalıyız.”

“Bize notu oku,” dedi Mareek, Kral Aurileus’a.

Kraliçe Osmada eşini rahatlatmak ister gibi, elini onun kolu-na koydu. Kral, Gümüş Orman’dan elde edilen bir sayfalık par-şömeni açıp, yazanları yüksek sesle okumaya başladı. Alex duy-duklarını anlamakta güçlük çekti ve kral ona parşömeni uzatana kadar da elinde tuttuğu şeyin ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamadı.

Bu bir mektuptu ve Aven'dan geliyordu.

Medora'daki ölümlülere,

Bugün, geleceğinizde sizin nelerin beklediğine dair ufak bir sahne yaşadınız. Savaşı hızla bitirerek size müsamaha gösterdim ama bu savaş daha yeni başladı.

Bundan sonra artık merhamet göstermeyeceğim.

İşim bittiğinde, hiçbiriniz gazabımdan kurtulamayacaksınız. Eğer sizi bekleyen yıkım konusunda suçlayacak birini arıyorsanız, tek umudunuz olduğunu düşündüğünüz kişiye bakmanız yeterli. Ama şunu bilin ki Alexandra Jennings sizi kurtaramaz.

Hiç kimse kurtaramaz.

Şafağın kanatlarında hızla gelen yeni bir gün var.

-Kral Aven Dalmarta.

Alex notu üç kez okuduktan sonra başını kaldırdı ve tüm gözlerin üzerinde olduğunu gördü. Soruları, sorgulanmayı, sadece sessizlikle cevap vereceği ânı bekledi zira açıklama yapma isteğini çoktan aşmıştı. Ama o an gelmedi. Zira herkesten önce Jeera söz aldı.

“Bunların hiçbiri sürpriz değil,” dedi muhafız. “Alex bizi Aven’in tüm ölümlülere karşı şahsi bir kin beslediği konusunda ilgili çoktan uyarmıştı ve belli ki adam, Alex’e karşı da derin bir nefret duyuyor. Elbette suçu ona atacaktı.”

Nisha başını salladı ve yeğeninin sözlerinden devam etti: “Aven bugün aramızda korku yaratmak için hareket etti, ona karşı güçlü bir şekilde birlik olmamız gerekirken bizi birbirimize düşürmeye yönelik bir mektup bu.”

“Hepiniz ilk elden yapabileceği yıkımı gördünüz,” dedi Kral Aurileous. “Bana göre...” Duraksadı ve odadaki diğer insanları işaret etti. “Bize göre ona karşı gelebilmek için tek şansımız birlik olmak. Bütün türler olarak ittifak yapmak.”

Alex artık daha fazlasını kaldıramadı. Olanları geri alamayacağına kabul etmesine rağmen, daha en başından onu *dinlemele-rini* çok isterdi. Öyle yapsalardı bu konuşmayı Aven'in saldırısından çok daha önce gerçekleştirebilirlerdi. Ve belki de Niyx...

Alex aklındakileri bir kenara itip ayağa kalktı. Tüm gözler yine ona döndü.

Son derece kasvetli ve monoton bir sesle, "Üzgünüm," dedi. "Soraya'dan, olmam gereken yere beni götürmesini istedim ama sanırım sizi yeterince dinledim ve sanırım kuracağınız ittifakın detaylarını belirlerken bana ihtiyacınız yok." Gözyaşlarından kuruyan boğazı yüzünden güçlükle yutkundu. "Planlarınızı yaptıktan sonra biriniz bana bilgi vererseniz çok sevinirim ama şimdilik benim... benim..." Alex cümlesini nasıl bitireceğini bilemedi çünkü ihtiyacı olan şeyi yapması imkânsızdı. "Benim akademiye dönüp dostlarıma bakmam lazım."

Gitmesine izin verip vermeyeceklerini hiç umursamadı çünkü buraya gelmek için de onlardan izin almamıştı ama yine de kral, kraliçe ve Nisha ona evet der gibi başlarını salladılar. Jeera uzanıp kızın kolunu tuttu ama Alex bu şefkatli jesti hissedemeyecek kadar soğuk ve uyuşuktu.

"Sakin ol, çocuk," dedi Drock. "İyi dinlen. Şeye benziyorsun..."

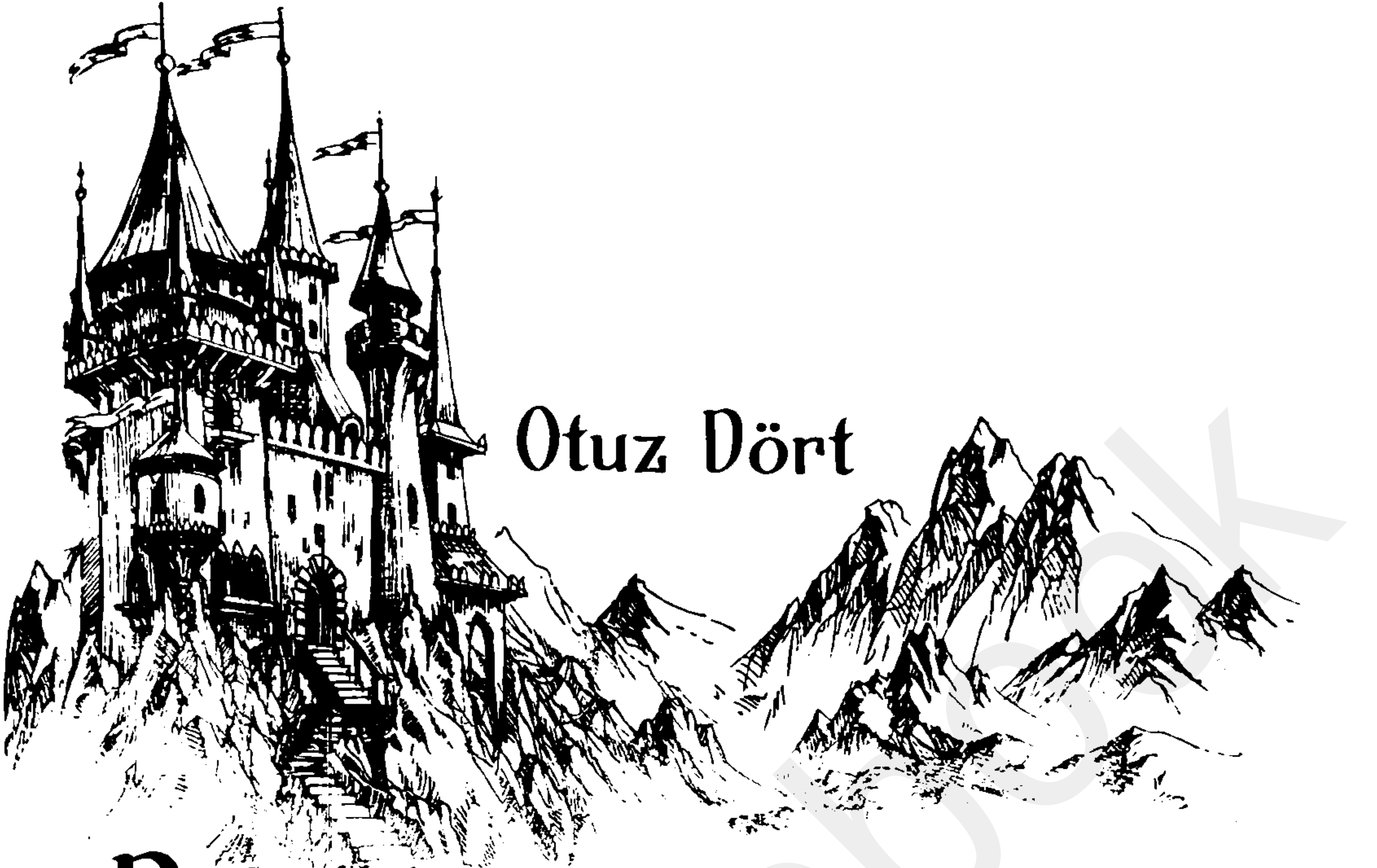
Cümlesini tamamlayamadı çünkü Alex'in gelişinden beri ilk kez konuşan Gölge Yürüyen Azalia araya girdi.

Yumuşak bir fısıltıyla konuştu ama söyledikleri çok anlamlıydı:

"Bir anlamı olur mu bilmem ama üzgünüz."

Bu özür karşısında onlara bağırmamak için kendini zor tutan Alex başını hafifçe sallayarak Soraya'ya uzandı.

Ona emir vermesine gerek kalmadan kurt gölge ve şimşekler içinde onu akademiye geri götürdü.

Otuz Dört

Darrius tıbbi koğuşta bekliyordu. Soraya kızı Tryllin'den doğruca oraya getirmişti. Kurt, Alex'in yaralarını iyileştirmek için *laendra* içmek istemediğini, hatta görmeyi bile kaldıramayacağını bir şekilde hissetmişti. Çünkü bu çiçek Niyx'i iyileştirmeye yetmemişti.

Fletcher kızın soğuktan yanmış, kan içindeki ellerini hayata döndürmeye ve savaşırken aldığı yaraları iyileştirmeye çalışırken, müdür ise Jordan ve D.C.'nin Bear ve ailesinin yanında olmak için Woodhaven'a gittiklerini anlattı sessizce. Darrius mümkün olduğunca kısa bir sürede Alex'in de onlara katılmasını önerdi. Dördü de derslere diledikleri kadar girmeyebilirlerdi.

Ama Alex, Woodhaven'a gidemezdi.

Uyuşuk... Kendini böyle hissediyordu.

Kendisini bu denli çaresiz hissederken Bear'ı teselli edemezdi.

Kendi acısını arkadaşının ailesine götürmek adil olmazdı çünkü şu an Ronniganların güçlü olmaları gerekiyordu.

Ayrıca dostlarından teselli beklemesi de adil olmazdı. Bear'ın onlara ihtiyacı varken bu mümkün değildi, hele ki arkadaşları yaşadığı derin kaybı asla anlayamayacakken.

Zira hiçbirini Niyx ile tanışmamıştı. Bu nedenle onun ölümünün Alex için anlamını da kavrayamazlardı.

Alex, Darrius'a duygusuz bir şekilde Graevale'da olanları özetledikten sonra Tryllin'deki oval masada duyduklarını da anlattı ve müdürle doktorun endişeli gözlerini görmezden gelip tıbbi koğuştan ayrıldı. Onlara iyi olduğunu ve dostlarının yanına gitmek için yurda dönüp çantasını toplayacağını söyledi.

Yurda dönmek konusunda yalan söylememişti. Ama savaşta yaşadığı şeyleri hâlâ hazmedememişken Woodhaven'a gidemezdi.

Kütüphane'ye gitti.

Mağaradaki taşlardan birine oturup top gibi kıvrıldı. Bacaklarına sıkıca sarılıp rahatlamasını sağlayan Soroya ile birlikte nehrin diğer tarafındaki taşlı alana baktı. Kendi dünyasına açılan kapıyı ilk gördüğü âni düşündü. Eğer o gün o kapıdan geçseydi, belki de bunların hiçbirini yaşanmazdı.

Aven Meya'ya asla dönmezdi.

Alex geçmişe asla gitmezdi.

Ve şu an olan hiçbir şey bu şekilde sonuçlanmazdı.

Niyx. Lady Mystique. William. Hatta Skyla. Hepsinin ölümü Alex'in yüzünden olmuştu.

Boş mağaraya bakarak, Medora'ya geldiği andan beri ilk kez buradan gitmek istedi. Ailesi ile birlikte Freya'ya dönüp, yaptığı her şeyi unutmak. Sebep olduğu her şeyi. Kalsaydı yüzleşeceği her şeyi.

Ancak gidemeyeceğinin farkındaydı. Zira çok fazla şey kaybetmiş olsa da, daha kaybedilecek pek çok şey vardı.

Niyx gitmişti. Ama birçok kişi sağ kalmıştı. Alex onları yüzüstü bırakamazdı. Ölmüş olsa bile, Niyx bunun için onu asla affetmezdi.

Alex de orada öylece oturup nehre baktı, altındaki taş zemin, mağaradaki soğuk hava kadar uyuşuktu. Hissizleşmişti. Orada oturup, yüzleşeceği şeyler için gereken gücü toparlamaya çalıştı.

"Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim."

Alex başını dizinden kaldırmadı, gözlerini mağaranın diğer ucundan çekmedi. Kaiden gelip kızın yanına oturdu.

“Buraya nasıl geldin?” diye fısıldadı kuru bir sesle. Kaiden, karşılar gibi ona sokulan Soraya’yı sevdi.

“Kütüphane sağ olsun,” dedi Kaiden. Sesini alçalttı. “Graevale’da olanları duydum. Bear’ın babası için üzgünüm. Aes Daega için de öyle.” Sözlerini fısıltıyla bitirdi: “Ama Niyx için çok daha üzgünüm.”

William’ın adı geçince kızın gözlerine yaşlar dolmuştu ama çocuk, Lady Mystique ve Niyx’ten bahsedince -bilmemesi gereken iki kişiden- Alex boğulacak gibi hissetti.

“Jeera anlattı,” diye alçak sesle devam etti Kaiden. “Kim olduklarını bilmiyordu ama Graevale’daki meydanda olanlar karşısında verdiği tepkiyi yakından görmüş. Bana tarif ettiğinde kimi kastettiğini anladım.” Alex’i teselli etmek ister gibi, elini omzuna koydu. “Çok üzgünüm, Alex.”

Alex yaşlı gözlerle Kaiden’e dönüp kendi kulaklarına bile son derece kırılgan gelen bir sesle, “Onların kim olduklarını nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Athora sayesinde Aes Daega ile birkaç kez karşılaşmıştım ama bu hikâyeyi anlatmak bana değil, ona düşer. Niyx’e gelince...” Kaiden duraksadı ve cebinden çıkardığı, Gümüş Orman’dan elde edilmiş bir parşömeni kıza uzattı.

Alex doğrulunca Soraya da dikildi. Alex kâğıdı titreyen ellerle aldı ve uyuşuk bedeninde bir karıncalanma hissetti.

“Şu tıbbi testlerden birinden sonra akademiye dönerken yanıma yaklaştı,” dedi Kaiden sessizce. “Bana kim olduğunu anlattı. Arkadaşınmış. Casusunmuş. Koruyucunmuş.”

İkisinin tanıştığından hiç haberi olmayan Alex güçlkle nefes aldı.

“Hani geçmişte gördüğün o görü var ya? Benim de rüyamda parça parça gördüğüm?” dedi Kaiden. “Niyx bana her şeyi gördüğünü ve benim de senin yanında olup seni oralarda dolaştırdığımı anlattı.”

Alex artık utanmıyordu çünkü bunu çoktan aşmışlardı.

“Benim adımı söylediğini duymuş, yanımda kendini güvende hissediyormuşsun. O da bunun üzerine beni takip etmek istemiş.”

Alex’in aklına bir anda Niyx’in çocuğun ismini zikrettiği o gece geldi. Zira Kaiden’in ismini Niyx’e hiç söylememişti. Demek ki Niyx onu başından beri tanıyordu... binlerce yıldan beri.

“Eğer başına bir şey gelirse, bunu sana vermemi söyledi.”

Alex hırıltıyla nefes alırken ciğerlerinin acıdığını hissetti ve parşömeni kavrayan parmakları kasıldı.

Kaiden çok ama çok alçak sesle, “Sana birkaç dakika vereyim,” dedi.

Sonra elini kızın omzundan çekti ve ayağa kalktı. Kütüphane ona bir kapı açtı ve Kaiden kızı Soraya ile baş başa bırakıp gitti.

Alex elindekini okumak istemiyordu. Eğer okursa, olay daha da gerçekçi olacaktı. Öte yandan Niyx, kızın binlerce yıl evvel gördüğü bir görüyü aklında tutup Kaiden’i bulma çabasına girerek, ona bu mesajı iletmişti... Alex, en azından bu kadar önemli ne yazmış diye bakması gerektiğinin de farkındaydı.

Titreyen ellerle gümüş renkli, narin kâğıdı açtı.

Kedicik,

Bu tek kelime bile Alex’in gözlerini kapatmasına ve aklında adamın *kedicik, kedicik, kedicik* diyen sesiyle gözlerinin yaşarmasına yetti.

Ağlamamak için güçlükle yutkundu ve Niyx’in bir daha ona asla böyle seslenemeyecek olduğunu fark eden Soraya’nın teselli veren iniltilerini duymazdan geldi.

Seller gibi akmak için tetikte bekleyen gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak, parmağıyla Niyx'in daha önce hiç görmediği el yazısının üzerinden geçti. "K"den "e"ye ve en sondaki "k" harfine kadar dokunduğunda biraz daha sakinleşmişti.

Kedicik,

Eğer bunu okuyorsan muhtemelen aptalca bir şey yapmışsın ve ben de seni kurtarmak için araya girmişimdir. Eğer durum buysa ve seni kurtarmak için canımı verdiysem, o zaman bilmeni isterim ki hiç pişman değilim ve senin de pişman olmanı istemiyorum.

Seni korumak benim için tam zamanlı ve seve seve yaptığım bir iş. Senin için öleceğimi zaten hep biliyordum...

Alex bir daha durmak zorunda kaldı çünkü Niyx aynı sözleri ona dağın zirvesinde de fısıldamıştı. Yüreğine bıçak gibi saplanan acının uyuşmasıyla tekrar nefes alabilmeye başlayınca, kaldığı yerden okumaya devam etti.

...ve ölmenin daha iyi bir şeklini ya da hayatımı feda etmenin daha kıymetli bir yolunu düşünemiyorum.

Bununla birlikte, kendini sonsuza dek suçlayacağının da farkındayım ve bunu yapmana izin veremem.

Senin sevmek için aşırı derecede büyük bir kapasiten var ve çok fena seviyorsun, kedicik. Pek çok insanı sana çeken şey de bu. Ve seni tanıma şansına nail olan kişilerin dünyalarını aydınlatan çok güzel bir özellik. Buna ben de dâhilim.

Ancak bu, kayıplarının acısını da aşırı derecede hissetme kapasiten olduğu anlamına geliyor. O yüzden bu mektuptan alacağın bir şey varsa, o da şu olsun: Eğer ölmek üzereyken beni talep ettiğin andan itibaren her şeyi yeniden yapma şansım olsaydı, yapardım. Hem de sonsuza dek ve binlerce kez. Çünkü seni tanımak bana bir yaşama sebebi verdi. Ve ölmeye değer bir sebep...

Kendini suçlama, kedicik. Ben neye bulaştığımı biliyordum. Artık olan olduğuna göre ayağa kalkmalı ve dövüşmeye devam etmelisin. Ama ben olmasam bile, yalnız olmadığını bilmen gerekir.

Dostlarına güven. Kyia ve Zain'e güven. Athora'ya güven. Kaiden'e de güven... O iyi birine benziyor ve çok da etkileyici bir tip. Artık yanında ben olmadığımı göre, onun seni kollayacağına güven.

Beni talep ederek hayatımı kurtardın, kedicik. O günden beri de her gün hayatımı kurtarıyorsun. Bunu yapmak binlerce yıl aldı ama sonunda sana olan borcumu ödememe şansını bana verdiğin için teşekkür ederim.

Sonsuz sevgilerimle,

Niyx.

Not: Şimdi ağlamayı kes ve gidip birkaç ölümsüzün kışını tekmele.

Bu son cümle karşısında Alex gözlerinden yaşlar süzülmesine rağmen bir kahkaha patlattı. İç parçalayan ama sonunda yeniden dünyasını aydınlatan böyle güzel bir mektup yazmak tam da Niyx'e göre bir şeydi.

Ne duyması gerektiğini ve ne zaman duyması gerektiğini bilmek de tam ona göre bir şeydi.

Niyx'in ölümünün acısı Alex'in yüreğinde korkunç bir ağrı gibiydi ama Niyx haklıydı. Onun kaybıyla felç olamazdı. Tıpkı ona mezarının başında söz verdiği gibi, dövüşmeye devam etmesi gerekiyordu. Böylece gözünden döktüğü yaşlarla ıslattığı parşömeni tekrar tekrar okudu ve Niyx'in acısını yavaş yavaş bırakmaya başladı.

Kaiden dönüp tekrar yanına oturdu ve onu kollarının arasına aldı. Alex yüksek sesle ağladı, göğsünü parçalarcasına gözyaşı döktü ve uyuşukluğu geçmeye, bedeni doğrulmaya, iliklerine kadar keskin bir kararlılık işlemeye başladı.

Orada saatler boyunca oturmuşlar gibi hissetti. Kaiden kıza sıkı sıkı sarıldı. Ancak Alex kendini toparlayıp gözyaşlarını silebilecek hâle geldiğinde Niyx'in mektubunu çok ama çok büyük bir dikkatle katlayıp kabanının cebine koydu.

"Yanımda olduğun için teşekkür ederim," dedi Kaiden'e yumuşak bir sesle. Sesi hâlâ çatlaktı ama artık ölü gibi çıkmıyordu.

Çocuk, kızın yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve yüzünü avuçlarının arasına alıp sessizce cevap verdi: "Başka bir yerde olamazdım ki zaten..."

Alex çocuğa bir kez daha yaslanıp başını onun omzuna koydu. Kaiden'in sıcak, güçlü varlığının yudum yudum içine işlemesine izin verdi.

Sonra ne yaptığını bile anlamadan ona fısıldamaya başladı. Niyx ile ilgili anılarını, hikâyelerini fısıldadı, diğerlerinin onu bilmesi güvenli olmadığı için, hiç kimseye anlatmadığı şeyleri paylaştı.

Kaiden'e şimdiye dek tanıdığı en cesur kişi hakkında bir sürü şey anlattı. Şimdiye dek sahip olduğu en yırtıcı dostu hakkında... Şimdiye dek gördüğü en sadık koruyucusu hakkında...

Kaiden onu sabırla dinledi. Saçlarını, sırtını okşadı. Birkaç soru sordu ama en çok onun konuşmasına izin verdi.

Alex içini boşalttı. Sanki vücudundaki bir zehri atıyor gibiydi. Niyx'i Kaiden'le paylaşmak, birlikte yaşadıkları anıları anlatmak her şeyi daha da gerçek kıldı.

Niyx'le de kalmadı. Kaiden'e her şeyi anlattı. Geçmişte yaşadıklarını, Xiraxus ile arasındaki *vaelina* bağını, onun başına gelmiş olabilecek şeylerden nasıl korktuğunu, Aven'in bir canavara dönüşmesinin tamamen kendi suçu olduğunu... Ancak mağaranın gölgeleri içinde sessizce anılarını paylaşıırken, Niyx de aklındaydı. Başından beri onunla her şeyi nasıl paylaştığını, geçmişte ve gelecekte birlikte nelerle yüzleştiklerini anlattı. Sonra sustu. Yüreğinde keder, dudaklarında bir tebessüm vardı.

"Keşke onu daha yakından tanısaydım," dedi Kaiden yavaşça.

"Seni severdi," dedi Alex. Niyx'in Kaiden'e karşı duvarlarını indirmesi gerektiğini önerdiği kısmı çocuğa anlatmadı ama "Sana güvenmemi söyledi," dedi.

Kaiden hafifçe güldü. "Ben de sana hep aynı şeyi söylüyorum."

Bu doğrudu, o yüzden Alex cevap vermedi. Ama zaten veremezdi çünkü Soraya onu uyarır gibi hırladı. Kaiden geldiğinden beri kurt bunu yapmamıştı. Bu narin ve sessiz an, yeni bir sesle bozuldu.

"Eğer ikinizin şu dokunaklı sahnesi bittiyse artık işe koyulalım."

Alex çocuğun omzunda duran başını kaldırdı ve sakinleşmesi için Soraya'nın boynuna elini koydu. Üçü birden Athora'ya baktılar.

"Tamamlaman gereken bir kehanet var, Alexandra. Burada oturup gözlerini patlatarak da bunu yapamazsın."

Artık adamın bu iğneleyici tavrına alışmış olan Alex, Athora'nın, sandığından çok daha fazla şey bildiğine şaşırmadı.

"Kehanet saçmalıktan başka bir şey değil," diye cevap verdi. "Söylediği her şey bugün gerçekleşti ama sonunda hiçbir şey olmadı."

"Söyle bakalım," diye emretti Athora, "bugün ne gerçekleşti?"

“Gece ile Gündüz birleşip tek bir düşmana karşı savaştığında, karanlıkla aydınlık ortada buluşacak ve tüm tutsaklar serbest kalacak.” Düşüncelerini güçlkle toplayıp, “Gece ile Gündüz,” dedi, “tek düşman olan Aven’a karşı çarpışan Gölge Yürüyenlerle Gündüz Binicilerini temsil ediyor. ‘Karanlıkla aydınlık ortada buluşacak’ ise Aven ile benim çarpışan kılıçlarımızı. Benim *Işığı Getiren* A’enara’m, onun da saf karanlık olan *traesostan* yapılmış olan yeni silahı Vae’varka.”

Bunu duyan Kaiden irkildi çünkü A’enara hakkında araştırma yaparken, eski yazıtlarda *Vae’varka* ismini ilk gören ve bundan Alex’e söz eden ilk kişi oydu. O zaman Alex bunu birinin ismi sanmıştı ama değildi. Bu bir silahtı.

A’enara ve Vae’varka. Gücün iki silahı. Biri ışığın, diğeri karanlığın.

Konuya geri dönen Alex devam etti: “Son kısım hariç bunların hepsi gerçekleşti. Yani tutsakların serbest kalması kısmı hariç. Tek lanet şey bile değişmedi, Athora. Ne bir kehanetten doğan sihirli bir şekilde, ne de benim yeteneğimi onların üzerinde nasıl kullanacağımı bilmemle.”

Athora elini salladı. “Yeteneğinin kimseye bir yararı olmazdı. Herkes özgür iradeyle doğar. Sen ne kadar istesen de, onlarda zaten olan bir şeyi paylaşman mümkün değil.”

Alex’in kulakları çınlamaya başladı. O kadar yüksek sesle çınılıyordu ki, zihninde Athora’nın sözlerini tekrarlamaktan başka bir şey yapamadı.

Ağzını açtığında daha önce hiç duymadığı bir ses çıkardı. O kadar öfkeli bir sestki ki bu, Soraya’nın bile tüyleri diken diken oldu. Kaiden sakinleşmesi için elini kızın bacağına koydu ama bu hiçbir işe yaramadı.

“Ama bana yeteneğimi başkalarıyla paylaşabileceğimi söylemiştin.”

Athora burnunu çekti. “Ben böyle bir şey yapmadım. Ben sadece sana bilmen gerekeni öğretebileceğimi söyledim. Beni yanlış anlayan *sensin*.”

Alex’in öfkeden gözü karardı. “Bana vaktini boşa harcamayacağımı söyledin!” diye bağırdı adama. “Bana bunu *söyledin!*”

“Yalan da değildi,” diye cevap verdi, kızın öfkesine karşılık sinir bozucu derecede sakin olan Athora. “Ama bunu söylerken paylaşılması mümkün olmayan bir yeteneği paylaşabileceğini kastetmedim.”

Alex ayağa fırlayıp bağırdı: “O zaman ne diye...”

Tam o sırada mağarada bir gümbürtü koptu ve kızın sözü kesildi. Bu, Athora’nın sesiydi, Alex’e verdiği ilk resmî görevin ardından söylediği sözlerdi:

“Başarısız olman gerekiyordu, Alexandra. Çünkü yenilginin bazen kaçınılmaz olduğunu bilmek zorundaydın... Bunu kabul etmek zorundaydın. Bunu kucaklamak zorundaydın. Hareketlerinin zaferle sonuçlanmayacağını bilsen de ileriye doğru bir adım atmak zorundaydın.”

Sesi kayalarla kaplı mağarada yankılanmaya devam etti.

“Önüündeki yolda, henüz karşılaşmadığın zorluklarda başarısızlığı da göreceksin. Bu kaçınılmazdır. O an geldiğinde, devam etmek için yeterince güçlü bir kişiliğin olmalı. Düştükten sonra kalkmak için. Zira başarısız olacaksın, Alexandra. O kadarından emin olabilirsin.”

“Ama...” Boğazının tıkanıldığını hisseden Alex güçlükle yutkundu. “Ama herkes bana bunun için güveniyordu, yeteneğimin talep altındakileri serbest bırakacağına inanıyordu. Neden...” Bu kez gözyaşlarına hâkim olabilmek için yutkundu. “Neden mümkün olmadığı hâlde, mümkün olduğuna inanmama izin verdin? Eğer bunun için değilse, beni ne için eğitiyordun?”

“Kehanet için,” dedi Athora ve kızın konuşmasını engellemek adına elini kaldırdı. “Hiçbir şey olmadığı konusunda yanılıyorsun.”

Alex, adamın onu ikna etmek için ne söyleyeceğini duymak istedi ve ağzını açmadı.

“Graevale’daki olayların sonucunda en az iki tutsak serbest kaldı,” dedi. “Aes Daega vaktinin geldiğini çoktan biliyordu. Tia Auras’tan kovulanlara göz kulak olması için bekçi olarak Medora’ya gönderilmişti ve Meyarinler buraya sürgün edilme-lerine rağmen, onların bu dünyada başarılı olmasına yardım et-mekle görevlendirilmişti. Ancak görevi ne kadar anlamlı olursa olsun Medora’ya isteyerek gelmedi.” Athora’nın alçalan sesinde sıra dışı bir duygusallık hissedilebiliyordu. “Tia Auras’ın o ihti-şamlı diyarında bir gün bile yaşasan, oradan kendi isteğinle ay-rılmayı seçmezsin.”

Adamın sesindeki özlemi duyan Alex, ona baktı. Gerçekten baktı. “Buraya gönderilen tek kişi o değildi, değil mi?”

Athora ile tanıştıktan beri, adam ilk kez cübbesini indirdi ve koyu renk kumaş omuzlarına düştü.

Tarif edilemeyecek kadar yaşlıydı. Alex, adamın yüzünü ilk kez gördüğü an sadece bunu düşündü. Tıpkı Lady Mystique gibi, bu adamın da tüm varlığından bilgelik ve Alex’in hiçbir şeyle kıyaslayamayacağı bir bilgi yayılıyordu.

“Hayır, değildi. İkimiz birlikte sürgün edilen Meyarinlere göz kulak olmaya gönderildik. Ama kendi dünyamızdan bu kadar uzun süre ayrı kalmak Aes Daega’yı çok üzüyordu. İkimizi de çok üzüyordu.” Koyu renkli, yaşsız yüzünden boş boş bakan sulan-mış gözlerini sildi. “Gözlerim uzun zaman önce benden çalındı ama ben halkımın kâhiniyim ve gözlerimi çalan kişi, görümü çalamadı. Bu yüzden kehanet Aes Daega’ya bizden daha yaşlı biri tarafından verildiğinde, ikimizin de bu dünyadan kurtulacağı bir vaktin geleceğini biliyordum.”

Alex’in hazmetmesi gereken çok fazla şey vardı. Ama Athora bunun için kıza zaman tanımadı.

“Onun özgürlüğü bugün geldi, çok yakında benimki de gelecek.” Adamın yaşlı yüzünde, Lady Mystique’in son nefesini verirken beliren o huzur dolu ifade belirdi. “Ve bugün özgürlüğünü kazanan diğer tutsağın da kim olduğunu sen zaten gayet iyi biliyorsun.”

Alex hırıltıyla nefes aldı. Sadece bu kadarını yapabildi.

“Niyx Raedon, o zincirlere degeceğine inandığı bir dava uğruna bir ömür boyu hapsedilmişti,” dedi Athora. “Bugün serbest kaldı.”

Adamın sözleri çok korkunç da olsa, Alex gerçek olduklarını inkâr edemezdi.

“Bununla birlikte,” dedi Athora. Alex, sesindeki tuhaf tonu duyunca ona merakla baktı. “Az evvel söylediğim her şeye rağmen, kehanetler belirsiz şeylerdir ve her ne kadar az evvel konuştuğumuz kehanet geçerliliğini ispat etmiş olsa da ben doğru olduğuna inanmıyorum. Hatta bundan eminim.”

Alex’in yanında ona destek vermek için dimdik duran Kaiden söz aldı: “Ne demek istiyorsunuz?”

“Kehanet hâlâ tamamlanmadı çünkü kilit ögeler henüz buluşmadı.”

“Ama buluştular,” diye itiraz etti Alex. “Bugün, kehanetin söylediği her şey oldu.”

“Olmadı çünkü kehanet Gölge Yürüyenlerle Gündüz Binicilerini kastetmiyordu.”

Alex başını iki yana salladı. “Yanlış düşünüyorsun. ‘Gündüz ile gece’ derken başka kimi kastetmiş olabilir?”

Athora cübbesini takıp yüzünü tekrar kapattı ama cevap verirken sesi derin bir gizemle doluydu. “Hayal edebileceğinden, hatta zamanın kendisinden bile eski bir dil var,” dedi. Yıldızları ve dünyaları var eden dil bu idi. Bu dünyalardan birine, bu eski dilde ‘Gece’ anlamına gelen Medora adı verildi. Dünyalardan bir diğeri de Tia Auras’tı ve bu ismin anlamı da...”

“Gündüz,” diye tamamladı Alex, şaşkın bir şekilde. “Sence kehanetteki Gece ile Gündüz’ün anlamı...”

“Seni eğitiyor olmamın sebebi, Alexandra,” diye araya girdi Athora ve sonunda kızın konuşmanın başındaki sorusuna yanıt vermiş oldu. “Seni yeteneğini kuvvetlendirmen için eğitmiyordum. Bir sonraki adımını atma günün geldiğinde hazırlıklı olman için eğitiyordum.” Cübbeli kafasını öne doğru eğince, Alex adamın kör gözlerinin onu hapsedeceğini hayal etti. “Benimle çok az eğitim yaptın, o yüzden karşılaşacaklarına henüz hazır değilsin. Ancak hazır olsan da olmasan da, artık kaderine adım atma vaktin geldi.”

“Yani... sen...”

“Tia Auras’a gitmelisin, Alexandra,” dedi Athora. “Halkımı Medora’daki savaşa katılmaya ikna etmelisin. Aven senin olduğun kadar, onların da düşmanı zira Meyarinler bizim türümüzün daima düşmanı olmuştur. Sadece onların yardımıyla kehaneti tamamlayabilir, tutsakları serbest bırakıp Aven’i ilk kez ve sonsuza dek yenebilirsin.”

Mağarada bir sessizlik oldu, derken Alex’in ağzından tuhaf bir ses çıktı. Kızın içindeki karmaşayı hisseden Soraya, burnunu bacaklarının arasına sokup onu rahatlatmaya çalıştı. Diğer yanında duran Kaiden sessizliğini bozmadı ama Alex çocuğun gerginliğini hissedebiliyordu.

Alex sonunda, “Sen... Sen benim başka bir dünyaya gitmemi mi istiyorsun?” diyebilmeyi başardı. “Tia Auras’a mı?”

Athora cevap olarak elini havaya kaldırdı ve sanki sihirli bir değnek sallar gibi salladı. Bunun üzerine boşlukta bir dalgalanma oldu ve bir kapı açıldı ama bu kapı Alex’in daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Kapının arkasında çok parlak bir gökyüzü ve ıslıl ıslıl yıldızlardan başka hiçbir şey yoktu.

“Ben dünyamın kalan son bekçisiyim,” dedi Athora. “Ben kendim de giderdim ama sürgünde olduğum için geri dönmem yasak.”

Athora parmaklarını esnetir gibi yaptı ve A'enara aniden mavi alevler içinde Alex'in elinde belirdi. Bu, onun iradesi dışında gerçekleşmişti.

"Ellerinde Gücün Dengesi'ni tutuyorsun," dedi Athora, alçak sesle. Bu ismi silah hakkında araştırma yaparken Kaiden bulmuştu. "Sen bu görev için doğdun. Ve ne olduğunu görmek zorundasın."

Çok kısa bir süre içinde çok fazla şey olmuştu. Alex daha fazla şeyle yüzleşme fikrine dayanamıyordu, ne şimdi ne de *sonsuz* dek. Ama eğer Athora haklıysa, eğer kehanetin bir sonuca bağlanma şansı varsa, onun yeteneği olsun olmasın, eğer talep edilenler serbest kalacaksa, o hâlde Alex yapması gereken şeyi yapmalıydı. Bu bilinmedik, yepyeni bir dünyaya gitmesi gerektiği anlamına gelse bile.

Kızın artan kararlılığını hisseden Athora başını salladı ve A'enara yine Alex'in iradesi dışında ortadan kayboldu.

"Kurdunu bırakman gerekiyor. Benim dünyam gölge ve ışıktan doğan bir yaratık için uygun bir yer değil. Sen dönene kadar ona ben göz kulak olurum."

Bu beklenmedik şekilde düşünceli bir teklifti ama Alex yine de yanında kendine ait hiçbir şey olmadan bilinmez bir dünyaya yolculuk edeceği fikrinden hoşlanmadı.

Kaiden kızın elini tuttu ve "Eğer bu işte seni tek başına bırakacağımı sanıyorsan delirmişsin," dedi.

Alex doğru olan şeyin ona itiraz etmek olduğunu farkındaydı. Ona bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini söylemek, neden tek başına gitmesi gerektiğiyle ilgili bir bahane bulmak istedi. Ama ağzını açtığında tek kelime edemedi. Cebindeki, Niyx'in mektubunun ağırlığını hissetti ve Kaiden'in kendisine göz kulak olmasına güvenmesini söylediğini anımsadı. Acı çekerken, Kaiden'in nasıl destek olduğunu, hikâyelerini dinlediğini, göz yaşlarını sildiğini düşündü. Çocuk, yanından hiç ayrılmamıştı... ve Alex de zaten ayrılmayacağını biliyordu. Bu yüzden sessiz bir şükranla çocuğun elini kavramaktan başka bir şey yapamadı.

Athora savurduğu pelerininden çıkardığı bir yüzüğü Alex'e uzattı.

"Bunu sürekli takman gerek," dedi, takması için başıyla işaret ederek.

Alex yüzüklerin göründüklerinden daha fazlası olduklarıyla ilgili birtakım tecrübeler edinmişti ama yüzüğü incelediğinde özel bir şey göremedi. Bu sekiz şekilde -sonsuzluk sembolü- altından yapılmış basit bir yüzüktü sadece. Çalıştırdıktan sonra kaybolan beacon dövmesine benziyordu.

Alex hafif bir tereddütle Kaiden'in elini bıraktı ve Athora'nın talimatını dinleyerek yüzüğü sağ yüzük parmağına taktı.

"*Cantara des finn*," diye fısıldadı pelerinli adam ve bu lirik sözler Alex'in zihninde, "Olanı sakla," diye tercüme edildi.

Alex, yüzüğün ortadan kayboluşunu ve altın sarısı cildinin ışıltısının sönüşünü fal taşı gibi gözlerle izledi.

"Neler..."

Az evvel yüzüğün olduğu yere dokunduğunda yüzüğün hâlâ orada olduğunu hissetti ama görünmez olmuştu. Yüzüğü parmağından çıkarınca teni yine altın gibi ışıldamaya başladı.

"Halkımın arasında gezerken *vaeliana* bağını gizlemen için bu yüzüğü takman şart. En azından buna gerek kalmayana kadar," dedi Athora.

"Merak etme, artık bu yüzüğü sürekli takmayı planlıyorum," dedi Alex ve yüzüğü yine parmağına geçirdi. Bir anda radyoaktif madde saçan bir yaratık gibi görünmediğini fark edip sevindi.

"Bunu sana daha önce vermememin bir sebebi var," diye uyardı Athora. "Bu yüzük, enerjisini doğrudan senden alır. Birkaç gün hiç sıkıntı çekmeden takabilirsin ama daha uzun süre takarsan enerjini emer. Hatta bu seni ölüme bile sürükleyebilir. O yüzden bağını gizleme gereğin kalmadığı andan itibaren onu çıkar ve bir daha hiç kullanma."

Alex bu durumda adamın yüzüğü ona neden verdiğini merak etti. Neyse ki sormasına gerek kalmadan Athora ona sebebini açıkladı.

“Bu kadar büyük bir onura layık olduğunu ispatlamadan, halkımın arasında bir draekon ile bağının olduğunu göstererek gezmen senin için hiç iyi olmaz,” dedi. Bunun üzerine Alex kendini nasıl *ispatlayacağını* düşünüp biraz tedirgin oldu. “Tek kelime bile edemedi sen i indirirler,” dedi Athora.

“Ne kadar da dost canlısı kişilermiş,” dedi Kaiden. O, yüzük olsa da olmasa da Alex’in tenindeki farkı elbette göremiyordu ama Alex ona bu bağdan daha önce söz ettiğı için, teoride ne olduğunu biliyordu.

“Oraya arkadaş edinmeye gitmiyorsunuz,” diye karşılık verdi Athora. “Medora’daki ölümlüleri kurtarmanın bir yolunu bulmaya gidiyorsunuz.”

Adamın ne demek istediğini anlayan Kaiden başını salladı.

Athora bir süre durup, alacakları sorumluluğun ağırlığını anladılar mı diye Kaiden ile Alex’e baktı. Ama endişelenmesine gerek yoktu çünkü Alex de Kaiden de görevlerinin çok ciddi olduğunun farkındaydılar. Dünyanın kaderi onların omuzlarındaydı.

“Bildiğiniz üzere bu mağarada,” dedi Athora, elini sallayıp etrafı göstererek, “zaman, dış dünyadaki gibi akmaya devam ediyor. Aynı kurallar Tia Aura’da kalacağınız süre için de geçerli, yani zaman her iki dünyada da aynı anda akıyor. O yüzden görevinizi bir an evvel tamamlamanız gerektiğini söylememe lüzum yok sanırım. Aven artık saldırıya geçtiğinden, planlarına devam etmek için korkarım beklemez.”

Alex de aynı telaşı hissediyordu, o yüzden bir adım öne çıkıp Soraya’nın boynuna sarıldı ve çok yakında döneceğı sözünü fısıldadı... İçinden de söylediklerinin doğru olmasını diledi.

Alex kurdu bırakınca, Athora, “Bir kâhin olabilirim ama ben bile bu yolda neyle karşılaşacağınızı bilmiyorum,” dedi. Bir adım yaklaştı ve hiç yapmadığı bir şey yapıp, destek verir gibi elini Alex’in omzuna koydu. “Ama bunlarla senden daha iyi yüzleşebilecek başka birini de tanımıyorum. Kendine inan, Alexandra Jennings. Ve ne yaparsan yap, başarısız olma.”

Athora kendi tarzındaki bu destek cümlelerinin ardından Soraya ile birlikte kayboldu ve Alex ile Kaiden’i, kızın geçmek için asla tereddüt etmediği kapı ile başbaşa bırakıp gitti.

“Bunu gerçekten yapıyor muyuz?” diye fısıldadı Alex.

Kaiden uzandı ve yine kızın elini sıkıca kavradı. Alex ona baktığında, Kaiden de sakin ve korkusuz gözlerle Alex’e bakıyordu. Alex’in de görmesi gereken kesinlikle buydu.

Kaiden kendinden emin bir şekilde hafifçe gülümsedi ve “Sen hazırsan ben de hazırım,” dedi.

Sonra derin bir nefes alıp kararlı bir şekilde kapıya yaklaştılar ve önlerinde yatan büyük bilinmeze doğru birlikte adım attılar.

Alex'in yolculuğu,
son kitap olan

MEDORA GÜNLÜKLERİ
BEŞİNCİ KİTAP

VARDAESSIA

ile sona erecek.

Teşekkür

Graevale benim için baştan sona tam bir hız treni gibiydi. Alex bu inişli çıkışlı yolculuğunda bana rehberlik ederken bu süreçte duygularımı da paramparça etti. Beni destekleyen herkese, özellikle Tanrı'ya, aileme, dostlarıma ve bu çılgın yolculukta yanımda kalmaya devam ederek hassasiyetimi tolere eden, hatta zaman zaman gerçek kişilerden çok kurgu karakterlere özen gösterenlere çok teşekkür ederim. (#Üzgünolmadığımıçinüzgünüm - #SorryNotSorry)

Pantera Press'teki tüm ekibe, bu seriye inandığınız ve gerçekten harika insanlar olduğunuz için teşekkür ederim. Ali, kendini utanmaz sağ kolum olarak atadığın ve bana hayatım boyunca izleyebileceğimden çok Netflix tavsiyesi verdiğin için teşekkür ederim. Ayrıca şelalelerin benden, benim onlardan korktuğumdan daha çok korktuğunu söylediğin için de sağ ol... Sana bu konuda güveniyorum, o yüzden sakın beni hayal kırıklığına uğratma. Ayrıca yayıncım Madeline Konstantinidis'e kocaman sarılıp bol miktarda peynir ve kraker vermek istiyorum... Seninle tanıştığım andan itibaren birlikte büyük bir patlama yaşayacağımızı biliyordum zaten. Yanılmamışım ve bundan sonra olacaklar için gerçekten sabırsızlanıyorum, çünkü en iyisinin henüz gelmediğinden eminim.

Editörün James Read'e bu seriye olan tutkusu ve hem Alex hem dostları hem de düşmanları için mutlak en iyiyi istediği için sonsuz şükranlarımı sunarım ve gözünden hiçbir şey kaçmayan titiz redaktörüm Desanka Vukelich'e de çok teşekkür ederim. XOUCreative'deki yetenekli tasarımcılara bir başka çarpıcı kapak (!!)

için ve son saniyede Medora haritasını (namıdiğer epik harikalığın görsel şaheserini!!) tasarladığı için Jodie Mazoué'ye teşekkürler.

Sihir yapan temsilcim Victoria Wells Arms'a, ben eğlenceli olanlara odaklanırken sen tüm korkunç şeyleri yaptığın için teşekkür ederim (HARİKASIN!!)

İnanılmaz bir arkadaş olduğu ve bu yolculuğun her aşamasında beni cesaretlendirdiği için Sarah J. Maas'a a teşekkürler. Kungfu ustası ve sıra dışı yazar Sifu Alen Baxter'a, konu muharebe ile ilgili her şeye geldiğinde başvurulacak kaynağım olduğu için... Maria Lewis'e, her zaman ışıltılı olduğu ve tamamen gif'lerle sohbet etme konusunda imrenilecek bir yeteneğe sahip olduğu için... Paige Beilfield'a, tüm sıcak çikolatalar ve geleceğin en iyi asistanı olduğu için... Ineke Prochazka'ya, beni güldürdüğü ve Disney Prensesi heyecanımla eğlendiği için... Google'a, garip ve düpedüz endişe verici sorularımı yanıtladığı için ve her yerdeki süpermarketlere bol miktarda çikolatayı stokladıkları için çok teşekkür ederim. (Kabul edelim ki bu kitapta geçen *bazı olaylar* kesinlikle rahatlatıcı yiyecekler gerektiriyor. *Sonsuz Hıçkırıklar*).

Eleştirmen okuyucularım olmasa kaybolurdum. Paha biçilmez geri bildirimleri için Dana Summer, Frannie Panglossa, Catriona Feeney ve Emily Davison'a ve son dakika hatalarımı yakalayan Alison Elzayed'e çok teşekkürler. Krystal Gagen ve Jenna Harper'a da karakterlerin ve onların bireysel hikâyelerine olan obsesif kompulsif saplantınız için (ki sizi bu yüzden çok seviyorum) özel olarak teşekkür ederim. Krystal, eleştirilerinin derinliğine hayran kaldım (TEŞEKKÜR EDERİİİM!!!) ve Jenna, duygual patlamaların beni her daim güldürmeyi ve ağlatmayı başarıyor. Siz (hepiniz) gerçekten harikasınız.

Her yerdeki blog yazarlarına, booktuberlara, bookstagramlara ve kitap eleştirmenlerine, bu seriye verdiğiniz yoğun yanıtlar ve sosyal medya kanallarınızdaki paylaşımlarınız için size ne kadar minnettar olduğumu söylecek söz bulamıyorum. Hepinize sonsuza dek sarılıyorum -cidden *sonsuz dek*- ve umarım hepinize ne kadar hayran olduğumu biliyorsunuzdur.

Son olarak, şimdiye dek Alex'in yanından ayrılmayan tüm okurlara "teşekkür ederim" derdim ama bu, hislerimi yeterince ifade etmiyor. Alex ve dostlarının ne kadar sevildiğini gördükçe hem utanıyor hem de şaşııyorum. Bunu görmek kalbimi ısıtıyor, gözlerimi yaşartıyor. Bu hız treni yolculuğuna benimle birlikte devam etmenizi umuyor ve *Medora Günlükleri'nin* son kitabında, Alex'in yolculuğuna katılmanızı ümit ediyorum. #MucizeyiKucaklayın (#EmbraceTheWonder)

O zamana kadar Lady Mystique'in anısına...

Gölgelerden korkmayın. Bırakın gölgeler sizden korksun.

LYNETTE NONI

Avustralya'da bir çiftlikte büyümüş, sonrasında güzelim Sunshine Coast'a taşınarak çamurlu botlarını kumla kaplı parmak arası terliklerle değiştirmiştir. Her zaman iyi bir okur olmuş ve çocukluğunun büyük bir kısmı uzak yerlere ve sihirli dünyalara yaptığı

yolculukların hayallerini kurarak geçmiştir. Hogwarts mektubu gelmediğinde çok yıkılmış ama bulabildiği her gardırobun içine bakarak kendini toparlamıştır ve bir gün Narnia'ya gitmenin bir yolunu bulmaya hâlâ kararlıdır. Bunun olmasını beklerken kendi fantezi dünyasını yaratıp yol boyunca tanıştığı karakterlerle vakit geçirmekten hoşlanmaktadır.

Graevale, Lynett'in beş kitaptan oluşan *Medora Günlükleri* serisinin dördüncü kitabıdır.

Lynette okurlarıyla sohbet etmeye bayılır... Onunla internet üzerinden temasa geçin:

www.LynetteNoni.com

[Facebook.com/Lynette. Noni](https://www.facebook.com/Lynette.Noni)

[Twitter.com/LynetteNoni](https://www.twitter.com/LynetteNoni)